

3 TAŞLAR
KRALLIĞI
ÜÇLEMESİ
Roman

Cam Hapishane

Jasper Cooper

erdem

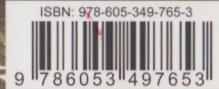
Cam Hapishane

Jasper Cooper

Amalek ve Seph, Büyücü Elzafan'dan sihrile kendilerine yardım etmesini istemek için onun şatosuna doğru çıktıkları uzun ve tehlikeli yolculukta hayatta kalmayı başarmışlardır. Ancak, şimdi onları çok daha tehlikeli bir görev beklemektedir.

Taşlar Krallığı'nı Kara Büyücü Bela'dan ve onun kötü büyüsünden kurtarmanın tek yolu Amalek ve Seph'in bu Bela'yla yüzleşmesidir.

Bu arada kuzgunlar ordusu da amansız bir takiptedir ama Amalek ve Seph yalnız değildir. Joog ve diğer sadık arkadaşları hep yanlarındadır. Hayatta kalmayı ve krallığı kurtarmayı başarabilecekler mi?

Taşlar Krallığı Üçlemesi-3 CAM HAPİSHANE

ISBN: 978-605-349-765-3
Erdem Kültür Kitapları: 24

Genel Yayın Yönetmeni
Melike Günyüz

Yazan
Jasper Cooper

Çeviren
Türkan Çolak

Editör
Sevim Sarıçam

Kapak Tasarım
Altamira Adworks

İç Tasarım
Ayşe Adaş

© 2015, Sedir Yayınları A.Ş.

© 2015, Türkan Çolak

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Özgün Adı: The Kingdom of Gems-The Glass Prison
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

1. Baskı: İstanbul, 2016 (1.000 Adet)

Baskı: Elma Basım Yayın ve İletişim Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7 Sefaköy/İstanbul T: 0212 697 30 30
Matbaa Sertifika Numarası: 12058

SEDİR YAYINLARI A.Ş.

İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46

Başakşehir 34490 İstanbul T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@erdemyayinlari.com www.erdemyayinlari.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

TAŞLAR KRALLIĞI ÜÇLEMESİ - 3

Cam Hapishane

JASPER COOPER

Çeviren: Türkan Çolak
Resimler: Jasper Cooper

TAŞLAR KRALLIĞI ÜÇLEMESİ

1. KİTAP: Candara'nın Hediyesi

2. KİTAP: Gümüş Kuyu

3. KİTAP: Cam Hapishane

İÇİNDEKİLER

1. Yol Gösterici Asa • 17

2. Moone Krallığı • 41

3. Gratch • 75

4. Hırsız • 103

5. İki Esir • 127

6. Sihirli Yıldız Kutusu • 165

7. Bulut • 195

8. Yer Değiştiren Çöl • 227

9. Kar Mağarası • 255

10. Grinin Tonları • 287

11. Mor Bir Kaftan • 319

12. Kelebekler • 335

13. Relbuort Köşkü • 363

14. Amalek'in Odası • 399

15. Marlı • 429

16. Zamani Geldi • 465

Son Söz • 483

Karanlık Çağlar

Bin Gece Mevsimi olarak adlandırılır.

(Güçgöçler tarafından bu çağ.

Güçgöçlerin Büyük Çağı olarak bilinir.)

Bilinen Tarihin 7 Çağı

Her Birini 1000 Yıl Sürer

Şairin Çağı

Denatir Çağı

Salıme Çağı

Falıme Çağı

Punalı Çağı

Obseter Çağı

Stelien Çağı

250

259 Sn

Faniam South ve Hesterni I isgal eder.
Güçgöç, Candara Taşları'nın koruduğu Taşlar Krallığı dışında, İki okyanus arasındaki pek çok krallığı isgal eder.
ARAM ve HALO, Güçgöç tarafından gönderilen Kara Büyücü Bela'nın muhtemel bir ısasına karşı, Taşlar Krallığı'nı korumak için tetiktir.

300

308 Sn

Ruddha'nın Ates Yaratıkları Güçgöçle güçlerini birleştirir.

350

339 Sn

Mardice Krallığı'ndaki 20 gün süren Harroor Ayaklanması Güçgöç tarafından bastırılır. 132 kişi esir alınır.

400

376 Sn

Agula Krallığı'ndaki Hieldfore Dağları'ndaki bir muazzam bir yanardağın patlaması, yaygın bir açlığa sebep olur. Taşlar Krallığı bu durundan Candara Taşları sayısında korunur.

450

447 Sn

Büyük Isıtla-Güçgöç yenilir ve güçleri geri çekilmeye zorlanır. Ates Karanlık Çağları'nın derinliklerindeki Ruddha'ya geri dönerler. Karanlık Çağları sona erer.

500

470 Sn

Forenone ayıları, Yazlar Krallığı'ndaki Juran Ormanı'nda bulunan kurutlara saldırırlar. Ve böylece aylar ve kurtlar arasındaki bölge savaşları başlar.

511 Sn

Güçgöç tarafından, Glythild demir madeninde Glythild Camı dokular.

528 Sn

Güçgöç, Yazlar Krallığı'na saldırır ve Glythild Camı ile krallığı büyü yapar.

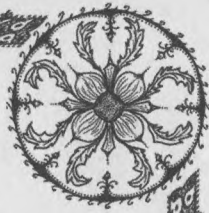
550

533 Sn

Hawkeye'in önderliğindeki Munden Ayaklanması'nda Güçgöç geri çekilir.

567 Sn

Korü Büyücü Bela Taşlar Krallığı'nı ele geçirir.

Taşlar Krallığı'ndaki ve Çevresindeki Olayları Kapsar

Öseler

Çağı

1.000

Stellen

Çağı

14 Sn

GUGEOL AKINLARI-Gugeol, diğer krallıklara, büyük aculara sebep olan ve 150 yıl süren bir dizi akın başlatır.

42 Sn

Büyüct Candara Tarr Krallığı'nda doğar.

102 Sn

Büyüct Candara, Candara Taşları'nı Sanseem Krallığı'na hediye eder.

111 Sn

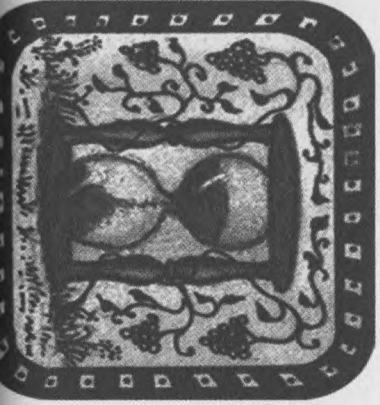
Sanseem Krallığı Taşlar Krallığı adını alır.

131 Sn

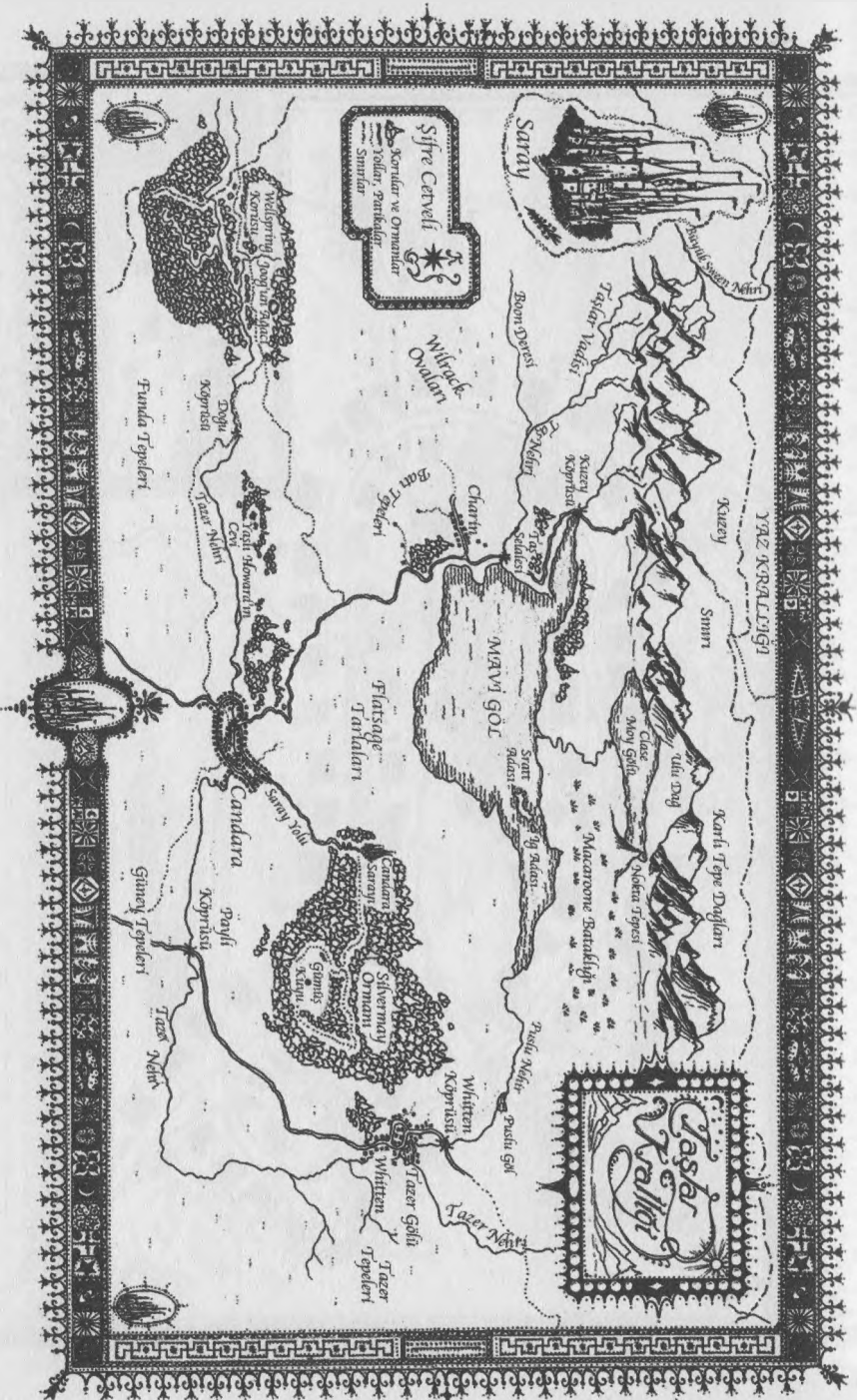
BÜYÜCÜ CANDARA ÖLÜR.

Büyüct Candara, kullerinin Büyük Delgari Nehri'ne atıldığı yer olan Chymya'da 12 gün süren bir toplanmada anılır.

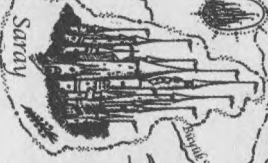
150

Şifre Cevvel
Korular ve Ormanlar
Korular, Çukurluklar
Sınırlar

Funula T'epeleri
Doğu Kıptisi
T'at'ulim

Wiltrak Ovalam

Bar T'epeleri

Charth

Flatsage T'at'ulim

MAVİ GÖL

Candara

Doğu Kıptisi

Güney T'epeleri

Tazer Nehri

Tazer T'at'ulim

Saray

Taslar Vadisi

Boon Ovası

Tazer Nehri

MAVİ GÖL

Saray

Tazer Nehri

Doğu Kıptisi

Tazer T'at'ulim

Tazer Nehri

Taslar Vadisi

Boon Ovası

Tazer Nehri

MAVİ GÖL

Saray

Tazer Nehri

Doğu Kıptisi

Tazer T'at'ulim

Tazer Nehri

Tazer Nehri

Taslar Vadisi

Boon Ovası

Tazer Nehri

MAVİ GÖL

Saray

Tazer Nehri

Doğu Kıptisi

Tazer T'at'ulim

Tazer Nehri

Tazer Nehri

Taslar Vadisi

Boon Ovası

Tazer Nehri

MAVİ GÖL

Saray

Tazer Nehri

Doğu Kıptisi

Tazer T'at'ulim

Tazer Nehri

Tazer Nehri

Taslar Vadisi

Boon Ovası

Tazer Nehri

MAVİ GÖL

Saray

Tazer Nehri

Doğu Kıptisi

Tazer T'at'ulim

Tazer Nehri

Tazer Nehri

Taslar Vadisi

Boon Ovası

Tazer Nehri

MAVİ GÖL

Saray

Tazer Nehri

Doğu Kıptisi

Tazer T'at'ulim

Tazer Nehri

Tazer Nehri

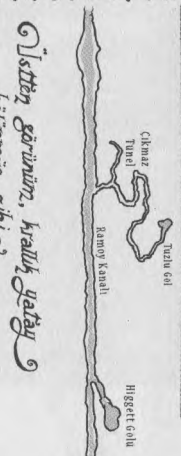
Tazer Nehri

Tazer T'at'ulim

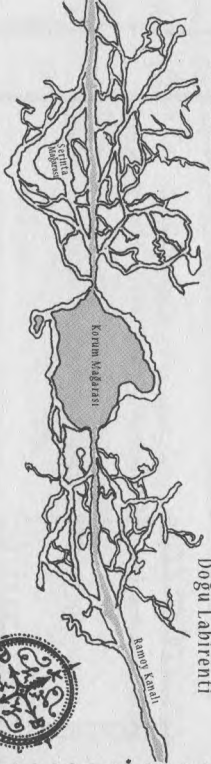
Gasar Kralik Yerli Haritası

*Üstten görünüm, kralık yatağı
bölünmüş gibidir*

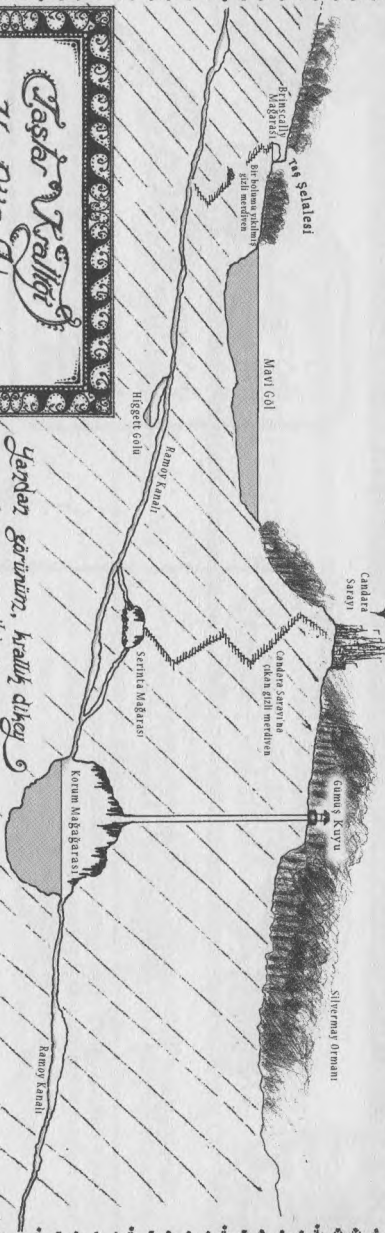

*Yardan görünüm, kralık dikoy
bölünmüş gibidir*

Batı Labirenti

Doğu Labirenti

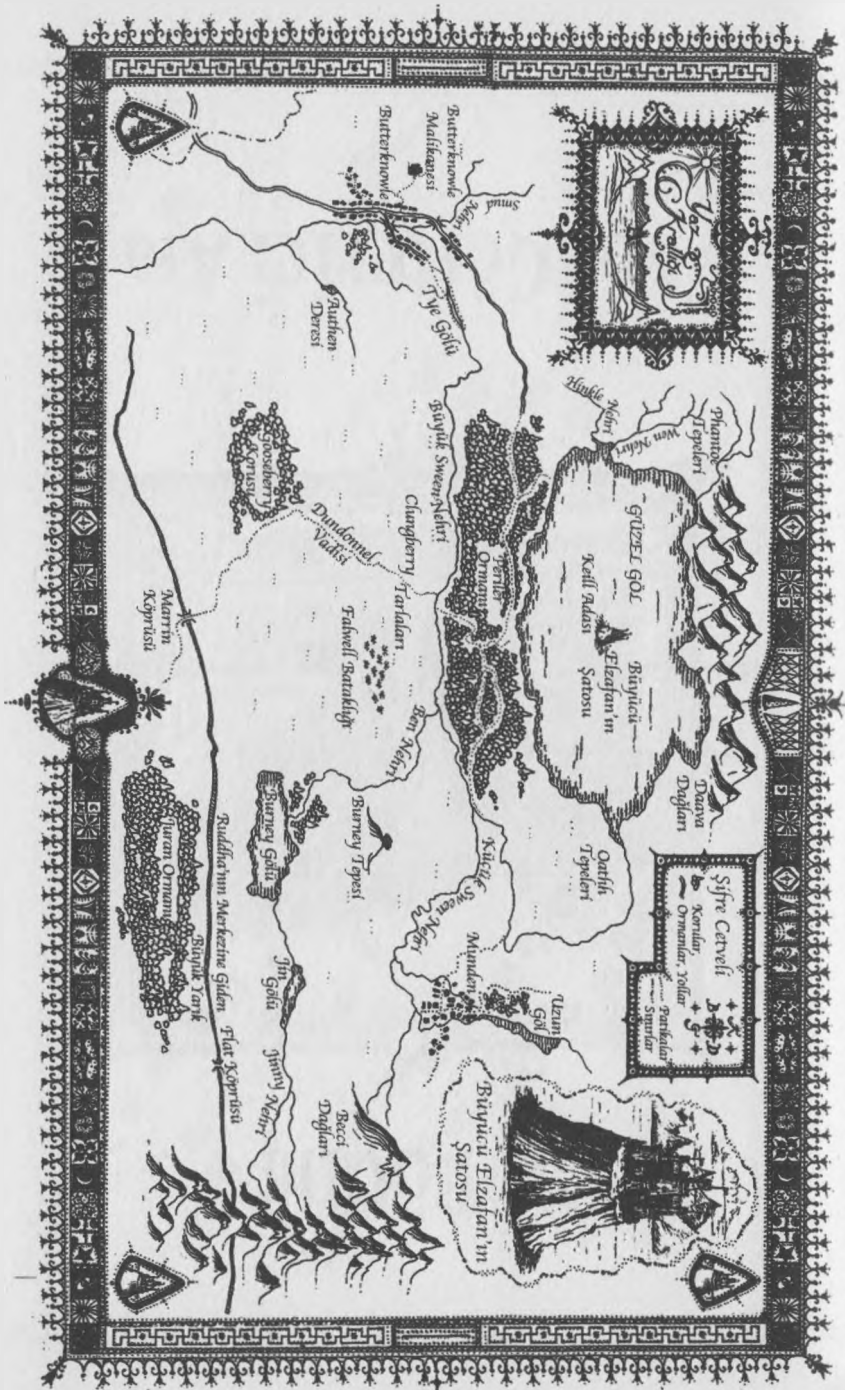

Cankaya Sarayı

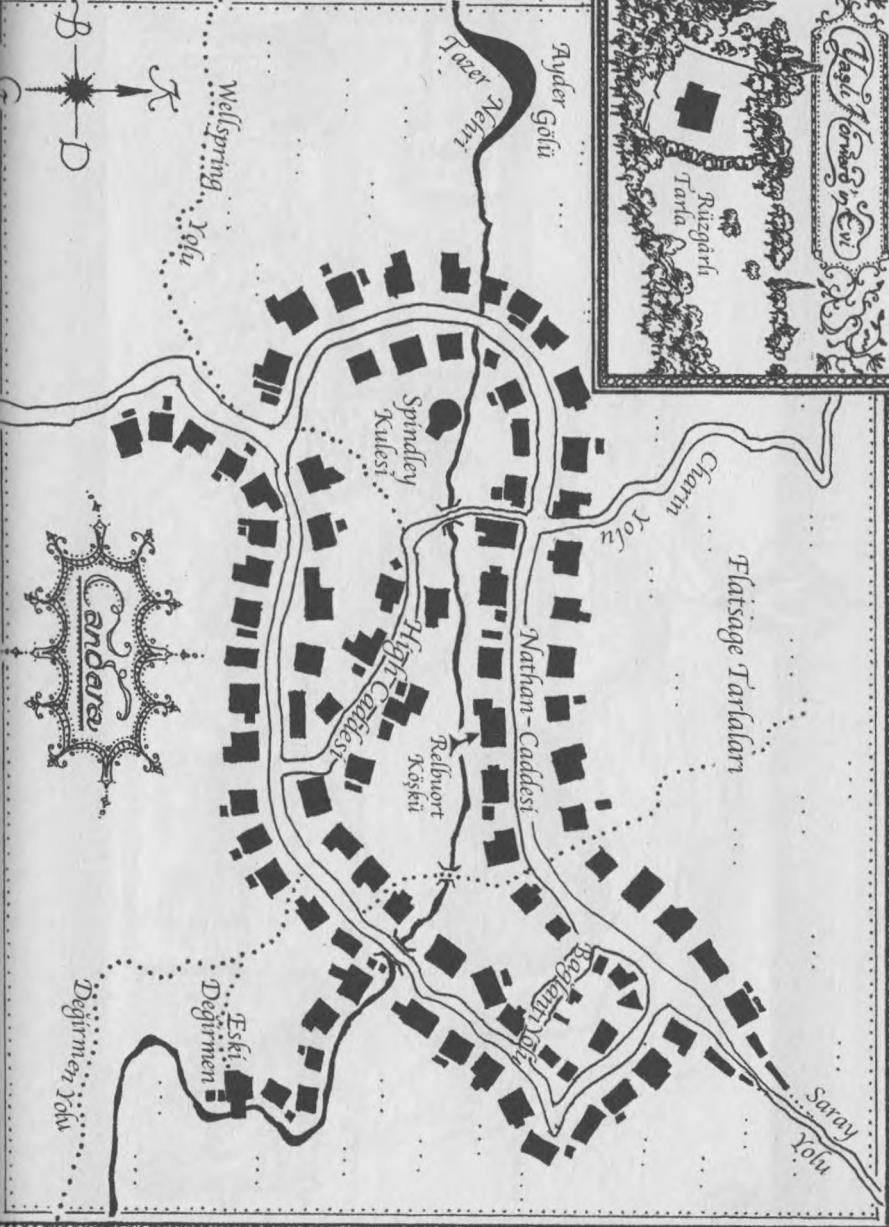
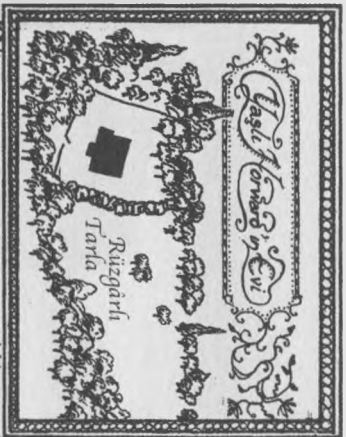
Güneş Kuyu

Sivriyaz Çirmani

Esfi
Degirmen
Degirmen Yolu

Bu kitap, harika çocuklarım Rebecca ve Joseph'e adanmıştır.

1. Bölüm

Yol Gösterici Asa

1. Bölüm

Yol Gözetici

Büyücü Elzafan'ın şatosunun arkasındaki yerler sessiz gecenin karanlığına bürünmüştü. Ayın soluk ışığını akıttığı şatonun yüksek kuleleri ve ön duvarları arka bahçeyi koyu karaltılarda bırakıyordu. Karanlık gökyüzünü süsleyen binlerce yıldız vardı. Başını yukarı kaldırıp bakanların keyfini yerine getirecek harikulade bir görüntüydü.

Gökyüzünü seyreden biri vardı ama yıldızlar onun içini neşeyle doldurmuyordu. Yatağa uzanmış, küçük bir pencereden bakıyordu. Canı öyle sikkindi ki huzursuzluğu gözlerinden okunuyordu. Hayatta kendinden daha talihsiz hiç kimse olmadığını düşünüyor ve mutsuzluğunda debeleniyordu. Bu, Yaşlı Howard'dı.

Yaşlı Howard, ağaçtan yapılmış, sağlam bir kulübedeydi. Odanın iki küçük penceresi vardı. Komodinin üstündeki gaz lambası sarımsı ışığıyla içeriye aydınlatıyordu. Yaşlı Howard'ın yerdeki çamurlu çizmelerinin biri bir tarafta diğeri başka taraftaydı. Yatağa da yırtık pırtık giysileriyle uzanmıştı. Ayak başparmaklarından biri çorabındaki delikten çıkmıştı.

Yaşlı Howard'ı şatonun arka bahçesindeki bu kulübeye bahçıvan Cedric getirmişti. Cedric'in peşinden isteksizce geldi, bu kulübede yaşamayı da hiç istemiyordu. Geceyi burada geçirmesi için kapının

dışarıdan kilitlendiğini duyunca sinirinden kudurdu, neye saldıracığını şaşırды. Bu tombul vücutla pencere-lerden birinden kaçmanın imkânsız olduğunu anlayınca öfkesinden duvarı yumrukladı sonra da zonklayan eliyle yatağa çöktü. Camı fena sıkıldı ama onu asıl kederlendiren başka bir şey vardı: Yol Gösterici Asa.

Büyücü Elzafan büyüü yapmadan önce asa ona zorla tutturmuştu. Şimdi de yatakta, elinin altında duruyordu. Yaşlı Howard yastığa koyduğu başını yana çevirip asaya baktı.

Dayanıklı fındık ağacından yapılmış ve üç gümüş şeritle süslenmiş nadide bir parçaydı. Yürürken yere değen uç kısmı da gümüştendi. Diğer ucundaki kavisli gümüş sapı bir iki parmak aşağıya doğru bükülüyordu ve üzerine Büyücü Elzafan'ın arması işlenmişti. Üçüncü gümüş şeritse asanın orta kısmındaydı. Bu şeride de ince, güzel harflerle bir şiir işlenmişti.

Yaşlı Howard kaşlarını çatarak başını çevirdi. Bakar kör gibi tekrar yukarıya, pencereden dışarıya baktı. Yol Gösterici Asa'dan o kadar nefret ediyordu ki güzelliğinin farkında bile değildi. Ona bakmaya neredeyse tahammül edemediği için şiir gözüne hiç ilişmemişti.

Asayı tutmayı bırakarak ondan kurtulmayı denemişti. Ama onu bıraktığı an öyle şiddetli bir acı duymuştu ki hemen tekrar tutmuştu. O zamandan beri de hep elinde tutuyordu. Şimdi yatakta yatarken avucunu gevşetti ama neler olduğunu görmek için parmağıyla asaya dokunmaya devam ediyordu. Acı falan hissetmedi. Belki de büyüünün etkisi geçmişti artık.

Denemek için elini asadan biraz uzaklaştırdı. Hiçbir

şey olmadı. Yataktan kalkıp ayakta durdu. Her şey yolundaydı. Derken, yine keskin bir acı hissederek feryat etti. Asayı tekrar tutmak için elini uzattı. Acıyı yaralı ayak bileğinde hissettiğini anlayınca eli asaya uzanmış hâlde öylece kaldı. Bileğine verdiği ağırlığı aldı ve ağır hafifledi.

Hareket edince alnında boncuk boncuk biriken ter lambanın ışığında parıldadı. Bir iki ter damlası gözlerine doğru inince başını iki yana salladı ve eliyle yüzünü avuçladı. Sonra kapıya doğru bir adım ilerledi ve arkadaki asaya göz attı. Zararsız görünüyordu. Yaşlı Howard'ın korkusu yatıştı. Özgürdü.

İncinmiş ayak bileğinin üzerinde aksayarak, mümkün olduğunca yavaş ve sessizce, tahta zeminden sürünerek ilerledi. Kapıya gelince elini uzattı, kapı tokmağına yapıştı ve çevirip kontrol etti. Tahmin ettiği gibi kapı kilitliydi. Beklediği hâlde kapıyı kilitli bulması Yaşlı Howard'ı sinirlendirdi. Amacına ulaşamamanın düş kırıklığıyla kapıyı sertçe sarstı. Kapıyı kırıp açabileceği bir şey bulmak umuduyla etrafına bakındı.

Aniden arkasından gelen bir sesle irkilip sıçradı.

Vücudunun sese verdiği istem dışı hareketle kafasını çevirdi. Yol Gösterici Asa havada ona doğru uçuyordu. Görünmez bir elle yönlendiriliyormuş gibi durdu sonra havada yükseldi. Asa ona vurmak için aşağıya doğru savrulurken Yaşlı Howard kendini korumak için ellerini kaldırdı. Asa bir şakırtıyla eline vurdu. Yaşlı Howard yaralı bir köpek gibi acıyla bağırarak kapıya asıldı. Açmaya çalıştı ama boşuna. Birdenbire vücuduna, sonuncusundan çok daha kötü başka bir ağır girdi. Bu seferki onu bağırtacak kadar şiddetliydi.

Asanın işiydi bu, biliyordu. Acısını dindirmek için can havliyle ona uzandı ama asa yalpalayarak uzaklaştı. Yaşlı Howard yaralı ayağının üstünde aksayarak asaya hücum etti ama onu yine elinden kaçırarak dengesini kaybetti ve küt diye yere yapıştı. Toparlanıp

ayağa kalkınca asa yine ona doğru süzüldü ama onu yakalamak için elini uzattığında bir kez daha hızlı bir hareketle uzaklaşıp yatağın altına saklandı.

Yaşlı Howard öfkeyle bağırdı: “Gel buraya!”

Yatağın altına daldı ve asaya uzandı asa öteki tarafa kaçtı.

Bu komik sahne birkaç dakika sürdü. Yol Gösterici Asa her seferinde havada ustaca oynayarak Yaşlı Howard’ın elinden kaçacak sonra da bir yerlere gizlenecekti. Yaşlı Howard onu bulunca farenin peşindeki kedi gibi üstüne atılacak ama asa hep son anda ok gibi fırlayıp kurtulacaktı. Yaşlı Howard gittikçe daha fazla sinirleniyordu.

Tombul vücudundaki tüm uzuvları acıyla zonklamaya devam ediyordu. Artık güçlkle nefes alıyordu ama yine de denemekten vazgeçmedi. Sonunda nefes alamayacak duruma gelince yere çöktü ve bir duvara yaslandı. Hüsrarla yeri yumrukladı.

“Lütfen... Lütfen!” diye yalvardı ağlamaklı bir sesle.

Şimdi de hıçkırarak ağlıyordu. Gözlerinden yuvarlanan iri gözyaşları alnından akan tere karışıyordu.

“Lütfen... Gel buraya! Ters bir şey yapmayacağım, yapmayacağım. Söz veriyorum. Söz veriyorum.”

Çok fazla ağrısı vardı, çaresizlik içinde gözlerini yumdu.

Sonra o güne kadar hissettiği dokunuşların en tatlısını hissetti. Bu, Yol Gösterici Asa’nın avucunun içinde yerini alan gümüş kolunun serinliğiydi. Ağrısı yok oldu.

“Teşekkür ederim.” dedi Yaşlı Howard yumuşak bir sesle. “Teşekkür ederim.”

Yaşlı Howard ‘teşekkür ederim’ lafını yıllardan beri, ta çocukluğundan beri hiç söylememişti. Bir süre öylece oturup toparlanmayı bekledi, kendini daha iyi hissedince de gözlerini açtı. Tam o sırada kapının açıldığını görünce çok şaşırıldı. Kahverengi bir tavşan kararlığın içinden ona doğru bakıyordu.

“Merhaba Yaşlı Howard.” dedi Feeni.

Bir hoplayışta içeriye girdi, arka bacağıyla bir tekme atarak kapıyı kapattı. Gerdanlığındaki süslerden biri lambanın ışığında parladı. Yaşlı Howard’ın tavşana kendisine ettiği yardımın karşılığında verdiği küçük altın parçasıydı bu. Altının yanında bir de koyu kırmızı küçük bir lal taşıyla gümüşten küçük bir kurukafa asılıydı. Feeni gülümsedi. “Bir numara şovdu.” dedi.

“Senin burada ne işin var?” diye homurdandı Yaşlı Howard.

“Hiç. Yaptığımız gürültüyü duydum da ne oluyor diye bakmaya geldim. İyi ki de gelmişim. Çok uzun zamandır böyle eğlenmemiştim!”

“Benim için hiç de eğlenceli değildi.” diye söylendi Yaşlı Howard.

Feeni başını sallayarak güldü.

“Bir daha yapacağın zaman bana haber ver! Bir asayla dans eden birini daha önce hiç görmemiştim. Ben de şarkı söylerim!”

Yaşlı Howard tavşana ateş püsküren gözlerle baktı. “Bir daha dans etmeyeceğim. İçeriye nasıl girdin?”

Feeni, belli belirsiz bir kibir havasıyla vücudunu dikleştirdi.

“Kendime göre yöntemlerim var.” dedi. “Kilitli kapılar beni durduramaz. Buraya sık sık gelirim.”

Feeni hoplayarak Yaşlı Howard’a yaklaştı ve elindeki Yol Gösterici Asa’ya baktı. Başını yana doğru çevirdi.

“Şu Büyücü Elzafan var ya...” diye sızlandı Yaşlı Howard. “Ondan nefret ediyorum! Bu sopayı elime tutuşturdu sonra da büyü yaptı... Korkunç bir şey bu!”

“Haa!” diye başını salladı Feeni. “Onu elinden bırakınca canın yanıyor?”

Yaşlı Howard başıyla onayladı. Hâlâ duvarın dibine çökmüş olarak yerde oturuyordu.

“Bunu daha önce görmüştüğüm var.” dedi Feeni. “Bu bir Yol Gösterici Asa... Sihirlidirler. Yani... Görüyorum da duyuyorum da. Bildiğimi sanmadığı şeyler biliyorum ben. Bu Yol Gösterici Asa numarasını başkalarına yaptığını da gördüm. Çok adı... Çok kötü. Bununla seni yönetiyor, öyle değil mi?”

Yaşlı Howard sadece içini çekti.

Feeni bir adım daha attı ve asaya yakından baktı.

“Üstündeki yazı var ya, bir şiir.” dedi. “Hep şiir koyar üstlerine... Ama sen sakın okuma! Okumamalısın!”

“Neden okumayacaktım?” diye sordu Yaşlı Howard. “Şiirde ne diyor ki?”

“Kötü sözler. Anlamları da kötü.” diye yanıtladı onu Feeni. “Ben okuma bilsem bile okumazdım.”

“Okumayacağım.” dedi Yaşlı Howard. “Şiirlerden nefret ediyorum... O büyücüden nefret ediyorum...” Sesi ümitsizlikle yükseldi. Yol Gösterici Asa’yı havaya kaldırıp hızla yere çarptı. “Bu asadan da nefret ediyorum. Bir yolunu bulup buradan kurtulmalıyım.”

Bir süre sessizlik oldu, sonra Feeni konuştu:

“Evet, bütün bunlardan ben de nefret ediyorum. O yüzden buradan gideceğim.”

Yaşlı Howard birden meraklanmış gibiydi.

“Buradan gidecek misin?” diye sordu. “Bu berbat adadan?”

Feeni baş hareketiyle onayladı.

“Ne zaman?”

“En kısa sürede. Aslında şimdi tam sırası. Karanlık bir gece... Tastamam kaçmak için.”

“İyi de nasıl?”

Feeni bir bildiği varmış gibi görünüyordu.

“Ya sandalla ki benim bir sandalım yok, kuşsan havadan ki ben kuş değilim ya da tünelden. Yani, tek seçenek tünelden. Görünmek

istemediğim için en iyi yol da bu zaten! Çoğu için tünelden kaçmak imkânsız olurdu... Çünkü her şey kilitli, tabii tünel girişi de.”

Konuşmasına ara verip kendisini dikkatle dinleyen Yaşlı Howard’a baktı, sonra devam etti.

“Ama kilitli kapılar benim için sorun değil. Ben her yere girebilirim.”

“Seninle geleceğim.” dedi Yaşlı Howard. “Birlikte çalışabiliriz.”

“Ya!” diye güldü Feeni. “Ben kaçmana yardım edebilirim de sen bunun karşılığında benim için ne yapabilirsin?”

Yaşlı Howard teklif edebileceklerine kafa yordu. Düşünüp bir şeyler bulmalıydı. Birdenbire elini uzatıp tavşanın uzun kulaklarına yapıştı ve onu kendine doğru çekti.

“Aahh!” diye acıyla bağırdı tavşan Feeni. Dört ayağıyla tahta zemini tırmalayarak kurtulmak için kıvrandı. “Bırak!”

Yaşlı Howard, Feeni’nin kolyesine el attı, kulaklarını bıraktı ve kolyeyi kafasından çıkardı. Kulaklarını tekrar yakaladı ve kolyeyi önünde sallayarak şıkırdattı.

“Beni yanına al, yoksa bunu sana vermem.” diye bağırdı.

“Bırak kulaklarımı!” diye yalvardı Feeni. “Benim çok daha iyi bir fikrim var.”

Yaşlı Howard, kulaklarını tutan elini biraz gevşetti ama bırakmadı.

“Bırak!” diye emretti Feeni sinirli bir şekilde.

Yaşlı Howard dediğini yaptı.

“Güzeel! Şimdi kolyemi geri ver.”

“Neden verecektim?”

“Çünkü... Planımı... Senin kurtuluş planını ancak o zaman söylerim.”

“Olmaz.” diye direndi Yaşlı Howard. “Önce planını anlat.”

Feeni içini çekti. “Peki.” diyerek kabul etti. “Seninle bir anlaşma

yapacağız. Ben seni kilitli kapıdan geçirip tünele, oradan da özgürlüğüne kavuşturacağım... Karşılığında sen de beni taşıyacaksın.”

“Seni taşımak mı!” diye haykırdı Yaşlı Howard, başını sallayarak. “Ben taşımayı falan bilmem.”

Feeni kapıya doğru zıpladı ve dönüp tekrar Yaşlı Howard'a baktı.

“İyi o zaman. Kolye sende kalsın... Ben özgürlüğe gidiyorum.”
Gitmek için döndü.

“Bekle!” diye seslendi Yaşlı Howard.

Feeni döndü.

“Son bir şans daha.” dedi. “Hadi! Omzuna bineceğim. Çok hafifim zaten. Bacaklarım yoruldu ve ben fazla yürümeyi sevmem. Eh, şansını ister kullan ister kullanma.”

Yaşlı Howard, Büyücü Elzafan'dan kaçabilmeyi her şeyden çok istiyordu ve hiç beklemediği bir anda bir fırsat doğmuştu. Bir tavşanı taşımak özgürlük için ödenecek küçük bir bedeldi. Tabii korkunç Yol Gösterici Asa hâlâ elindeydi ama şu anda bunun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Belki Büyücü Elzafan'dan uzaklaştıkça o da etkisini kaybedecekti.

“Anlaştık.” dedi.

Feeni hoplayarak yanına geldi ve kolyesini geri almak için boynunu uzattı. Yaşlı Howard kolyeyi kafasından geçirdi.

“Güzeel.” dedi Feeni. “Hadi o zaman gidelim.”

Yaşlı Howard ayağa kalktı. Kapının arkasındaki askıdan eski paltosunu alıp sırtına geçirdi, çadır bezinden torbasını kaptı. Torbaya birkaç şey attı: Biraz yiyecek, bir şişe su, bir yün şapka, bir gaz lambası. Torbayı sırtına vurdu ve Feeni'yi kaldırıp omzuna oturttu.

Koşullar bu aykırı ikiliyi bir araya getirip birbirlerine yoldaş etmişti. Birlikte gecenin içine doğru ilerlediler.

Quint'le birlikte Büyücü Elzafan'ın şatosunu koruyan kaya kartalı Harris güneş battıktan hemen sonra en yüksek kuleden atlayıp ılık hava akıntısında döne döne yükselerek şatodan ayrılmıştı. Mükemmel bir güç ve çeviklikle yükseldikçe püfür püfür esen rüzgâr koyu kahverengi tüyelerinin perçemini havalandırıyor. Yıldızlarla dolu gökyüzünde sapsarı ay yükseliyordu.

Harris yükseklerde zarafetle süzülürken kahverengi gözleri hep Keill Adası'nın tepesindeki şatodaydı. Etraftaki sarp kayalıklar Güzel Göl'ün durgun, kapkara yüzeyi boyunca uzanıyordu. Usta büyücünün ona bakarak el salladığını gördü. Kale burcundaki mazgalı siperlerde yanan meşalelerin ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

Yatay uçuşa geçti. Gecenin içinde hızlanırken tüyelerinin arasından geçen ılık havayı hissediyordu. Harris, Büyücü Elzafan'dan aldığı emirle doğruca doğuya yöneldi. Şimdi Yaz Krallığı'ndan çok yukarıda uçuyordu. Krallık altında renksiz bir harita, grinin tonlarına boyanmış bir gece âlemi gibi uzanıyordu. Harris, Periler Ormanı'nın ve Clungberry Tarlalarının üstünden hızla uçta, solundaki Burney Gölü'nü geride bıraktı ve işte Ruddha'nın Merkezine Giden Büyük Yarık'ı gördü.

Şafağın sökmesi yakındı artık. Karanlık yavaş yavaş aralanıyor, yıldızlar bariz kristal parlaklıklarını kaybediyordu. Aydınlık çoğalıp da ufuk şafağın vaadiyle kızışınca aşağıdaki dünya daha görünür oldu. Güneş, ateşten bir yıldız noktası gibi göründü ve altın sarısı çarpıcı bir eğri oluşturarak yayıldı.

Sabah güneşinin ışığı Harris'in ense tüyelerine sapsarı bir ışıltıyla düşüyordu. Harris şimdi daha net görebiliyordu ve korkularının

yersiz olmadığını anladı. İleride ve biraz aşağıda kuzgun ordusunu görebiliyordu. Sınıra yönelmiş, döne döne uçan kara, şekilsiz bir kuş kalabalığı. Harris kuzgunların vahşi savaşına tanık olmuştu ve iki üç tanesiyle, belki birkaçıyla başa çıkabileceğini biliyordu ama yüzden fazla kuzgunun olduğu koca bir ordu onu anında mahvederdi. Mesafesini korumalıydı.

Onlardan uzak durmanın bir çaresi olduğunun farkına vardı. Yüksekliğini koruyabilir ve onları yukarıdan takip edebilirdi. Ya da yere inip sınıra doğru yolculuğuna oradan devam edebilirdi. Toprak seviyesine inmek tehlikeliydi, onu görebilirlerdi. Yüksekte kalmaya karar verdi. Solunda başka bir kuzgun grubu fark etti. Çok aşağıdaydılar, bir ok şekli oluşturacak gibi dizilmiş, sınıra doğru uçuyorlardı. Harris uzaktan becerebildiği kadarıyla kuzgunları çabucak saydı, en az on iki, belki daha fazla.

Şimdi sınırı görebiliyordu. Garip bir manzaraydı. Havada kar yağışının oluşturduğu bir set vardı. Sınırın ötesindeki Taşlar Krallığı'nda bulut örtüsü ve kar yüklü hava güneşin görüneceği noktanın önünü kapattığı için orası hâlâ karanlıktı. Harris tekrar kuzgunlara baktı. Gözünü açtı ve harekete geçmeye hazır bir şekilde peşlerine düştü.

“Amalek!” diye bağırdı Simron. Arkasından omuzlarına yapışmış onu sarsıyordu. “Dinle beni!”

Amalek tam karşıya, şiddetli rüzgârın karı beyaz şeritler hâlinde kamçıladığı sınırın öbür tarafına bakıyordu. Gözlerini, kalın kar tabakasının hemen üstündeki bir bulutta belirmiş olan Kara Büyücü Bela'nın kapkara gözlerine dikmişti.

“Bakma ona!” diye yalvardı Simron.

Yan tarafına geçti, önüne doğru adım atıp başını çevirmeyi denedi ama Amalek ileri atıldı. Tekrar denedi, Amalek yerinden oynamamaya kararlı görünüyordu. Büyücünün gücü onu etkisi altına alıyordu. Simron’un yapabildiği tek şey Amalek’in kolunu sıkıca tutmak oldu.

Amalek kapana kısılmış gibi hissediyordu, Bela’nın gücüne karşı koyamıyordu. Bir avcının tuzağına düşen hayvan gibi yakalanmış, onun karanlık dünyasına çekilmişti. Kara Büyücü Bela emirlerini fısıldadıkça Amalek sesinin zihninde yankılandığını duyabiliyordu.

“Gel buraya.” diye tısladı Kara Büyücü. Kara gözleri karşısındaki yiyecemmiş gibi bakıyordu. “Sınırdan karşıya geç ve yanıma gel. Burayı yönetmeme yardım edebilirsin... Hem kardeşine de kavuşabilirsin.”

Amalek, büyücünün ürkütücü çekimine karşı savaşmaya çalışıyor ama onun karanlık dünyasına saplandığını hissediyordu. Simron’un elinden kurtuldu.

“Buraya gel ve kardeşini geri al.” diye fısıldadı büyücü. “Şimdi buraya gel!”

Sesi karşı konulmazdı. Amalek kendinden geçmiş bir hâlde, bir uyurgezer gibi ona doğru adım attı.

“Dur!” diye bağırdı Simron.

Amalek bir adım daha attı.

Kara Büyücü ona fısıldadı. “Karşıya geç. Çok kolay.. Kardeşinin sana ihtiyacı var..”

Amalek bir adım daha yaklaştı. Bir adım daha attığı anda büyülenmiş krallığa geçmiş olacaktı. Büyücü öne doğru eğildi, elini uzattı. Uzun, güçlü parmakları heyecanla titriyordu. Amalek elini onun eline doğru uzatarak ve parmaklarını yağın karda oynatarak, adım attı.

Kara Büyücü Bela keyifle gülümsedi ve tısladı. “Ah, eveeet.”

Simron tekrar Amalek’in omuzlarını kavrayarak onu hızla geri çekti. Tally birden Amalek’in önüne atladı. Karları arkasına alıp sıçradı. Güçlü arka bacakları yerden yükselip onu havaya fırlattı. Amalek’in karnına vurup onu nefes nefese bıraktı. Amalek Simron’a doğru geriledi. Aldığı darbeyle iki büklüm, çimenlere yığıldı. Büyücüyle göz teması bozulmuştu. Yeniden özgür hissediyordu ama bu zorlu sınav tüm gücünü tüketmişti. Yerde soluk soluğa yatmaktan başka bir şey yapamadı.

Aram hâlâ biraz uzaktaydı ve olup biteni izliyordu. Dört nala onlara doğru koşup yardım etmeye hazırdı ama rüzgârın önüne kattığı kar, beyaz bir kütle hâlinde yığılıyordu. Rüzgâr karı yüzüne yüzüne üfürüyordu. Aram gözlerini kırıştırdı, başını çevirdi ve yana doğru sendeledi. Tekrar döndüğünde şiddetli tipi görüntüyü bulanıklaştırmıştı. Aram hangi yöne koşacağını bilemedi. Bir yol açmak için boynuzunu doğrulttu ama bu bile arkadaşlarını görmesi için yeterli olmadı. Dağlara doğru geri döndüğünün farkında olmadan koşmaya başladı.

“Seph!” diye bağırdı Joog.

Simron, Tally ve arkalarından gelen Lazuli, havada, yarısı bu tarafta yarısı sınırın karşı tarafında Seph’e doğru koştu. Seph, büyü yüzünden donmuştu. Joog havada süzüldü. Seph’in kafası ve omuzları şimdi karla kaplıydı. Aynı anda sınırın diğer tarafında Kara Büyücü Bela da bir bulutun içinde ona doğru geliyordu ve ilk ulaşan o oldu. Elini uzattı, Seph’i kollarından tutup çekti.

“Elveda deyin.” dedi alay ederek. “O, artık benim elimde.”

Büyücü, Seph’i kollarından çekerek vücudunu tamamen karşı tarafa geçirdi. Tam bacakları da karşıya geçecekken Simron zamanında sımıra ulaşıp ayak bileklerine yapıştı. Büyücüyle aralarında sadece birkaç adım vardı. Büyücünün varlığı boğucu, neredeyse

dayanılmazdı. Simron görevinden başka bir şey düşünmemek için cabaladı.

Tally aşağıdan Simron'a bakıyordu. "Çek!" diye bağırdı.

"Yardım et bana Lazuli!" diye seslendi Simron.

Lazuli bir iki adım arkadaydı ve Simron mücadeleyi kaybediyordu. Şimdi elleri sınırın tam dibindeydi. Bela ona nefretle baktı.

"Bırak!" dedi öfkeyle. "Tabii sen de gelmek istemiyorsan!"

Daha güçlü çekti ve ani bir silklemeyle Simron'un elleri sınırdan karşıya, karların içine kaydı. Şimdi Seph'in yalnızca ayakları Yazlar Krallığı'ndaydı. Simron, büyüye karşı savaşmaya çalışırken ellerinde donmanın korkunç karıncalanmasını hissetti. Daha fazla direnemeyecekti.

Lazuli hortumunu Simron'un beline doladı ama var gücüyle çekmesine rağmen Simron gelmiyordu.

"Ellerim dondu!" diye bağırdı Simron. "Daha hızlı çek Lazuli!"

Birden yeri döven toynak sesleri duyular. Bir kar anaforusunun ortasında Aram görüldü. Sınır boyunca onlara doğru koşuyordu. Göz açıp kapayınca kadar yetişmiş, boynuzunu Bela'nın ellerine saphıyordu. Bir parlama oldu.

Ellerinde hissettiği müthiş acıyla Seph'i bırakmak zorunda olduğunu anlayan büyücü, "Ahh!" diye feryat etti. "Hayır!"

Bir eli -işaret parmağıyla başparmağı olmayan eli- Seph'in kolunu bıraktı.

Bela acıyla yüzünü buruşturarak bir kez daha, "Hayır!" diye bağırdı.

Şimdi çekiliyordu. Sınırı geçerse büyüsü bozulacaktı ve bu çok şey kaybetmesi demektir. O yüzden büyücü bir öfke çığlığı daha atarak vazgeçti ve buluta geri döndü. Seph hemen sınırdan geri çekildi ve yere yığıldı. Simron ellerini silkeledi ve elleri yeniden hayat bulmaya başladı.

Amalek toparlanmıştı ve şimdi Seph'in ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışıyordu ama Seph çok güçsüzdü. Seph, Amalek'e nerede olduğunu bilmiyormuş, olanlardan haberi yokmuş gibi şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Seph!" diye bağırdı Amalek, omuzlarını sarsarak.

"Ammey." dedi Seph uyusuk bir şekilde. "Ne oldu? Kendimi bir tuhaf hissediyorum."

"Aptalca bir şey yaptın, daha ne olsun!" diye tersledi onu Amalek.

"Ne?"

"Boş ver şimdi." dedi Amalek çabucak. "Şuraya bak!" Yaklaşan kuzgun ordusunu gösterdi.

"Ne yapacağız?" deyiverdi panikle.

Tekrar Bela'ya baktı sonra Seph'i ayağa kaldırdı.

Başlarının üstünde havada duran Joog, "Bu tarafa geçemez." dedi hemen. "Unuttun mu? Yoksa büyüü bozulur... Ama kuzgunlarla savaşmamız gerekecek. Hazır olun!"

"Beni takip edin!" diye seslendi Tally.

Zıplaya zıplaya ve olabildiğince hızlı bir şekilde sınırdan küçük bir ormana doğru uzaklaşmaya başladı. Diğerleri de koşarak peşine takıldılar. Önce Simron, arkasından Lazuli, onun arkasından da Amalek ve Seph. Joog uçarak onları geçti ve ormana ilk o girdi. Diğerleri de çabucak ona uydu.

Onlar ormanın içinde gözden kaybolurken kuzgunlar yukarıdan geçip sınıra doğru uçmaya devam etti. Kara Büyücü Bela'ya doğru indiler. Çoğu sınırın çimenli tarafına kondu ama General ve Albay Gerr yağın karın içine uçtular ve anında şiddetli rüzgâra kapıldılar. Canlarını dişlerine takıp uçuşlarını kontrol etmeye çalıştılar ama rüzgâra karşı koymayı başaramadılar ve Bela'nın durduğu buluta fırladılar. Kavurucu soğuk rüzgâr karları kırbaçlayarak geçerken

bulutun içi tamamen korunaklıydı. General ve Albay Gerr, büyücü efendilerinin ayak ucuna kondular.

“Efendim!” diye başladı General, koca kafasını eğip selam vererek. Siyah pusula boynundan aşağıya doğru sarkıyordu. “Bizim için ne büyük bir onur ki...”

“Yakalayın onları!” diye bağırdı büyücü. Ulumayı andıran sesi rüzgârın iniltisini bile bastırdı.

“Kimi?” dedi General. Şimdi pusulası küçük hareketlerle oynuyordu. “Kimi yakalayalım efendim.”

“Prens ve Prensese’i tabii ki!” diye bağırdı büyücü.

General ve Gerr başlarını bir o tarafa bir bu tarafa çevirip Prens’le Prensese’e bakındılar.

Büyücü eliyle sınırın karşı tarafını göstererek bağırdı. “Aptallar sizi! Orada! Şu ormanda! Oraya doğru koştuklarını gördüm! Hadi... Gidin!” Sonra avazı çıktığı kadar bağırarak sınırın öte tarafındakilere seslendi. “Hepiniz!”

Kuzgunlardan bazıları, büyücünün söylediğini duymuş olanlar derhâl, “Evet efendim.” diye cevap verdi. Diğerleri de neden böyle bir karşılık verdiklerini bilmedikleri hâlde, yavaş yavaş aynı cevaba katıldı.

General ve Albay Gerr havalanarak sınırın şimdi aydınlık olan tarafına uçtular.

General, ordunun üstünden geçerken, “Takip edin!” diye bağırdı.

“Takip edin!” diye tekrarlardı hâlâ albay atanmanın gururunu yaşayan Gerr.

Çırpılan kara kanatların keşmekeşi içinde tüm ordu havalanıp General’i takip etmek için havaya yükseldi.

General uçarken kafasını arkaya çevirip, “Dinleyin!” diye bağırdı. “Düşman şu aşağıdaki ormanda.”

Heyecanlı gırlamalar şamataya dönüştü.

“Dinleyin!” diye gürledi General.

“General’e kulak verin!” diye bağırdı Gerr.

Gırlama sesleri giderek azaldı.

“Önce yukarıdan uçuyoruz!” diye buyurdu General. “Hep beraber... Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim!” diye karşılık verdi hepsi.

“Ormanı tarayıp onları arıyoruz. Tamam mı?”

“Evet efendim!”

“Sonra... Onları yakalıyoruz. Eğer korkaklar gibi saklanıyorsa o zaman oraya uçup onları bulana kadar o ormanı arayacağız. Tamam mı?”

“Evet efendim!”

Şimdi tam ormanın üstündeydiler ve bu sırada Çavuş Forr önderliğindeki on dört kuzgunluk grup da onlara katıldı. General’in ne kadar geciktiklerini fark etmemesini umarak diğerlerinin arasına karıştılar.

“Çavuş Forr?” diye seslendi General. “Buraya gel... Hemen!” Gerr’e dönüp sordu: “Neredeydiler?”

“Bilmiyorum efendim.” diye başladı Gerr. “Ama önce düşmanı aramız gerekmez mi?”

“Tabi!” dedi General hemen. “Ama nerede olduklarını bildiğimiz için düşmanı bulduğumuzu biliyoruz, öyle değil mi? Şu ormandalar... Kapana kıştırdık onları. Düşünsene Gerr... Ormandan kaçacak olsalar onları görürdük.”

Forr şimdi General’in yanındaydı.

“Evet ama...” diye başladı Gerr.

“Neredeydiniz siz?” diye sordu General Forr’a.

Forr bir şey söylemek için gagasını açtı ama ne diyeceğini bilemedi. “Şey... Şey... Biz... Şey...”

“Bunu daha sonra dinleyeceğim.” dedi General sinirli sinirli. “Gecikmek için iyi bir nedenin yoksa olacakları sen düşün.”

General, siyah pusulanın boynunu sıktığını hissedebiliyordu. Düşmanı aramaya devam etmesi için onu dürtüyordu sanki.

“Ormanı tarayın!” diye emretti General bütün gruba. “Yerlerini ilk bulan benden resmi bir ödül alır. Tarayın şimdi!”

Ordu, öten kuşların toplu düzeni hâlini aldı. Hepsi aynı seviyede uçuyor ve aşağıya doğru bakarak ormanı gözden geçiriyorlardı.

Birden, kuzgun sürüsüne bir şey karışmış gibi bir hışırtı sesi oldu.

Birkaç kuzgun hızlıca hareket ederek bir araya toplandı. Hep birlikte inişe geçtikleri sırada kanatları birbirine karıştı. Biraz sonra yine birbirlerinden ayrıldılar ve diğerlerinin arkasından yükseldiler.

“Neydi o?” diye seslendi bir tanesi.

“Hızlı bir şey.” diye cevap verdi diğeri. “Çok hızlı.”

“Bir kartaldı.” dedi Çavuş Forr.

General aşağıya bakarken merakla, “Demek bir kartal, ha?” dedi. “Hani nerede? Sen görebiliyor musun Gerr?”

“Hayır efendim.” diye cevap verdi Gerr neşeyle. “Hareket hızına bakılırsa şu an her yerde olabilir efendim.”

General azıcık yükselip altındaki ordusuna baktı. “Alçalım!” diye gürledi. “Ağaçların arasını arayacağız. İşinizi eksiksiz yapın ve düşmanı bulunca bana haber verin.”

Kuzgun ordusu aşağıdaki ormana alçaldı ve ağaçların arasını aramaya başladı. Tüm ağaçların ve olası saklanma yerlerinin içine ve etrafına baktıktan sonra General, en yüksek ağacın tepesine kondu.

“Toplanın!” diye bağırdı.

Bir dakika içinde bütün ordu inmiş, General’in etrafına tünemişti. Bazıları aynı ağaçta onun altında, bazıları da yakınlardaki ağaçlardaydı.

“Peki öyleyse!” diye böğürdü General. “Sizlerden bir şey duymadığıma göre düşmanın bulunamadığını tahmin ediyorum.”

Cevap yoktu.

General kuzgunlara hepsinin beceriksiz olduğunu ima eden kibirli bir bakışla baktı. “Evet?”

“Burada değiller.” dedi Akk.

General, yağın karın arasından Kara Büyücü Bela’yı güçlkle görebildiği sınıra doğru endişeli gözlerle baktı. Büyücünün haber almayı ve alacağı haberin iyi bir haber olmasını umarak onun bulunduğu tarafa doğru bakıyor olacağını biliyordu.

“Ama efendimiz...” diye başladı General. “Efendimiz bize burada olduklarını söyledi. Dolayısıyla burada olmalı!”

“Yoklar işte.” dedi Razz bitişikteki ağaçtan.

“Bunu kim söyledi?” diye sordu General karşıya bakarak.

Birkaç kuş, “Razz!” diye cevap verdi.

“Razz! Tahmin etmeliydim. Sen ne dersen de tekrar aramız gerekiyor, çünkü onlar oradalar.”

“Amaaan, ne anlamı var?” diye içini çekti Razz. “Burada yoklar.”

“Senin bu asi tavrından hoşlanmıyorum.” dedi General ve ardından sesini yükseltti. “Sakin efendimize karşı çıkmayın... Bana da!”

Şimdi tam bir sessizlik oldu. Gökyüzünde yükselen güneşin ışığı General’in parlak siyah tüylerinde metalik erguvani bir ışık saçıyordu. Hafif bir esinti yaprakları hışırdattı. Siyah pusula General’i sakinleştirmek için göğsünü dürterken hafiften döndü.

“Razz, herkesle birlikte tekrar aşağıya inip arayacaksın. Düşman oraya gitti, demek ki oradalar. Saklanıyorlar. Bir daha arayın... Adamakıllı bu defa! Albay Gerr aramayı organize edecek. Şimdi gidin!”

Kuzgunlar ağaçlardan ayrılıp yeniden aramaya başladı. Bir süre sonra Gerr geri dönüp ağaçta General’in hemen altında bir yere kondu. General yüksekteki yerinden ona küçümsemeyle baktı.

“Yine beceremediğini varsayıyorum.” diye konuşmaya başladı.
“Beceremedin, değil mi Gerr?”

“Onları bulamıyoruz.” diye doğruladı Gerr. “Ama yine de aramaya devam ediyoruz efendim.”

“O hâlde onları bulmuş olmanız gerekirdi Gerr. Çünkü...”
Hayal kırıklığıyla başını salladı. “Çünkü oraya gittiler. Böyle aniden kaybolamazlar! Her yeri aradınız mı?”

“Evet efendim.” diye yanıt verdi Gerr havai ve kendinden emin bir tavırla. “Burada değiller efendim.”

“Gerr!” diye içini çekti General sonra söylendi. “Sinirime dokunuyorsun. Neden hep bu kadar neşeli ve... Şen şakraksın? Bir felaketle karşı karşıyayız!”

Birkaç kuzgun Gerr’in iniş yaptığını görmüştü. Onlar da dikkatli bir şekilde altındaki dallara kondular.

Gerr daha ciddi olmayı denedi. “Hâlâ bulabiliriz onları efendim.”

Birdenbire General’in aklına bir şey geldi, kafasını kaldırdı.

“İker nerede?” dedi aptal aptal etrafına bakınarak. “Onu gördün mü?”

Gerr başını salladı. “Hayır efendim.”

“Tuhaf. Çavuş Forr ve diğerleriyle birlikte geri döndü mü?”

“Bilmiyorum efendim... Onu gördüğümü hatırlamıyorum efendim.”

“Onu bulmaya çalış Gerr ve bana haber ver. Uyuşuk ve yavaş olabilir ama o benim yeğenim.”

“Tamam, peki şimdi ne yapacağız efendim?” diye sordu Gerr.

General yine kafasını salladı. “Yakında bu çılgın aramayı iptal edip efendimize söylemek zorunda kalacağız.”

General’in sözleri aşağıdaki kuşlar arasında bir korkulu mırıltılar dalgasına yol açtı.

“Gerr, bir kuş gönder de gidip onlara söylesin.”

Aşağıdaki kuzgunlar bunu duydular ve dallardan tüyerek gözden kayboldular. Gerr aşağıya baktı.

“Şu an gönderebileceğim hiç kuş yok.” dedi.

“Neyse, onlar arasınlar daha iyi.” dedi General. “Sen gideceksin.”

“Ben mi efendim?” diye sordu Gerr ürkekçe.

“Evet Gerr, sen.” deyiverdi General. “Sen benim albayımsın, o yüzden sen gideceksin.”

Gerr yerinden kıılmıdamadı. Aşağıya baktı, gözleri diğer kuşları aradı.

“Başkasını gönderemez misiniz efendim?”

“Keg!” diye seslendi General. “Buraya gel!”

Gelen giden olmadı.

“O yaprakların arkasında saklandığımı görebiliyorum!”

Keg utana sıkıla ortaya çıktı ve Gerr’in altındaki bir dala doğru kanat çırpı.

General aşağıya bakıp kafasını sallayarak, “Sakın bir daha benden saklanma!” diye söylendi. Sonra birden öyle bir bağırды ki Gerr dalda korkuyla sindi sonra da düştü. “Şimdi git Gerr. Keg’i de yanına al!”

Gerr havada dönerken Keg de ona katıldı ve birlikte sınıra doğru uçtular.

“Haklısın Tally.” dedi Simron. “Bak... Şuraya.”

Karanlıktı ve tek ışık Seph’in oval sihirli kutusundan gelen loş bir parıltıydı. Seph, sihirli kutusunu kapağından bir haritanın

üzerine tutuyordu ve kutunun içinden ışık yayılıyordu. Simron çömelmişti, parmağıyla haritayı gösteriyordu. Geri kalan herkes etrafına toplanmıştı. Çocuklar diz çökmüştü ve Lazuli de kafaların oluşturduğu daireden aşağıya bakıyordu. Harita eski görünüyordu, sararmış kâğıt kenarlardan yıpranmış, katlandığı yerler buruşmuştu.

“Orası sınırın altından geçiyor olmalı.” diye devam etti Simron. “Nerede bittiğine bak... Tam sınırdadır. Orada son bulduğunu düşünemezdim. Taşlar Krallığı'na kadar gitmeli.”

“Gidip bakacağız.” dedi Joog. “Uzak değil, çok geçmeden anlarız.”

“Durun!” diye haykırdı Amalek heyecanla. “Sınırı geçmeden önce hepimiz sihirli kalemlerin mürekkebiyle çizelim kendimizi. İsteyen var mı?”

“Ben isterim.” diye cevap verdi Lazuli.

“Ben de isterim mutlaka!” diye gülümsedi Seph.

Kara Büyücü Bela'nın büyüsünden korunmak için üstlerinde sihirli mürekkepten bulundurmaya ihtiyaçları vardı. Lazuli hortumunu Amalek'e uzattı. Amalek cebinden sihirli bir kalem çıkardı ve Lazuli'nin hortumuna sürdü. Seph'in ayak bileğine de biraz damlattıktan sonra herkesi kontrol edip koruma altında olduklarından emin oldu.

Sihirli kutu etraflarına altın sarısı soluk bir ışık saçıyor ve tünelin kabaca yontulmuş taş duvarlarına dalgalı şekiller hâlinde gölgelerini düşürüyordu. Altlarındaki zemin pürüzlü ve yer yer ıslak olduğundan haritayı açıp yaymak için kuru bir toprak parçası bulmuşlardı. Arkalarında, karanlığın içine doğru uzayıp giden yaklaşık kırk basamak vardı. Basamaklar üst yüzeyden düze doğru iniyordu.

Kısa bir süre önce Tally onları ormana sokmuş, mola verip haritasına bakmış sonra tünelin gizli girişini bulmuştu. Yaz Krallığı'nda pek çok gizli tünel olduğunu biliyordu ve daha önce haritaya göz

gezdirdirken bu tüneli fark etmişti. Gizli giriş açılır açılmaz hepsi hemen içeriye dalıp basamakların üstündeki tahta döşeli yere atladılar. Atlama sırası Lazuli'ye gelince öyle bir atladı ki her yer toz bulutlarıyla kaplandı. Üstlerindeki sürmeli girişi hemen kapatıp basamaklardan aşağıdaki tünele indiler.

Haritayı inceledikten sonra Amalek onu dikkatlice katlayıp Tally'nin belinde taşıdığı torbaya geri koydu.

“Şimdi onları görmek isterdim!” dedi Seph gülümseyerek. “Kuzgunları... Ve Bela'yı... Bizi bulamayınca hallerini bir düşünsenize!”

Amalek başını salladı ve güldü.

Simron onlarla aynı fikirde değildi. “Ama bulabilirler. Ya girişi bulurlarsa? O zaman ne olacak? Aptal olabilirler ama onların keskin gözleri var. Hem sayıca da çok fazlalar.”

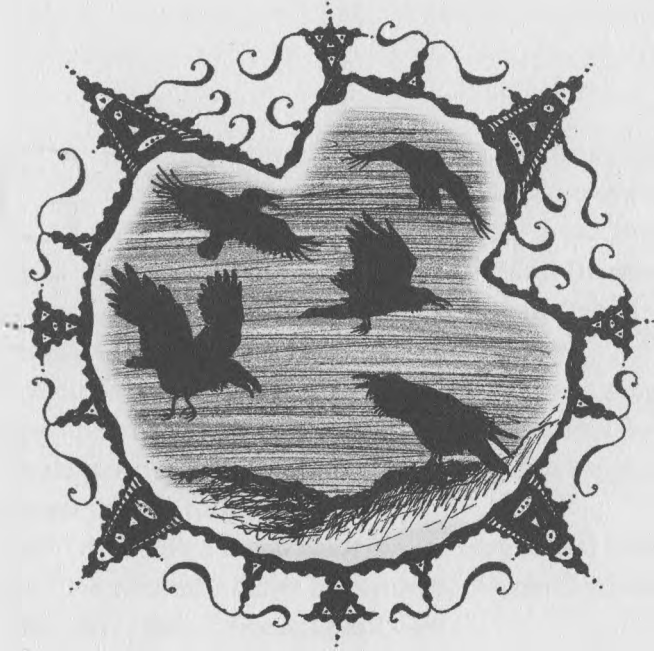
“Simron doğru söylüyor.” diye onayladı Joog. “Ve buraya girerlerse işimiz biter... Kapana kısılmış oluruz. O yüzden bırakalım konuşmayı da yola koyulalım.”

Seph önden yürüdü. Yolu aydınlatması için sihirli kutuyu önünde tutuyordu ama sönük parıltısında bir adım ileriye ancak görebiliyordu. Pürüzlü taş zemin yüzünden yürüme hızından daha hızlı hareket etmek güvenli değildi. Diğerleri de Seph'in peşine takıldı. En arkada iri gövdesiyle Lazuli vardı.

2. Bölüm

Moone Krallığı

THE HISTORY OF THE

AMERICAN GEOGRAPHY

Gerr ve Keg sınırın diğer tarafında lapa lapa yağan kara iniş yapıp bulutta Kara Büyücü Bela'nın ayak ucuna konduklarında ikisi de titriyordu. Siyah tüylerinin sıcaklığına işleyen sadece dondurucu soğuk değildi. Titremelerinin bir başka sebebi de korkuydu. Kötü büyücüye kara haberi vermek zorundaydılar ve çok korkuyorlardı.

Büyücü elini tutuyordu. Aram'ın saldırısı sırasında şimşek gibi çakan parıltı derisini karartmış ve boynuzunun darbesiyle eli çok kötü yaralanmıştı. Elinin üstündeki diş diş kesikten kan sızıyordu. Kuzgunlara dik dik baktı.

“Ee?!” dedi acilen cevap bekleyen bir edayla. Sesi hava kadar soğuktu. “Ne zamandır haber bekliyorum. Nerelerdeydiniz?”

“Biz... Biz... Biz...” diye kekeledi Gerr.

“Evet?!”

“B... Biz ormanda arama yapıyorduk efendim.”

“Evet?” diye sordu büyücü. “Ve onları buldunuz mu?”

“Biz...” Gerr korkusunu kontrol etmeyi ve söylemek zorunda olduğunu bildiği sözleri söylemeyi denedi. “Şey.. Hayır efendim... Onları bulamıyoruz efendim.”

“Ne?!” diye bağırdı büyücü.

“Maalesef, e... efendim.” Kelimeler Keg’in ağzından güçlkle çıkıyordu. “İyice araştırdık... İyice efendim. Orada değiller.”

“Ormana girdiklerini ben gördüm!” diye çıktı büyücü. “Bir şekilde kaçtıklarını mı söylüyorsunuz?”

“Evet... Efendim.” diye cevap verdi Keg.

Büyücü öfkeyle yüzünü buruşturdu. Sınirinden siyah çizmeli ayağını havaya kaldırıp bir futbol topunu tekmeler gibi var gücüyle Keg’e savurdu. Keg darbeyi böğrüne aldı ve buluttan fırlayarak gözden irak bir yere düştü. Büyücü arkasından baktıktan sonra düşmanca bakışlarını Gerr’e çevirdi.

“Doğru.” dedi, hiçbir şey olmamış gibi devam ederek. “Doğru o zaman. Yani... Tamam... Görünüşe bakılırsa kaçmışlar. Siz ormanda saklandıklarını düşünürken onlar diğer taraftan gizlice kaçmışlar... Kurnazca. Şimdiye kadar kim bilir nerelere varmışlardır! Siz ormanı araştırıyordunuz ve onlar kaçtı. Hiçbiriniz bunu yapabileceklerini akıl edemedi mi?”

Gerr korkusundan cevap vermedi. Ürkekçe gagasını açtı ama bir şey söyleyemedi. Büyücü bacağına kaldırıp Gerr’i tekmeleme pozisyonu aldı.

Gerr kanatlarını hafifçe açıp korkuyla sindi. Gözlerini kapadı ve alacağı darbeyi bekledi. Bela bu defa öfkesini zapt etti ve ayağını tekrar yere indirdi. Yaralı elini tuttu ve acıyla yüzünü buruşturdu. Gerr gözlerini açtı.

“Buraya gelirken şu tek boynuzlu atı gördün mü?” dedi büyücü.

“Görmedim efendim.”

“Emin misin?”

“Evet efendim, tek boynuzlu at falan yoktu.” dedi Gerr. “O kadar çok kar var ki uzaklar görünmüyor efendim.”

Bela biraz düşündü. Kafa karıştıran bir durumdu bu. Tek boy-

nuzlu iki atı, gümüş olanı ve altın olanı, Candara üzerinde bir bulutun içine hapsettiğini biliyordu. Şimdi üçüncü bir tek boynuzlu at ortaya çıkmıştı.

“General’ine bildir.” diye devam etti. “Düşmanın işini bitirmenizi istiyorum. Onları bulup öldürmelisiniz. O ormanın kuzey tarafını aramasını söyle. Ormanın içinden geçip diğer taraftan çıkmış olmalılar.” Sonra birden sesini tekrar yükseltti ve Gerr yine sindi. Çok korkmuş görünüyordu. “Onları bulun ve öldürün!”

“Evet efendim.”

Gerr hızlı bir sıçramayla yükseldi ve karın içine atılmak üzereydi ki büyücü ona seslendi.

“Dur! Geri dön!”

Gerr döndü ve büyücünün ayakucuna indi, kara gagasında beyaz kar taneleri vardı.

“Ben gidebilirsin dedim mi?” diye parladı büyücü.

“Hayır efendim.” diye cevap verdi Gerr. Sesi tepesindeki kara adama yağ çeker gibiydi.

“Seninle işim bitmemişti.” diye hırladı büyücü. İyice eğilip yüzünü Gerr’in yüzüne yaklaştırdı. “Peşlerinde bir ordu kuzgunla hâlâ özgürler.” Kuşkuyla başını salladı. “Onları bulup öldürünce beni hemen haberdar etmelisiniz... Bana kanıt getirin.”

“Getireceğim efendim.” dedi Gerr başını eğerek.

“Kanıtı Yaşlı Howard’ın evine getirin. Ben şimdi oraya gidiyorum... Orada halletmem gereken işler var.”

Aralıksız yağan karın arasından Yaz Krallığı’na doğru baktı. Bu defa Gerr gönderilmeyi bekledi.

“Şimdi git.” diye tısladı büyücü.

Bela’yla görüşmesinin sona ermesi Gerr’i fazlasıyla rahatlatmıştı. Havalandı ve bulutun dışına uçtu. Kar fırtınası onu yana doğru ve sınır boyunca önüne kattı. Gerr, Keg’i aramak için alçaldı. Kar

derindi. Keg'i karın üstünde kanatlarını yanlara açmış, sırtüstü yatarken buldu. Üstünde kar birikmeye başlamıştı.

“Keg!” diye seslendi.

Cevap gelmedi. Gerr iniş yapıp yanına kondu. Ayakları kara giriyor ama vücudu, suyun üstünde oturan bir deniz kuşu gibi havada duruyordu.

Yüzüne çarpan kar yüzünden gözlerini kırıştıtararak, “Keg!” diye bağırdı.

Keg'in gözleri açıldı ama görmüyordu. Ayakları havaya dikilmiş, pençeleri gerginlikle kıvrılmıştı. Kar tüylerini beyazlatıyor, onu örtmeye başlıyordu. Gerr başını biraz daha eğdi ve Keg'in göğsünün inip kalktığını gördü. Yaşıyordu.

Göğsü yeniden indi, pençeleri gevşedi ve Keg hareketsiz kaldı. Son nefesini vermişti. Darbe onu öldürmüştü.

Gerr, buz gibi soğuk, sert rüzgârla mücadele ederek havalandı ve sımra doğru dönmeyi başardı. Az sonra Yaz Krallığı'nın sakin, sıcak atmosferindeydi ve süratle ormana geri dönüyordu.

Bela, Gerr'in gidişini izledi. Sonra başını çevirdi, birkaç kelime fısıldayarak buluta emir verdi ve işte bulut hızla yükseliyor, onu Yaşlı Howard'ın evine geri götürüyordu.

Bu sırada Iker uyandı. O, General'in yeğeni ve ordudaki en genç kuştı. Tam olarak gelişmiş, olgunlaşmış olmasına rağmen siyah tüyleri hâlâ tüylü bir yavru kuşun görüntüsüne sahipti. Çavuş Forr önderliğindeki on üç kuzgunluk grup onu orada bıraktığından beri Duran Ormanı'nın kıyısında kocaman bir sekoya ağacında mışıl mışıl uyuyordu. Yalnız olduğunu anlayınca şaşkına döndü

ve başını sağa sola çevirip diğer kuzgunlara bakındı.

Nefesi tutuldu. Paniklemeye başlıyordu. Aklına neler neler geldi. Neden onsuz uçmuşlardı? Onu yanlışlıkla burada bırakmış olabilirler miydi? Kafası karışmıştı.

“Neler oluyor?” dedi yüksek sesle sonra seslendi. “Neredesiniz? Forr? Razz? Akk?”

Cevap yoktu.

“Hiç komik değil!” dedi.

Sessizlik.

Yavaş yavaş gerçeği anlayınca dehşet içinde başını salladı. Onsuz uçup gitmişler ve onu bilerek geride bırakmışlardı. Battanিয়ে sarılı iri köpek Jamaar'ı taşırlarken yapmış olduğu hataları hatırladı. O zaman ona çok kızmışlardı ama bunlar sadece hataydı. O, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı.

İker, ağacın en tepesine kanat çırpı ve ne yapacağını düşünerek etrafına bakındı.

Gerr ormana geri döndüğünde ağaç tepelerinin üstünde süzülürken birden aşağıdan hararetli konuşmalar duydu. Dalların arasından patırtının geldiği yere doğru indi. Kuzgunlar bir ağacın etrafına üşüşmüşlerdi ve yerden çok az yüksekteydiler.

“Ne oldu?” diye seslendi Gerr.

“Bir tünel girişi bulduk!” diye cevap verdi bir kuzgun.

“Toplanın!” diye bağırdı General.

General’in emri daha büyük kargaşaya neden oldu. Kuşlar nerede toplanacaklarını bilmedikleri için havada kıvrılıp dönüyor, birbirlerine çarpıyorlardı. Birkaçı, “Nerede?” diye sordu.

General, ağacın yanındaki çimenlerde duruyordu.

“Burada.” diye emretti.

Kuzgunlar bir yığın kara yaprak gibi indiler. Az sonra hepsi General’in çevresinde toplanmış, yemyeşil çimenleri siyah bir halıya dönüştürmüşlerdi. Gerr, General’in yanına kondu. General, ağacın meydanadaki köklerine doğru yürüdü. Diğer kuzgunlar kenara çekilip Gerr’le General’e geçecek yer açtılar. General bir kökün üstüne zıpladı, peşinden Gerr de.

“Girişi kim buldu?” diye sordu General.

“Ben.” diye cevap verdi Razz gururla.

Kuşların oluşturduğu büyük kalabalığın önüne yakın bir yerde duruyordu. Öteki kuzgunlar ona bakıp birbirlerine mırıldandılar.

“Evet? Nerede o zaman?” diye sordu General.

“Burada.” diye yanıtladı Razz. “İşte, tam burada.”

Koca gagasıyla çimeni iki kez gagaladı. General’in pusulası heyecana gelmiş gibi sallandı.

“Nerede?” diye sordu General.

Razz, parlak siyah gagasıyla göstererek, “Bakın, bir yol var. Çimenlerin altından yolu görebiliyorum ve şuraya kadar dümdüz.” Önündeki birkaç kuzgunu itti. “Sonra bu tarafa devam ediyor. Bir dikdörtgen şeklinde. Bir giriş olduğu belli... Bir tünel girişi.”

“Ben göremiyorum.” dedi General.

“Hayır, oradan göremezsiniz.”

“Gidip bir bak Gerr.” dedi General.

Gerr kökten atlayıp kanat çırparak Razz'ın yanına indi.

“Onu görebiliyorum!” diye haykırdı heyecanla. Dümdüz yürüyüp sonra da bir köşeyi döndü. “Çimenlerde bir çizgi gibi... Razz haklı.”

“Mükemmel.” diye başını salladı General. “Bu, ortadan nasıl kaybolduklarını açıklıyor. Aşağıdalar... Şüphesiz. O yüzden... Çabuk... Orayı açın ve peşlerine düşelim. Kanalizasyondaki fareler gibi köşeye sıkışacaklar! Açın şunu!”

“Nasıl açacağız efendim?” diye sordu Gerr.

“Dişiler Bölüğü...” diye gürledi General. “Lideriniz kim?”

“Onların bir lideri yok efendim.” diye cevap verdi Gerr.

“Ne?! Neden yok?”

“Çünkü Searle ayrıldığından beri bir lider tayin etmediniz efendim.”

“Ah, evet.” diye başını salladı General. “Hep o aptalca Searle ve Urrg sorunu yüzünden. Peki öyleyse, birini görevlendir Gerr.”

Gerr gururla göğsünü kabarttı ve kibirli bir havayla etrafına bakındı.

“Tull olsun.” dedi. Tull ona ürkekçe baktı. “Tull, seni Dişiler Bölüğü'nün lideri tayin ediyorum ve ilk görevin şu girişi açtırmak... Hem de bir an önce!”

Tull afallamış görünüyordu.

“Evet efendim.” dedi tereddütle. “Dişiler..”

“Oradan emir veremezsin.” diyerek araya girdi General. “Buraya gel... Şu köke. Ve daha yüksek sesle konuş!”

Tull isteksizce General'in ve Gerr'in hemen altındaki bir köke atladı.

Biraz daha yüksek sesle, “Dişiler! Dikörgen girişin yanında sıraya girin.”

“Dikdörtgen!” diye düzeltti Gerr yüksek sesle.

Telaşlı bir hareketliliğin ardından erkekler geri çekilmiş ve el-
liden fazla dişi kuzgun girişin etrafındaki yerlerini almıştı. General
onları sertçe azarladı.

“Kapıda değil... Çizginin diğer tarafına geçin! Üstünde durur-
sanız onu nasıl kaldıracaksınız?!”

Dişiler hızlıca çizginin karşı tarafına hopladılar sonra Tull
çekinerek devam etti:

“Dişiler... Şey... Dişiler... Girişin etrafındaki toprağı kazan.”

“Hızlıca hemen!” diye bağırdı Gerr.

Dişi kuzgunlar gagaları ve pençeli ayaklarıyla yeri çıldırmış
gibi kazarken havaya toprak ve çimen parçaları uçtu.

“Durun!” diye bağırdı General.

General ve Gerr aşağıdan kendilerine bakan Tull’a baktular.

“Devam etsene!” diye payladı General Tull’u.

“Ah... Evet...” dedi Tull. “Güzel... Çok iyi. Şimdi... Şey... Gagalar
altında... Şey... Şeyin... Şey... Oranın altında.”

Kuzgunlar gagalarını zorla kapının altına soktular.

“Şimdi... Hep birlikte... Kaldırın!” dedi Tull.

Hiçbir şey olmadı.

“Zorlayın.” diye bağırdı General. “Şimdi... Kaldırın!”

Kuşlar gayret edip kendilerini zorladılar ama yine de kapı
yerinden oynamayacaktı.

Bir kuş gagasını çabucak çekerek, “Çok ağır.” dedi. “Gagala-
rımız kırılacak.”

General ona kaşlarını çattı sonra hepsine bağırdı.

“Zorlayın... Şimdi, hep beraber...”

“Durun!” diyerek General’in sözünü kesti Razz erkekler kala-
balığından. “Öbür tarafa doğru kaydırmayı deneyin.”

“Ne?” diye bağırdı General. Sonra sinirli sinirli sordu: “Sözümü
kesen kimdi?”

“Ben.” dedi Razz. Kendini beğenmiş General’den hiç korkusu yok gibiydi. “Sürme kapı olabilir... Kaydırmayı deneyin.”

Tull kafasını yana eğerek bir an soran bakışlarla baktıktan sonra bölüğüne seslendi. “Sürme kapı olabilir... Kaydırmayı deneyin. Şu uca toplanın, itin.”

Kapı kaydı ve sorunsuz açıldı. Diğer taraftaki kuzgunlar hızla yoldan kaçtı. Bir tanesi yeterince hızlı davranamadı ve kuyruğundan bir tüyü kapıya kaptırdı.

“Mükemmel!” dedi General. “Gerr, sen erkekler bölüğünü içeri sok. Düşmanı bulun ve hiç acımayın. Sonra bana rapor ver!”

Gerr kökten atladı ve açık girişten aşağıya süzüldü. Bir bölük erkek kuzgun onu takip etti. Birkaç saniye içinde gözden kaybolmuşlardı. Yukarıda kalan dişiler dırdır edip birbirlerine iyi işlerin hep erkeklere düştüğünden dert yanmaya başladılar. Biraz sonra erkek kuzgunlar dağınık bir hâlde tünelden çıktı. Gerr ortalarından ayrılıp yine General’in yanına kondu.

“Ne oluyor?!” dedi General.

“Çok karanlık.” diye cevap verdi Gerr. “Aşağıda hiçbir şey göremiyoruz efendim.”

Bunun üzerine General’in boynundan sarkan siyah pusulası heyecanla hopladı ve parlamaya başladı. General, pusulanın içinde iki kuyruklu küçük bir akrep yaşadığından hâlâ habersizdi. Şimdi pusula ıslık ıslık parlıyor ve General ona hayretle bakıyordu.

“Ben yol göstereceğim.” dedi.

Hiç beklemeden tünele indi. Tüm erkekler büyük bir arı kümesi gibi peşinden gitti.

Harris masmavi gökyüzünde yükseklerden alçaldı. Ilık sabah güneşi aşağıdaki ülkeyi yumuşacık ellerin nazik masajı gibi onurlandırıyor, gecenin karanlığını yatıştırıyordu. Harris, Büyücü Elzafan'ın şatosuna doğru inerken güzel haber getirdiği için sevinçliydi. Usta büyücünün hem tehlikeli hem de zorlu bir yolculuğa gönderdiği kafile için endişelendiğini biliyordu.

Kaya kartalı şatonun ön girişine doğru süzüldü, birkaç ağacın üstünden asma köprüye doğru kayar gibi geçti sonra kapının yanındaki nöbet yerine kondu. Quint kendi nöbet yerinden onu selamladı.

“Harris, sağ salim geri döndüğünü gördüğüme sevindim.” dedi içtenlikle.

“Umarım aksini hiç düşünmemişsindir.” dedi Harris.

“Senden asla şüphe etmedim, Harris. Ama sürekli yüzden fazla kuzgunla savaştığını düşünüp durdum... Onları gördün mü?”

“Evet ve aralarından uçtum! Ha! Aptal kuşlar... Kurnazlar, evet... Kötüler, evet... Ama aptallar. Onlar ne olduğunu anlayana kadar ben aralarından uçup gittim!”

“Peki ya yolcu arkadaşlarımız?”

“Onlar iyi.” dedi Harris mutlulukla. “İyiler. Bir tünel girişi buldular. Tünele girip kapıyı kapattıklarını gördüm. Bunu Büyücü Elzafan'a haber vermeliyim... Memnun olacaktır.”

“Evet.” diye onayladı Quint. “Seni bekliyor ve iyi haberler almak istiyor.”

O anda kapı açıldı ve uzun boylu Büyücü Elzafan görüldü. Masmavi kaftanı esintide hafifçe dalgalanıyordu. Dışarı çıktı.

“Merhaba Harris.” dedi gür beyaz kaşlarının altından ona bakarak. “Geri döndüğünü görmek çok güzel. Onları buldun mu?”

“Evet buldum.” diye başını salladı Harris.

Sonra gördüğü her şeyi anlattı.

“Umut verici görünüyor.” dedi büyücü. “Demek bir tünel buldular? Tally'nin işi olmalı... Dedesi Şahingöz ona krallığın bir tünel haritasını vermiş. Peki sence kuzgunlar onları görmüş müdür?”

“Hayır.” diye cevap verdi Harris. “Buldukları yerden görmelerinin mümkün olmadığına eminim. Ağaçların üstündeydiler.”

“Güzel... Güzel.” dedi büyücü. “Mükemmel bir kaçış! Tünelin nereye çıktığını bildikleri sürece. İnanmak ve umut etmek zorundayız. Teşekkürler Harris, iyi bir iş başardın.”

“Şimdi ne yapacağım efendim?” diye sordu Harris.

“Rica etsem Doğu Kulesi'nden gözetler misin? Cedric'i de sık sık kontrol et... O, Batı Kulesi'nde. Biliyorsun artık gözleri pek iyi değil. Gerçi Relly ve Ho yanındalar ve onların ikisi de gayet sağlıklı. Olağan dışı bir şey görürsen bana bildir... Herhangi bir şey.”

General, tünelin kasvetli karanlığında Erkekler Bölüğü'ne yol gösteriyordu. Tünel üç dört kuzgunun yan yana uçabileceği kadar geniş olduğu için General birlik düzeni sağlamıştı. Boydan boya üç, aşağıya doğru dört ve peş peşe dört beş kuzgun sırası oluşturmuşlardı. Siyah pusula önlerindeki gri taş duvarları belirsiz bir biçimde aydınlatan ürkütücü bir parıltı yansıtıyordu. Gerr, General'in yanındaydı. Hemen arkalarından gelen kuş kümesi tünel boyunca yankılanan kanatlarının hisırtısıyla sudaki büyük bir balık sürüsü gibi ilerliyordu.

Hızlı uçuyorlardı. Birçoğu homurdanıyor ve ışığın loş oluştundan, sürekli birbirlerine çarptıklarından şikâyet ediyordu fakat öyle yetenekliydi ki küçük kanat hareketleriyle uçuşlarını düzeltebiliyorlardı.

Her şey iyi gidiyordu ama bir noktada tünel daraldı ve bir kuzgunun kanadı duvara çarptı. Kuzgun, sürüye doğru yön değiştirmeye kaosa neden oldu. O kargaşada bir kuzgun daha döndü sonra da diğer birkaçına çarptı. Bütün grup zincir etkisiyle çabucak alçaldı ve neredeyse yere çarpıyorlardı ama bir şekilde tam zamanında yükselmeyi başardılar.

“Yeniden düzen oluşturun!” diye bağırdı General.

“Tekrar düzene girin!” diye tekrar etti Gerr.

Birkaç saniye içinde eski hâllerini almışlardı.

“Kim yaptı bunu?” diye sordu General.

Birkaç kuzgun sesini çıkardı.

“Yug yaptı efendim.” dediler.

“Seninle sonra görüşeceğim, Yug.” dedi General sinirli bir şekilde. “Bakın, artık hata istemiyorum!”

Sessizlik içinde uçmaya devam ettiler.

Bir süre sonra General sessizliği bozdu. “Neredeler Gerr?”

“Çok yakında bulacağız onları efendim.” diye yanıt verdi Gerr.
“Belki bir sonraki virajda...”

“Haklısın Gerr. Hazırlıklı olmalıyız... Ama sessiz olalım ki geldiğimizi duymasınlar.”

Kafasını geriye çevirip tam arkasındaki kuşlara kısık sesle bilgi verdi. “Hepiniz saldırıya hazır olun! Arkaya doğru iletin.”

Mesaj sürünün sonuna kadar iletildi.

“General’den mesaj: Hepiniz saldırıya hazır olun!”

Nihayet arkadaki son kuzgun sırası da haberi aldı.

“General’den sosis: Oyuncak ayıcığa operatif için!”

“Ne?” diye sordu birkaçı hep bir ağızdan.

“Oyuncak ayıcığın operatifi mi?” diye sordu bir başkası. “Bu ne anlama geliyor?”

“Fark etmez.” dedi diğeri. “Sosis alacaksak kimin umurunda?”

Bir sonraki virajı döndüler sonra bir sonrakini de geçtiler. Birkaç dönüş daha yapınca General kaygılanmaya başlamıştı.

“Sesler duyuyorum.” dedi Gerr yavaşça.

“Ne?”

“Sesler duyuyorum efendim. İlerdeki virajda.”

General yavaşlayıp kulak kabarttı.

“Haklısın Gerr.” diye fısıldadı ordusuna haber vermek için kafasını çevirerek. Arkadaki kuşlar yine birbirlerine çarptılar ve kısa süreli bir karışıklık oldu.

“Ayrılın!” diye parladı General öfkeyle. “Ve kendinizi saldırıya hazırlayın. İşte bu kadar!”

“Sosis ne olacak?” diye seslendi bir kuzgun arkadan.

“Sessiz olun.” diyerek lafı ağzına tıktı General. “Saflarda konuşulmasın!”

“Ya bu...” diye başladı Gerr, şimdi fısıltıyla konuşuyordu. “Ya bu bir tuzaksa efendim?”

“İyi de Gerr.” diye fısıldadı General sabırsızlıkla. “Geldiğimizi bile bilmiyorlar ki!” Boynundaki pusula hafif hafif sallandı. “Ama... Tamam... Her ihtimale karşı dikkatli olsak iyi olur.” Arkasındaki kuşlara döndü. “Yere inin!” diye emretti fısıldayarak.

Mesaj arkalara da iletildi. Yer bulmak için bir sürü itişip kışmadan sonra tüm kuzgunlar yere inmişti ve hevesle harekete geçmeyi bekliyorlardı. General ve Gerr virajın yakınındaydılar.

General kafasını yana yatırarak, “Sesler kesildi Gerr.” diye fısıldadı.

“O hâlde bunu doğruluyor. Bu virajın arkasında olduklarını yani. Ama muhtemelen bizi duydular.”

General, Gerr’e ve diğerlerine kendisini takip etmelerini söylemek için gagasını öne doğru sallayarak işaret verdi. Ellerinden geldiğince sessiz yürüdüler. Taş zeminde hafifçe tıkırdayan pençe-

lerinden başka ses duyulmuyordu. Viraja yaklaşıncı yavaşladılar, dibine gelince de durdular. General boynunu uzatıp etrafı dikizledi. Pusula loş ışığııı yayıyordu.

“Ne!” diye gürledi General.

Tüm kuzgunlar dehşet içinde fırladı. ‘Hücum’ sesini duymak için diken üstünde bekliyorlardı ve General’in bağırdığını duyunca bu, onları harekete geçirdi. Arkada olanlar ilerlemeye devam etti, bazıları havalandı ve birden virajın etrafına bir sürü uçan kuzgun doluştu.

“Durun!” diye bağırdı General.

“Durun!” diye bağırdı Gerr.

Ama artık çok geçti. Bölük, okyanusta yayılan bir dalga gibi ilerliyordu. Biraz sonra her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Tünelin sonundaki çıkış yoluna kadar giden merdivenlere uçmuşlardı. Arkadaki kuzgunlar öndekilere vurunca onlar da merdivenlere çarptıkları için acıyla bağıııyordu. Sadece General’in parlayan pusulasının ışığıyla görülebilen, çırpınan siyah kanatlar ve yere devrilen kuzgunlar karmaşası görüntüsüydü.

General ve Gerr olanları şaşkınlık içinde izliyorlardı.

“Neredeler?” diye sordu General sertçe. “Düşmanlar nerede? Ve senin duyduğun sesler neydi?”

“Bilmiyorum efendim.”

General kafasını iki yana salladı. “Boşuna. O sesler bir şey olmalı.”

Kuzgun kalabalığının içinden Razz göründü. Şimdi kuzgunların çoğu ayağa kalkmıştı. Bazıları basamaklarda, bazıları yerde gagalarıyla tüyelerini düzeltiyorlardı.

“Sesler bir yankıydı.” dedi Razz somurarak. “Kendi seslerimizin yankısı. Onlar çıkmış olmalılar... Şuradan.” Yukarıdaki kapıya götüren merdivenlere doğru kafasını salladı.

General yukarı baktı ve anında havalandı. Boynundaki pusula sallanıyor ve daha çok ışık saçıyor gibiydi. General basamakların en üstündeki tahta döşeli alana indi ve gözünü kafasının üstündeki kapıya dikti.

Gerr, arkasından Razz, Çavuş Forr ve birkaç kuzgun daha yanına kondular.

“Nasıl açılıyor?” diye sordu General.

Etrafta dolanıp kapıyı açmak için kaldıraç gibi bir şey aramaya başladılar.

“Siz.” diye bağırdı General aşağıdaki kuzgunlara. “Birkaçınız buraya gelip yardım etsin.”

Kuzgunlar yukarı akın etti. General telaşa kapılmış görünüyordu.

“Hayır!” diye bağırdı. “Hepiniz değil!”

Kuzgunlar geri çekilip taş zeminde yer bulmak için kanat çırparak ve birbirlerine gıklayarak itişince bu, yeni bir karışıklığa neden oldu.

“Çavuş Forr.” diye seslendi General. Aşağıdaki kuş kümesinde ona bakındı. Siyah pusula daha çok parladı. “Bir düzine kuş seçip buraya gönder.”

Birkaç saniye sonra on iki kuzgun uçup kapının altına kondu. Kapıyı açmanın bir yolunu bulmak için boşuna uğraştılar.

General, aşağıdan ona bakan kuzgunlara bakarak, “Tamam.” dedi sinirli sinirli. “Bu zaman kaybı. Oradan kaçmışlar.” Kafasını yukarı doğru salladı. “Ve işte görüyoruz ki düşman onları takip edemeyelim diye levveyi ya da kapıyı açmaya yarayan herhangi bir şeyi ortadan kaldırmış. Kurnazlık. Bu yüzden geri dönmek zorunda kalacağız. Geri dönüp bu aptal tünelden çıkacağız... Sonra peşlerine düşeceğiz.”

Duraksadı ve kuzgunlardan bir cevap bekledi.

“Ee?”

“Evet efendim!” dedi kuzgunlardan biri ve yavaş yavaş diğerleri de ona katılınca ahenksiz bir gürültü oldu.

“Yeniden deneyin.” dedi General.

“Evet efendim!” dediler hep bir ağızdan.

“Bu daha iyi oldu. Ama ben Erkekler Bölüğü’nün genel davranış düzeyinden memnun değilim. İtaat ve yüksek standartlar bekliyorum... Uçuşunuz özensiz. Tünelden beceriksiz bir kaz sürüsü gibi çıktınız. Rezalet! Efendimiz görse ne derdi?”

Birkaçı huzursuzca ayaklarını oynattı.

“Peki öyleyse. Söylendim... Öğrendiniz. Şimdi, düzenli bir şekilde uçarak geri döneceğiz...”

“Ama efendim...” diye başladı Razz aşağıdan.

“Pekâlâ, beni takip edin.” diye emretti General havaya atlarken.

Gerr hemen yan tarafındaydı ve tahta bölmedeki diğerleri arkasında kanat çırpıyorlardı. Bütün kuzgunlar onları izledi.

“Tünelden çıkınca...” dedi General, Gerr’e.

“Ama bilemeyiz ki...” General’in hemen arkasındaki Razz.

General arkasına bakıp sabırsızlıkla patladı. “Sen! Sürekli sözümü kesmekten vazgeç. Ve bana ‘efendim’ de.”

“Sorun şu ki...” Razz devam etti. “Nereye bakacağımızı bilmiyoruz, öyle değil mi?”

“Tünelin sonuna tabii ki.” dedi General.

“Peki tünelin sonu neresi?” diye sordu Razz.

“Henüz bilmiyoruz.” diye cevap verdi General hatasını örtmeye çalışarak. “Bulmak zorundayız, değil mi? Nerede olması gerektiğini bulmaya çalışın. Gerr... Sen ne önerirsin?”

“Uçarken yönü hatırlamaya çalışalım efendim.”

“Ama çok virajlı.” diye yakındı General. “Bu sinir bozucu. Ama evet denemeliyiz.”

Tünel boyunca kıvrılıp dönerken konuşmayı bırakıp yöne odaklanmaya çalıştılar.

Tünelin ilerisinde, önlerinde ve birkaç virajın etrafında bir aralıktan giren ışık karanlığı deliyordu. Altın sarısı soluk bir ışık huzmesi nemli taş duvarların arasında burasında ışıldayan yumuşacık bir ışıkla tüneli aydınlatıyordu.

“Gittiler.” diye fısıldadı Amalek.

Seph sihirli oval kutusunun kapağını önce biraz sonra tamamen açmış, ışığın tekrar parlamasına izin vermişti. Lazuli, ana tüneli kollara ayıran bir tünelin girişini kapatıyordu. Yanlamasına duruyordu ve gri renkli kırışık böğrü tıpkı bir taş duvar gibi görünüyordu. Bacaklarının arasındaki boşluk karanlık, gölgeli bir oyuğa benziyordu.

Bu fikir Simron’dan çıkmıştı. Kuzgunların girişi bulup sonra da onları takip etmesi olasılığından endişe duyuyordu. Tünelin kollara ayrıldığı noktaya ulaştıkları anda ilk aklına gelen bu oldu. Tünelde durup önce duvara sonra da Lazuli’ye bakarak durum değerlendirmesi yaptı. O bir kılık değiştirme ustasıydı ve bu onun hüneriydi. Kendini ya da başkalarını tanınmaz hâle getirmede müthiş yetenekliydi.

Lazuli’nin girişi kapatmasıyla hepsi arkasında beklemiş, bacaklarının arasından zifiri karanlığa bakmışlardı. Bir süre sonra kuzgunların yaklaştığını duymuşlardı. Önce uzaktan kanat hışırtıları, ardından da sesleri gelmişti. General’in pusulasının loş ışığı sayesinde uçup geçtiklerini görmüşlerdi. Karanlıkta hayaletimsi kara gölgeler... Kuzgunlar başka bir tünel girişinden geçtiklerinden tamamen habersizdi.

Altı arkadaş kuzgunların geri dönmediğinden emin olana kadar yine beklediler. Amalek, Lazuli’nin göbeğinin altından başını uzattı. Bir süre etrafı dinledi.

“Onlardan hiçbir iz yok.” dedi.

Lazuli rahatladı, pozisyonunu bozdu. Işık arttı.

“Öyleyse ilerlesek iyi olur.” dedi Joog. “Buradan ne kadar çabuk ayrılırsak arkamızdaki kuzgunlar...”

“Şişt.” diye fısıldadı Amalek. “Bekleyin...”

Tünel boyunca soluna bakıp kulak kabarttı.

“Bir şeyler duyabiliyorum.” diye fısıldadı arkasındaki diğerlerine. “Kanatlarını duyabiliyorum galiba.”

Geri çekildi.

Joog, Lazuli'ye fısıldadı: “Çabuk.”

O sırada hışırdama sesleri yükseldi, kuzgunlar bir virajın yakınlarındaydı.

Lazuli ilerledi ve Seph sihirli kutusunu kapattı. Işık iyice azaldı.

“Gerr, o neydi?” diye sordu General.

“Ne neydi efendim?”

“Bir şey gördüm.” dedi General. “Bir ışık... İlerde... Orada. Şimdi söndü... Ama eminim.”

Boynundaki pusula daha güçlü parladı.

“İnin hemen.” diye emir verdi General.

Gerr tekrar etti. “İnin hemen.”

Öndeki kuzgunlar alçaldı, diğerleri de onlara uydu ve Lazuli'yi geçtikten hemen sonra hepsi iniş yaptı.

General etrafına bakınarak, “Burada hiçbir şey yok.” dedi. “Ama... Bir ışık gördüğüme eminim... Bölgeyi ara Gerr.”

Gerr arkasındaki kuzgunlara dönüp emir verdi. “Bölgeyi arayın!”

Kuzgunlar kafalarını sağa sola çevirmeye başladılar ve dört bir yana dağıldılar. Çavuş Forr arkadaki duvarı dinliyordu ki birden durup kafasını yana eğdi. Lazuli'nin ayağına bakakalmıştı. Simron ellerini Amalek'in ve Seph'in omuzlarına koyup hafifçe sıktı.

Arkadaşlar Lazuli'nin bacaklarının arasındaki boşluktan bakıyor ve General'in pusulasının ışığında kuzgunu net görebiliyorlardı. Nefeslerini tuttular. Amalek ve Seph kalp atışlarının hızlandığını hissediyorlardı.

Forr yaklaştı ve ayağı gagaladı. Ayak tırnağına isabet etti. Lazuli hiç kıpırdamadı. Forr tekrar gagaladı. Sonra kafasını kaldırdı ve aralıktan doğru Amalek'e baktı. Esrarlı karanlıkta görmeye çalışarak gözlerini kırpiştırdı.

"Tamamen zaman kaybı!" dedi Razz yüksek sesle.

Forr dönüp ona baktı, diğer bütün kuzgunlar da aynı şeyi yaptı.

"Burada bir çeşit..." diye başladı Forr.

General tünelin ilerisindeydi ve onu duymadı ama Razz'ın sesi kulağından kaçmamıştı.

"Bana efendim de!" diye bağırdı. "Ve aramaya devam et."

"Efendim?" diye seslendi Razz. "Tüm bu araştırma tamamen vakit kaybı. Gördüğünüz ışık sadece bir yansımaydı."

General, onu hiçe sayan Razz'a karşı öfkeden kuduruyordu ama yine de fikir ilgisini çekti.

"Yansıma ha?" General düşünceli görünüyordu. "Yani, belki ama neyin yansıması. Onu bulursak düşmanı bulabiliriz."

Razz içini çekti. "Bir tüneldeyiz... Gidecek bir yer yok!" dedi alay ederek. "Neredeler?" Dalga geçerek tünelde aşağı yukarı baktı. "Burada değiller... Yukarıda bir yerdeler." Gagasını yukarı doğru salladı.

"Tamam... Tamam." dedi General yavaşça.

Razz'ın ona böyle saygısızca davranmasına izin veremezdi ve daha sonra bununla ilgilenecekti. Şu anda düşmanı bulmaktan daha önemli bir şey yoktu. Razz'ın mantıklı konuştuğunu inkâr edemezdi, zaten boynundaki pusulası da heyecanla sallanmaya başlamıştı.

"Önce araştırıp emin olacağız."

Kuzgunlar kafalarını çevirip tekrar aramaya koyuldu. Forr, duvarda bir boşluk sandığı karanlığa bir kez daha dikkatle baktı.

Razz yine bağırmağa başladı. "Ama... Bu çok saçma." Tüm kuzgunlar tekrar durdu. "Saklanabilecekleri bir yer yok, öyle değil mi? Her yer kaya. Neden burada arıyoruz? Delirdiniz mi? Şuradaki nemli yeri görüyor musunuz?" Öne doğru tünelin zeminini işaret etti kafasıyla. "Kendi pusulanızın ışığının yansımasydı."

General kestirip attı. "Tamam. Yeter bu kadar!"

"Yani." diye devam etti Razz. "Burada daha fazla zaman kaybedersek dışarı çıkıp düşmanı gerçekten aramaya başladığımızda onları bulmamız zorlaşacak. Şu anda gittikçe uzaklaşıyorlar!"

General sesini yükseltti. "Tüm kuzgunlar tünelin sonuna doğru devam edin..." Sonra öyle yüksek sesle bağırды ki sesi birkaç saniye boyunca tünelde yankılandı. "Düzenli bir şekilde."

Çavuş Forr hâlâ Lazuli'nin başında duruyordu. Döndü ve bir bakarkör gibi karanlığa ve Amalek'e baktı. Sonra gitti, havalanan kuzgun grubunun arkasına takıldı.

Yaşlı Howard'ın evi soğuktu. Sürekli derinleşen kar çatıda ve pencere pervazlarında kalın tabakalar oluşturmuştu. Hatta camlara kadar yığılmıştı. Oluk boyunca aşağıya doğru uzanan uzun, donmuş parmaklar gibi buz sarkıtları birikmişti. Durmak bilmeyen kar bahçeyi dümdüz yapmış, neredeyse hiç meyil bırakmamıştı. Ağaçları da beyaz kışlık paltolarla ödüllendirmişti.

Evin giriş katındaki arka oda neredeyse sessizdi. Kara Büyücü Bela'nın ağır ağır nefes alışından ve dışarıdaki şiddetli rüzgârın boğuk uğultusundan başka ses duyulmuyordu.

Büyücü, Yaşlı Howard'ın yırtık pırtık koltuğuna oturmuş, başını yüksek arkalığına yaslamıştı. Hareketsizdi. Burun deliklerinden çıkan nefesi bir an soğuk havada asılı kalıyor, ardından dağılıyordu. Odadaki soğuk, dışarıdaki hava şartlarından kaynaklanıyordu ama aynı zamanda büyücünün arzularından hiç vazgeçmeyen kötü kalbinin de sonucuydu. Yorgundu. Bulutun içinde yolculuk yapmak tüm enerjisini tüketmişti. Uyumaya çalıştı ama rahatlamasına engel olan bir şeyin düşünceleriyle kafası heyecanla dönüyordu. Beklediği bir konuk vardı.

Birden başını kaldırıp dikkat kesildi. Dışarıda bir şeyin hareket ettiğini duymuştu. Kollarıyla koltuktan güç alarak ayağa fırladı. Bir an duraksayıp tekrar kulak kabarttıktan sonra uzun adımlarla odadan çıkıp üst kattaki arka odalardan birine yöneldi. Merdivenlerden çıkarken ayağındaki ağır çizmelerin çıkardığı ses tahta zeminde yankılanıyordu.

Pencereye iyice yaklaşır burnunu cama dayadı. Gözlerini kısarak dışarıya baktı ama girdap gibi dönen buzlu kar taneleri yüzünden tam göremiyordu. Pencere kolunu tutup itti. Soğuk hava şartlarından dolayı pencere kolu yapışmış, donmuştu. Kolu öfkeyle sarstı ama yine de açılacak gibi değildi. Kara Büyücü Bela arkasına baktı, geri çıktı, yakındaki bir sandalyeyi kaldırıp cama salladı. Bir şangırtı sesinin ardından cam paramparça oldu ve kar hemen bir kovan beyaz arı gibi içeriye istila etti. Büyücü, cam kıymıklarına basıp çatırdatarak yine öne yeltendi ve pencereden kafasını dışarıdaki tipiye uzattı. Heyecanla nefesini tuttu. Konuğu gelmişti, bahçedeki kalın karın içinden güçlkle ilerleyerek eve ulaşmaya çalışıyordu.

Kara Büyücü Bela saniyeler içinde alt kata indi, kapıyı açmaya koştu. Misafirinin bir şey taşıdığını görünce gülümsedi. Bencilce sevincin hin gülüşü.

“İçeri buyurun!” dedi.

Jamaar kulağında su sesiyle kendine gelince kafası karıştı. Başını kaldırdı, çenesinde şiddetli bir acı hissetti ve yeniden yere çöktü. Neredeydi? Arı sokmuş gibi batan gözlerini açtı ama ışık gözlerini kamaştırınca tekrar kapattı.

Deniz kenarındaydı. Taşlı bir plajın her yerini yıkayıp geri çekilen ve çakıl taşlarını sürükleyen dalgaların, muazzam bir okyanusun devasa dalgalarının sesini duyuyordu. Havayı dolduran tuz kokusu kıydan esen rüzgârla birlikte yüzüne yüzüne çarpıyordu. Üstüne yattığı tarafı soğuk ve ıslaktı ama diğer tarafındaki tüyleri kurumuştı ve güneşin sıcaklığını hissediyordu.

Çenesini oynatmayı denedi ve keskin acıyı yine hissetti.

Neredeydi? Buraya nasıl gelmişti? Kendini gözlerini açmaya zorlayarak kafasını kaldırdı.

Birkaç dakika sonra ışığa alıştı ve tepesinde yükselen tebeşir beyazı sarp kayalığa doğru baktı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama kendinde o gücü bulamayınca tekrar çöktü, batan gözlerini yumdu. Öylece yatarak gücünü toplamaya gayret etti. Sonra tekrar kalkmayı denedi.

Bu defa başardı. Çakıl taşlarının üstünde sarsak bir şekilde duran patilerinin üzerinde doğruldu. Biraz sonra kendini daha güçlü hissetti ve ıslak tüylerini salladı.

Neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kafası bomboştı.

Sonra yavaş yavaş toparlamaya başladı. Nasıl olduğunu hatırlayamıyordu ama bir kuyuya düşmüştü. Kazara kaymış mıydı yoksa biri mi itmmişti?

“Düşün!” dedi yüksek sesle kendi kendine. “Hatırlamaya çalış!”

Efendisi Kara Büyücü Bela'yla birlikteydi ve Kral'la Kraliçe'yi

kuyuya atmışlardı. Kar, çok fazla kar olduğunu ve kuyunun gümüş duvarlarını anımsadı. Evet, orası Gümüş Kuyu'ydu. Ama hatırladığı son şey kuyunun kenarından kaydığıydı sonra... Gerisi silik. Çenesini de düşerken çarpmıştı herhâlde.

Jamaar, Kral ve Kraliçe'ye reva gördüğü aynı kaderin kurbanı olmuştu ve nasıl olduysa kurtulmuş, şimdi bu yabancı yerdeydi. Ama neredeydi ve buraya nasıl gelmişti?

Kral ve Kraliçe de kurtulabilmişler miydi acaba? Ama hayır, onlar büyülenmişlerdi, oysa Jamaar büyüden muaftı. Etrafına bakınıp gözleriyle onları aradı. Hafifçe kıvrılan ufka uzanan uçsuz bucaksız dalgalı okyanusa doğru meyleden çakıllı kumsaldan başka bir şey göremedi. Sarp kayalığa doğru döndü, kafasını yukarı kaldırdı ve parlak güneşte gözlerini kısarak baktı. Üstünde görkemli bir şekilde yükselen tebeşir duvarda yer yer çimenler ve başka bitkiler uzamıştı.

Jamaar arkasına dönüp denize doğru baktı. Ufukta bir ada görbiliyordu. Kuzeye doğru daha ileride suyun üstünde sis geziniyor ve havaya yükseldikçe dağılıyor gibiydi. Jamaar daha önce burada bulunduğunu hatırladı.

Sarp kayalığa doğru baktı. Evet, orada bulunmuştu. Kayalığın en tepesinden denize bakmıştı. Adayı ve sudan yükselen buğuyu gördüğünü hatırlıyordu. Bu, Büyük Synamian Okyanusu'ydu ve Jamaar Moone Krallığı'ndaydı. Sis aslında Ruddha'nın Merkezine Giden Büyük Yarık'tan yükselen buhardı. Yaz Krallığı'ndan çıkıp Moone Krallığı'ndan sonra da okyanusun altından geçiyordu.

Jamaar yapması gereken bir yolculuk olduğunu biliyordu. Öncelikle efendisinin yanına dönmesi gerekiyordu. Bir köpekle sahibi arasındaki bağ çok güçlüdür ve Jamaar şu anda başka her şeyden çok bunun çekimini hissediyordu. Büyücüyü tekrar bulmak için batıya gitmek zorundaydı. Yön tayini için güneşi kullanarak ülkenin iç kesimlerine yönelecekti.

O sırada bir şeyin eksikliğini fark etti. Kuyuya düşmeden önce boynunda asılı olan siyah pusula yoktu. Pusulayı ve neler yapabildiğini öğrenmeye yeni başladığı için hayal kırıklığına uğradı. O pusula onun rehberi olmuştu. Jamaar, pusulayla ilgili keşfedecek başka şeyler, henüz öğrenmediği başka güçler olduğundan emindi.

Etrafına bakınca önce bir tarafta tepesinde yükselen sarp kayalık, diğer tarafta koskocaman güçlü okyanus, çakıllı sahilin ince seridinde kapana kısıldığını düşündü. Derken kireçtaşına kadar giden zikzaklı bir patika gördü. Jamaar çakıl taşlarının üzerinden yürüdü ve tırmanmaya başladı. Hâlâ çok güçsüzdü ve sık sık dinlenmek zorunda kalmıştı ama yavaş yavaş faleze doğru yol aldı.

En tepeye ulaşınca dinlenmek için oturdu. Kıyıdan esen rüzgâr burada çok sertti, arkadan tüylerini dalgalandırıyor. Önünde, masmavi gökyüzünün altında manzara olağanüstüydü. Jamaar, Moone Krallığı'nı böyle hatırlamıyordu. Birkaç yıl önce buraya geldiğinde her yerde ağaçların, çalılıkların ve çimenlerin olduğu yemyeşil bir yerdi.

Issız çöle hayretle baktı. Hafifçe dalgalı kum dalgaları uzaklara sürükleniyordu. Burası rüzgârlı, çorak bir yerdi. Issız görünüyordu.

Kumda yer yer ağaçlar göze çarpıyordu ama ağaçlarda hiç yaprak yoktu. Çürüyen, haşin havanın etkisi altında harap olan ağaçlığın koyu, cansız gövdelerinden ibarettiler. Ağaçlardan geriye kalanlar meltem yüzünden acayip açılarda yan yatıyordu. Hüküm süren rüzgâr birkaç dikenli kaktüsü de eğiyordu.

Yanı başında, hemen uçurumun kenarında yıkılmış bir binanın kalıntıları vardı. Sadece üç dört tuğla yüksekliğinde kalmış, çökmekte olan bir duvarla bir yığın moloz. Jamaar harabeliğe doğru bakarken rüzgâr aniden şiddetlenerek tozlaşmış kalıntıların bir kısmını önüne katarak küçük bir toz bulutu oluşturdu. Rüzgâr bulutu kapıp götürdü.

Jamaar, iki güçlü dürtünün kendisini ele geçirdiğini hissediyordu. Birincisi efendisinin yanına dönmek istiyordu ve ikincisi de aç ve susuzdu. Midesi yüksek sesle gurulduyor, yemeğin gecikmiş olmasından şikâyet ediyordu.

Şimdi kendini daha güçlü hissediyordu, ayağa kalktı. Ayağa kalkarken gözüne bir şey takıldı. Bir şey kııldı. Kııldıyan her şey yiyecek olabilirdi. Belki küçük bir hayvan. Jamaar tek harekette döndü ve içgüdüsel olarak atladı. Kııldıyan o şeyin kısıkaçlarını açan çift kuyruklu, küçük bir yengeç olduğunu gördüğünde çoktan atlamıştı artık. Bu yengeç türünün ne kadar tehlikeli olabildiğini biliyordu ama durmak için çok geçti. Önce ön patileri yere değdi, vücudunun ağırlığıyla patileri kuma gömüldü ve kumu önüne doğru püskürttü. Ön patilerini çok dikkatli bir şekilde tek tek kumdan çıkardı ve gözleriyle alanı taradı. Hiçbir şey göremedi. Yengeç kuma gömülmüş olmalıydı.

Geri döndü ve çok geniş bir alana yayılan çöle baktı. Bela'ya geri dönme arzusu güçlü bacaklarını harekete geçirdi. Batıya doğru koşmaya başladı.

Aklının bir köşesinde burada kendisinden başka birinin ya da bir şeyin daha olduğuna dair rahatsız edici bir düşünce yer etmişti. Gözetlendiğini düşünüyordu. Durup ürkekçe etrafına bakındı ama bir şey göremeyince tekrar koşmaya başladı.

Uçuk sarı kum tepeliklerinin doldurduğu ıssız alanda koşarken patileri arkasından kumu havaya kaldırıyordu.

Dışiler Bölüğü, erkeklerin yokluğunda tünel girişinin yakınlarında beklemişti. Çimenlere yayıldılar ve geride bırakılmalarından

yakındılar. Tull ötedeki köke tünedi, yeni görevinden dolayı çok gergindi. Diğerlerini izliyor ve işbaşındaymış gibi görünmeye çalışıyordu.

Dişi kuzgunlardan birkaçı girişin tam ucunda durmuş, aşağıya bakıyorlardı. Erkekler Bölüğü, bir mağaradan akın hâlinde çıkan bir grup kara yarasa gibi tünelden fırlayınca dişiler onlarla çarpışmamak için kafalarını hızla geri çektiler. Bir iki tanesi çok yavaşta ve yere yıkılınca çığlığı bastılar.

Erkekler Bölüğü ağacın etrafından döndü sonra da dişilerin arasına kondu. General, Tull'u kökün dışına iterek Gerr ve kendisi için yer açtı.

“Şimdi, Gerr.” dedi General. “Hangi tarafa?”

Gerr etrafına bakındı. “Ne için hangi taraf efendim?”

General hüsrarla başını iki yana salladı sonra bağırdı. “Düşman!”

General'in bu çıkışı üzerine çimenlerdeki kuzgunlar düşmanın yakınlarda olduğunu sanarak panikle etrafa bakındılar. Birkaçı havalanıp uzaklaşmaya başladı. Bir yandan da, “Dikkat edin... Düşman!” diye bağıyorlardı.

“Nerede?!” “Ağaçlarda olduklarını görebiliyorum!” “Yakalayın onları!” “Hani neredeler?!” diye seslenenler oldu.

“Susun!” diye haykırdı General.

Hepsi sustular, havadaki kuşlar tekrar yere indi.

“Ne yapıyorsunuz siz?!” diye azarladı General onları. “Düşman burada değil. Herhangi bir emir vermedim, değil mi?”

Bu arada Gerr endişeli bir şekilde rastgele etrafa bakınıyordu.

General, Gerr'e kötü kötü baktı. “Hadi, Gerr. Sana güveniyorum. Tünelin diğer ucu nerede?”

“İı...” diye başladı Gerr. “İı... Sanırım şu tarafta... Hayır, bu tarafta...”

“Pekâlâ.” dedi General. “Bir karar ver!”

“Düşman nerede?” diye sordu dışılardan biri.

General, çimenlerde yayılan ordusuna baktı. Şimdi bazıları başka bir ağacın altına geçmiş, yiyecek böcekler için yeri gagalıyordu.

“Iker’i gören oldu mu?” diye bağırdı General.

Hiçbiri cevap vermedi.

“Çavuş Forr... Neredesin?”

Forr’un korkudan kalbi duracaktı. Yerin dibine girmek istemesine büzüştü. Etrafındaki birkaç kuzgun, “O, burada efendim!” diye bağırdı.

Forr saklanamayacağını anladı ve kafasını aşağı yukarı hareket ettirdi.

“Iker nerede?” diye sordu General ona sertçe.

Forr saf saf etrafına bakındı. “Burada değil mi efendim?”

Gruptan yine Razz’ın sesi yükseldi. “Şu anda düşmanı aramamız gerekmiyor mu? Yine kaçacaklar.”

“Doğru söylüyor.” dedi Gerr.

“Tamam, tamam.” diyerek razı oldu General. “Ama Gerr, Iker’in bulunmasını istiyorum... Sen sor soruştur ve bana haber ver.”

“Evet efendim.” dedi Gerr.

General hâlâ nasıl bir yol izleyeceklerine karar vermeye çalışırken ve konuyu Gerr’le görüşürken Çavuş Forr ayaklarını sürüyerek girişe doğru yürüyor ve tünelde gördüğü şeyi düşünüyordu. Akli duvarda gördüğü kara delikteydi. Belki de o sadece küçük bir delik değildi; belki bir mağaraya açılıyordu ve düşman orada saklanıyordu. Dikkatle bakmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı ama o sırada General tünelden çıkmalarını emretmiş ve o da emre itaat etmişti.

Ne olur ne olmaz diye, hiç düşünmeden gidip bir daha bakmaya karar verdi. Kimseye söylemeyecekti. Bir şey bulursa o zaman General’e haber verecek ve kahraman olacaktı. Iker’i kaybettiği

için General'le zaten başı dertteydi ve rütbesinin düşürülmesinden korkuyordu. Ama düşmanı bulan o olursa General'in gözüne yeniden girerdi.

Diğer kuzgunlardan kendisine doğru bakan olmadığından emin olmak için etrafını şöyle bir kolaçan ettikten sonra tünele girdi ve gözden kayboldu.

Ordunun geri kalanı hâlâ düzenli bir ordudan çok badi badi yürüyen derbeder bir kuş sürüsünü andırıyordu. General'in boyundaki pusula sallandı. General, kontrolü yeniden ele geçirmesi gerektiğini anladı.

"Hepiniz!" diye bağırdı tiz bir sesle. "Erkekler ve dişiler... Tüm ordu... Daha önce olduğu gibi bir araya toplanın!"

Hepsi General'e baktı. Gagasıyla siyah zinciri yakaladı ve pusula önünde sallandı. Pençesiyle pusulaya hafifçe dokundu. Pusula hareketlendi, güneşin ışığında parıldayarak hızla döndü. Pusula, lider olarak General'in yetkisinin bir sembolü hâline gelmişti ve bu ritüel bunu onlara hatırlatmanın bir yoluydu. Gerçekten de işe yaradı. Birkaç dakika içinde bütün kuzgunlar önünde toplandı, başları yukarıda ona baktı. General bir süre ordusuna göz gezdirdi sonra sakın sakın konuştu.

"Şimdi... Bu iyi oldu. Bir orduda, benim emrimde olduğunuzu hiç unutmayın. Az önce yaşanan şey... Gülünçtü... Gülünç bir gereksiz panik gösterisi... Tamamen zaman ve enerji kaybı." Yine öfkelenmeye başlıyor ve sesini yükseltiyordu. "Daima... Daima... Emirlerimi bekleyin! Anlaşıldı mı?" diye bağırdı.

"Evet efendim!" diye cevap verdiler koro hâlinde.

Aldığı cevap General'i memnun etti. Kontrolü yine kendinde hissetti.

"Aramamız gerekiyordu." diye seslendi Razz.

"Saflarda sessizlik!" diye bağırdı General öfkeyle.

Derin bir nefes aldı sonra sakince devam etti:

“Peki, şimdi ne yapacağız? Düşmanı bir şekilde yine elimizden kaçırdık... İnanılır gibi değil ama evet, şu tünele kaçtılar.” Gagasıyla tünelin girişini gösterdi.

“Emin misiniz?” diye sordu Razz.

General sinirli sinirli yanıt verdi.

“Elbette eminim. Başka nereye gidebilirler? Bunu düşün. Sözümlü kesme... Ve bana ‘efendim’ de!”

Razz karşılık vermedi. General ona ters ters baktıktan sonra ne demek istediğini yeterince anlattığını düşündü ve hepsine konuşmaya devam etti:

“Sonra... Sonra da düşman tünelin öteki ucundan tüydü. Şimdi nerede olduklarını bilmiyoruz.” Bir çaresizlik ifadesi olarak kanatlarını açtı. “Gerr’in hafızası hatırlayamayacak kadar zayıf olduğu için girişin nerede olduğunu bilmiyoruz.”

Gerr, suçlandığı için üzgün görünüyordu. General devam etti: “Yapmamız gereken şey..”

Birden sustu, çünkü boynundaki pusula heyecanla hareket etmeye başlamıştı. Tüm kuzgunlar hayretle bakıyordu. Derken, daha önce hiç olmamış bir şey oldu. Pusula küçük, tiz bir çığlık attı. General dehşet içinde havaya zıpladı.

“Gerr, bu da ne?”

Gerr, General’in pusulasına bakıyordu, diğer tüm kuzgunlar da gözünü oraya dikmişti. Çığlık yüksek sesle atılmamıştı ama çok tiz olduğu için hepsi duymuştu.

“Ses buradan geldi efendim.” diye cevap verdi Gerr, kafasını siyah pusulaya doğru sallayarak.

“Onu biliyorum!”

Hepsinin gözü önünde pusula titrekle hareketlerle oynamayı kesip hızlı hızlı sallanmaya başladı.

“Bu ne yapıyor efendim?” diye sordu Gerr.

“Yardım etmek için hareket ediyorsun. Yani, bana ne yapacağımı söylemek için. Peki ama o sesi niçin çıkardı?” General boynunda sallanan pusulaya baktı. “Daha önce hiç böyle yapmamıştı.”

“Israrcı gibiydi efendim. Belki nerede olduklarını biliyordur.”

“Tespitin doğruysa bu çok iyi.” diye başıyla onayladı General. “Peki ya o anlamsız ses Gerr? Umarım bunu tekrar yapmaz.”

“Bakın...” dedi Gerr heyecanla. “Kuzeye doğru sallanıyor... Kuzeye gitmemizi mi söylüyor efendim?”

“Bilmiyorum...” diye cevap verdi General.

“Belki de güney demektir!” diye bağırdı Razz. “Ya da doğu... Veya batı... Kim bilir?”

Pusula bir yandan öbür yana sallanıyordu.

“Tamam.” dedi General pusulaya bakarak. “Aramaya başlayacağız nasıl olsa... Kuzeye ve güneye gideceğiz ve giderken yayılacağız. Araştırmamız bütün yönleri kapsamalı. Ayrılacağız... Erkekler Bölüğü güneye, sınırın karşı tarafına. Bana kalırsa ben o tarafa gitmiş olabileceklerine ihtimal vermiyorum ama bakacağız... Dişiler Bölüğü de Tull önderliğinde kuzeye gidecek.”

“Tull.” diye seslendi General. “Bölüğünü al ve kuzeyi arayın.” Tull’a bakındı ve sanki kendisine söylediklerini duymamış gibi görünmeye çalıştığını fark etti. “Tull, çık şu köke!”

Tull süklüm püklüm kanat çırpı.

“Şey... Dişiler Bölüğü.” dedi. “Hazır ol! Haydi gidelim!”

Tüm dişiler havalandı. Tull arkalarındaydı ve onlara yetişmeye çalışıyordu. Ağaçların arasından yükselip kuzeye yöneldiler.

“Erkekler Bölüğü!” diye bağırdı General. “Bizim görevimiz daha zor... Daha sıkıntılı, çünkü biz sınırdan karşıya, karlı tarafa gideceğiz. Birbirimize yakın uçmamız gerekiyor. Tamam mı?”

“Evet efendim!” diye cevap verdiler kuzgunlar yüksek sesle.

“Hazırım... Olll!” Avaz avaz bağırarak General’in sesi ormanda yankılandı. “Gidelim!”

Telaşla kanat çırpıp kuzgunlar ağaçların üstünde büyük bir bulut misali yükseldi. Heyecanlı ve harekete geçmeye hazır dılar. Biraz sonra sınırdan geçip lapa lapa yağın kara daldılar.

3. Bölüm

Gratch

J. B. B. B.

Garth

C avuş Forr hızlıca uçarak tünele geri dönmüştü. İlk köşeyi dönünce karanlık derinleşmeye başladı, bir sonraki köşeden süzülüyüyündeyse artık hiçbir şey göremiyordu. Hemen iniş yaptı ve ne yapacağını düşündü. Daha önce gördüğü delikten çok uzakta değildi, o yüzden de bir sonraki virajdan duvarı takip edip orayı bulmayı denemeye karar verdi. Eğer orada saklanıyorlarsa seslerini duyardı.

Kanadının birini hafifçe kaldırıp duvara değdirerek dikkatlice yürüdü. Sonra birdenbire olduğu yerde durdu. Sesler duyuyordu!

Sessizce ilerledi. Sesler gitgide yükseliyordu. Bir sonraki virajı döndü, ileride soluk bir ışık gördü ve durdu. O mesafeden söylenenleri duyması çok zordu. Kendini kelimeleri seçmeye zorlayarak bir süre dinledi ancak yankı sesi boğuyordu.

Ansızın delikten biri başını dışarıya uzattı ve bir o tarafa bir bu tarafa baktı. Bu, düşmandı! Forr'un kalbi heyecandan küt küt atıyordu. General'e söylemeliydi.

Tünelde gözleri yeniden görmeye başlayana kadar sürünerek geri döndü sonra havalandı. Getirdiği haberin heyecanıyla, General'in övgüsüne hazır bir hâlde uçarak tünelden dışarı çıktı.

Hepsi gitmişlerdi.

Forr çimenlere konup ne yapacağını düşündü. Az önce düşmanı bulmuştu. Bu, o güne kadar başardığı en önemli işti. Ama şimdi

ordu gitmişti ve başarısını anlatacağı hiç kimse yoktu. Düşman hemen hareket edebilir, tünel boyunca kaçabilirdi. Bir çırpıda karar vermek zorundaydı; ya orduyu bulmaya çalışacak ve belki de düşmanı kaybedecek ya da düşmanı takip edecek ve kaçmalarına izin vermeyecekti.

Hiç düşünmeden tekrar tünele uçtu. Virajları döndü ve aynı yerde yürümeye başladı. Sonra ışığı gördü, şimdi öncekinden daha soluktu ve yavaş yavaş azalıyordu. Forr havaya sıçradı ve ışığa doğru uçtu. Yere indiği zaman gördüğü şeyle şaşkına döndü. Işık, ana tünelin açıldığı başka bir tünelden parlıyordu. Bu tünel nereden çıkmıştı birdenbire? Daha önce orada sadece küçük, karanlık bir delik vardı. Işığa doğru bakınca gölge görüntüler gördü: Bir fil, uçan bir kuş, bir çocuk. Bu, kesinlikle düşmandı. Uzaklaşıyorlardı. Tek başına saldırmaması büyük aptallık olurdu, o yüzden Forr mesafesini korumaya ve onları gözden kaçırmamaya karar verdi.

Sessizce tünele girip onları takip etti.

Yüksekte, büyük bir sekoya ağacının tepesinde Iker, etrafı seyrediyordu. Dişiler Bölüğü'nün ormandan yükselip kuzeye uçtuğunu görmüştü. Tam onlara doğru uçmak üzereydi ki erkekler havalanıp güneye yöneldi. Erkeklerin peşine takılmaya karar verdi ve onun için yüksek tüneğinden ayrılıp var gücüyle arkalarından uçtu. Onlara yetişmek için gözünü karartmıştı ama çok hızlı hareket ediyorlardı. Biraz yaklaştığını düşündüğü anda sınırdaki kardan perdeye ulaştılar ve gözden kayboldular.

Iker onları izledi. Soğuk kar fırtınasının şiddetli rüzgârı onu gafil avladı. O, henüz diğerleri kadar güçlü değildi ve rüzgâr bir

anda kanatlarını etkisi altına alıp sınır boyunca onu önüne kattı. Iker kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı. Düşerken mücadele etti, kanat çırpı ve rüzgârla savaştı. Bu, kazanabileceği bir savaş değildi.

Rüzgârın geriye doğru çekip bedeninden ayıracakmış gibi zorladığı kanatlarının birinde keskin bir acı hissedince çığlık attı. Ardından bir ağaca çarptı. Kafası ağacın kabuğunu sıyrıp geçti ve Iker bir sonbahar yaprağı hafifliğinde derin kara gömüldü. Baygın bir hâlde yere serildi.

Kara Büyücü Bela, Yaşlı Howard'ın koltuğunda öne doğru eğilip kara gözlerini misafirine dikti. "Çok iyi iş başardın Gratch." dedi.

Büyücünün yaralı eli beyaz bir bandajla sıkıca sarılmıştı. Yarasından kan sızıyordu. Büyücünün uğursuz varlığıyla kasvetli, donuk bir ortama dönüşen sıkıcı odada bandajdaki kan lekesi, koyu gri renkte kirli bir su kümesi gibi görünüyordu. Krallığa sahip olmak için duyduğu sapkın arzusu gittiği her yerde çevresini etkiliyordu. Havaya hâkim olan soğuk buzlu parmaklarıyla her şeye dokunuyordu.

"Çok iyi iş başardın." diye devam etti büyücü. "Uzun bir yolculuk oldu... Ne kadar uzun sürdü?"

Cevap, sanki yeryüzünün tam merkezinden geliyormuş gibi boğuk bir guruldamaydı.

"Günler sürdü. Peki beni bekliyor muydunuz?"

Büyücü başını salladı. "Evet... Casuslarım var biliyorsun: Kuzgunlar. Bir tanesi dün seni Toblar'da bu tarafa doğru gelirken görmüş. Ne taşıdığını da görmüş. İyi ki onu yanına almışsın, yoksa sınırda büyünün etkisiyle donardın."

Büyücü odanın karşı tarafına göz attı ve keyifle güldü. Köşe, anormal bir karanlığa, simsiyah donuk bir parlıtuya gömülmüştü. Sisin bir tarlayı ya da bir ormanı gizlemesi gibi köşe görüş alanından tamamen gizlenmişti.

“Onu bir daha hiç göremeyeceğimi sanıyordum.” dedi büyüçü. “Sahi, sen nasıl aldın onu?”

Komodo ejderi meşum bir kibirle gülümsedi. Kocaman ağzından çatallı dili göründü. Bakteri dolu salyası pullu derisine damladı. Çenesinden bir çizgi hâlinde sarkıp da damlamayan salyası da o konuştuğuça sallandı.

“Nereye bakacağımı biliyordum. Siz gitmeden önce Horrik bana olanları anlattı.”

“Ah...” Büyücü başını salladı. “Tabii ya... Horrik. Ama Horrik bağlanmıştı... Onunla ne zaman konuştun?”

“İkiniz ayrılmadan hemen önce.” diye karşılık verdi Gratch boğuk bir hırıltıyla. “Yola çıkmadan önce onu dışarıda bağlı olarak bırakmıştınız. Hatırladınız mı?”

Büyücü düşünceli görünüyordu. “Evet... Hatırlıyorum tabii.”

“O zamanlar sizinle çalışmak istiyordum.” diye homurdandı Gratch. “İşte bu yüzden onu sizin için çaldım. Ama onu ele geçirdiğimde siz çoktan gitmişsiniz. Ben de peşinize takılmaya karar verdim. Sizin için çalışmak istiyorum efendim.”

“Çalışabilirsin... Ve daha şimdiden kendini kanıtlamış bulunuyorsun.”

Büyücü biraz düşündü. Odayı ürkütücü bir sessizlik doldurdu.

“Demek Horrik sana nereye gittiğimizi söyledi?”

“Evet.” dedi Gratch. “Onu kaçırmaya çalışmakla suçladığınız zaman ve anlattıklarına inanmadığınızda altüst olmuştu biliyorsunuz. Sonra onu cezalandırdınız ve o siyah zincire bağladınız. Bunu yaptığınız için sizden nefret ediyordu...”

Büyücü öfke püsküren gözlerle baktı ve sesini yükseltti. “Beni eleştiriyor musun?”

“Hayır efendim.” diye yaltaklandı Gratch. Dilini dışarı çıkarıp tekrar içeri soktu.

“Güzeel.” diye tısladı büyücü. Sonra öne doğru eğildi, buz gibi soğuk bakışlarını ejdere dikti. “Güzeel. Çünkü artık benim için çalışıyorsun ve bana saygılı davranıyorsun.”

“Elbette.” diye karşılık verdi Gratch huzursuzca kıpırdanarak. “Sizin hizmetinizde olduğum için şanslıyım. Sizi asla eleştirmem efendim. Ama Horrik gerçeği söylüyordu. O, sizden kaçmaya çalışmadı. Dediği gibi, yardım etmeye çalışıyordu. Peki o nerede?”

“Gitti.” diye cevap verdi büyücü soğukkanlılıkla. “O gitti.”

“Şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Büyücü ellerini açtı. “Hiçbir fikrim yok.” Omuz silkip başını iki yana salladı. “Bu utanç vericiydi çünkü onu kullanabiliyordum... Ama artık sen varsın... Mükemmel bir yedek.”

Gratch'in iri cüssesine hayranlıkla baktı. Boyu üç metre rahat vardı güçlü bacakları ve jilet gibi keskin pençeleriyle muhteşem bir kas yumağı. Büyücü, karanlığın ürkütücü pırlıtsıyla kararmış odanın köşesine bir kez daha baktı.

“Çalmak zor oldu mu?”

“Hayır.” diye cevap verdi Gratch. “Bir hırsız falan beklemiyorlardı ve bu işi yapmak için birkaç fare kullandım. Sessiz ve hızlı hareket ettiler. Kimseye görünmeden çabucak girip çıktılar.”

Büyücü ayağa kalkıp odanın köşesine doğru yürüdü. Siyah parıltı soluk yüzünü karartıyordu. Bulanık, siyah pusa elini uzattı ve bir şey kavradı. Koltuğuna geri dönerken karanlık, şafak vaktindeki karartı gibi yavaş yavaş yok oldu. Elinde tuttuğu şey bir büyücünün asasıydı. Asanın baş kısmında gümüş rengi bir metal oyuga koyu kırmızı lal taşı yerleştirilmişti. Oyuk, lal taşını bir el

gibi tutuyordu. Odadaki tek renk lal taşının kırmızısıydı ve diğer her şeyin donuk griliğine karşı hafifçe parlıyordu.

Büyücü, koltuğuna dönüp oturdu, asa hâlâ elindeydi. Yumuşak bir dokunuşla okşayarak, parmağını nazikçe asanın üzerinde gezdirdi. Sonra onunla iki kez yere vurdu. Vurduğu yerden sarı ve beyaz kıvılcımlar çıktı.

“Bunu özlüyordum Gratch.” diye tısladı.

Asayı havaya kaldırdı ve küt diye çarptı. Bu defa odanın içinde şimşek çakmış gibi bir ışıltı parladı. Büyücü ortadan kayboldu. Kara parıltı zayıfladı, dağıldı ve büyücü yavaş yavaş tekrar ortaya çıktı.

“Siz usta bir büyücüsünüz efendim.” dedi Gratch.

“Benimle çalışmaya devam et, bundan çok daha fazlasını göreceksin.” dedi Bela, odanın içinde yankılanan bir ölüm fısıltısıyla. “Daha yeni başlıyorum.”

Arkadaş grubu sabit bir hızda yolculuk etmişti. Amalek ve Seph en önde, yan yana yürüyorlardı. Seph, oval sihirli kutusunu kapağı açık tutuyordu. Tally, Seph'in yanından zıplıyor, Simron da arkalarından geliyordu. Küçük kafilenin sonunda Lazuli vardı. Joog da onun tepesinde uçuyor, kâh öne geçip kâh arkasında kalarak takip edilmeleri ihtimaline karşı etrafı dinliyor ve gözlüyordu.

Çavuş Forr hâlâ peşlerindeydi. Onları takip etmeye karar vermekle kesinlikle doğru olanı yapmıştı. Şimdi ne konuştuklarını duyacak kadar yakınlarında ama kendini fark ettirmeyecek kadar da gerideydi. Birkaç adım koşuyor sonra havalanıyor ve süzülüyordu. Sonra tekrar koşuyordu. Sadece taş zemine bastığında pençelerinin çıkardığı tıkırtı ve kanatlarının hafif hışırtı sesi vardı. Ama bu

sesler, gelişmiş işitme duyusuna rağmen, Joog'un kulak menziline dışındaydı.

Sihirli kutudan gelen ışık tünel boyunca parlamaya yetecek kadar güçlü değildi ama yine de arkadaş grubunun önündeki birkaç adımlık alanı aydınlatıyordu.

"Çok karanlık." dedi Amalek. "Keşke daha ileriye görebilsaydık. Sürekli kuzgunlar hayal ediyorum!"

"Tamam Ammey." dedi Seph. "Gittiler... Onları kandırdık..." Gülümsedi. "Yine!"

"Biliyorum ama daha iyi görebilsaydım kendimi daha güvende hissedirdim."

"Ne demek istediğini anlıyorum." dedi Seph ilerideki karanlığa dikkatle bakarak. "Ama en azından bastığımız yeri görüyoruz."

"Bir sonraki adım için yeterli." dedi Simron. "Adım adım güzelce ilerliyoruz."

Tünel genişleyip yükselince Joog, Lazuli'nin üstünden uçtu.

Lazuli'nin kafasına konarak, "Bildğim bir şiiri andırıyor." dedi. "Küçük bir şeyin büyük bir şeye götürmesiyle ilgili bir şiir."

Çocuklar yürümeyi bırakıp Joog'a döndü. Simron ve Lazuli de durmuşlardı. Forr da durdu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Amalek.

Loş ışık Joog'un gözlerini altın gibi gösteriyordu. "Bir sürü küçük adımla upuzun bir yolculuk oldu... Tabii kendim için adımla değil, kanat çırpışıyla!"

"Anlıyorum." diye başını salladı Amalek. "Peki şiiri dinleyebilir miyiz o zaman?"

"Elbette." diye karşılık verdi Joog. "Umarım tamamını hatırlayabilirim."

Şiiri okumaya başladı.

Dinleyenler şiiri moral yükseltici ve ümit verici buldular.

DİKKATLİ TEK BİR ADIM

“Doğum sırasında küçük bir nefes
Ve yarım milyar değerini kanıtlar.

Hafifçe parlayan parlak bir yıldız
Yukarıdan göz kırparak yol gösterir hepimize

Susuz bir çiçeğe düşen bir damla yağmur
Ardından gelen sağanakla kuruyan toprağı
suya doyurur.

Doğru yerde atılan dikkatli tek bir adım
Kalpten gelen içten bir gülümseme
Bir anda bir dostluğun başlangıcı olabilir.

Gün doğumunda güneşin tek bir ışık huzmesi
Gecenin karanlığını dağıtır.

Etkili ve doğru tek bir söz
Zayıf bir kalbi yeniden güçle doldurabilir.”

Karşılaşmak zorunda oldukları tehlikeler ileride bir yerde onları kaçmanın mümkün olmadığı yaklaşan bir fırtına gibi bekliyordu. Attıkları her adım onları yüzleşmeye, düşüncesinin bile korkunç olduğu kaçınılmaz bir çatışmaya biraz daha yaklaştıracaktı. Bela'nın gücünün bir şekilde büyüdüğünün farkındaydılar. Meçhule doğru yol alıyorlardı.

Amalek sırt çantasını açtı ve içinden bir paket çıkardı.

“Maya çekirdeği isteyen var mı?” diye sordu.

“Çok iyi olur.” diye cevap verdi Seph.

Lazuli hortumunu uzatıp çekirdekleri kokladı. “Güzel kokuyor... Ama nedir bunlar?”

“Çok tatlılar... Ve sana enerji verirler.” dedi Amalek avucuna biraz çekirdek dökerek. “Onları seveceksin.”

Her birine biraz çekirdek verdi.

Seph çekirdeklerini bitirince, “Hepsi bu kadar mı? Başka vermeyecek misin?” diye şaka yaptı.

“Evet pisboğaz.” diye cevap verdi Amalek gülerek. “Birazını daha sonraya saklıyorum.”

Seph, biraz daha çekirdek almak için şakacıktan Amalek'e saldırıyormuş gibi yaptı. Amalek, Lazuli'nin arkasına saklanarak karşılık verdi. Seph de onu yakalamaya çalışarak kovaladı.

Çavuş Forr, tünelin duvar dibinde büzüşmüş, tüm bunları ilgiyle izliyordu. Saldırmalı mıydı? Onları tamamen gafil avlayabilir ve ne olduğunu anlamalarına kalmadan baykuşu öldürebilirdi. Baykuşun filin kafasına tünediğini ve başka tarafa baktığını görebiliyordu. Çabucak bir plan kurdu: Alçaktan uçup birdenbire yükselerek gagasını baykuşa batırabilirdi. Kolayca kaçabilirdi, onların koştuğundan daha hızlı uçuyordu.

Forr kendini hazırladı. Derin bir nefes çekti ve bacaklarını bükerek atlama pozisyonu aldı.

“Hadi gidelim.” diye seslendi Joog. Başını geri çevirip arkalarını kontrol etti. Forr hiç hareket etmedi. Onu görmüş müydü?

Şimdi çocuklar etrafta koşturmayı bırakmış ve Amalek kalan maya çekirdeklerini çantasına geri koymuştu.

“Devam etmemiz lazım.” diye sürdürdü Joog. “Mümkün olduğunca çok yol almalıyız.”

Altı kişilik arkadaş grubu tekrar hareket etti. Joog geriden uçuyor, sık sık dönüp arkasına ve tünele bakıyordu. Çok fazla kıvrılıp döndüğü için tünelin nereye gittiğini kesin olarak bilmiyorlardı. Onları Taşlar Krallığı'na götürmesini ümit ediyorlardı ve Tally'nin haritasına göre öyle gibi görünüyordu. Tünele ilk girdiklerinde içerisi serin ve rutubetliydi. Arada bir ayakları cup diye su birikintilerine dahiyordu. Pürüzlü duvarlardan su damlıyordu. İlerledikçe ısı, su birikintilerini buz kütlelerine dönüştürecek kadar düştü. Kaymamak için dikkatli olmak zorundaydılar.

Simron'un yumuşak sesi tünelde yankılandı.

“Çok soğuk oldu. Doğru yöne gidiyoruz galiba. Tally, sen ne düşünüyorsun?”

Tally, Seph'in yanında hopluyordu.

“Evet.” diye yanıt verdi. “Güneye gittiğimizden eminim.”

Seph, Tally'ye baktı. “Öyleyse Taşlar Krallığı'nda olmalıyız.”

Büyücü Elzafan'ın onlara verdiği çantalardan birkaç parça sıcak tutacak giysi çıkarmak için durdular. Şapkalar, paltolar, eldivenler, bir de sıcacık kalın çoraplar vardı. Hızlıca giyinip yürümeye devam ettiler. Bir çıkış yolu aramaya başladılar. Çok geçmeden bir çıkış bulmayı umuyorlardı.

Arkalarında Çavuş Forr kısa mesafeden takip ediyor, daha önce yaptığı gibi koşuyor ve havada süzülüyordu. Şansını kaçırdığını biliyordu. Onları izlemeye devam edecek ve başka bir fırsat kollayacaktı.

Aram, Bela'nın eline boynuzunu batırdıktan sonra sınır boyunca dörtnala uzaklaşmıştı. Sihirli boynuzunu öne doğru uzatarak kendine yol açıyor, dörtnala gidişinin ardından karlar etrafa uçuyordu. Karda kayarak durdu sonra uzaktan izlemek için döndü. Kar yatışınca Aram, neredeyse yarısına kadar gelen derin karın onu iyice gizlediğini fark etti. Buradan gözetlemeye başladı ve olan biten her şeyi görmüştü.

Sınıra çok yakın olduğu için arkadaşlarının kaçıp ormana girdiğini gördü. Flop ve Miriam'ı merak etti. Acaba neredeydiler? Sonra kuzgunların ormana daldığını gördü ve en kötüsünden korktu. Kısa bir süre sonra Bela bulutun içinde uçarak uzaklaştı ve görünürde hiç kimse kalmadı.

Aram, ormanda neler olduğunu düşünerek ve bir şey yapıp yapmaması gerektiğine karar vermeye çalışarak biraz daha bekledi. Derken birdenbire kuzgunlar, gürültücü kuşlar fırl fırl dönen kara bir bulut hâlinde ormandan yükseldiler ve onlar da uçup gittiler. Bazıları kuzeye, bazıları da güneye, sınırın öbür tarafına yöneldi. Şimdi herkes gitmişti.

Sert rüzgâr Aram'ın arkasından esiyor, altın yelesini önüne ve yüzüne doğru savuruyordu. Aram hiç hareket etmiyordu. Başı dimdik, kulakları tetikte, ileri bakıyordu. Kahverengi gözleri dikkatliydi. Altın bedenine güç kuvvet geldi. Ama dalgalanan yelesine ve kuyruğuna gelince, sırtında sanki üzerine bir battaniye örtülmüş gibi altını beyaza dönüştüren bir kar tabakasıyla, görkemli ve güçlü bir heykel gibi görünüyordu.

Sınırı geçip ormana koşmak ve arkadaşlarını bulmak istiyordu

ama sihir yasaları bunu yapmasına izin vermiyordu. Sınırı geçerse anında yine heykele dönüşecekti. O, Taşlar Krallığı'na ait bir varlıktı.

Korkudan yüreği ağzındaydı. Ormanda korkunç bir sahne hayal edip duruyordu. Arkadaşları kalabalık kuzgun sürüsünün gagalarıyla çok kötü yaralar almış, kanlar içinde ölü yatıyorlardı. Böyle azılı bir kuş sürüsünden saklanmaları ve bir saldırıdan sağ kurtulmaları imkânsız olurdu.

Bu ölüm görüntüsü onu bir çekiç darbesi misali yaraladı ve Aram üzüntüyle başını öne eğdi. Birden üşüdü ve titremeye başladı. Bakışları umutsuzlukla donuklaştı ve takati kesildi. Şimdi ne yapabiliirdi ki? Zihninde yine ölmüş arkadaşlarının korkunç görüntüsü canlandı.

Sonra Candara semalarında bir bulutun içine kapatılan Halo'yu düşündü. Kara Büyücü Bela'yla tek başına nasıl mücadele edebilirdi? Daha önce denemiş ve başaramamıştı. Artık hiç umut yoktu.

Aram umutsuzluğa kapılmış olsa da hâlâ bir şansı olduğunun farkına vardı. Bu şans zifiri karanlıkta bir ışık kıvılcım ışığı gibiydi. İki güçlü duygunun arasında sıkışıp kalmıştı:

Umutsuzluk ve umut. Bir kavşakta duraksayıp hangi tarafa döneceğini bilememek gibiydi. Ama Aram'ın altın kalbi hızlı hızlı çarpıyordu ve gizli bir güçle umuda döndü. Belki arkadaşları hâlâ hayattaydı. En azından Halo yaşıyordu ve belki de onu hâlâ kurtarabilirdi. İçinde tekrar bir güç doğduğunu ve altın bedenine yayıldığını hissetti.

Sırtındaki karı silkeledi sonra nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmeden derin karları iterek ileriye atıldı.

“Bakın!” diye bağırdı Seph heyecanla.

İleride ince bir ışık çizgisini gösteriyordu.

Görme duyusu hepsinden daha zayıf olan Lazuli, “Ne var orada?” diye sordu.

“Işık!” diye cevap verdi Seph. “Çıkış yolu olmalı.”

Biraz sonra Seph’in sihirli kutusunun loş ışığında yukarıya çıkan kabaca yontulmuş taş merdivenlerin ilk basamağı göründü. Tırmanmaya başladılar. Yirmi basamak sonra hepsi tahta bir platforma çıkmış, yukarıdaki tavanda başka bir sürgülü gizli kapı gibi görünen şeye bakıyorlardı. Dışarı çıkmak için çeşitli yollar vardı. Platformla tavanın arasında bir yerde küçük bir platform daha vardı. Sonra tırmanmak için bir halat, bir de yan duvara dikine sabitlenmiş bir portatif merdiven. Az önce tırmandıkları merdivenlerden ötede, karanlığa doğru inen başka basamaklar da göze çarpıyordu. Aşağıya inen merdivenleri önce Tally fark etti.

“Tünel devam ediyor olmalı.” dedi. “Baksanıza... Aşağıya.”

Hepsi aşağıya inen merdivenlere baktılar.

Bu arada Çavuş Forr onların arkasından merdivenlerden yukarıya çıktı ve yarısına gelince durdu. Buradan pek bir şey göremiyor ama duyabiliyordu.

“Belki.” dedi Amalek dalgın dalgın ve diğer merdivenleri gösterdi. “Yani belki... Bu kayıp Muların Tüneli’dir! Karlı Tepe Dağlarının altından geçen bir tünel ve artık nerede olduğunu bilen kimse yok.”

“Eğer bu o tünelse.” dedi Seph. “Çok iyi o zaman. Tam da istediğimiz şey.”

“Yani...” dedi Tally diğerlerine bakarak. “Aşağıya mı devam ediyoruz yoksa... Çıkmak için bu kapıyı mı kullanıyoruz?”

Hepsi tekrar yukarı baktı. Kafalarının üstündeki ışık çizgisi bir tarafta ince bir boşluğu takip ediyordu. Seph oval sihirli kutusunu yukarı kaldırdı ve kapı tasarımının tünele girerken kullandıkları

kapınınikiyle aynı olduğunu gördüler. Kapının sorunsuz açılmasına yardımcı olmak için yan tarafından bir ağırlık mekanizması sarkıyordu.

“Aklıma takılan bir şey var.” dedi Simron. Boğuk sesi taş duvarlarda hafifçe yankılandı.

Hepsi ona baktı. Konuşurken, sihirli kutunun ışığında soğuk havadaki nefesini görebiliyorlardı.

“Evham yapıyor olabilirim... Ama yukarıda ışığın sızmasını engelleyecek kalın bir kar tabakası olması gerekirken nasıl oluyor da bu ışığı görebiliyoruz? Bence bu tünel yakın bir zamanda kullanıldı ve biri girişteki karı kürüdü.”

Joog sessiz kanat çırpışlarıyla uçup Seph'in omzuna kondu. Işık çizgisine bir kez daha baktı. Sarı gözleri sihirli kutunun loş ışığında parlak görünüyordu.

“Ne demek istediğini anlıyorum.” dedi. “Ancak nerede olduğumuzu görmek için çıkmamız lazım. Eğer yakınlarda biri bunu kullandıysa muhtemelen gitmişlerdir. Doğru yönde ilerliyorsak o zaman geri dönüp aşağıdaki tünelden devam edebiliriz... Eğer bu Mularn Tüneli ise... Bizim için harika olacak. Ayrıca... Aram ne olacak?”

“Yine onun sihirli düdüğünü çalabiliriz.” dedi Amalek.

“Tamam o zaman.” dedi Joog. “Karar verilmiştir. Hadi açık nerede olduğumuzu görelim.”

Forr hâlâ aşağıdaki merdivenlerde dinliyordu.

“Aram kim?” diye düşündü. “Ve ışığı ne işe yapıyor?”

Gerçi hiçbirini anlamıyordu ama yine de konuştuklarını hatırında tutmaya çalışıyordu. Bu, General'e aktaracağı faydalı bir bilgi olabilirdi. Saldırmak için doğru zaman değildi. Merdivenlere doğru bakınca onları yeterince iyi göremiyordu, o yüzden başını eğdi, sessizliğini korudu ve dinledi.

Lazuli hortumunu havaya kaldırıp kıvrarak sürgülü kapının kolunu kavradı. Kapı sarsılarak oynadı ve aynı anda birkaç küçük kar tanesi döne döne içeri girdi. Hareket mekanizması tıkır tıkır çalıştı ve kapı kolayca yana doğru kaydı.

Seph portatif merdivene tırmanıp kafasını girişten dışarıya uzattı. Dikkatlice etrafa bakındı.

“Burası korunaklı.” dedi tünelden çıkarak. “O yüzden pek fazla kar yok.” Tekrar etrafa bakındı. “Bir mağaranın ağzına benziyor.”

Arkadan Joog uçarak çıktı. Amalek, Tally’yi kucağına aldı, merdiveni tırmandı ve dışarı adım attı. Lazuli, daha küçük olan platformu ve hortumunu kullanarak iri cüssesini yukarı taşıdı. En son Simron kaldı. O da hiç zorlanmadan, kıvrak hareketlerle merdiveni tırmandı.

Uzun gövdeleri yukarıya uzanan ve dallarını birbirine geçiren bir küme çam ağacı mağaranın ağzını kar fırtınasından korunmuştu. Mağara bir oda büyüklüğünde ama biraz yuvarlakçaydı ve zemini düz değil, eğimliydi. Mağaranın ağzına, bir kekin üzerine serpiyen pudra şekeri gibi ince bir tabaka kar sürüklenmiş ama tünelin girişine ulaşmamıştı. Dışında, ağaçların çatısı altında kar kalınlığı birkaç santimdi.

Joog bir daldan aşağıya bakıyordu. “Ben etrafa bir göz atacağım.” dedi.

Ağaç gövdelerinin arasından uçtu. Biraz sonra geri döndü.

“Karlı Tepe Dağlarının eteğindeyiz!” diye bağırdı. “Yoğun kar yağışı yüzünden uzağı görmek mümkün değil... Sınırı göremiyorum. Seph... Düdüğü çal.”

Seph, tek boynuzlu at şeklindeki küçük düdüğü eldivenli elinde sımsıkı tutmuş, hazır bekletiyordu zaten. Düdüğü dudaklarına götürüp üfledi.

Aram, boynuzunun sivri ucuyla kendine yol açarak, derin karın içinde yürüyordu. Altın yelesi şimdi buzlanmış karla keçeleşmişti. Bu kutup havasında hayatta kalmak için yürümeye devam etmek zorunda olduğunu biliyordu. İçinde umutsuzluk, saldırmaya ve onu devirmeye hazır vahşi bir hayvan gibi belirliyordu. Aram olumlu düşüncelerle umudunu canlı tutarak buraya kadar ona karşı çok güçlü durmuştu. Belki, sadece belki, arkadaşları ormanda saklanmanın bir yolunu bulmuşlardı. Belki hâlâ hayattaydılar. Aniden ortaya çıkarlarsa diye sınırın yakınlığında kalmalıydı, onlar için orada olmalıydı.

Tetikte bir asker gibi bir süre doğuya doğru yürüdü sonra tekrar batıya döndü. Durup, yağın karın arasından kuzeydeki toprakları yıkayan huzur dolu güneşli güne doğru bakarak sınırın karşı tarafını dikkatle gözden geçirdi.

Orada değillerdi.

Yeniden yürümeye başlamıştı ki bir şey duydu. Kalbi duracak gibi oldu. Olabilir miydi? Zayıf bir düdük sesi, Seph'e verdiği düdüğün sesini duymuştu ama ses kulaklarında uğuldayan rüzgârın sesine karışmıştı.

Dinlemek için durdu ve nefesini tuttu. Heyecanı neredeyse dayanılmazdı. Şimdi rüzgârdan başka bir şey duyamıyordu. Düdük sesini hayal mi etmişti? Umudu aklının ona oyun oynamasına sebep olacak kadar güçlü müydü?

Sesi tekrar duymak istiyordu, o yüzden bekledi. Ve işte duyuldu, hem de bu kez Aram nereden geldiğini bulmayı da başardı. Onlardı! Yaşıyorlardı, en azından içlerinden biri hayattaydı!

Altın yelesini silkeleyip buzlu karları sert rüzgâra savurdu. Bir daha silkeledi ve bu defa her tarafa altın kıvılcımlar uçtu. Şimdi var gücünü toplamıştı. Boynuzunu düdük sesinin geldiği yöne doğru doğrulttu ve karın iki yana ayrılarak oluşturduğu yoldan tırıs kalktı. Birkaç saniye sonra hızlandı ve dörtnala koşmaya başladı.

Bir dağın kuzey yamacındaki bir ağacın tepesinde iki yaşlı kuzgun uyuyordu: Crayle ve Jum. Ağacın gövdesine yakın bir yerdeydiler ve yukarıdaki dalların kar yüklü yaprakları sayesinde sert fırtınadan korunuyorlardı. Çok yaşlı ve zayıf olduklarından sert rüzgârda uçmanın son derece zor olduğunu düşünüyorlardı ama rüzgârın fazla şiddetli olmadığı yere yakın durdukları sürece neredeyse başarabildiklerini keşfettiler.

Bir şekilde mücadele etmişler, kar fırtınasında çok uğraşmışlar ve nihayet Karlı Tepe Dağlarının ilk sırasına ulaşmışlardı. Yolculuktan öyle bitkin düşmüşlerdi ki ilk fırsatta dinlenmek için durmuş, tüylerindeki karları temizlemiş ve hemen uykuya dalmışlardı.

Önce Crayle uyandı.

“Jum!” diye seslendi dişi kuşu kanadıyla dürterek. “Jum uyan!”

Jum gözlerini açtı ve kırıştırdı. Bir an için kendini özgür hissetti ve ardından durumlarını hatırladı. İçinde buldukları durumun ağır yükü istenmeyen bir misafirin aniden çıkıp gelişi gibi bastırdı. Jum, kuzgun ordusundan ayrılıp Yaz Krallığı’nda Munden yakınlarında bir ağaçta sakin bir hayat yaşamak istiyordu ama Crayle inatla kabul etmiyordu. Crayle eskiden beri iradesi güçlü bir kuştur ve kendi fikrini Jum’a öyle kararlı bir baskıyla kabul ettirmişti ki Jum buna razı olmuştu. Ordudan ayrılacak ve casus olacaklardı.

“Crayle?” diye seslendi Jum.

“Güzeel.” dedi Crayle iğneli bir sesle. “Uyanmışsın. Gitmemiz lazım. Yapmamız gereken önemli işler var.”

Jum ona tatlılıkla baktı. “Dinle, hayatım. Gel biz bu işe girişmeyelim...”

“Hangi işe girişmeyelim?” diye sordu Crayle dönüp tek gözünü ona bakarak.

“Bu casus olma işine. Bunu nasıl yapabileceğimizi... Ya da niçin yapmamız gerektiğini anlayamıyorum. Ömrümüzü kendimizi yormadan sakın sakın geçirelim, yeni işler... Özellikle de bunun gibi zor işlerle değil.”

Crayle huzursuzca kıpırdandı. “İyi de Jum, bu işin bir zorluğu yok ki öyle değil mi? Şöyle düşün: Ordudan ayrılıyorz... Ve sadece General’in söylediğini yapmaktan azıcık daha zor bir işe atılıyorz.” Sinirlenmeye başladı. “General’den nefret ediyorum.” dedi. “Böylelikle ona bizim... Bizim... Bizim de en az onun kadar iyi olduğumuzu kanıtlayabiliriz... Ya da daha iyi olduğumuzu...”

“Ne gerek var?” diye içini çekti Jum.

“Bu benim kanımda var.” diye karşılık verdi. “Ben demek, orduda olmak demek. Durup dururken vazgeçemeyiz, değil mi? Ne yapacaktık? Kolu kanadı kırık oturacak mıydık? Yo, bana göre değil. Yani, her şey ortada, değil mi? Düşmanı gözetlemek... Ne fırsat ama!”

Jum, Crayle’in fikrini değiştirmeye çalışmanın boş bir çaba olduğunu anladı, yine içini çekerek boyun eğdi.

“Güzeel.” dedi Crayle kararlılıkla. Tartışmayı kazandığını biliyordu, en azından bu seferlik.

Harekete geçmeye hazırlanıyormuş gibi kanatlarını açtı ve yanlışlıkla Jum’u ittiğini fark etmedi. Jum neredeyse dengesini kaybetti ve dalda kalmak için kanat çırpma zorunda kaldı.

“Pekâlâ.” dedi Crayle. “Önce dağları aşmamız gerekiyor sonra da düşmanı gözetlemeye başlarız.”

“Öyle diyorsun da nerede olduklarını bilmiyoruz ki Crayle.” diye itiraz etti Jum. “Buradalar mı?.. Oradalar mı?.. Yoksa başka bir yerdeler mi bilmiyoruz.” Kafasıyla rastgele yönleri işaret etti. “Sınırı geçip geçemediklerinden bile haberimiz yok, değil mi? Hiçbir şey bilmiyoruz.”

Crayle’e dik dik baktı. Crayle gözlerini ondan kaçırdı ve Jum’un söylediklerinde haklı olduğunu düşünerek tedirginlikle etrafına bakındı.

“Biliyorum.” diye cevap verdi. “Ama hazırlıklı olmalıyız.”

Aniden kafasını öne doğru salladı.

“O da ne?” diye atıldı heyecanla.

Jum, dalların arasından gökyüzünden hızla serpiştiren kara baktı. Biraz uzakta, dağlık arazinin kuzey sınırında düzleştiği yerde havaya bir toz bulutunun kalktığını görebiliyorlardı.

“Hareket ediyor bu.” dedi Crayle. “Ne ki acaba?”

“Kar.” diye yanıt verdi Jum. “Bu bir kar bulutu... Ve onu yapan bir şey var. Çok hızlı hareket eden bir şey havaya bir kar bulutu kaldırıyor. Ve bu şey bize doğru geliyor.”

“Düşman!” diye karar verdi Crayle heyecan dolu bir sesle. “Düşman bu! Nerede olduklarını bilmiyoruz diyordun ya... Al, şimdi biliyoruz işte!”

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Jum.

Crayle göğüs tüylerini gururla kabarttı. “Ne yapacağımızı mı var, casusluk hayatımıza başlıyoruz. Tamam mı? Onları gözetliyoruz. Düşmanı izliyoruz!”

“Nasıl?”

“Bir casusun görevi” diye başladı Crayle, “gizlice izlemek ve bilgi edinmektir... Şey... Düşmanın gizli planları ve amaçlarıyla ilgili

bilgi... Buldukları yeri ve hareket noktalarını öğrenmek için. Daha sonra bilgi iletilir ve ona göre harekete geçilir.”

“Peki biz bilgiyi kime aktaracağız... General’e mi?” diye sordu Jum.

“General’e değil!” diye cevap verdi Crayle şaşırılmış görünerek. “En yukarıya rapor vereceğiz elbette... Efendimize.”

Jum kafasını iki yana salladı.

“Bu konuda bir şey diyemem.” diye mırıldandı. “Akıllıca olur mu?”

Crayle, Jum’un sorusunu duymazdan gelerek, “Gitmeliyiz.” dedi şevkle. “Hadi!”

“Bekle!” diye bağırdı Jum.

Çok geçti. Crayle daldan atlamıştı. Dalların arasından uçarak hız kesmeden esen fırtınaya çıktı. Çıkar çıkmaz da rüzgârda yan dönerek gözden kayboldu.

“Crayle!” diye haykırdı Jum. Daldan ayrıldı ve Crayle’in peşinden gitti.

Rüzgâr onu da yan döndürmüştü ama hemen yere doğru alçaltmıştı. Alçalırken Crayle’in yerdeki karın içinde sere serpe yattığını gördü.

Tekrar seslendi. “Crayle!”

Crayle’in yanına indi ve derin karın üstüne oturdu. Crayle ayakları ve kanatlarıyla karı eşeliyor, dönmeye çalışıyordu. Jum ona yardım etmeye çalıştı ama Crayle’in hummalı çabalarıyla etrafa saçılan kar bir kar topu gibi yüzüne isabet edip onu devirdi. Biraz sonra Crayle dönmeyi başarmıştı ve karın üstünde Jum’un yanında oturuyordu. Jum ona endişeyle baktı.

“İyi misin?” diye sordu.

“Tabii ki iyiyim!” diye terslendi Crayle.

“Yaşını unutma Crayle.” dedi Jum. “Artık genç bir kuş değilsin.”

Crayle, söylediklerinin hiçbirini kabul etmiyormuş gibi kafasını salladı.

“Doğru.” dedi ve sağlıklı olan gözüyle bakmak için döndü. “Nerede o kar bulutu?”

Şimdi bulut onlara doğru epey yol almıştı. Hemen daha yakında belirdi. Jum ve Crayle bir an için bulutun içinde kaybolmak üzere olduklarını düşündüler.

“Crayle!” diye çığlık attı Jum. “Bize çarpacak!”

Tam o sırada kar bulutu birkaç ağacın yanından döndü ve yanlarındaki dağın kıyısında durdu. Kar bulutunun yatıştığını gördüler.

“Durdu.” dedi Crayle. “İşte casusluğa başlıyoruz. Düşman olup olmadığını kontrol etmemiz gerek... Gerçi ben düşman olduğundan eminim... Sonra da bakıp dinleriz.”

Jum baş işaretiyle onayladı.

“Gidelim!” diye emretti Crayle.

Havalandı. Jum ona yetişti ve yanından uçtu. Rüzgâr uçuşlarını engellediği için yavaş ilerliyorlardı. Yere yakın uçup kayaların ve ağaçların etrafında zikzaklar çizerek kar bulutunun durduğunu gördükleri küçük çam ağaçları kümesine yaklaştılar. Ağaçlardan birine kondular, sonra da hoplayıp sessizce kanat çırparak ağaçtan ağaca geçtiler. Sonunda sesler duydular.

“Bak!” diye fısıldadı Crayle. “Onlar... Düşman!”

Yüksek dalların arasında gizlendikleri yerden aşağıya büyük bir sevinçle baktılar. Yukarıdaki dalların ve çam iğnelerinin gölgeliğinden sadece birkaç kar tanesi yol buluyordu.

“Şuna bak!” diye fısıldadı Jum. “Şimdi yanlarına bir de fil almışlar.”

Aram kar tabakasının sığ olduğu yerde duruyordu, diğerleri etrafında toplanmışlardı. Joog, Seph’in omzundaydı ve Seph yandan Aram’ın göbeğini sıvazlıyordu. Amalek altın yelesini okşuyordu.

“Seni görmek öyle güzel ki!” dedi Amalek.

“Sizi görmek benim de içimi rahatlattı.” diye karşılık verdi Aram. Gür sesi avutucu ve güven vericiydi. “Sizi çok merak ettim.” Sonra şaşırmış gibi baktı. “İyi ama siz buraya nasıl geldiniz?”

“Kolay oldu.” diye anlatmaya başladı Seph. “Yani biz ormana koşuyorduk ve Tally’nin aklına gelen bir fikirle...”

“Tally?” dedi Aram. “Tally de kim?”

Hâlâ Amalek’in kucagında olan Tally, “O benim.” diye ses verdi.

“Ve bizi o kurtardı!” dedi Amalek, Tally’nin kulaklarını sevgiyle okşayarak. “Onun bir tüneller haritası vardı, buraya öyle geldik... Bir tünelden. Dağların altından geçtiğini umut ediyoruz, o tüneli kullanacağız.” Amalek kaşlarını çattı. “Halo nerede?” diye sordu.

Tek boynuzlu altın at toynağının birini yavaşça kara vurdu, güzel başını öne eğdi ve can sıkıntısıyla cevap verdi. Sesi sert ve ciddiye.

“Korkarım o, Halo’yu yakaladı... Bela... Ve bir bulutun içine hapsetti... Ama artık geri döndüğünüze göre belki de onu kurtarabiliriz.”

“Tabii ki kurtarabiliriz.” dedi Seph cesurca.

“Candara Taşları da gitti!” diye devam etti Aram. “Çalındılar.”

Bu haberi duyacaklarını biliyorlardı ama yine de onlar için büyük şok oldu. O an akıllarına neler neler gelmedi ki!

“Bela.” dedi Seph, başıyla onaylayarak. “Ama nasıl oldu da?.. Onları aldığını gördün mü?”

“Hayır.” diye cevap verdi Aram sakince. “Brinscally Mağarası’na baktım, taşlar yerlerinde yoktu. Tüm bildiğim bu. Ama büyü daha güçlü...”

Joog bir kanadını kaldırdı. “Bunu etraflıca dinlemek isteriz... Ama şu anda hemen gitmek bizim için daha önemli. Yolda konuşabiliriz. Çalınan taşlarla ilgili daha fazla şey öğrenmemiz... Ve

Halo'yu kurtarmakla ilgili konuşmamız gerekiyor... Ama şimdi gitmek zorundayız.”

“Joog haklı.” dedi Simron. Konuşurken bir yandan da etrafa göz gezdiriyordu. “Yola ne kadar erken koyulursak o kadar iyi.”

Hep birlikte mağaraya doğru yürüdüler. Kar ayaklarının altında çıtırdıyordu. İki sıra iri, yuvarlak ayak izinin kaldığı yerler Lazuli'nin geçtiği yerlerdi.

“Bu özel taşlar nedir?” diye sordu Jum.

“Bilmiyorum.” diye cevap verdi Crayle. Bir dalın etrafına bakmaya çalışıyordu. “Düşman nereye gitti? Şu dal yüzünden göremiyorum.”

“Ben de göremiyorum.” diye karşılık verdi Jum.

Crayle tek gözünü doğru yöne çevirmek için yana eğildi sonra da boynunu uzatabildiği kadar uzattı. Düşecek gibi oldu ve dengesini sağlamak için kanatlarını çırttı. Kaykıldı ve Jum'a döndü.

“Bir mağara var, mağaraya giriyorlar.” dedi sessizce. “Oraya uçup yakından bakmam gerekecek.”

“Bekle biraz, canım.” dedi Jum. “Seni görürler ya da kanat çırpışını duyarlar.”

“Ama beklersem kaçabilirler.” dedi Crayle. “Büyük bir mağara olabilir...” Başını eğdi ve birden aklına bir şey geldi. “Ya da bir tünel olabilir! Bir tünele savuşmalarını istemeyiz. Ben bir bakıp geleceğim.”

Daldan atladı ve havada alçaldı. Çabucak geri döndü.

“Onları göremiyorum.” dedi. “Mağaraya girmişler.. Ya da tünele, eğer bir tünelse.”

“Peki bu durumda biz ne yapacağız?”

“İçeriye göz atmam gerekecek.” diye cevap verdi Crayle.

“Hayır.” dedi Jum kararlı bir şekilde. “O sihirli tek boynuzlu at yanlarındayken olmaz... Ölebilirsin!”

“Dikkatli olacağım.” dedi Crayle ve Jum’un onu durdurmasına fırsat kalmadan tekrar daldan atladı.

Mağaraya doğru daldı ve Jum hemen peşinden gitti.

Boş mağaranın içine şaşkınlıkla baktılar sonra girişine kondular.

“Kayboldular!” diye bağırdı Crayle. “Düpedüz gittiler.”

“Bu imkânsız!” dedi Jum kuşkuyla kafasını sallayarak.

Gözlerini dikip bir süre mağaraya baktılar sonra içine girip etrafı kolaçan ettiler.

“Gittiler.” dedi Crayle. “Ama gidecek bir yer de yok ki! Anlamıyorum...”

“Sihir olabilir mi?” diye sordu Jum. “Bir çeşit sihir olmalı bu... Kesinlikle öyle olmalı.”

Tünelin ağzına doğru yürüdüler ve tam da gizli kapının üstünde durdular.

“Tamam işte.” dedi Crayle. “Gittikleri kesin... Ve bu sihir olmalı, dâhiyane bir sihir. Yine de... Tam olarak nerede olduklarını tahmin edemesek de en azından şimdi burada, bu krallıkta olduklarını biliyoruz. Ve grupta kimlerin olduğunu da biliyoruz. Yani, bu iyi bir şey. Casusluk bu.”

“Ne yapacağız şimdi?”

Crayle biraz düşündü.

“Krallığın derinliklerine uçacağız.”

“Ne!” diye bağırdı Jum. “Dağları aşmak zorunda kalacağız!”

“Evet.” dedi Crayle kararlılıkla. “Başka çare yok.”

“Ama hiç değilse önce bir dinlenseydik!” dedi Jum en az Crayle kadar kararlı bir tavırla.

Crayle içini çekti. “Peki öyleyse, sadece birkaç dakika.”

Isınmak ve bu tehlikeli yolculuk için enerjilerini toplamak üzere birbirlerine sokuldular.

Jamaar sıcak kumda sessizce yürürken yine dermansız kalıyordu. Güneş açık, masmavi bir gökyüzünden acımasızca parlıyordu ve denizden esen rüzgâr azalmış, hafif bir esintiye dönüşmüştü. Çöl manzarası önünde kaktüsler, kuru ağaçlar ve tek tük sahipsiz binalar serpiştirilmiş uçsuz bucaksız sarı bir battaniye gibi uzanıyordu.

Burada koşmak da hızlı yürümek de zor işti, ağır patileri kuma batıyor ve her adımda hafiften kayıyordu. Jamaar dinlenme çabasıyla hızlı hızlı soluyordu ama sırtına vuran güneşin sıcaklığı yavaş yavaş enerjisini tüketiyordu. Bir süre sonra başı dönmeye ve midesi bulanmaya başladı. Gözleri yanıyor ve görüşü bulanıklaşıyordu. Tempolu yürüyüşü yavaşladı, şimdi sallana sallana yürüyordu. Jamaar azıcık su için her şeyi göze alabilecek durumdaydı.

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

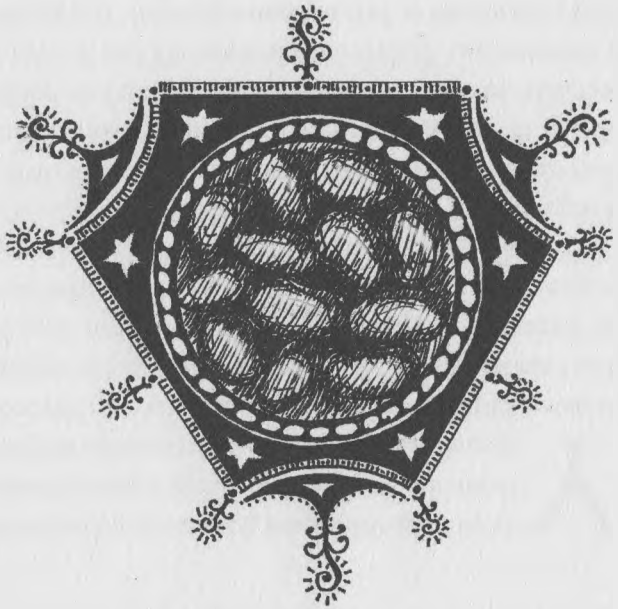
...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

HIRSIZ

4. Bölüm

Figure 1

(111)

Yaz Krallığı ılık akşam güneşinde yıkanıyordu. Burney Gölü'nün asude yüzeyi güneş ışığının altında sihirli bir güzelliğe bürünmüştü. Sularında bir milyon ışık noktasıyla daire şeklinde yayılan minik dalgalar parıldıyordu. Oradan geçen her şairin ilgisini çekebilecek muhteşem bir manzara! Gölün hemen kuzeyinde, Burney Tepesi'ni taçlandıran ağaç kümesinde akşam güneşi elliden fazla kuzgunun tüylerinde oynayıyordu. Simsiyah tüylerinde güneşin ışığı mor, yeşil ve mavi renkte ışıldıyordu. Bazı kuzgunlar yiyecek böcek için dalları ve yaprakları gagalıyor, diğerleri tüylerini düzeltirken aralarında yüksek sesle laflıyorlardı.

Dişiler Bölüğü düşmanı esaslı bir çalışmayla araştırmış, saklanabilecekleri her yere bakmıştı. Şimdi iki kuzgun hariç, hepsi bir araya toplanmıştı. Aralarında olmayan iki kuş Periler Ormanı'na aramaya yollanmıştı ve henüz dönmemişlerdi. Tull grubun ortasına tünemiş, kendi komutası altında olan kuşlara bakıyordu. Lider olduğu için çok huzursuzdu. Sorumluluk getiren bu tür görevlerden hep uzak durmuştu ve bu kadar çok kuzgunu yönetmenin çok zor olduğunu düşünüyordu.

"Bayanlar." dedi tereddütle. Sonra boğazını temizleyip daha yüksek sesle tekrar etti: "Bayanlar!"

Kuzgunların çoğu hâlâ oralı değildi.

“Bayanlar!” diye bağırdı Tull.

Bu ses hepsinin dikkatini çekti. Gagalamayı ve tüylerini düzeltmeyi bırakıp ona baktılar.

“Dişiler.” dedi Tull yavaşça. “Şey... Bence, yani sanırım düşman burada değil. Onları bulmaya çalıştık... Hmm... Bakılabilecek her yere baktık. Sizin de aynı fikirde olduğunuzu umuyorum.” Söylediklerini onaylayan mırıldanmalar yükseldi. “Gitmiş olabileceklerinin artık muhtemelen kesinleştiğini düşünüyorum. En son görüldükleri kuzey bölgesini araştırdık... Hmm... Ve burada yoklar. Demek ki bir şekilde güneye gittiler... Gizlice güneye gitmiş olmalılar. Muhtemelen artık sınırı geçmişlerdir.”

Sustu.

Birkaç kuzgun iç geçirip fısıltıyla Tull’dan şikâyet etti.

Tull konuşmak için gagasını açtı sonra kapattı. Bazı kuzgunlar yeniden gagalamaya başladı, birkaçı da uyumak için gözlerini yumdu.

Derken, Jekka adında bir kuzgun birden yüksek sesle bağırdı. “Dedemin kuyruk tüylerine bahse girerim ki General biliyordu!”

“Neyi biliyordu?” diye sordu Tull.

Jekka diğerlerine baktı. “Gittiklerini tabii! Ballı işi yine erkeklerle verdi çünkü düşmanın orada... Sınırın öteki tarafında olduğunu düşünüyordu!”

Diğer kuzgunlar Jekka’yı desteklediler. Tull dikkatlerini çekme çabasıyla kanatlarını kaldırdı.

“Kesin şunu!” diye bağırdı. “Bilmiyoruz... Değil mi?!”

Kuzgunlar bir an laklak etmeyi bıraktılar sonra General’e söylenmeye başladılar.

“Şimdi ne yapacağız?” diye bağırdı Jekka o şamatada.

Tull kafasını yana çevirdi ve düşündü.

“Şey...” diye başladı. “Hmm...”

“Evet?”

“Biz...” diye başladı Tull yavaşça. “Hmm... Biz... Sınırı geçeceğiz... Evet, öyle yapacağız...”

“Ne zaman?”

“Yani... Şey... Sanırım şimdi.” dedi Tull.

Kuzgunlar kıpırdanıp bu defa da dinlenmek istediklerinden yakındılar.

“Tamam... Tamam.” dedi Tull. “Peki... Tamam... Bu durumda önce dinlenip sonra gideceğiz.”

Tüm kuzgunlar hemen dallara çöküp tüylerini titreterek, uymaya hazırlandılar. Tull konuşmaya devam etti ama artık hiçbiri onu dinlemiyordu.

“Güzelce dinleneceğiz sonra... Hmm... Ayrılacağız... Ve... Hmm... Sınırı geçeceğiz.”

Çok geçmeden hepsi derin uykuya dalmıştı.

Gece oluyordu ve yavaş yavaş kararan gökyüzünde yıldızlar göründü. Bir saatten fazla mışıl mışıl uyumuşlardı ki iki kayıp kuzgun Periler Ormanı'ndan geri döndü. Ağaçlardan birine kondular.

Adı Ontim olan bir tanesi, “Uyanın!” diye bağırdı. “Kalkın!”

Birkaç kuzgun kımıldadı, kafalarını kaldırıp gözlerini açtılar ve uykulu uykulu etrafa bakındılar. Diğerleriye hâlâ uyuyordu.

Himmi adındaki öteki kuzgun, “Bir şey bulduk!” dedi yüksek sesle. Gururla göğsünü kabartıp etrafına bakındı. “Ormanın yakınında bir şey bulduk!”

Kuzgunlar yavaş yavaş uyanıyor ve dırdır edip söylenmeye başlıyorlardı. “Neler oluyor?” “Daha yeni dalmıştım.” ve “Tüm bu yaygaranın sebebi ne?” gibi şeyler söylüyorlardı.

Tull hâlâ en yüksek daldaydı ve diğerlerine bakıyordu. Aşağıdaki ağaçların gece gölgelerinde kuzgunlar karaltı gibi görünüyordu. Tull uykusunu aymak ve daha net görmek için kafasını salladı.

“Neredesin Himmi?” diye sordu çekinerek.

“Buradayım.”

“İyi, iyi.” dedi Tull. “E... Tamam, bir şey buldunuz... Bulduğunuz şey... Hmm... Şey... İyi bir şey mi?” Kafasını yana yatırdı. “Ne buldunuz?”

Hepsi Himmi'ye baktı.

“Yaşlı Howard'ı.” dedi Himmi.

Tull şaşırmişti.

“Yaşlı Howard'ı mı gördünüz?”

Ağaçları heyecanlı bir uğultu doldurdu.

“Evet.” diyerek araya girdi Ontim. “Ve bir tavşan taşıyordu.”

“Omzunda.” diye ekledi Himmi.

“Ama...” dedi Tull yavaşça. “Ama Yaşlı Howard... O, düşman değil, değil mi? Bizim tarafımızda olduğunu sanıyordum.”

Bunun üzerine Jekka birkaç dalı geçip tam Tull'un altına geldi. Başka bir kuzgunu dürtüp onun yerini aldı. Tull'a sersemin tekiymiş gibi ters ters baktı.

“Elbette bizim tarafımızda.” dedi yüksek sesle.

Himmi'ye baktı. “Onunla konuşunuz mu?”

“Konuştuk.” diye cevap verdi Himmi. “Bizi gördü ve yanına çağırdı. Büyücü Elzafan'dan kaçtığını ve efendimizin yanına döneneğini söyledi. Arkasından tavşan da dedi ki efendimizin onları geri götürmemizi istiyormuş.”

“Geri götürmemizi mi?” dedi Tull. “Ama...”

Jekka sözünü böldü. “İyi de nereden biliyorlar ki?”

“Tavşan söyledi.” diye atıldı Ontim. “Efendimizin ona kendilerini bir an önce Taşlar Krallığı'nda istediğini söylemiş.”

“Ona daha önce götürdüğümüzde kolay olmuştu.” dedi Jekka.

“Benim bütün bunlardan hiç haberim yok.” dedi Tull. “Bu tavşanın doğru söylediğini nereden bileceğiz?”

Jekka tahammülsüzlükle içini çekti.

“Dinle. Yaşlı Howard efendimiz için çalşıyor, tamam mı?”

Tull kafasını salladı.

“Büyücü Elzafan’ın elinden kurtulmuş... Tamam mı?”

Tull yine başıyla onayladı.

“Bu nedenle efendimizin yanına dönüyor. Bana göre çok mantıklı. Onları geri götürürsek efendimize yardım etmiş olacağız, tamam mı?”

“Tamam, tamam.” dedi Tull. “Öyleyse... Hmm... Tamam, götüreceğiz. Bu... Benim emrimde ilk... Hmm... İlk gerçek görevimiz olacak.”

Duraksadı. Şimdi tüm kuzgunlar tamamen uyanıktı ve harekete geçmek için sabırsızlanıyorlardı. Tek istedikleri uçuş emrini duyup işe koyulmaktı. Bazıları atlamaya hazırdı. Bazıları kanatlarını kaldırmıştı.

“Kuzgunlar.” dedi Tull. “Yerine getirmemiz gereken bir görev var... Ve... Hmm... Bu görevi... Hmm... En iyi şekilde yapmalıyız. O yüzden...”

“Ah, hadi ama!” dedi Jekka sabırsızlıkla ve havalandı.

Diğer kuzgunların hepsi onu takip etmeye başladı ve Tull çabucak, “Havalanın!” diye bağırdı.

“Himmi!” diye seslendi Jekka. “Yol göster!”

Gece vakti Himmi’nin arkasından Periler Ormanı’na doğru uçarken büyük bir yarasa sürüsüne benziyorlardı.

Seph, Amalek ve Simron Aram’ın güçlü altın sırtında yolculuk ediyorlardı. Tek boynuzlu atın ışıltılı parlayan sarmal boynuzu sa-

yesinde şimdi tünel apaydınlıktı. Boynuzun altın sarısı ışığı Seph'in sihirli kutusunun mat ışığından çok daha kuvvetliydi.

Aram'ın taş zeminde yürürken çıkardığı ses tünel boyunca yankılanıyordu. Hızını çok iyi ayarlamıştı; ne çok yavaş ilerliyor ne de Lazuli'yi geride bırakacak kadar hızlı gidiyordu. Lazuli, Aram'ın arkasından güçlü körpe bacaklarını harıl harıl çalıştırıyordu. Tally, Lazuli'nin sırtındaydı. Genç tavşan, kafasına yakın bir yerdeydi. Başta dengesini sağlamakta zorlandı ve iki kez düşmekten kıl payı kurtuldu ama çok geçmeden kımıltıya alıştı ve yolculuktan keyif almaya başladı. Lazuli hareket ettikçe hafifçe sallanıyordu ama kısa süre sonra bu konuda öyle ustalaştı ki arka ayakları üzerinde kalktığı anda bile dengesini kaybetmiyordu.

Lazuli'nin geniş sırtında iki yanından sarkan uzun bir kayış vardı. Büyücü Elzafan'ın verdiği biri yiyecek, diğeri giyecek dolu iki torba kayışın iki ucuna bağlanmıştı. Lazuli adım attıkça torbalar da sallanıyordu.

Joog, Aram'la Lazuli'nin arasında sessizce uçuyordu.

Merdivenlerden inip tünelden yürümeye başladıktan sonra ayrı kaldıkları süre içinde yaşadıklarını birbirlerine anlattılar. Aram başına gelenleri ve zavallı Halo'ya verdiği sözü anlattı.

"Taşlar için ne diyorsun?" diye sordu Joog.

"Korkunç bir acı hissedince bir şeyler olduğunu anladım." diye cevap verdi Aram. "O anda çalınmış olmalılar çünkü hissettiğim acıdan sonra her şey, büyü yüzünden donmuş olan her şey, tüm insanlar ve hayvanlar dengesini kaybedip düştü. Ayrıca, kuşlar gitmişti... Hepsi havada donmuş vaziyetteydi ve baktığımda gitmişlerdi. Etrafı araştırdım ve bazılarını karın altında buldum. Sonra mağaraya gidip taşlara baktım, onlar da yoktu."

"Anlamıyorum." dedi Joog, kafasını iki yana sallayarak. "Biz hâlâ hayatta ve özgür olduğumuza göre Bela onları çalamaz. Ama

bununla yüzleşmek zorundayız... O, bir yolunu bulmuştur mutlaka. Ve bu durumu çok daha kötü hâle getiriyor.”

Aram'a Yaz Krallığı'na yaptıkları yolculuğu anlatırlarken yüreklerinde taşların çalınmış olduğu gerçeğinin ağırlığı vardı. Anlatacakları bittikten sonra hepsi susup tünel boyunca düşünceli düşünceli yürüdüler.

Tünel, içine girdiklerinden beri neredeyse hep düz devam ettiği için dağların altında olduklarından emindiler. Şükür ki tavanı yüksekti, çoğu yerde Lazuli'nin boyunun iki katına kadar çıkıyordu. Bazen Aram'ın toynağı donmuş bir su birikintisini çatırdatıyor, buzu yüzlerce küçük parçaya ayırıyordu.

Bir süre yol aldıktan sonra bir şeyler yiyip içmek için mola verdiler. Aram ve Lazuli ağır ağır nefes alıyorlardı. Nefesleri soğuk havaya karışıyor, altın sarısı ışıktaki biraz asılı kaldıktan sonra dağılıyor ve yok oluyordu.

Onlardan biraz geride, tünelin karanlığında Çavuş Forr duvarın dibinden onları gözetliyordu. Siyah tüyleri kusursuz kamuflajdı ve fark edilmediğinden emindi. Yolculara yetişmek için uçmuştu ve kanatlarının hışırtısı Aram'ın toynaklarının yankılanan sesinde boğulmuştu.

Yiyip içmelerini izlerken kendisinin de acıktığını ve susadığını fark etti. Ayaklarının altında buz vardı ama bir gaga atmanın onu ele vereceğini biliyordu. Beklemesi gerekecekti.

Bağdaş kurarak oturmuş olan Seph, “Sizce ne kadar yol aldık?” diye sordu.

Aram kafasını eğip cevap verdi. “Şu anda tam dağların altında olmalıyız.” dedi.

“Hava gittikçe soğuyor.” dedi Tally, havucunu kemirirken.

Lazuli hortumuyla bir somun ekmeği ağzına götürmek üzereydi. Ekmeği ağzına koymadan önce durdu.

“Yani daha epey yolumuz var.” dedi.

“Doğru.” dedi Joog. “Burada uyumak zorunda kalacağız... Ama uyumadan önce biraz daha yürüeyebiliriz.”

Simron diğerlerine doğru eğildi ve yumuşak bir sesle konuştu. Forr söylediklerini duymaya çalıştı ama yeterince yakın değildi. Bu adamın kim olduğunu merak etti. Kalan yiyeceklerini çantalara yerleştirip tekrar yola koyulmaya hazırlanmalarını izledi.

Amalek, Seph ve Simron yine Aram'ın sırtına binmişlerdi. Aram birkaç adım yürüdüktan sonra yavaştan koşmaya başladı. Toynaklarının sesi tünelde yeniden takırdadı. Lazuli, Aram'ın arkasından gidiyordu ve şimdi biraz hızlanmış, sakın bir koşu temposunda ilerliyordu. Tally, Lazuli'nin sırtında bir at arabası sürücüsü gibi ayakta duruyordu. Joog, Aram ve Lazuli'nin arasında uçuyordu.

Çavuş Forr havalandı ve arkalarından gitti. Yarı karanlıkta filin arkasından başka bir şey görmüyordu. Baykuş bir arkadan uça o zaman planını gerçekleştirip saldıracıkecekti. Sabırlı olması ve bu fırsat için doğru zamanı beklemesi gerekecekti.

Gratch uykusunda kıpırdandı sonra gözlerini açtı. Uzun yol onu yormuştu ve uyku, üzerine serilen yumuşacık, sıcak bir battaniye gibi iyi gelmişti. İri, pullu gövdesi bir duvar boyunca uzanıyordu. Bakteri dolu salyası, kafasını koyduğu yerdeki döşemelere damlamış, sapsarı bir leke bırakmıştı.

Oda soğuk, donuk ve renksizdi. İçeriyi, duvarlarda soluk bir ışıkla titreşen üç siyah mum aydınlatıyordu.

Büyücü, başını Yaşlı Howard'ın eski püskü koltuğuna yaslamış, hâlâ uyuyordu. Zayıf ellerini koltuğun kollarına koymuştu. Başpar-

maksız ve işaret parmaksız kalan eli artık tamamen iyileşmişti ama diğeri Aram'ın saldırısı yüzünden kararmıştı. Şişmiş ve morarmıştı. Çentikli yaranın kanaması durmuştu, kırık çıkık yoktu.

Gratch yeni sahibine baktı. Mum alevlerinden biri yüzünün yan tarafına düşüyordu. Büyücünün ağzı açıktı ve ritmik olarak soludukça nefesinin oluşturduğu küçük, bulanık bulutlar birbiri ardına dağılıyordu. Odanın bir köşesinde büyücünün asası etrafını saran kapkara sisin içinde gizlenmişti.

Gratch asaya bakıp düşündü. Onu taşırken gücünü hissedebiliyordu. Yolculuk esnasında gücüne güç katıyor gibiydi. Ayrıca onu yönlendirdiğini, doğru yöne çektiğini de hissetti.

Gratch bu gücün, bu çekimin yola çıkmadan önce farkına varmıştı. Başta pek belirgin değildi ama varlığı da inkâr edilemezdi. Ona asayı çaldıran ve asıl sahibine geri vermek üzere yollara düşüren bu güçtü. Yola çıktıktan sonra asanın gücü günden güne, büyücüye yaklaştıkça artmıştı.

Gratch memnundu. Birkaç yıldır usta bir büyücünün hizmetinde olmayı istiyordu ve işte şimdi öyle birini bulmuştu. Bunu hak ettiğini düşünüyordu ve önüne çıkan fırsatı seve seve kullandı. İçgüdülerine teslim olmuş ve sezgilerinin peşinden buraya kadar gelmişti.

Gece yarısına doğru karanlık iyice derinleşirken uzun uzun talihini düşündü. Gece yarısı Gratch'in en sevdiği vakitti. Kendini o kadar iyi hissediyordu ki keyifle homurdandı. Homurtu sesi büyücüyü sarstı. Koltukta doğrulurken ağzı kapandı.

“Gratch?” diye seslendi. “O ses senden mi geldi?”

“Evet efendim.” diye homurdandı Gratch.

Uzun, çatallı dilini çıkardı, havada şöyle bir oynattı ve tekrar içeri aldı.

Büyücü arkasına yaslanıp gözlerini kapattı, bir süre düşündü.

Artık Jamaar da Horrik de yoktu, bu Komodo ejderinin ikisinin yerine geçmesi çok iyi olmuştu. Gratch ona hizmet etmeye çok münasipti. Çok işine yarayacaktı.

Bela gözlerini açtı ve dönüp Gratch'e baktı.

"İşe koyulmamız gerekiyor." dedi.

Taşlar Krallığı'nı etkisi altına alan kar fırtınası ülkeyi çocukluğun en güzel rüyalarından birine dönüştürmüştü: Kış mevsiminin harikalar diyarına. Tipi aralıksız devam ediyor, bulutlu gökyüzünden, evlerin ve kulübelerin etrafında esen sert rüzgârla yığınla kar tanesi fırlatıyordu. Candara sokakları durmadan kar doluyordu. Normalde Candara halkı gün boyunca dışarı çıkıp yolları ve kapı önlerini temizlerdi. Her türden hayvanlar da onlara yardım ederdi. Mutlu beldeyi neşe ve heyecan çığlıkları doldurur, günün en önemli önceliği kar topu savaşları ve kızakla kaymak olurdu. Çocuklar ve ruhu genç yetişkinler doyasıya eğlenirdi.

Kar yağdığında çocukların en sevdiği şey, bir hayvanın sırtında yüksekçe bir tepeden aşağıya kaymaktı. Su samurları ve porsuklar bundan çok zevk alır, karlı yokuşlarda çocuklarla saatlerce oynarlardı.

Normal bir günde karın gelişi tüm bu neşeli faaliyetler için bir enerji dalgası yaydığında bunlar olurdu. Oysa son birkaç gündür Candara bir hayalet şehre dönüşmüştü. Geceleri bir mezarlığın sessiz olduğu kadar sessizdi. Kara Büyücü Bela'nın büyüsü herkesi buzlu pençesinde sıkı sıkı tutuyor, mutlak bir hareketsizlikle donduruyordu. Tüm yaşam, bütün insanlar, hayvanlar ve böcekler yaşam ve ölüm arasında bir yerde korkunç bir belirsizlikte sıkışıp kalmıştı.

Yoğun kar fırtınasından uzak her evin her odasında ürkütücü bir sessizlik kol geziyordu. Evler, mezarlar kadar sessizdi. Orada yaşayan insanlar artık hiç hareket etmiyordu. Zaman onlardan vazgeçmişti sanki. Görmeyen gözleri, hayallere dalmış biri gibi sabit bir noktaya bakıyordu. Solgun yüzlerini beyaz bir kırağı tabakası örtüyor, saçlarını ve kaşlarını kırıştırıyor, hepsini hatta çocukları bile yaşlı gösteriyordu. Candara Taşları çalınmadan önce insanların çoğu büyü kendilerini tuttuğu sırada yaptıkları iş üzerinde donakalmıştı. Ancak Brinscally Mağarası'ndan taşların çalındığı hırsızlık olayından beri büyü'nün etkisi artmış ve bu insanlar devrilerek, ağır taş heykeller gibi düşmüştü.

Gece yarısı, dondurucu karanlığın koyuluğunu da beraberinde getirdi. O dakikalarda birisi kıvıldadı ve uyandı. Bir mum yaktı ve mumun titrek aleviyle Eski Değirmen'in küf kokulu çatı katında yaşam belirtisi görüldü. Hırsız, parmak kalınlığındaki toz tabakasının üstünde hareket etti. Tozlar sarı ışıpta havaya kalktı. Kapüşonlu gölge ayağa kalktı ve odanın ortasına doğru yürüdü. Eğilip yerdeki döşeme tahtalarından birini kaldırdı sonra elini bir şeye uzattı. Biraz sonra elini geri çektiğinde katlanmış bir bez parçası tutuyordu. Bezi yere koydu sonra da açtı. Sevinçten neredeyse nefesi kesilecekti. Odada renkli ışıkların ışıltısı oynadı. Göz kamaştıran bu ışıltının kaynağı Candara Taşlarıydı.

Fecrin kızılıığı gecenin karanlığını yırtmayı ağırdan alıyor, ülkenin üzerinde sessiz bir yılan gibi sürünüyordu. Flatsage Tarlaları, Candara'nın kuzeyine doğru uzayıp gidiyordu. Tarlaların kenarlarındaki alçak çitler uçsuz bucaksız kar örtüsünün beyazlığı altında görünmez olmuştu. Tüm ağaçlar bütün dalların giydiği kalın beyaz kürkle süslenmişti. Bunun ötesinde, Mavi Göl'ün bembeyaz örtüsü bir masanın üstü kadar dümdüzdü. Yüksek falezli Stratt Adası'ndan ve küçük Ig Adası'ndan başka hiç çıkıntı yoktu.

Daha kuzeyde Clase-Moy Gölü uzanıyordu. Ulu Dağ'ın eteklerinde ayak basılmamış bir kar tabakasıyla örtülmüştü. Kar ve bulut sisi içinde ormanlık yamaçlar yükseliyordu. Bir ağaçta, gövdesine yakın bir dala tünemiş iki yaşlı kuzgun vardı. Crayle ve Jum.

Kar fırtınasından korunmak için birbirlerine sokulmuşlardı. Gövdenin diğer tarafını kar katılaştırmıştı ama onların olduğu yerde kabuğu çıplaktı. Dağların üzerinden yaptıkları yolculuktan sonra son derece yorgunlardı ama şanslarına rüzgâr arkalarından esmemiş olsaydı hiç başaramazlardı. Rüzgârın yardımı ve sık sık verdikleri molalarla, bir de Crayle'in pes etmemeleri için gösterdiği sağlam kararlılıkla dağları aşmışlardı.

Jum, tüylerindeki karları silkeleyerek, "Bu hava yolculuğu çok zorlaştırıyor!" dedi.

"Zorlaştırıyor, doğru." diye karşılık verdi Crayle. "Ama imkânsız kılmıyor."

Crayle o ana kadar yolculuktan gayet memnundu ve boynundaki tüyleri gururla kabarttı. Jum ona baktı ve kafasını sallayarak hoşnutsuzluğunu ifade etti.

"Crayle, her şey iyi hoş ama daha çok dinlenmeliydik. O zaman bu kadar yorgun olmazdık." dedi.

Crayle sağlıklı gözünü Jum'a döndürmeye çalıştı ama tek yapabildiği gagasıyla kafasına vurmak oldu.

“Boşuna uğraşma.” dedi Jum. “Yer değişelim.”

Crayle, Jum’un yanına geçmeyi denedi ama Jum’u uzaklaştırdı. Jum geri uçarken birden kar dolu rüzgârın şiddetine maruz kaldı. Rüzgâr kanatlarını etkisiz bıraktı ve Jum yeniden iniş yapmak için rüzgârla zorlu bir mücadeleye girmek zorunda kaldı. Ama tekrar konuştuğunda yine aynı yerlerinde olduklarını gördü. Crayle bir kez daha onun dalına geçmeyi denedi.

“Bu defa dikkatli ol.” dedi Jum. Kara tüylerinde yine beyaz benekler olmuştu.

Biraz dikkatle yer değiştirmeyi başardılar.

“Şimdi dinlenebilir miyiz canım?” diye sordu Jum.

“Evet.” diye cevap verdi Crayle. “Ama dinlendikten sonra devam etmemiz gerekiyor. Halletmemiz gereken önemli bir işimiz var.”

Jum homurdandı: “Niçin bu kadar önemli olduğunu hâlâ anlamış değilim.”

“Her şeyi baştan mı anlatmam gerekiyor?” diye içini çekti Crayle. “Dinle. Casus olmak iyi bir iştir. Kurnazlık gerektirir... Açıkgozlülük... Ve zekâ... Ve... Şey... Bunların hepsi de bende fazlasıyla olan şeyler.”

Jum yine sadece hayıflanır gibi başını sallamakla yetindi ve dalların arasından, yağın kara baktı. Şaşkınlıkla hafifçe doğruldu.

“Burası değişmiş, değil mi?”

Crayle, sağlam gözüyle bakabilmek için döndü.

“Evet.” diye onayladı. “Kar şimdi daha derin.”

“Tabii ki derin, Crayle.” dedi Jum tahammülsüzlükle. “Ama ben onu demiyorum. Daha önce burada bulunduğumuzda... Orduyla birlikte kuzeye uçmadan önce... Havada donmuş hâlde duran kuşlar vardı. Hatırlıyor musun?”

Crayle evet anlamında kafa salladı.

“Evet.” dedi yavaşça. “Ee?..”

“Yani o zaman her yerde görünüyorlardı. Şimdiyse hepsi yok olmuş, değil mi?”

“Hmm... Evet.” dedi Crayle ve konuşurken bir yandan da düşünmeye başladı. “Kuşlar büyü yüzünden donmuştu... Ve şimdi gitmişler... Demek ki... Büyüden kurtulmuşlar... Demek ki...” Duraksadı sonra tekrar dönüp Jum’a baktı. Zaferiyle övünen biri gibi vardığı kararı bildirdi. “Demek ki büyü bozulmuş!”

Bir süre ikisi de konuşmadan bu şoku atlatmayı beklediler.

“Bitmiş demek ki!” diye haykırdı Jum sesinde bir sevinç tınısıyla.

İki kuşun verdiği tepki ancak bu kadar farklı olabilirdi. Crayle büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi ve biraz da şaşkın görünüyordu. Jum’şa sevincinden kanatlarını kaldırdı. Kendince bu güzel haberi kutlarken kazara Crayle’e çarptı. Crayle dengesini kaybetmemek için eğilip bir ayağını oynattı.

Sonra Jum bir duyuru daha yaptı: “Yani, artık casus olmamıza gerek kalmadı!”

Crayle bir balyozla vurulmuş gibi hissetti. Hayatının bütün anlamı aniden elinden alınmıştı. Katıksız bir düş kırıklığıyla dalı gagaladı.

“Crayle, hayatım.” dedi Jum sevgiyle. Kanadıyla onu sardı.

Crayle gagasını dala tekrar batırdı. Gagası dala saplandı ve orada sıkıştı.

“Nnnnnnn!” diye bağırdı Crayle gagasını çekmeye çalışarak.

Gagası birden kurtuldu ve Crayle tepetaklak daldan düştü. Birkaç saniye sonra geri geldi, tüylerinde nokta nokta kar taneleri vardı.

Jum onu teskin etmeye çalıştı.

“Bu o kadar da kötü bir şey değil.” dedi. “Artık canımızın istediğini yapabiliriz.”

Crayle şimdi surat asıyordu.

“Ama ben casus olmak istiyorum.” diye sızlandı.

Birkaç dakika hiç konuşmadan yine dalların arasından baktılar.

“Crayle?”

“Efendim.” dedi Crayle hırçınlıkla.

“Bir şey fark ettim.”

“Neymiş?”

Jum ona baktı, gözlerinin içi parlıyordu.

“Hâlâ kar yağıyor!”

“Aman ne güzel... Harika!” diye yüksek sesle dalga geçti Crayle, yapmacık bir ilgi göstererek. “Kar yağınca her şey tekrar yoluna giriyor çünkü! Hadi kutlayalım! Kar yağıyor! Kar yağıyor! Kar yağıyor! Hâlâ kar yağıyor!” Sonra yine çöktü. “E, ne olmuş yani?”

“Anlamıyor musun?” diye sıkıştırdı Jum. “Eğer kar hâlâ yağıyorsa ve hava hâlâ soğuksa o hâlde büyüünün etkisi hâlâ sürüyor olmalı. Belki sadece zayıflamıştır.”

Derken kafasına dank etti. Crayle’in umudunu yitirmesine o kadar çok üzülüyordu ki şimdi büyüünün hâlâ devam ediyor olabilmesine sevindi. Oysa daha az önce bu istediği en son şeydi.

Crayle gözünü kar fırtınasına dikti.

“Haklısın!” diye bağırdı heyecanla. “Jum, sen haklısın! Büyü hâlâ burada ve bu.” kafasıyla manzarayı işaret etti. “Bu kar da kanıtı. Tamam, etkisi zayıflamış olabilir... Ama casuslar olarak bunu öğrenmek bize düşer. İlk görevimiz bu olsun. Büyüünün etkisi zayıfladı mı zayıflamadı mı?”

Jum başka şeyler düşünüyordu.

“Şimdi dinlenecek miyiz?” diye sordu.

“Tamam.” dedi Crayle. Sesi yine şen şakrak geliyordu. “Biraz uyuyacağız sonra da işimize bakacağız.”

Isınmak için tüylerini kabarttılar ve birbirlerine yaslandılar. Jum

gözlerini yumdu ve uyumadan önce yaşamayı düşlediği Munden yakınlarındaki ağacı düşündü. Bu düşünceler onu öyle rahatlatı ki çabucak huzurlu bir uykuya daldı.

Bu arada Crayle tek gözünü kapattı. O kadar yorgundu ki hemen uyudu uykusunda çok güzel bir rüya gördü. Rüyasında yine genç bir kuş olmuştu. Parlak tüyleri ve güçlü bir gagası vardı. Bir ağaçtan düşmanı gözetliyor ve tüm sırlarını öğreniyordu. Öğrendiklerini Kara Büyücü Bela'ya anlatıyordu. Büyücü o kadar memnun oluyordu ki onu General yapıyor ve siyah pusulayı ona veriyordu.

Böylece ikisi de korunaklı yerlerinde mutlu bir şekilde uyudular. Dışarıda kar fırtınası tüm şiddetiyle devam ediyordu.

Çavuş Forr hâlimden çok memnundu. Diğer tüm kuzgunlar düşmanı gökte ararken o yerde bulmuştu ve şimdi de tünelde izlerini sürüyordu.

Tünel boyunca önünden koşan filin yuvarlak hatlarını görebiliyordu. Tek boynuzlu atın ışıldayan sarmal boynuzunun ışığında kocaman, karanlık bir silüet. Forr uygun bir mesafeden takip etmeye özen gösteriyordu. Aralarından birinin dönüp arkaya bakması ihtimaline karşı karanlıkta kalması gerekiyordu ama aynı zamanda onları görmek de istiyordu. Atın toynaklarından çıkan takırtı sesi soğuk taş tünelde hâlâ yankılanıyor ve onu duymaları olasılığını ortadan kaldırıyor. Forr işini doğru yapıyordu ve şu ana kadar hiç hata yapmamıştı.

Birden öyle bir şey oldu ki onu tamamen gafil avladı. Yukarıdan güçlü bir şeyin kendisini yakaladığını hissetti. Bedeni ve kanat tüylerini mandalla sıkıştırılmıştı sanki. Forr hemen paniğe

kapıldı ve kanatlarını kurtarmak için var gücüyle çaba sarf ederek çılgınca çırpındı. Sonra keskin pençelerin derisini delip geçtiğini hissetti. Çok canı yandığı için hareket etmemesi gerektiğini biliyordu. Başını yana çevirmeyi başardı ve korktuğu şeyi gördü. Onu yakalayan baykuştı.

Fena kandırılmış, kibri fena kırılmıştı. Muhtemelen daha önce fark edilmiş ve baykuş gölgelerde ondan saklanmıştı. En sinir bozucu olan tarafıysa Forr'un onun yanından uçup gitmesi ve onu görmemiş olmasıydı.

Forr, öfke dolu bir çılgılık attı ve tüm enerjisiyle kararlı bir çaba göstererek yeniden kurtulmaya çalıştı. Baykuş pençeleriyle onu iyice sıkıştırdı, tırnaklarını siyah derisinin derinliklerine batırdı. Forr debelenmenin faydasız olduğunu anladı ve mücadele etmekten vazgeçti.

Diğerleri tünelde arkalarına dönmüş Joog'un avıyla birlikte kendilerine doğru gelişini izliyorlardı. Joog, Lazuli'nin üstünden geçip grubun ortasına indi. Forr şimdi yere bastırılmıştı. Etrafına bakınıp bir kaçış yolu aradı.

Simron, Joog ve Forr'a doğru bir adım attı.

Simron kendinden emin konuştu. "Bak, istersen çırpınıp kaçmaya çalışabilirsin ama bunun hiç faydası olmaz. Aram bir baş hareketiyle tüm tüylerini yok edebilir. Bir daha uçamazsın. Anlıyor musun?"

Forr cevap vermedi ama Simron'a meydan okurcasına baktı.

Aram kor gibi parlayan sarmal boynuzunu göstererek ona doğru başını salladı. Forr'un boynundan küçük siyah bir tüy çıktı ve tünelin tavanına uçtu. Forr, tüyünün zarif dönüşlerle yavaşça aşağıya süzülüşünü ve yanına düşüşünü izledi.

Forr tir tir titiyordu.

"Anlıyor musun?" diye sordu Simron.

“E... Evet.” diye kekeledi Forr.

“Bırak onu.” dedi Simron Joog’a.

Joog Forr’u bırakıp Seph’in omzuna uçtu. Forr tüylerini silkeleyip ayağa kalktı, etrafında bir daire oluşturanlara endişeli gözlerle baktı.

Simron, Forr’un önünde diz çöktü. “Birkaç basit soru... Basit, dürüst cevaplar istiyorum. Adın ne?”

“E.. F.. Forr... Çavuş Forr.” diye yanıtladı Forr ürkekçe. Tüysüz kalma tehlikesi onu çok korkutmuştu.

“Çavuş?!” diye bağırdı Simron. “Çok etkilendim!” Sonra diğerlerine baktı. “Özel birini esir almışız meğer... Çavuş kendisi.” Tekrar Forr’a döndü. “Kim gönderdi seni?”

“Hiç kimse.”

“Bak... Çavuş Forr.” dedi Simron kuzguna dikkatle bakarak. “Seni basit, dürüst cevaplar hakkında bir daha uyarmama gerek var mı?”

“Ama doğru söylüyorum.” dedi Forr hemen sesini yükselterek. “Buraya kendi kendime geldim ve sizi buldum. Sonra diğerlerine haber vermeye gittim ama hepsi gitmişler... Yani kimse bilmiyor...”

“Emin misin Çavuş?” diye sordu Simron.

Forr korkuyla sindi.

“Evet çünkü doğru söylüyorum! Gerçekten! Gitmişler. Benim burada olduğumu ve sizi bulduğumu hiçbiri bilmiyor.”

“Pekâlâ.” dedi Simron ayağa kalkarak. “Bir kuzgun için şaşırıcı... Ama doğruyu söylüyor.”

Forr rahatlamış göründü ve tekrar doğruldu.

“Ee.” diye devam etti Simron. “Başka neler biliyorsun acaba? Ama anlatacaklarını yolda da dinleyebiliriz.”

“Bildğim her şeyi anlattım size.” diye sızlandı Forr. “Bırakın beni gideyim...”

“Bize anlatacakların bitmemiştir...” dedi Simron sakince. “Kuzgunların neler yaptığını anlatabilirsin... General’i ve boynundaki o pusulayı merak ediyorum. Ve başka şeyleri de.”

“Ama...” dedi Forr yalvaran bir sesle. “Ben hiçbir şey bilmiyorum... Nerede olduklarından bile haberim yok... Bırakın beni. Uçup gideyim yoluma...”

“Olmaz!” diye kestirip attı Simron. “Bizimle geliyorsun. Kes konuşmayı!”

Forr gagasını açtı sonra tekrar kapattı. Simron öyle otoriter bir tavırla konuşmuştu ki Forr, ne kadar yalvarırsa yalvarsın bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anladı. Esir olmaya razı oldu, en azından şimdilik.

Simron pelerininin önünü açıp belindeki kemeri gösterdi. Kemerinde çeşit çeşit torbalar ve aletler asılıydı. Küçük bir bıçak çıkarıp torbalardan birini açtı ve içinden bir makara kalın sicim aldı.

“Tamam.” dedi.

Yeniden Forr’un yanına diz çöktü. Sicimin ucunu buldu, uzunca bir parça açtı sonra onu bıçakla kesti. Forr’a doğru uzandı. Forr bir adım geri çıkıp yine sindi.

“Kımıldama!” diye emretti Simron.

Forr emre uydu. Simron sicimi dehşet içindeki kuzgunun etrafına sararak kanatlarını iki yana sıkıca bağladı.

“Bu iş görür.” dedi.

Joog, Seph’in omzundan uçup Simron’un yanına kondu. Aram’ın sarmal boynuzundan yansıyan altın sarısı ışık beyaz kanatlarına hafif renk veriyordu.

“Sağlam bağladın, değil mi?” diye sordu.

“Evet.” diyerek başını salladı Simron. “Çünkü kaçacak olursa başımız belaya girer. Diğer kuzgunlara ya da Bela’ya anlatır... Ve burada kolay hedef oluruz.”

Amalek ve Seph tüm bu olanları izliyordlardı. Amalek çantasından bir paket maya çekirdeği çıkardı.

“Hepimize yetecek kadar vardır herhâlde.” dedi ve kalan çekirdeklerin hepsini avucuna döktü. “Aram biraz yaklaş da görebileyim.”

Aram taş zeminde toynaklarını takırdatarak ilerledi. Amalek çekirdekleri saydı.

“On iki.” dedi. “İnsanlara birer taneden... Üç... Üç tane Lazuli’ye çünkü o çok büyük ve koşmak için çok çaba harcıyor... Etti altı... Üç tane Aram’a, çünkü o da hem büyük hem de koşuyor... Dokuz oldu... Tally ve Joog’a birer tane... On bir. Bir tane kalıyor.”

Bunun üzerine Forr gasasını hafifçe kaldırıp Amalek’e baktı.

Hepsi Forr’a baktılar. Çok sefil görünüyordu. Siyah tüyleri birbirine karışmış, kanatları yanlarına bağlanmıştı ve Forr kendi hâline acıyor gibiydi.

“Bir tanesi de Forr için.” dedi Seph. “Ne kadar kötü olursa olsun daha fazla bilgi almak için ona iyi bakmalıyız.”

Diğerleri başlarıyla onayladılar. Amalek çekirdekleri dağıttı ve hepsi çabucak yendi. Biraz da su içtikten sonra artık gitmeye hazır dılar. Simron yine Aram’ın güçlü sırtına oturdu ama bu kez önünde Forr’u tutuyordu. İki çocuk onlarla Aram’ın boynu arasındaydı. Tally yine Lazuli’nin üstüne oturdu. Joog da havada süzülüyordu.

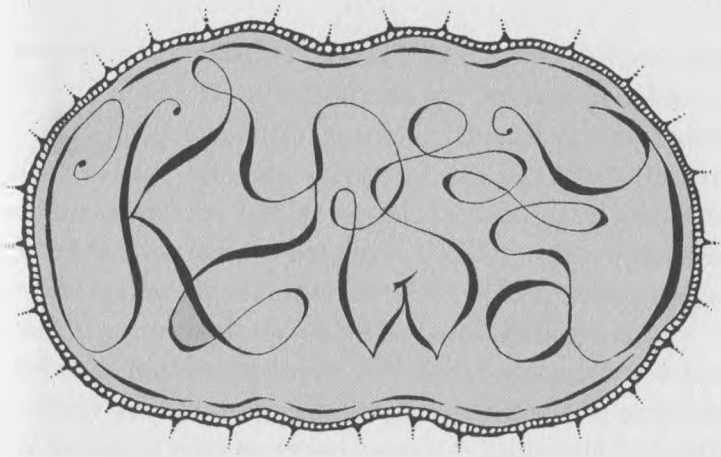
Yenilenmiş bir güçle yola koyularak yavaş yavaş hızlandılar. Lazuli geride kalmamak için son sürat koşuyordu. Simron, Forr’u soru yağmuruna tuttu ve Forr hepsine doğru cevap verdi. Forr’un anlattıklarının çoğu Simron’un zaten bildiği şeylerdi ama yine de daha sonra işlerine yarayabileceğini düşündüğü birkaç ayrıntı öğrendi.

Tünel sevimsiz, soğuk bir yerdı. Hâlâ dümdüz devam ediyordu ve böyle olması yolculuğu hem kolaylaştırıyor hem de hızlandırıyor. Ayrıca, doğru yöne gittiklerinden emin oldukları anlamına geliyordu.

Zamandan habersiz, gündüz mü yoksa gece mi olduğunu bilmeden yola devam ettiler. Bildikleri tek şey gitgide daha fazla yorulduklarıydı. En kısa zamanda uyuyup dinlenmek için durmaları gerekecekti. Ama önce ilerleyebildikleri kadar ilerlemek istiyorlardı, o yüzden de hızlandılar. Karlı Tepe Dağlarının altından yol alırlarken Aram'ın altın ışığının aydınlatığı tünelin duvarları yanlarından yıldırım gibi geçiyordu.

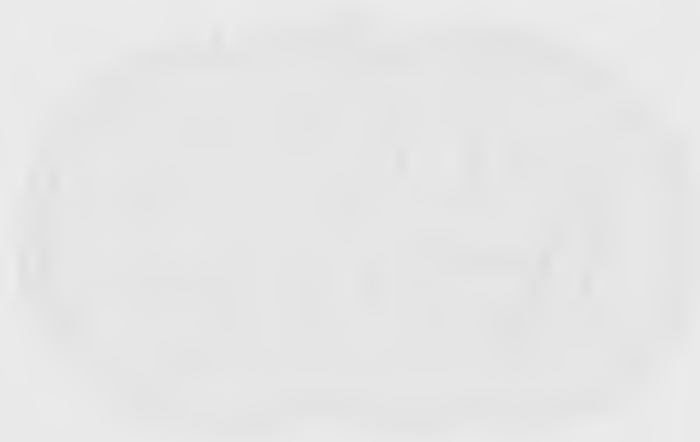

5. Bölüm

İki Esir

1870

1870

Taşlar Krallığı'nda şafak bir salyangozun sürünme hızıyla söktü. Bulutların altında, kar fırtınasının hüküm sürdüğü topraklar sakınarak aydınlandı ve nihayet donuk bir sabah başladı. Havadan yeryüzüne ulaşmak için birbirleriyle yarışan kar tanecikleri dört bir yandaki manzarayı bir duvak misali örterken beyaz kar her şeyi sarıyordu. Ulu Dağ'ın güney yamacının eteğindeki ağaçlar kar yüklüdü. Sanki bütün dallar, beyaz kedilerin taşımaktan gurur duyacağı türden beyaz bir kürk giymişti.

Erkekler Bölüğü iki büyük atlas sediri ağacına konduğunda vakit öğleye yaklaşıyordu. Sert rüzgâr yüzünden örselenmelerine karşın, kusursuz uçuş becerileri sayesinde inişlerinin kontrolünü kaybetmemeyi başardılar ve ağaçlara ustalıkla indiler. Bembeyaz bir karlar âleminde sevimsiz siyah hayaletleri andırıyorlardı.

Ağaçlara kondukları anda hummalı bir hareketlilik başladı. Ellerinden geldiğince korunmaya çalışıyor ve en iyi yerleri kapmak için birbirlerini itip kakıyorlardı. Üzerlerindeki karı temizlemek için hepsi rüzgâra dönüp kanatlarını silkeledi, gagalarıyla tüylerini düzeltti. Bazıları susuzluklarını gidermek için karı gagalamaya başladı. Sonra genç olan kuzgunlardan birkaçı bir daldan aşağıdaki kuzgunların üstüne kar düşürdü. Bu, aşağıdakileri fazlasıyla kızdırdı. Yukarı uçup diğerlerini kondukları dallardan devirmeye

çalışarak karşılık verdiler. Birdenbire başka kuzgunlar da katıldı ve ağaçlar bu kara yaratıkların cırlak sesleri ve kanat çırpışlarıyla çınladı. Rüzgârda ağaçların arasına doğru üfören kara dallardan silkelenen kar bulutları da eklendi.

“Yeter!” diye bağırdı General.

Dalaşma bitti, hepsi sessizce yerlerine yerleştiler. General en yüksek daldaydı, Gerr de hemen altındakine tünemişti. Yağan karın arasından ordusuna bezginlikle baktı. Burnundan soluyordu.

“Bu utanç vericiydi!” diye gürlledi. “Bütün o gürültü...” Muhtemelen az önce onların yaptıkları gürültü kadar yüksek sesle bağırdığını fark edince sesini alçalttı. “Tüm o gürültü düşmana yerimizi haber verebilirdi. Ayrıca bir ordu için utanç verici bir hareketti!”

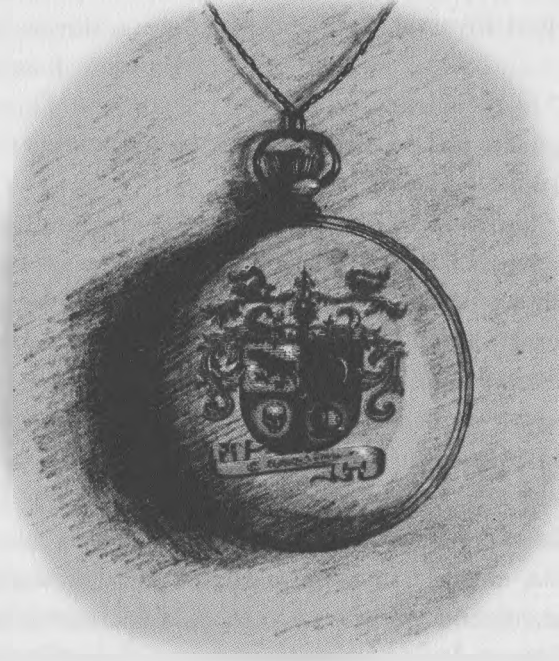
Susup sözlerinin sindirilmesi ve öfkesinin yatışması için bekledi.

“Şimdi.” diye devam etti. “Dağların üstünden buraya gelene kadar düşmanın izine rastlamadık... Tabii onları gözden kaçırmış da olabiliriz, özellikle de kar yağışını hesaba katarsak... Ama pusulam...” Pençesiyle pusulayı tutup zincirinde sallandırdı. “Bu pusula bizi buraya... Bu yere getirdi. Neden? Gerçekten tuhaf görünüyor, çünkü düşman şimdiye kadar asla bu kadar uzağa gelemezdi.”

Birkaç kuzgun kafa sallayıp, “Asla!” diye tekrar etti.

“Yine de.” diye sürdürdü General. “Pusula efendimizden geldiği için bu bölgeyi arayacağız.” Gagasıyla pusulayı işaret etti ve ordudan ‘ooo’ sesleri yükseldi. “İşte onun arması. Siz ikili gruplar hâlinde arama yaparken ben de Albay Gerr’le birlikte burada kalacağım. Bir şey bulursanız bize haber veri...”

Aşağıdan bir ses duyunca lafını bitirmeden birden sustu. Hepsi aşağıya baktılar ama kar yüklü dallar o kadar sıkı ki daracık boşluklardan yeri görebilmeleri pek mümkün olmuyordu.

Daha fazla görebilme çabasıyla kafalarını sağa sola uzattılar.

“Neydi o, Albay Gerr?” diye sordu General sessizce.

“Bir daldan kar kaydı sanki efendim.” diye cevap verdi Gerr.

General aşağıya bakıyor ama Gerr'den dolayı görmek için sarkması gerekiyordu. Birden dengesini kaybetti ve düştü. Birkaç hızlı kanat çırpışıyla düştüğü dala geri döndü.

“Haklı olabilirsin Gerr.” dedi hiçbir şey olmamış gibi. “Diğer yandan...”

“Kontrol etmeliyiz.” diye seslendi Razz.

“Hişt!” dedi General. “Sesimizi duyacaklar...”

“Kim?” diye sordu birkaç kuş aynı anda.

“Düşman tabii ki.” diye fısıldadı General ama kuşlardan bazıları ne söylediğini duymadı.

“Ne?”

“Şişt!” dedi General.

En alçaktaki dallarda olup da duyamayan kuzgunlar aralarında kaynatmaya başladılar.

“Neler oluyor?” diye sordu bir tanesi.

“Bilmiyorum. Duyamıyorum ki.”

Razz, kuş sürüsünün ortalarında bir yerlerdeydi ve yavaşta sinirleniyordu. Kanat çırparak Gerr’in bulunduğu dalın hemen altındaki dala yükseldi.

“Hiçbir şey yapmadan sadece konuşmak aptallık.” dedi. “Aşağıya inip bakalım hadi.”

“Git bak o hâlde.” diye emretti General. “Sen git... Akk da seninle gelsin.”

Aşağıda, tam ağacın altında Muların Tüneli’nin girişi vardı. Yer altında yolculuk eden grup gece uyumuş, uyandıktan sonra da tabana kuvvet deyip bu girişe ulaşmıştı. Çıkış yolları burasıydı.

Sürgülü kapıyı açmışlar ve üzerlerine bir yığın kar düşmüştü; kuzgunların duyduğu ses buydu. Bu esnada Seph, portatif merdivenin tepesindeydi. Kar onu neredeyse deviriyordu ama Seph sıkı tutundu ve merdivenin tepesinden kuzgunları duydu.

Razz’ın ‘kontrol etmeliyiz’ diye seslenmesi üzerine yukarıya baktı. Sedir ağacının kar yüklü iğne yapraklı dallarını görebiliyordu. Ama bu kalın saçığın arasından kara bir şeyler gördüğünü sandı ve bu şeylerden biri hareket eder etmez, kuzgunlar olduklarını anladı.

Hâlâ üzerlerindeki karları silkelemekle meşgul olan diğerlerine, “Onlar! Kuzgunlar!” diye fısıldadı.

“Kapıyı kapatacağım.” dedi Lazuli. Hortumunu kapının koluna doğru uzattı.

“Ama... Bekle!” dedi Amalek telaşla. “Girişi görecekler. Artık üstünde kar yok ya... Göze batacak.”

Simron devreye girdi.

“Lazuli'nin sırtına kar koy... Acele et!”

Birkaç saniye sonra Lazuli'nin sırtı bir kar tabakasıyla örtülmüştü.

“Şimdi yukarıdaki çıkıntıya çık.” dedi Lazuli'ye.

Lazuli, kendisini iten ve sırtındaki karın düşmemesine özel gösteren diğerlerinin yardımıyla, sırtında açıklığı dolduracak kadar karla yukarı çıktı, maske tamamı. Karda hafif bir tümsek gibi görünüyordu.

O sırada Akk ve Razz yukarıdan inip ağacın dibine, Lazuli'nin koca gövdesinin yanına kondular. Büyük ağacın siperinde kar fazla kalın değildi, sadece bacakları karın altında kalıyordu. Rüzgâr da çok sert esmiyordu burada ama onlar yine de tüyelerinin karışmasına engel olmak için rüzgâra döndüler.

“Sen bu tarafa git.” diye fısıldadı Razz, gideceği yönü gagasıyla göstererek. “Ben de diğer tarafa bakacağım... Ama dikkatli ol.”

Ayrı yönlere ayrılmalarından biraz sonra Akk, Razz'ın ciyak diye bir ses çıkardığını duydu. Ona bakmak için ağacın etrafından dolandı ama Razz gitmişti.

“Razz!” diye seslendi.

Kontrol etmek için bir daha dolandı.

“Razz! Avarelik etmeyi bırak! Neredesin?”

Ağacın etrafından öteki tarafa doğru uçtu.

Bu tuhaftı, çok tuhaf. Kafasını bir o tarafa bir bu tarafa çevirip farklı yönlere baktı sonra başını hafifçe yana eğip gözünü yukarı dikti. Ağacın etrafından bir daha dolandı, kafasını salladı, kanatlarını kuşkuyla açtı ve havalandı.

Gerr'in altındaki dala konup üst daldaki General'e baktı.

“Evet?..” dedi General. “Bir şey buldun mu?”

“Hayır efendim.” diye cevap verdi Akk.

“Razz nerede?”

Akk birdenbire Razz’ın ağaca uçmuş olabileceğini düşündü. İyi ama onu neden görmemişti? Yine de kontrol etmek için kuşlara doğru bakındı.

“Razz, burada mısın?” diye sordu.

Cevap gelmedi. Akk’ın kafası karıştı. Bir cevap bekleyen General’e baktı.

“Şey, bilmiyorum efendim.” dedi yavaşça. “Efendim, aşağıda... O... Şey, o öylece... Gözden kayboldu efendim.”

General kafasını iki yana salladı sonra da yana eğdi. Boynundaki pusula çok huzursuz görünüyor ve hiç durmadan hafif hafif sallanıyordu.

“Ne demek istiyorsun, gözden kayboldu da ne demek?” diye sordu General. “Yer yarıldı da içine girmede ya!”

“Hayır.” dedi Akk. “Ama efendim, ağacın arkasına geçti sonra da yok oldu.”

General dinledi sonra kafasını yine iki yana salladı.

“Kaçtı!”

“Emin misiniz efendim?” diye sordu Gerr.

“Gerr bir düşünsene.” dedi General kendinden emin bir edayla. “Toz olup yutulmadı ya!”

“Hayır efendim.”

“Tüm işaretler kaçtığını gösteriyor. Onu izliyordum. O, kafasına göre hareket etmekten hoşlanan bir asiydi. Yetersizdi ve benim otoritemi kabul edemiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse ondan kurtulduğuma seviniyorum.”

Siyah pusulaya baktı. Hâlâ hareketliydi.

“Uslu dur!” diye bağırdı sinirle.

Pusula kendine söyleneni yaptı.

General, pusulanın tüm hareketlerinden bıkmaya başlamıştı. Ayrıca ona olan güvenini de kaybediyordu. Burayı arayacaklardı ve eğer düşmanı bulamazlarsa pusulanın rehberliğinde bir sorun olduğunu bilecekti. Diğer bütün kuşlar üzerinde söz sahibi olduğunu gösteren bir simge olduğu için pusulayı boynunda taşımaya devam edecek ama ona aldırmadan kendi kararlarını kendisi verecekti.

“Efendim? Razz için bir arama timi hazırlamamız gerekir mi?”

“Hayır!” diye bağırdı General ve hemen arkasından yüksek sesle konuşmaması gerektiğini hatırladı. “Kesinlikle hayır! O isyancının saflara geri dönmesini istemiyorum. Ayrıca, düşmanı bulmamız gerekiyor. Erkekler Bölüğü!” dedi hepsinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. “Hazırım... ooooo!!! İkili gruplar hâlinde bölgeyi arayın ve bana rapor edin. Havalanın!”

Razz hayatının şokunu yaşamıştı. Ayağı bir boşluğa daldığında ağacın etrafında yürüyordu. Ne olduğunu anlayamadan bacağından tutulup hızlıca aşağıya çekilmişti. Bir şey yapmasına fırsat kalmadan karların içinden yol bulmuş, yerin altına inmişti. Diğerlerine seslenmek için gagasını açtı ama biri gagasını çabucak kapattı hem de canını yakarak. Sonra gagasını sıkıca kavradı ve Razz'ın ümitsiz imdat çığlıklarını boğdu. Palas pandıras birkaç basamak aşağıya yollandı ve aşağıda tutuldu. Yüzü, arkasından loş bir ışığın aydınlatığı karanlığa doğru uzayıp giden bir tünele dönüktü, neredeyse hiç hareket edemiyordu. Arkası yumuşak bir şeye değiyordu, Razz sağ tarafına göz atınca bir şok daha yaşadı; hemen yanında ona korku dolu gözlerle bakan Forr duruyordu.

“Sessiz olun ve kıılmamayın.” diye emretti Simron. Başını eğdi ve onlara fısıldadı. “İkiniz de. Hareket eder ya da en ufak bir ses çıkarırsanız... Boyunlarınızı kırarım!”

Razz ve Forr kendilerine söyleneni yaptılar.

Birkaç dakika sonra Lazuli, “Ne kadar sürecek?” diye fısıldadı.

“Uzun sürmez.” diye karşılık verdi Joog fısıldayarak.

“İyi misin?” diye sordu Amalek.

“Eh, evet.” diye fısıldadı Lazuli. “Gerçi sırtım çok üşüdü.” Sonra espriye vurdu. “Bir dahaki sefere daha ilginç bir görev isterim... Biraz zekâ... Ve hareket gerektirebilecek bir iş! Önce tünelde duvar oldum, şimdi de girişte toprağım!”

“Bir dahaki sefere...” diye başladı Seph gülümseyerek. “Döşeme olabilirsin ya da belki... Tavan falan...”

Joog, Amalek’in omzundaydı. Tüylerini kabartıp Tally’ye baktı. “Artık yukarıya göz atabiliriz. Sen bakabilir misin Tally? Beyaz kürkün kusursuz bir kamuflaj.”

“Evet, tabii.” diye cevap verdi Tally. Kendisine görev verilmesine çok sevinmişti.

Seph yardım etmeye gönüllüydü.

“Ben seni yukarı kaldırıram. İnmek istediğin zaman ayağını iki kez hafifçe vur.”

Tally kafasını salladı ve neşeyle, “Tamam.” dedi.

Seph küçük dağ tavşanını kucağına aldı, Lazuli’nin yan tarafından yukarıya itti ve kara çıkardı. Tally artık yağın karın altındaydı. Kafasındaki karları silkeledi ve etrafına bakındı. Uzun kulakları dikilmiş, oradan buradan seğiriyordu. Görünürde hiç kuzgun yoktu. Derken hassas burnunun ucu oynadı; kokladı ve bir koku aldı. Kuzgunlar hâlâ oralardaydı.

Tally ayağını iki kez hafifçe vurdu. Seph onu dikkatlice yere indirdi sonra da çabucak boşluğa biraz kar sıkıştırdı.

“Hâlâ buradalar.” dedi Tally. “Hem de yakınlarda. Kokularını alabildim.”

Aram, Prenses’in arkasında duruyordu. Boynuzu alanı aydınlatıyor ve altın vücudunu aksettiriyordu.

“Bekleyebiliriz.” dedi. Sesi boğuk ve toktu.

Amalek dönüp elini sevgiyle altın yelesinde gezdirdi; okyanusta batan güneş gibi parlıyordu.

Taş duvarları yamuk ve pürüzlü, kare şeklinde küçük bir yerdediler. Ayaklarının altındaki tahta döşemelerin üstünde parmak parmak toz vardı. Yürüdükleri zaman tozlar sarımsı bulutlar hâlinde havaya kalkıyor ve ardından çabucak yatışarak nemli bir küf kokusu veriyordu. Soğuk hava çocukların yüzlerini kavuruyordu ve ağızlarından çıkan her donuk nefes bir saniye içinde yok oluyordu.

Aram’ın altın ışığı, Simron’un esmer, güzel yüzünün onlara doğru baktığını görebildikleri merdivenlerin dibine doğru grileşiyordu.

“Aferin Tally!” dedi Joog. “Ne yapacağımızı konuşup bir karar vermeliyiz. Aşağıya inelim de konuştuklarımız duyulmasın.” Kanadıyla merdivenlerden aşağıyı işaret etti. “Sen burada kalmak zorundasın Lazuli. Her şey yolunda mı?”

“Hiç şüphenez olmasın.” dedi Lazuli gülümseyerek. “Bir yandan şekerleme yaparken bir yandan da harika bir iş çıkardığım ilk görevim bu! Sanırım buna alışıyorum.”

Seph ve Amalek güldüler. İkisi de pütürlü gövdesini okşayıp merdivenlerden aşağıya indiler. Kor gibi parlayan sarmal boynuzuyla Aram da arkalarından geldi. Joog onlara yetişti, başlarının üstünde havada süzüldü. Aşağıda Simron Razz’ı sicimle bağlıyordu. İki kuzgun düştükleri durumdan dolayı son derece mutsuz görünüyordu. Razz yüzünü Forr’a döndü, gaga gagaya geldiler.

“Forr!” dedi. “Sen buraya nasıl geldin?”

“Uzun hikâye...” diye yanıt verdi Forr. “Diğerleri nerede?”

“Sessiz olun.” diye uyardı Simron onları sertçe.

Aslında yumuşak konuşmuştu ama gür sesi geniş tünelde yankılanıyor ve sözlerine bir sertlik kazandırıyor. Birkaç saniye sonra artık Razz’ın kanatlarını bağlama işlemini bitirmişti ve ellerini üstlerinden kaldırdığında iki kuş bir arada bağlı duruyordu. Bir süre çabaladılar sonra ikisi de ayağa kalktı ve yürümeyi denediler. Dört bacaklı tuhaf bir yaratığı andırıyorlardı ve sadece iki adım atmaya başladılar. İki adımdan sonra yana doğru sendelemeye başladılar ve duvara çarpıp düştüler.

“Ee?” dedi Razz Forr’a. “Ne oldu? Buraya nasıl geldin?”

“Size sessiz olmanızı söyledim!” dedi Simron öfkeyle. “Ya sesinizi kesersiniz ya da gagalarınızı bağlarım.”

İki kuzgun anında susup kara gözlerini Simron’a dikti. Joog, Amalek’in omzuna uçtu ve sakın sakın gruba bakındı. Konuşmasına hepsinin merak ettiği soruyu sorarak başladı.

“Kuzgunlar neden buraya indi? Tam da tünel girişinin üstündeki ağaca konmuşlar. Bu tesadüf olamaz... Hem sanki girişten haberleri de yok gibi.”

“Tamam...” dedi Simron. “Onlara soralım.” Başıyla Razz ve Forr’u işaret ederek onlara dik dik baktı. “Neden oraya indiğinizi anlatın bakalım.”

Razz kafasını çevirdi, kara gözleri sapsarı ışıktaki ışıl ışıl parlıyordu. Tüyleri karmakarışık ve dağınıktı, kafasını meydan okurcasına kaldırdı.

“Gevşet şunu.” dedi, nefes almakta zorlanıyormuş numarası yaparak. “Çok sıkı... Nefes alamıyorum... Önce gevşet sonra anlatacağım.”

Simron yine ciddileşmişti. “Pazarlık yapacak durumda değilsin. Uçamıyorsun... Hatta yürüyemiyorsun bile...”

Aram, sarmal boynuzunu iki kuzguna yöneltti ve korkak kuş-

ların her birinin boynundan acıtmadan küçük bir tüy düştü. Tüyler gözlerinin önünde bir girdaba tutulmuşçasına fırl fırl döndü.

“Evet, soruya cevap ver!” dedi Simron.

Forr, havada dönen tüylere bakarak kekeledi. “A... A... Anlat ona, Razz... Hadi anlat.”

“Tamam.” dedi Razz. “Sorun değil. Zaten General’i de hiç sevmiyorum. Bizi buraya General’in boynundaki pusula getirdi. Pusula biliyormuş.”

“Nasıl?”

Tüyler, iki kuşa gözdağı verircesine daha hızlı dönmeye başladı.

Razz, Simron’a baktı. “Bilmiyorum... O da bilmiyor... Pusula hoplayıp zıplıyor... Ama o bizi bu ağaca getirenin pusula olduğunu söyledi.”

“Şu anda ne yapıyorlar?”

“Sizi arıyorlar.”

Joog, Amalek’in omzunda kanatlarını açtı. Kanatlarının biri Amalek’in kulağına değdi ve onu gıdıkladı. Amalek güldü. Joog gruba baktı.

“Düşündüğümüz gibi. O hâlde biraz beklememiz gerekecek.” dedi. “Tally ara sıra yoklar, gittikleri zaman buradan çıkabiliriz.”

Seph gülümsedi. “Bize uyar.”

Önce Crayle uyandı. Ağaçtaki korunaklı yerlerinin dışında soğuk rüzgâr tüm şiddetiyle uğuldamaya devam ediyordu ama Crayle’i deliksiz uykusundan uyandıran çok yakından gelen kuzgun bağırlarıydı. Aynı sesleri bir daha duydu.

“Geri dönsek mi?” diye bağırdı bir tanesi.

“Of, bilmiyorum ki.” diye cevap geldi. “General tüm bölgeyi güzelce aramamızı istiyor.”

Crayle, Jum’u dürttü. Jum uykulu uykulu gözlerini açtı.

Crayle, Jum’un bir şey söylemesine fırsat vermeden hemen, “Şışt!” diye uyardı. “Dinle.”

İlk kuzgun yine bağırdı. “Evet, biliyorum... Peki öyleyse... Biraz daha araştıralım sonra geri döneriz. Bu korkunç havada çok zor iş.”

Crayle, Jum’a döndü. “Onlar!” dedi.

“Kimler?”

“Ordu!” dedi Crayle telaşla. “General’den bahsettiklerini duydum. Onlar!”

Jum’un gözünde uyku falan kalmadı. “Gitmeliyiz o zaman! Çok yakındalar Crayle. Bizi bulurlarsa başımız gerçekten belaya girer!”

Derken sesleri tekrar duydular.

“Hadi!” diye bağırdı bir tanesi. “Ne yapıyorsun?”

“Dinleniyorum.” diye cevap verdi diğeri. “Kusura bakma. Tamam... Hazırım.”

Kanat çırpma sesleri iki yaşlı kuşu harekete geçirdi. Onları görüp General’e geri götürmelerinden ödleri kopuyordu.

“Beni takip et.” dedi Crayle daldan atlayarak.

Dalların siperinden ayrıldı ve tam o sırada rüzgâr öyle bir esti ki Crayle’i kasırgadaki bir yaprak gibi önüne kattı. Jum hemen arkasında olduğu için rüzgârdan o da nasibini aldı. Şiddetli rüzgârda çaresizce örselendiler. Tamamen kontrolden çıkmışlardı. Havada döne döne yağan karların arasında yuvarlana yuvarlana dağın yamacına geri uçuruluyorlardı.

“İmdat!” diye bağırdı Jum.

Birdenbire rüzgâr dindi ve ikisi de yumuşacık bir yatağa düşer gibi karların içine düştü. Bir süre öylece yatıp toparlanmaya çalıştılar.

Kendilerini daha iyi hissedince ayağa kalktılar ve burada karın sıg olduğunu gördüler. Ağaçların sıklığından dolayı uğuldayan rüzgârın bile ulaşamadığı bir koruya uçurulmuşlardı. Etraflarına göz gezdirince rüzgârın aniden kesilme sebebini anladılar. Birbirine geçmiş uzun ve sık çalılıklar bir rüzgâr siperi görevi görüyordu. Burası sakin, küçük bir cennetti.

“Ne oldu?” diye sordu Jum.

“O kuzgunlardan kurtulduk.” diye karşılık verdi Crayle. “Ne kaçıştı ama!”

“Şanslıydık.” dedi Jum. “Çok şanslı!”

Crayle hâlimden memnun görünüyordu.

“Kaçış kaçıştır Jum.” dedi. “Ve bu iyi bir kurtuluş oldu! Her şeye rağmen. Olayların akışına uygun. Öyle bir...”

Kanat çırpışları duyunca birden sustu. Kafalarını kaldırıp bakınca kendilerine doğru inen bir kuzgun gördüler.

“Dikkat et!” diye bağırdı Crayle.

Bir şey yapmalarına kalmadan kuzgun kendini parçalama pa-hasına yanlarına iniş yapmış ve karda birkaç takla atmıştı. Yavaşça inledi sonra hareketsiz kaldı.

Crayle, dikkatli bir şekilde ona doğru gitti. Kuzgun yeterince gelişmişti ama henüz tam bir yetişkin değildi. Tüyleri kömür karasıydı ve üstüne kar yağmıştı. Yavru olduğu dönemdeki yumuşaklığını da hâlâ kaybetmemişlerdi. Zavallı kuş can havliyle nefes alıp verirken göğsü ritmik hareketlerle inip kalkıyordu. Bitkin görünüyordu.

“İker bu!” dedi Crayle.

Jum, Crayle’in yanına gitti ve Iker’e baktı. Iker onlara tüm yavru canlıların sahip olduğu bir masumiyetle bakıyordu.

“Ay!” dedi Jum şefkatle. “Şuna baksana... Küçük tatlı şey.” Ona doğru eğilip tathlıkla sordu. “İyi misin?”

“Ben... Sanırım iyiyim.” diye cevap verdi Iker yavaşça.

Crayle geri adım attı.

“Gitsek iyi olacak. Yapacak önemli işlerimiz var.” dedi.

Jum kafasını çevirip ona çemkirdi.

“Onu burada böyle bırakamayız! Kalp taşıyor musun sen?”

“Ama o iyi olduğunu söyledi.” diye sızlandı Crayle. “Her kimsesiz ve başıboş kuş için böyle durursak...”

“O, kimsesiz falan değil.” diye terslendi Jum. Sonra Iker’e döndü ve yine nazıkçe konuştu. “Sen başıboş da değilsin, değil mi tatlım?”

Iker kafasını iki yana sallayarak, “Ben... Yorgunum.” dedi.

Jum ona doğru eğildi ve başındaki tüylerden kan lekesini temizledi. Tekrar Crayle’e döndü:

“Zavalılık yaralanmış.” dedi.

Crayle göğüs geçirdi.

“Genç kuzgunlara katlanamıyorum.” diye homurdandı. “Hadi gidelim.”

“Aptal aptal konuşma!” diye bağırdı Jum. “Bir zamanlar sen de genç bir kuzgundun! Onu bırakmayacağız, işte o kadar! Toparlanmasını bekleyeceğiz ve buradan birlikte gideceğiz.”

Crayle, Jum böyle hiddetliyen fikrinin kolay kolay değişmeyeceğini biliyordu. Sonunda o kazanacaktı. Daha önce birkaç kez böyle olmuştu ve şimdiki işaretler de o durumlardan birini gösteriyordu. O yüzden Crayle tartışmaktan vazgeçip teslim oldu. Bir ağaç gövdesinin yakınında karların üzerine yerleşti ve somurttu. Jum, Iker’in ayağa kalkmasına yardım etti ve ona destek olarak ağacın dibindeki Crayle’in yanına götürdü. Iker hâlsizce kendini yere bırakıverdi. Jum da başında durarak gagasıyla yumuşacık tüylerini okşayarak düzeltti.

Tally'nin hassas burnu soğuk havada seğirdi. Mükemmel bir koku alma duyusuna sahip bir tavşan olduğu için rüzgârla sürüklenen pek çok kokuyu alıyordu ama o, sadece biriyle ilgileniyordu: Kuzgunların kokusu. Seph, kuzgunların gidip gitmediğini kontrol etmesi için onu yine tünelin girişinden dışarı çıkarmıştı. Bu, Tally'nin Lazuli'yi sıkıştırıp kafasını dışarıya dördüncü kez uzatışıydı.

Her şey açıktı. Etrafı kokladıktan sonra çıkardığı sonuca göre kuzgunlar kesinlikle gitmişti. Gökyüzünden düşen kar tanecikleri yüzüne geliyor ve gözlerini kırıştırtmasına neden oluyordu.

“SKK.”

Bu sesle yerinden sıçradı. Sesi bir süredir duymamıştı. Dedesi Şahingöz'ün nazik sesiydi bu ve sanki yaşlı tavşan, Tally'nin yanında duruyormuş gibi geliyordu. Tally, içinde bir heyecan dalgası hissetti. Büyükbabası gerçekten burada mıydı? Tally onu tekrar görmeyi, onunla konuşmayı ve o güzel hikâyelerinden dinlemeyi ne çok isterdi! Çabucak etrafına bakındı ama büyükbabası orada değildi.

“SKK.”

Bu defa ses daha net gibiydi ama aslında daha net olan Tally'nin işitme duyusuydu. Bu sesle iç dünyası arınmış gibiydi, bu nedenle de zihni çevresindekilere karşı daha dikkatli, daha hazır ve daha açıktı.

“Tally, unutma sakın... SKK!”

Tally ‘Soğukkanlılığı Korumayı’ kelimesinin anlamını hatırlıyordu ama duyuları çoktan bilenmişti. Burnu yeniden seğirdi ve daha önce farkına varmadığı belirsiz bir koku aldı. Kokunun ne olduğunu anlayabilmek için yoğunlaşması gerekiyordu, yine de kar dolu şiddetli havada olduğu kesindi. Evet, bu kuzgunların kokusuydu.

“Teşekkürler büyükbaba.” dedi Tally yavaşça sonra ayağını iki kez yere vurdu.

Aşağıya inince diğerlerine dışarısının henüz tünelden çıkmak için güvenli olmadığını söyledi. Bir sonraki yoklamada hiç kuzgun kokusu alamadı ve böylelikle hepsi tünelden çıkıp toprağı örtten karlara ayak bastılar.

Birkaç dakika sonra yola koyulmuşlardı. Ulu Dağ'ın eteklerinde yağın kara karşı güneye doğru koşuyorlardı. En önde Aram vardı. Karların arasından geçecek bir yol açmak için sihirli boynuzunu öne doğru yöneltmişti. Önlerinden beyaz bir bulut ilerliyor ve etraflarını sarıyordu. Onlar geçtikten sonra da yatışıyor, izlerini örtüyordu. Çocuklar Aram'ın sırtındaydı, altın yelesine sınımsız tutunuyorlardı. Arkalarında da iki esirle birlikte Simron vardı. Esirler şimdi en sessiz fısıltıyla aralarında gizlice konuşuyorlardı. Joog havada süzülüyordu.

Lazuli, Aram'ı takip ediyordu, ensesinde çömelmiş olan Tally'yle birlikte koşabildiği kadar hızlı koşuyordu. Tally bazen sırf eğlenmek için ayağı kalkıyor, filin hareketleriyle ustaca sallanıyordu. Aram'ın meydana getirdiği kar bulutunun içinde kutup soğğundan korunuyorlardı. Bulutun içi sıcak ve rahattı, korunaklı bir limandaki tekneler gibiydiler.

Joog, Aram'ın tam üstünde alçalarak, “Aram!” diye seslendi. “Etrafımızı saran bu kar bulutu beni endişelendiriyor... Fark edilebiliriz.”

“Doğru söylüyorsun.” diye karşılık verdi Aram. “Bulutun küçülteceğim ve biraz yavaşlayacağım.”

Clase-Moy Gölü'nün geniş düzlüğü gelip geçti. Sonra sağda kıvrımlı bir nehir ve solda Macaroon Bataklığı'nın arasından geçtiler. Nehir de bataklık da derin kar altındaydı. Kısa bir süre sonra Mavi Göl'ün donmuş yüzeyinde yol alıyorlardı.

Şimdi dışarıda ve yine meydandaydılar. Onları görünmekten koruyan tünelin korumasında olduklarını hissetmiyorlardı artık. Savunmasız olmanın korkunç düşüncesini kafalarından silip atamıyorlardı.

Her an bir taraftan saldırıya uğrayabilirlerdi. İlerledikçe Kara Büyücü Bela'nın ve büyüsünün duygusuz varlığını daha derinden hissediyorlardı. Bunu daha Taşlar Krallığı'na girdikleri ilk anda hissetmişlerdi ama o zaman bu kadar belirgin değildi. Şimdi dört bir yandan üzerlerine geliyordu. Her yerde bu ağırlık varlık, korkunç huzursuzluğun zihinlerine ve düşüncelerine işlediğini hissedebiliyorlardı. Yok sayılamayacak pis bir koku gibi tüm krallığa yayılmıştı. Issızlığın kasvetiyle dolu bir atmosferdi.

Mavi Göl bembeyaz ve dümdüzdü. Yolcuları karıncalar gibi küçücük gösteren ucu bucağı olmayan açık bir alandı. Hangi yöne baksalar gördükleri tek şey bembeyaz bir kar örtüsüydü: Ziyaretçilere hiç saygısı olmayan buz gibi soğuk bir manzara. Soğuk hava karı önüne katmış hızla gölün yüzeyine estiriyordu. Yumuşacık kar örtüsünün altında su taş gibi kaskatı donmuş, kalın bir buz tabakasına dönüşmüştü.

Tabii onlar bu sert ve şiddetli havadan korunuyorlardı. Ancak, çevrelerindeki kar bulutu, şimdi daha küçük olmasına rağmen, aynı zamanda uzağı göremedikleri anlamına da geliyordu ve bu yüzden ani bir saldırıya karşı kendilerini güçsüz ve savunmasız hissetmelerine neden oluyordu.

“Ammey?” diye seslendi Seph. “Bunu hissettin mi?”

“Neyi?” diye sordu Amalek kardeşine bakarak.

“Soğuk havayı.” diye cevap verdi Seph. “Yüzümde hissettim... Evet, işte yine hissettim.”

“Ah, evet. Ve kar tanecikleri... Bak.”

Aram koşmaya ara vermeden kafasını hafifçe arkaya çevirdi.

“Büyü yüzünden! İçeriye biraz soğuk hava girmeye başlıyor... Büyünün etkisi artıyor.”

Amalek titredi. Soğuktan ve kardan korunmaya alışmışlardı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Amalek.

Joog yukarıdan cevap verdi. “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Saraya ne kadar çabuk ulaşırsak o kadar iyi.”

Çok geçmeden sol taraflarında kalan Stratt Adası'nın falezlerine yaklaşmışlardı. Büyülü krallıktaki diğer her şey gibi ada da beyaza bürünmüştü. Falezleri geride bırakarak hız kesmeden yola devam ettiler. Bir süre sonra Aram'ın altın toynaklarının ve Lazuli'nin yeri döven ayaklarının takırtısında bir değişiklik fark ettiler. Gölün donmuş yüzeyinden karaya çıkmışlardı. Zengin ve bereketli toprağında krallıktaki tüm canlılar için bol bol yiyecek yetişen Flatsage Tarlalarındaydılar. Artık ne tarlaları ekip biçecek biri ne de hasadı yiyecek biri vardı. Kara Büyücü Bela'nın büyüü krallıkta yaşam belirtisi bırakmamıştı.

Mavi Göl'ü geride bırakmışlardı. Joog tepelerinde soğuk havayı yara yara uçuyordu. Derken, yukarıdan bir ses duydular. Kar yüklü havadan gelen kanat hışırtısıydı bu.

Kuzgunların korkusuyla karınlarına yumruk yemiş gibi oldular. Aram, karın üstünde kayarak ve karı öne doğru savurarak elinden geldiğince çabucak durdu. Lazuli hemen arkasındaydı ve Aram'a çarparak durabildi. Amalek ve Seph çarpmanın etkisiyle dengelerini kaybederek yumuşacık kara yuvarlandılar. Düşükleri gibi ayağa fırladılar ve etrafa bakındılar.

Ses kesilmişti. Döne döne birbirine karışan beyaz kar tane-ciklerinin arasından hiçbir şey göremiyorlardı. Joog sesin geldiği yöne doğru uçu. Aram ve Lazuli birlikte hareket ederek sırt sırta verdiler ve bir saldırı için pozisyon aldılar. Simron, Aram'ın sırtından indi ve esir aldıkları iki kuzgunu karın üstüne bıraktı. Kuzgunlar

homurdanarak sessizce sızlandılar. Simron'un bir bakışı onları susturmaya yetti.

"Şu tarafa bakın." dedi Simron çocuklara yönü işaret ederek. "Tally'yle ben de bu tarafa bakacağız."

Bir şey olacakmış gibi tedirginlik içinde beklediler.

Hiçbir şey olmadı.

Birkaç saniye sonra Joog geri geldi.

"Hiçbir şey yok." dedi. "O şey her neydiyse çok hızlıydı. Gitti. Peşine düşmenin bir anlamı yok... En iyisi birbirimizden ayrılmamak."

"Kuzgunlar!" dedi Amalek korkuyla titreyerek. "Onlar olmalı."

"Onları gördün mü?" diye sordu Joog.

"Hayır ama kanat sesi duydum. Başka ne olabilir ki? Büyü buradaki bütün kuşları tuzağa düşürdü."

"Evet." Joog serinkanlılığını kaybetmemiş gibiydi. "Dediğin gibi... Kuzgunlar olmalı. Ama biz onları görmediğimize göre belki onlar da bizi görmemiştir. Gittiler, en azından şimdilik."

Simron tutsak kuzgunları aldı ve Aram'ın sırtına bindi. Onun arkasından çocuklar da yerlerini aldılar.

"Daha dikkatli olmamız gerekiyor." dedi. "Her an bir şey olacakmış gibi hazırlıklı olmalıyız. Bela burada olabilir."

Hepsi yeniden hareket etmeye hazırды. Aram sarmal boynuzunu eğdi ve açılan yoldan eşkin gitti. Bu sefer daha dikkatliydi. Tally SKK şifresini hatırladı, Seph ve Amalek de ayrı yönleri gözetlemeye karar verdiler. Kafalarının üstünden uçan görünmez şey onları zaten germiştir ama her an Bela'yla karşı karşıya gelebilecekleri düşüncesi mide boşluklarında sinirsel bir gerginlik meydana getirmişti.

On dakika kadar yola devam ettiler. Birdenbire kafalarının üstünde yine aynı sesi duydular, kuşlar havadan hızla geçiyordu. Bu defa hız diğer yöndeydi. Ses yine aniden kesildi. Gruptaki arka-

daşların aklı karıştı, kuzgunların ne yaptığına dair kafa patlattılar.

“Devam edin!” diye bağırdı Joog yukarıdan. “Ve hızlanın! Daha fazla kuzgun çağırmaya gidiyor olabilirler!”

Joog yol göstermek için öne geçti. Aram hızlandı ve Amalek onun zarif altın yelesine sımsıkı yapıştı. Seph, kız kardeşinin beline sarılmıştı. Arkasında, Simron iki kuzgunu önünde tutuyordu. Kuzgunlar konuşmayı kesmişlerdi ve mevcut durumlarına surat asıyorlardı. Hayattaki en talihsiz iki kuzgun olduklarını düşünüyorlardı.

Saray Yolu'ndaki kar kısa süre önce pürüzsüzlüğünü kaybetmişti. Birisi tepeden saraya doğru geçmişti.

“Dur!” diye seslendi Joog. Aram yavaşladı sonra durdu. “Saraya geldik.”

İçinde oldukları kar bulutu yavaş yavaş yatıştı, çevrelerindeki-leri görmeye başladılar. Aram'ın boynuzunun sürüdüğü sığ karın içinde duruyorlardı. Her yerde kar vardı. Ağaçların ve fidanların dalları karın ağırlığıyla bükülmüştü. Yerler de pürüzsüz beyaz dalgalar hâlinde kapanmıştı. Saray üstlerinde gökyüzüne kucak açıyordu. Güzel bir manzaraydı.

Prens ve Prenses uzun uzun baktılar saraya. Yükseklere yükselen kuleler tepelerini gizleyen yoğun kar yağışının altında kayboluyordu. Kar bulabildiği her yerde tutuyor, bazı camların tamamını, bazılarının da yarısını kapatıyordu. Her çıkıntıdan uzun buzlar

sarkıyordu. Bu saray çocukların yuvasıydı ve büyü yüzünden donan Kral babalarıyla Kraliçe annelerini düşününce sevinç ve acı karışımı bir hisle dolup taşular. Anne ve babalarını görmek istiyorlardı.

Amalek, Aram'ın sırtından inerek kara atladı. Arkasından Seph ve Simron da indiler.

“Diğerleri nerede?” diye sordu Seph arkasına bakarak.

“Kusura bakmayın, onlara göre çok hızlı gitmiş olmalıyım.” dedi Aram. “Ama çok uzakta...”

Yaklaşmakta olan ayak seslerini duyunca lafı yarım kaldı. Ama kar yağışının oluşturduğu beyaz perdenin ötesini göremiyorlardı.

“İşte geliyorlar.” dedi Amalek. Sonra sesine kuşku karıştı. “Onlar olmalı.”

Zihinlerinde Bela'nın korkusu yer etti. Karın gizlediği taraftan kendilerine doğru yaklaşan her sesin o olduğunu düşünme noktasına geldiler. Lazuli sırtında Tally'yle görününce rahat bir nefes aldılar.

“Nerede kaldınız?” diye takıldı Seph.

Lazuli hortumunu salladı sonra Aram'ın derin karın içinde açtığı yoldan sessizce onlara doğru yürüdü. Tally ayağa kalktı, bir an dengede durdu sonra kayarak yere indi. Yumuşacık karların üstünden Lazuli'nin peşinden seğirtti. Güçlü arka bacakları onu ileri fırlatarak arkadan kar kaldırıyordu.

Saraydan çıkarken kullandıkları arka kapı hâlâ bıraktıkları gibi açıktı. Rüzgârın içeriye kar doldurduğunu görebiliyorlardı.

“Tamam, hadi girelim.” dedi Joog diğerlerine bakarak.

“Başımızı sokacak bir yerimizin ve karnımızı doyuracak yiyeceğimizin olması çok güzel.” dedi Amalek. “Mutfakta bir sürü yiyecek vardır.”

Kapıya doğru bir adım attı sonra durdu. Sarayın içinden bir ses duydular. Hepsi dönüp büyük kapıdaki zayıf ışığa baktı.

Bir şey karı kımıldattı. Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya

çalışarak yavaşça geri çekildiler. Burada hiçbir şeyin kımıldamaması gerekiyordu çünkü tüm canlılar tuzağa düşürülüp dondurulmuştu... Bela ve onun adına çalışanlar dışında: Kuzgunlar, büyük köpek ve Komodo ejderi. İçlerine bir korku düştü.

Amalek panikledi ve elinden geldiğince hızlı kaçmaya çalıştı. Ayakları kaydı ve sırtüstü kara düştü. Lazuli onu yerden kaldırmak için hortumunu uzattı, aynı anda Seph de ablasını kolundan tuttu. Birlikte Amalek'i tekrar ayağa kaldırdılar.

Aram yüzünü kapıya döndü, sihirli boynuzunu kapıya doğrulttu.

İçeride birikmiş olan karın yeniden yer değiştirdiğini gördüler ama lapa lapa yağan kar yüzünden net bir şey görmek zordu. Siyah bir şey kımıldadı, bunun başlarının dertte olduğu anlamına geldiğini biliyorlardı. Geri çekilme düşüncesiyle, döndüler. Kaçmaları gerekiyordu, karda eşelenip kaydılar.

"Birbirinizden ayrılmayın." dedi Joog kafalarının üstünden. "Ve panik yapmayın!"

Amalek arkasına dönüp kapıya doğru baktı. Saraya girenin kim olduğunu görünce şaşkınlıktan nefesini tuttu.

"Flop bu!" diye bağırdı.

Şimdi hepsi döndüler ve Flop'u gördüler. Rahatlama ve sevinç karışımı duygularla baktılar. Flop kapı aralığından dışarı çıktı ve kürkünü silkeleyerek etrafa kar sıçrattı. Sonra birkaç büyük sıçramayla derin karın içinden kardan arındırılmış patikaya geldi. Pofuduk kuyruğunu havaya dikerek onlara doğru koştu. Kürkünün siyah yerlerinde benek benek beyaz kar tanecikleri vardı.

"Flop!" diye haykırdı Seph ve ona doğru koşmaya başladı.

Flop'u kollarının arasına sararak eldivenli eliyle okşadı. Kucağında Flop'la birlikte diğerlerinin yanına döndü.

Flop, Seph'in kulağına mırladı sonra diğerlerini selamladı.

Sarı-yeşil parlak gözleriyle onlara bakarak, “Sizi görmek ne güzel!” dedi. “Küçük bir ısırığın beni alt edebileceğini düşünmediniz, değil mi?”

“Endişelendik...” diye başladı Joog. “Senin için çok endişelendik. Ama seni bıraktığımız gibi görmek çok güzel.”

“Tasmanı sevdim.” dedi Amalek.

Flop’un boynunda yeni bir tasması vardı. Tasmanın ucundan yeşil, mavi ve kırmızı renklerde hafifçe parlayan bir ammolite taşı sarkıyordu. “Bu, Büyücü Elzafan’dan.” dedi Flop. “Hastayken eski tasmamı çıkardılar. Bu taş beni büyüden koruyor.”

“Miriam!” diye bağırdı Seph sevinçle.

Küçük tarla faresi Flop’un tüylerinin arasından kafasını uzattı. Her zamanki gibi Flop’un ensesine, kafasının hemen arkasına yerleşmişti. Yeni uyanmıştı. Etrafındaki gülümseyen yüzlere bakarken burnu seğiriyordu. Onun da küçük ammolite taşlı bir tasması vardı.

Anın sevinci ön plana çıktı ve birbirlerine yeniden kavuşan dostlar için Flop ve Miriam’ı tekrar görmenin heyecanı tehlikeyi azaltmış gibiydi. Sarayın arkasında yağın altına söyleşirken artık hava kararıyordu.

Ancak Simron, sohbet eden grubun biraz dışında duruyordu. Ters giden bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Büyünün bir türlü bitmeyen ağırlığı hâlâ vardı tabii. Krallığın her yerine bir sis gibi çöken korkunç atmosfer giderek daha fazla hissediliyordu. Ama başka bir şey daha vardı. Simron, gözetlendiklerini biliyordu.

Sağa sola dönüp bakıyor, korkularını doğrulayacak bir şeyler arıyordu.

Amalek, elini uzatıp parmağıyla Miriam’ın kafasını kaşdı. “Sizi görmek çok güzel. Ama nasıl oldu da buraya bizden önce geldiniz?”

“Ekspres uçuşla!” diye yanıtladı Flop. “Harris ve Quint bizi bir sepetin içinde getirdiler.”

Joog başını salladı, ardından da, “Yeni mi geldiniz?” diye sordu.

“Evet.” diye cevap verdi Flop neşeyle. “Sadece birkaç dakika önce. Büyücü Elzafan sizi burada... Bu zamanlarda bulacağımı düşünüyordu... Şey, başaracağınıza inanıyordu. Biliyorsunuz, size çok güveniyor.”

Sonra Miriam cikledi. “Tekrar sizlerle birlikte olmak harika!”

Joog, Simron’u fark etti ve yanına uçarak omzuna kondu.

“Ne oluyor?” diye sordu sessizce.

“Bilmiyorum...” diye fısıldadı Simron.

Simron gözünü dört açmış, hâlâ etrafı kolaçan ediyordu. Eğildi ve karda hâlâ sımsıkı bağlanmış vaziyette yatmakta olan iki esiri, Razz ve Çavuş Forr’u aldı. Forr konuşacak gibi gagasını açtı ama Simron eliyle kapattı.

“Ses yapmayın!”

Sonra fısıltılı bir sesle Joog’la konuşmaya devam etti:

“Burada bizden başka biri daha var... Bundan eminim. İçeri girmeliyiz.”

Joog diğerlerinin yanına uçtu ve kanatlarını açıp üstlerine eğildi.

“İçeri giriyoruz.” dedi yavaşça. “Simron gözetlendiğimizi düşünüyor.”

Korkuyla etrafa bakındılar. Tipi şeklinde yağın kardan dolayı bir şey görmek zordu. Her şey karlı havanın griliğine ve çöken akşam karanlığına teslimdi.

Aram önde diğerleri onun arkasında ahşap arka kapıya doğru yürüdüler.

Yakındaki yüksek ağaçlardan birinden gözetleyen Gratch’ti.

Saraya yönelenler onun gözünde küçük ve zararsızdı hatta fil bile. Yeni efendisinin onları bu kadar büyük bir mesele hâline getirmesinin nedenini merak etti.

“Saraya git Gratch.” diye emretmişti kötü büyücü. “Gözetlemek için bir yer bul...”

“Ağaçlara tırmanabiliyorum efendim...” dedi Gratch gururlanarak. Çünkü onun büyüklüğündeki Komodo ejderleri için bu genelde çok zordu.

“İstersen bir ağaca çık.” dedi Bela. Sonra sesini tehdit eder gibi alçalttı. “Ama sakın görünme. Nerede olduklarını bilmiyorum ama onlardan biri saraya gelecek olursa bilmeliyim. Kuzgunlarımdan iyi bir haber çıkmadığına göre bu iyi bir işaret değil. Düşman şimdi benim krallığımda olabilir... Ve ben başkasının mülküne izinsiz ayak hasanlardan hoşlanmam. Eğer gerçekten başarabilirlerse kuzeyden gelecekler ve saraya gidecekler çünkü Kral ve Kraliçe’yi arayacaklar. Saraya arka taraftan yaklaşacaklar. Sinsi ve tehlikeliler... O yüzden dikkatli ol. Eğer tek boynuzlu at yanlarındaysa saldırma ve bana haber ulaştır.”

Kara Büyücü Bela bu iş için Gratch’e yemek sözü vermişti ama Gratch onları gördüğü anda ağzı sulanmaya başladı. Efendisinin tek boynuzlu at yanlarındaysa saldırmaması söylediğini hatırladı da öylelikle kendini tuttu ama bu onun için hiç de kolay değildi, az kalsın güçlü yeme isteğine yenik düşüyordu.

Koca gövdesiyle ağaca tırmanmak da kolay olmadı, neyse ki pençeleri jilet gibi keskindi ve bu daha önce üzerinde çalıştığı bir hünerdi. Kısa sürede ağaca çıktı ve yukarıdan gözetlemeye koyuldu. Kedinin saraydan çıktığını sonra da tek boynuzlu at önde tekrar içeri girdiklerini gördü. En son, kapı genişliğindeki fil girdi.

Uzun, çatallı dili kocaman ağızından kıvrıla kıvrıla çıktı. Ağzı bakteri doluydu, zehirli salyası pullu derisine damladı. Bir damlası

ağacın kabuğuna düştü ve cızırdayarak dondu. Gratch, ağaçtan inmeye girişti, son bir metre kadar kala atladi ve ustalıklı inmeyi başardı. Devasa vücudu karda pat diye ses çıkardı. Sarayın arka tarafına doğru yöneldi, açık olan arka kapının yanından geçerken duraksadı ve dikkatlice içeri baktı. İçeriye yığılmış olan karı gördü.

Dili sayesinde yakınlarda olmadıklarını hissetti, kokularını hâlâ alabiliyordu ama koridoru geçmiş olmalıydılar. Karnını doyurma fikri yine aklını çeldi. Açlıktan midesi kazınıyordu ve karnını doyuracak esaslı bir yemek için yanıp tutuşuyordu. Karda kışta buraya gelene kadar onca sıkıntıya katlandıktan sonra bir yemeği hak etmişti sonuçta.

Kapıya doğru bir adım attı. Birden içeri girip aralarından birini, çocuklardan birini belki yakalamak ve dışarı sürükleyip yemek kolay olurdu. Karnını doyurduktan sonra efendisine haber götürür ve bir tanesini öldürdüğünü söylerdi. Efendisi mutlu olurdu. Bu fikir hoşuna gitti, ayaklarının onu içeri çekmesine engel olamadı.

Kapıya yürüdü ve kafasını içeri soktu. Dikkatlice bir ayağını kapı aralığına koydu. Sonra kararsız kaldı. Ya işler umduğu gibi gitmezse? Yeni efendisi çok güçlüydü, onu sinirlendirmeye gelmezdi. Gratch kendini bir korkak gibi hissetse de geri adım attı. Nasıl olsa eline başka bir fırsat geçerdi.

Saray Yolu'ndan Yaşlı Howard'ın evine doğru zorlu yolculuğuna başladı. Gelirken karların arasından açtığı yoldan döndüğü için aslında dönüş yolu onun için daha kolaydı. Her adımda vücudu kıvrılıyor, uzun kuyruğu arkasından sürükleniyordu.

Buz gibi soğuk hava her yerde suları dondurmuştu. Dereler, göller ve nehirler kalın buz tabakalarına dönüşmüştü. Pullu derisine doğru akarken Gratch'in öldürücü salyası da donuyordu. Ağzından akan salya uzun, ince şeritler hâlinde aşağıya doğru sarkıyor ve yere düşünce dağılıyordu.

Derin karların arasından yürüye yürüye sarayın bahçesinden çıktı ve Saray Yolu'na yöneldi. Ağır hareket ediyordu ancak olağanüstü gücü sayesinde karların içinden kararlı bir şekilde ilerledi. Bir an önce efendisine haber ulaştırmak ve efendisinin söz verdiği yemeği yemek istiyordu.

Taşlar Krallığı'nda büyüden etkilenmemiş ama yine de tutsak kalmış iki canlı daha vardı. Biri yerden yüksekte, diğeri de yerin altındaydı. İkisi de kaçmayı her şeyden çok istiyordu ama tek benzerlikleri bu. Biri Halo, öteki de Horrik'ti.

Halo hâlâ Candara semalarında bir bulutun içindeydi. Durumunun çaresizliğini düşündükçe sık sık gözlerinden umutsuzluk gözyaşları süzülüyordu. Aram ve diğerleri için çok endişeleniyordu. Tutsak edildiği bulutu yarıp geçmek ve kurtulmak umuduyla bulutun bir ucundan öteki ucuna var gücüyle dörtnala koşuyor, gümüş yelesi bir nehir gibi dalgalanıyordu. Ama bulutun diğer ucuna ulaştığı her seferde bulut onu bir şekilde geri döndürüyor ve Halo kendini öteki ucuna doğru koşarken buluveriyordu.

Bu zor durumdan kurtulmasının çaresi yok gibi görünüyordu. Çok denemişti ama elinden bir şey gelmiyordu. Bir mucize bekliyordu.

Yerin altındaki Horrik hâlâ tüneller labirentinden bir çıkış yolu bulamamıştı. Yer altı hapishanesinde, Serinta Mağarası'nda yatarken kendi sefilliğinde debeleniyordu. Yarasa yiyerek ve su birikintilerinden su içerek hayatta kalıyordu. Siyah pusulanın ışığıyla bir çıkış yolu bulmaya çalışmış ama başaramamıştı.

Başına gelen her şeyin tek sebebi olarak gördüğü Jamaar'a duy-

duğu nefret Horrik'i yiyip bitiriyordu. Burada tutsak kalması hep o kôpeğin hatasıydı ve Horrik intikam için her şeyi göze almıştı. Bu, bir çıkış yolu bulma azmini güçlendiriyordu. Yerin altından çıkıp Jamaar'ın peşine düşmenin hayalini kuruyordu. İşte o zaman durumu eşitleyecekti. Jamaar ölmeyi hak ediyordu.

Sarayın içinde dokuz arkadaş merdivenlerin başında Flop'u bekliyordu. Şimdi kuzey rüzgârından kurtulmuşlardı ama içerisi hâlâ çok soğuktu. Çocuklar en üst basamakta oturuyordu, şapkalarını, paltolarını ve eldivenlerini çıkarmadıkları hâlde ısınmak için birbirlerine sokulmuşlardı. Arkalarındaki merdiven, koridoru gören bir balkona doğru zarifçe kıvrılıyordu. Büyünün boğucu havası fazlasıyla yoğun hissediliyordu ve daha da şiddetlendiğine dair göz korkutucu düşünceleri akıllarından silip atamıyorlardı. Üstelik yolculuğun ardından çok yorgun düşmüşlerdi ve uyuyup dinlenmeye ihtiyaçları vardı.

İçeriye girdikleri gibi Flop, ailesini bulmak için kilere koşmuştu. Hâlâ donmuş hâlde olacaklarını biliyordu ama Tilly ve beş yavrusunun bir şekilde kurtulmuş olabilecekleri umuduna tutunmadan da edemiyordu. Merdivenlerden aşağıya inerken yüreğinde bir umut parlamıştı.

Ailesini her zaman uyudukları yerde, köşede bir halının üzerinde buldu. Tilly yan tarafına yatmıştı, yavrular da etrafında çeşitli pozisyonlarda yatıyordu. Böyle bir acıya dayanmak zordu. Flop onların yanında durmuş sonra yavrulardan birini yalamayı denemişti. Dili yumuşacık tüylerin yerine taş gibi sert sivri uçlu buzlara dokundu.

Flop ürperdi sonra döndü ve sanki peşinde bir hayalet varmış gibi kiler merdivenlerini hızla çıktı. Mutfaktan geçerken Miriam ensesinden atladi ve kendi ailesini kontrol etmeye gitti. Az sonra yeniden göründü.

“Donuklar mı?” diye sordu Flop.

“Evet.” diye iç geçirdi Miriam.

Flop, Miriam’ın sırtına çıkmasına yardımcı olmak için patisini uzattı. Sonra patisini yavaş yavaş kaldırdı. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı.

“Ne yapacağız?”

“Devam et.” dedi Miriam tiz sesiyle. “En azından nerede olduklarını biliyoruz... Büyüyü bozabilirsek yeniden özgür olacaklar. Böyle düşün!”

Flop, kendi kendini inandırmaya çalışarak başını salladı. Miriam ufacık olmasına rağmen ona fazlasıyla güç vermişti, özellikle de birlikte çuvala bağlandıkları zaman.

“Teşekkür ederim.” dedi Flop. “Böyle düşünmek daha iyi... Ama kara Büyücü çok güçlü.”

Miriam, Flop’un bacağından yukarı tırmanıp ensesine oturdu. Aram’ın toynaklarının sesini duydular ve Flop koridoru koşup merdivenlerin başındaki gruba katıldı. Joog ve Simron alt katı turlamaktan yeni dönüyorlardı. Tüm odaları kontrol etmişlerdi. Joog, Seph’in omzuna kondu.

Simron gruptakilere bakarak fısıltıyla konuştu: “Aşağısı temiz.”

Amalek, Flop’un geldiğini gördü. Üzgün olduğunu hemen anladı.

“Ah, Flop... Onları buldun mu?” diye sordu sessizce. Flop’a daha yakın olmak için ilk basamağa oturdu. Flop, Amalek’in kucağına atladi. Amalek, onun siyah-beyaz yumuşak tüylerini okşadı.

“Evet.” diye fısıldadı Flop. “Hâlâ donuklar... Bu korkunç.”

“Ya senin ailen Miriam?”

“Onlar da donuk.” diye cevap verdi Miriam.

“Kurtaracağız onları.” diye fısıldadı Seph. “Hepsini kurtaracağız...”

“Evet.” diye fısıldadı Flop, başıyla onaylayarak. “Miriam da öyle dedi... Umarım haklı çıkarsınız.”

Joog fısıldadı. “Yukarıya çıkmadan önce ben önden gidip bir baksam iyi olacak.” Havalandı. “Aslında, ben önce tüm sarayı gözden geçirene kadar yerinizden kıpırdamayın.”

Uçtu, sessizce yukarıya doğru süzüldü. Kapıları açmak için kapı kollarına konması yeterliydi. Kapı kolları hayvanların kolayca kullanabilecekleri şekilde tasarlanmıştı. Her kapıda iki kapı kolu vardı; bir tanesi normal yerindeydi, ikincisi de kediler gibi daha küçük hayvanlar için yere yakındı.

Diğerleri sarayda bir sürü oda olduğunu bildikleri için oturup Joog’un dönüşünü beklemeye koyuldular. Saray yüksek tavanları ve ferah koridorlarıyla oldukça genişti. Yani, henüz küçük bir fil olan Lazuli sarayda rahatlıkla dolaşabilirdi. Yine de Lazuli birçok odanın kapısının geçemeyeceği kadar küçük olduğunu fark etti.

Saraya girdikten sonra birkaç kişinin yanından geçmişlerdi. Bunlardan bazıları, üzerlerindeki buzların grimsi parlaklığıyla hayalet heykeller gibi duruyordu. Kimisi garip pozisyonlarda yere düşmüştü. Bunlardan bir tanesi yaşlı bir kadındı. Üstlerindeki merdivenlerde yüzükoyun yatıyordu. Donmuş olan elinde yeşil bir kazak vardı ve altında, merdivenlere saçılmış başka giysiler duruyordu.

“Ah, Habel!” dedi Amalek şefkatle.

Elini uzatıp yanağına dokundu. Soğuk ve buzdan dolayı pütürlüydü. Elini çabucak çekti.

“Düşmüş olmalı.” dedi Seph. “Ama biz saraydan ayrılırken ayaktaydı... Hatırlıyor musun?”

“Evet.” dedi Amalek. “Yanından geçtik.”

Hareketsiz bedenine baktılar ve bakan ama görmeyen gözlerini fark ettiler. Çok tuhaftı. Habel ölmemişti ama buna rağmen gözlerinde hiçbir yaşam belirtisi göremiyorlardı. Seph, soğuk elini çekti.

“Onu kımıldatamıyorum.” dedi.

Simron yardım etmek için hemen merdivenlere çıktı. Güçlü esmer elleriyle Habel’in kolunu kavradı ve çekti. Değişen bir şey olmadı. Sonra birlikte çektiler.

“Faydası yok.” dedi Simron.

İkisi de sessizce diğerlerinin yanında indiler.

“Çok garip.” diye fısıldadı Simron, başını iki yana sallayarak. “Büyü zaten yeterince güçlü ve buna rağmen etkisi giderek daha çok artıyor gibi.”

“Evet.” diye karşılık verdi Seph fısıldayarak. “Bu insanların düşmesini ve havada hiç kuş olmamasını açıklıyor... Büyünün ağırlığı onları havadan yere bırakmış olmalı. Bahse girerim kar altında kalmışlardır.”

Amalek merdivenlere dağılmış olan giysileri topluyor ve sesi boğmak için onları Aram’ın toynaklarına sarıp bağlıyordu.

Joog hâlâ geri dönmemişti. Simron dikkatini iki mutsuz esire çevirdi. Esir aldıkları kuzgunlar, kanatları yanlarına sıkıştırılmış bir hâlde hâlâ birbirlerine sıkıca bağlanmış bir şekilde duruyordu. Dünyanın tüm üzüntüsü üzerlerine çöreklenmiş gibi görünüyorlardı.

“Pekâlâ.” dedi Simron onlara bakarak. “Ne yapacağız sizinle?”

“Bırak bizi gidelim.” diye yalvardı Razz. “Uzak bir yerlere uçarız.”

Çavuş Forr da aynı fikirdeydi. “Evet. General’in yanına geri dönmeyiz. Biz artık savaşmak istemiyoruz.”

“Lütfen, bırak bizi.” diye tekrarladı Razz. “O zaman bizi sürekli izlemek zorunda kalmazsınız...”

“Kesinlikle uzaklara uçacağız.” dedi Forr. “Kesinlikle.”

Simron onların yalvarışlarını duymazdan geliyor ve etrafa göz gezdiriyordu.

“Orada ne var?” diye sordu Amalek’e, merdivenlerin altındaki bir kapıyı göstererek.

“Büyük bir dolap var.” diye cevap verdi Amalek. “Temizlik malzemeleri için... Süpürgeler falan filan.”

“Harika.”

Kuzgunları alıp uzun adımlarla oraya doğru yürüdü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Razz.

“Evet, ne yapıyorsun?” diye tekrar etti Forr.

Simron elini önünde tutarak onlara baktı. “Bir süreliğine sizi güvenli bir yere yerleştireceğim. Zarar veremeyeceğiniz bir yere.”

Kapıyı açtı.

“Orası olmaz.” diye sızlandı Razz. “İçerisi çok karanlık.”

Simron, kuzgunları dolabın içine koydu.

“Dur!” diye bağırdı Razz. “Bizi buraya kilitleyemezsin... Çok karanlık...”

“Çok tozlu! Burası korkunç...”

“Ölürüz. Yapamazsın...”

Simron kapıyı kapattı. Kilitte anahtar vardı, iki kuzgun acı yakınmaya devam ederken anahtarı çevirdi. Şimdi sesleri boğulmuştu ve merdivenlerin başında onları ancak duyabiliyorlardı. Simron, diğerlerinin yanına geri döndü.

Joog’un geri gelmesini beklediler. Joog iyi haberlerle döndü, her yer temizdi. Yuvarlak Salon’a götüren çeşitli merdivenlerden çıkarken hâlâ temkinliydi.

Her şey tozlanmıştı. Tıpkı bir sisin her yeri doldurması gibi büyüünün buz gibi soğuk gücü her yere yayılmıştı ve krallığın her yerine sızıyordu. Binaların tuğlaları bile etkilenmişti ve ağır at-

mosferde toz normalde olduğundan çok daha hızlı yerleşiyordu.

Yuvarlak Salon'a doğru kıvrılan son merdivenlerin başına geldiklerinde akşamın alacakaranlığı yerini gecenin zifiri karanlığına bırakıyordu. Lazuli merdivenlerden rahat geçemeyeceğini anladı ve diğerleri yukarıya devam ederken o, merdivenlerin başında kaldı.

En üstte sahanlığa adım attılar. Sahanlığın loş ışığında aşçı duruyordu, üstünü kaplamış olan buz parçacıkları onu taştan bir heykel gibi gösteriyordu. Yanından geçerlerken omuzlarından ve kafasından küçük toz bulutları kalktı.

“Bakın!” dedi Seph. “Kapı yok.”

Bela ile Jamaar'ın kapıyı menteşelerinden söküp çıkardıkları yerde birkaç kıymık vardı.

En önde Seph, onun arkasında Amalek sonra diğerleri, hep birlikte Yuvarlak Salon'a geçtiler. Salonun her yeri altın çerçeveli pencerelerle çevriliydi, aynı şekilde tavanda da bir tane vardı ve burayı daha aydınlık yapıyordu. Açık bir pencereden rüzgâr esiyordu ve içeriye kar dolmuştu.

Çocuklar durdular, oldukları yere mihlanmış gibi hiç hareket etmeden odaya bakıyorlardı. Gördükleri karşısında yaşadıkları ani şok onları zamansız bir acının içine aldı. Kral ve Kraliçe gitmişti!

Amalek'in dizlerinin bağı çözüldü, bayıldı ve yere yığıldı. Seph'in gözlerine dolan yaşlar yanaklarından süzülmeğe başladı.

“Yo, olamaz!” diye haykırdı. Dizlerinin üzerinde kız kardeşinin yanına çöktü.

“Ammey!” diye bağırdı Amalek'i sarsarak.

Simron elini Seph'in omzuna koyup onu teselli etmeye çalıştı.

Amalek yavaş yavaş kendine geliyordu. Seph, doğrulup oturmasına yardım etti. Amalek, dönüp dönüp bir annesinin olması gereken yere bir babasının olması gereken yere uzun uzun baktı.

“Ne demek oluyor bu?” diye sordu.

Joog, çocukların yanına kondu.

“Bu...” diye başladı. “Bu demek değildir ki...” ‘öldüler’ demeye dili varmadı. “Belki onları başka bir yere taşımıştır.”

Bir süre hiç kimse ağzını açmadı. Böyle şok edici bir olay karşısında hiçbiri ne yapacağını bilmiyordu.

Simron, pencereyi kapatmak için kalktı, yerde birikmiş olan karlara bastı. Camı kapatmak için uzandı. Cam kırılmıştı ama yine de içeriye giren rüzgârı ve karı azalttı. Şimdi oda loşlaşmıştı, iki mum yakıp şömineye doğru yürüdü.

Aram, çocuklara doğru döndü. İçten ve sakin bir sesle konuştu.

“Çocuklar...” dedi. “Anne ve babanızı geri getireceksiniz. Bundan eminim. Zamanı gelince krallığı kurtaracağız sonra anne babanızı bulacağız... Cesaretinizi kaybetmeyin. Umudunuzu yitirmemelisiniz. Aileniz bu krallığa hizmet etmenizi isterdi, değil mi?”

Amalek ve Seph başlarıyla onayladılar.

“Ama şimdi.” diye devam etti Aram. “Güçlü olmak için yemek yiyip uyumalıyız. Mutfakta yiyecek var. İkiniz aşağıya inip yiyecek bir şeyler getirin. Burada, ateşin başında yiyebiliriz.”

Çocukların morali düzeldi. Yine başlarını salladılar ve Amalek hafifçe Aram'ın altın boynuna vurarak onu sevdi.

“Ben de sizinle geleceğim.” dedi Joog.

Çocuklar şaşkın, anne ve babalarının ortadan kaybolmuş olmasının şokuyla uyuşmuş gibiydi. Bu, korkunç bir duyguydu, kaybolmak gibi engin bir okyanusta küçük bir sandal misali amaçsızca sürüklenmek gibi. Ellerini kollarını bağlayan bir şey olmuş ve onları sersemletmişti. Ama yapabilecekleri başka bir şey olmadığına göre en iyisi faydalı bir işle meşgul olmaktı.

Simron ateşi yakarken Prens ve Prenses de biraz yiyecek ve içecek getirmek için mutfığa indiler. Dönerken yolda durup Lazuli'ye de karnını doyuracak bir şeyler bıraktılar. Sonra döner merdi-

venden Yuvarlak Salon'a çıktılar. Ateşin alevleri bacayı yalıyor ve odaya sıcak, parıltılı bir ışık yayıyordu. Simron, kırık camın önünü kapatmıştı havanın soğuğu sertliğini kaybediyordu. Hepsi yanan ateşin etrafından toplandılar ve ısınmaya başladılar. Amalek ve Sefh eldivenlerini çıkarıp ellerini ateşe doğru tuttular.

Yiyecek ve içecek dağıtıldı. Normalde böyle bir yemek, özellikle de böyle acıkmışlarken şakalaşmaların ve gülüşmelerin eşlik ettiği keyifli bir zaman olurdu. Bu gece kasvetli bir hava vardı. Çocuklar, son zamanlarda yaşadıkları olaylar yüzünden keyifsizce yerken hüzünlü görünüyordu. Çok üzgünlerdi.

Yemekten sonra Tally, Lazuli'ye yarenlik etmek için aşağıya indi. Joog da döner merdivenin başında nöbet tutmaya devam etmek için onun peşinden gitti.

Hepsi yorgunluktan tükenmiş gibiydi. Diğer odalardan minderler, yastıklar ve battaniyeler getirerek çabucak uyumaya hazırlandılar. Büyünün kara gücünü onlar için daha hissedilir hâle getiren donuk bir gece başlıyordu. Büyünün ağırlığı inatçı bir baş ağrısı gibi her yerde hüküm sürüyor, yaşamı ve krallığın mutluluğunu ele geçiriyor, kontrol ediyor ve yok ediyordu.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Title

Faint, illegible text below the title, likely the beginning of the main body.

Faint, illegible text in the middle section of the page.

Faint, illegible text in the middle section of the page.

Faint, illegible text in the middle section of the page.

Faint, illegible text in the middle section of the page.

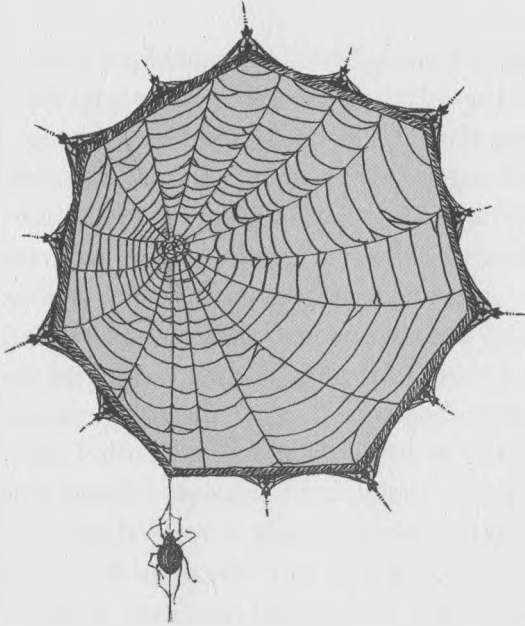

Faint, illegible text in the middle section of the page.

Faint, illegible text in the middle section of the page.

Faint, illegible text in the middle section of the page.

6. Bölüm

Sihirli Yıldız Kutusu

6. Bölüm

Şişli Yıldız Kurumu

Gratch kaybolmuştu. Yolculuğuna başladığında her şey iyi gitmişti çünkü onu Yaşlı Howard'ın evine geri götüreceğini bildiği kendi izlerini hâlâ görebiliyordu. Fakat Saray Yolu'nun sonuna geldiğinde izleri yoğun kar yağışının altında kayboldu. Gece ilerlemişti, etrafı çok karanlıktı ve Gratch hiçbir şey göremiyordu. Kar o kadar derindi ki farkında olmadan patikadan ayrılmış ve şimdi tamamen kaybolmuştu.

Taşlar Krallığı'na gelirken büyücünün asası ona yol göstermişti. Şimdi de böyle bir rehberi olmasını diliyordu ama tek başınaydı.

Paniğe kapılmaya başladı. Soğuk hava koşullarında hayatı için endişe ediyordu. Pullu vücudu kar tutmuştu ve Gratch soğğun içine işlediğini hissedebiliyordu. Karın içinde sürünüyor, bazen kendini karın altında buluyor ve yüzeye çıkmak için koca gövdesini yukarı itmek zorunda kalıyordu. Yine de çoğu zaman karın içinde kanal oluşturarak da ilerlemeyi başarıyordu. Zor bir işti bu.

Bir süre sonra bir köprüye geldi. Gratch bilmiyordu ama Candara'nın doğusunda, Payli Köprüsü'nün altındaydı. Köprü, şimdi donmuş ve üstü karla kaplı olan Tazer Nehri'nin üstünden geçiyordu. Köprünün üstündeki kar tabakası oldukça kalındı ama altı kısmen korunmuştu. Rüzgârın köprünün altına doğru üfürdüğü karlar orada ince bir tabaka oluşturmuştu. Gratch, korunabileceği ve daha iyi düşünmeye çalışabileceği fikriyle köprünün altına süründü.

Kar yağışının hafifleyeceği ve hatırlayıp yolunu bulabileceği bir şey görebileceği umuduyla orada bekleyebileceğine karar verdi. Eğer yolunu bulabileceği bir şey hatırlamazsa o zaman da şafak sökene kadar orada kalır, yolculuğunu sabah tamamlardı.

Eski Değirmen'in çatı katı odası tozlu ve pisti. Tavandan duvarlara örümcek ağları sarkıyordu. Büyünün etkisiyle tüm örümcekler donmuştu; bazıları ağlarında, bazıları yerde. Gece çok karanlıktı, büyü'nün uğursuz ağırlığını yüklenmişti.

Bu odaya yıllardır hiç kimse girmediği için içeri boş ve bakımsızdı. Bayat havada nemli tahta kokusu vardı. Burada sadece örümcekler ve böcekler yaşıyordu ve hiç rahatsız edilmemişlerdi, yani şimdiye kadar.

Hırsız odanın ortasında çömeldi ve katlanmış bir bez parçasını açmak için elini uzattı. Candara Taşlarından rengârenk harika bir parlaltı yayılıyordu.

Karanlığı kovan göz kamaştırıcı ışık kirli odayı anında değiştiriverdi. Sevincinden hırsızın soluğu kesildi, elini yeniden uzattı, bu defa parmağıyla kırmızı yakuta nazikçe dokundu. Taşın rengi daha çok parladı, odayı kırmızıya boğdu.

Sonra hırsız parmağını yavaşça mor ametiste gezdirdi ve onun da parlaklığı arttı. Son olarak muhteşem mavi safiri okşadı ve odanın her yerini açık mavi bir parlaltı doldurdu.

Hırsız elini çekip pelerininin altına sıkıştırdı. Bağdaş kurarak oturdu, gözlerini üç taşa dikti ve tüm dikkatini onlara yoğunlaştırdı.

Gratch uyandı ve titrediğini fark etti. Uyumaya niyetlenmemiştir ama nasıl olduysa içi geçmiş olmalıydı. Aradan ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Köprünün altındaki korunaklı yerinden başını uzatıp karanlığa doğru baktı. Bir şeyler değişmişti.

Güçlü arka bacaklarından kuvvet alarak kendini öne doğru itti ve yuvarlak burnunu dışarı çıkardı.

Kar dinmişti.

Soğuk içine işlemiştir ve Gratch hareket etmesi gerektiğini biliyordu, burada kalırsa ölecekti. Sürüne sürüne köprünün altından çıktı. Hava temiz ve ayazdı. Kötü kokan nefesi havada kümecikler oluşturuyor ve dağılıyordu. Pürüzsüz karın üstüne yansıyan ay ışığı ortalığı biraz aydınlatıyor ve Gratch şimdi uzağı görebiliyordu. Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Bulutlar dağılmıştı, kapkara gökyüzünde yıldızlar göz kırpiyordu. Solgun ayın etrafında sayısız gümüş rengi nokta vardı.

Gökyüzünde hâlâ dağılmamış olan sadece tek bir bulut vardı. Bulut Candara'nın üzerindeydi ve orada kar yağışı devam ediyordu.

Gratch tekrar yere ve kara baktı. Az ileride Candara'yı görebiliyordu ve Yaşlı Howard'ın evinin onun arkasında olduğunu biliyordu. Karın biraz alçaldığı ve nehir çizgisinin belirginleştiği yerleri görebiliyordu. Nehir boyunca devam etmeye karar verdi. İzlediği yol onu Candara'ya götürecekti ve Yaşlı Howard'ın evine yaklaşıracaktı.

Nehrin buz tutmuş yüzeyini kapatan karın üstünde sürünmeye başladı. Kar kalınlığı oldukça fazlaydı, Gratch hareket ederken yine bir tünel oluşturduğunu fark etti ve yüzeye çıkmak için kafasını

yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Bu şekilde yol almak hem yavaş hem de çok zordu. Gratch çok uşüyordu ama uykudan sonra yenilenmiş enerjisiyle ilerlemeye devam etti.

Yolda, efendisinin ona vereceği yemeği düşünmeye başladı. Yemeğe bir an önce kavuşma isteğiyle hız kesmeden ilerledi ve sonunda Candara'ya girdi. Burada hâlâ kar yağıyordu. Sağındaki Relbuort Köşkü'nü ve solundaki Spindley Kulesi'ni geçti.

Derin içinden güçlükle ilerlerken nehir, Ayder Gölü'nün küçük bir gölü hâline geldi. Gökyüzü burada da açıktı. Gratch, açık gökyüzünün altından yola devam etti ve çok geçmeden Yaşlı Howard'ın evinin çevresindeki küçük ağaçları gördü. Nehirden ayrılıp kuzeye döndü.

Silvermay Ormanı'nda yüksek bir ağacın tepesinde durgun havayı bir sohbet titreştiriyordu. Bu, tüm krallığı esir alan ölümcül büyüden ayrı bir ormandaki tek gece sesiydi. Bulutlar dağılınca karanlık derinliğini kaybetmişti ve gümüş ay yukarıdan, karın ülkeyi değiştirdiği beyaz manzaraya bakıyordu. Ayaz gece sahnesi kusursuz, el değmemiş bir güzellik manzarası sunuyordu. Her şey bembeyaz çarşafın yumuşacık kıvrımlarıyla örtünmüştü. Ancak, ağacın tepesinde tünemiş olan iki kuzgunun aklında bambaşka düşünceler vardı.

“Sıkı bağla.” dedi Searle. “Her an açılacak diye bekliyorum.”

Amalek'in, altından sihirli yıldız kutusunu tutuyordu. Kutuyu çalmışlardı. Kutu, bulabildikleri en sağlam bitki saplarıyla sınıksız bağlanmıştı. Sap görevi gören bir ilmek yapmışlar, ilmeği de Searle'nin pençelerinden birine asmışlardı. Kutuyu çalmalarında n önce kutu onları terslemiş sonra Urrg'u havada çok yükseğe uçurmuştu. Searle onu gagasıyla yakalamayı başardı ve onu bağlayana kadar kapalı tuttu. Şimdi gagasından aşağı masum bir şekilde sarkıyordu ama Searle hâlâ endişeliydi.

“Biraz daha bitki topla Urrg.” dedi. “Tırmanıcı bitkiler en iyisi... Sarmaşık gibi. Sarmaşık sağlam olur. Hadi.”

Urrg içini çekti.

“Ama şimdi tamam oldu.” dedi somurtarak. “Bak! Ne kımıldıyor ne bir şey.”

“Şimdi kımıldamıyor.” dedi Searle. “Ama ya kımıldarsa!”

“O kadar bağladıktan sonra hareket edemez artık! Onu efendimize ne kadar çabuk götürürsek o kadar iyi olur.” dedi Urrg.

“Evet, tabii.” diye onayladı Searle sınırlı bir şekilde. “Ama önce onu biraz daha sıkı bağlayacağız ondan sonra gideceğiz. Ben onu burada tutarım, sen git bitki getir.”

Urrg yine içini çekti. “Etraf kar altındayken bitki bulup getirmek çok zor.”

“Ama kar artık dindi.” deyiverdi Searle. “Bırak sızlanmayı! Git ve dediğimi yap!”

“Off, tamam.” diyerek istemeye istemeye kabul etti Urrg. “Ama bir dahaki sefere yapılacak bir iş olduğunda sıra sende.”

Urrg daldan havalandı ve ağaçların arasına indi.

Gratch, Yaşlı Howard'ın evine vardığında hâlâ geceydi ama şafak sadece bir saat uzaktaydı. Gratch pençeli ayağıyla ön kapıyı açtı ve içeri adım attı. Uzun gövdesinin yarısı içeri girmişti ki Kara Büyüc ü Bela koridorda görüldü ve ona ateş püsküren gözlerle baktı.

“Nerede kaldın?” diye sordu.

Gratch homurdanarak kendini savundu. “Karda yolculuk etmek zor... Çok zor...”

Tam o sırada büyücü kar yağmadığını fark etti.

“O da ne?” dedi. Açık kapıya doğru yürüyüp dışarı baktı. “Ne oldu?”

“Kar dindi efendim.” diye cevap verdi Gratch.

“Bunu görebiliyorum! Peki benim büyüme ne oldu?”

Büyücü kafasını iki yana salladı, etrafına ve gökyüzüne bakındı, kaşlarını çatı.

“Bu imkânsız!”

Dışarı çıktı, sol tarafında kalan Candara'ya doğru bakarken ince

yüzü ay ışığında solgun ve zayıf görünüyordu. “En azından o bulut hâlâ orada... Kapana kısılmış tek boynuzlu atlarım da.”

Tekrar içeri girdi.

Gratch dinlenmek için yere uzanmıştı. Bela ona ters ters baktı.

“Gratch, ayağa kalk.” diye tısladı. Sesinde dayanılmaz bir acı vardı. “Dışarı çık ve karın altında bir kuş bulana kadar etrafı eşele.”

Gratch ayağa kalktı.

“Git!” diye bağırdı büyücü.

Gratch söyleneni yaptı ve derin karda çukurlar kazdıktan sonra hemen içeri girdi. Kötü büyücü ona dikkatle bakıyordu.

“Bir kuş buldum.” diye homurdandı Gratch.

“Sert miydi?”

“Evet efendim.”

“Ne kadar sert?”

“Çok sertti efendim... Büsbütün sertti ve soğuktu da... Donmuş. Dilimle ona dokundum sonra yerinden oynatmaya çalıştım. Hiç kıılmıdamadı.”

Büyücü rahat bir nefes aldı.

“Güzel.” dedi. “İyi... İyi. Büyü devam ediyor. Bozulmamış. Ama kar yağmalıydı, Gratch. Hiç anlamıyorum... Bir sebebi olmalı.”

Kapıyı kapattı ve arka odaya doğru yürüdü. Komodo ejderi de arkasından gitti. Her ne kadar dışarıya kadar soğuk olsa da Gratch, içeride olmaktan memnundu. Kendini döşemelere bıraktı. Büyücü koltuğa çöktü, arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve düşüncelere daldı. Sonra problemi çözmeye çalışırken sesli düşünmeye başladı.

“Büyü sürüyor... Ama kar dinmiş...” Başını iki yana salladı. “Neden dindi ki?”

Gratch yemeği için sabırsızlanıyordu.

“Onlar buradalar.” diye karşılık verdi Gratch. Sesi boğuk, hoşnutsuz bir homurtuydu. “Geldiklerini gördüm efendim.”

Büyücünün gözleri fal taşı gibi açıldı. “Demek başarmışlar...” diye tısladı sessizce. Sözleri kin doluydu. Sinirle kaşlarını çattı. “Kuzgunlarım bir işi beceremiyor. Sınırı geçip buraya kadar gelmelerine izin verdiler. Ama Gratch, onlardan birini öldürdün mü?”

Gratch’ın dili dışarı fırladı, bir damla salya akıttı sonra ipe gerilmişçesine aşağıya sarktı. Düşmanı öldürme düşüncesi açlığını şiddetlendirdi.

“Hayır.” diye hırıldadı. “Tek boynuzlu at yanlarındaydı... Ve siz demiştiniz ki...”

“Evet, evet.” diye sözünü böldü büyücü. “Bu iyi. Saraya girerler mi?”

“Evet, içeri girdiler, onlar içeri girince ben de oradan ayrıldım efendim. Size haber vermeye geldim.”

Büyücü biraz düşündü.

“Anlıyorum... Tek boynuzlu at sayesinde... Şu gizemli tek boynuzlu at... Onun sayesinde bu kadar hızlı yol alabildiler. At ne renkti?”

“Altın rengi.” diye cevap verdi Gratch.

“Ya, bir altın at daha.” dedi büyücü. “Başka da var mı acaba? Ama bu iyi... Nerede olduklarını biliyoruz. Ya oradan ayrılırlarsa, Gratch?”

“Önce dinlenmezler mi efendim?” dedi Gratch.

“Dinlenirler.” diye onayladı büyücü. “Uzun yolculuklarından sonra karınlarını doyurur ve dinlenirler... Mutlaka. Hem ayrıca benim onların orada olduklarını bildiğimi de bilmiyorlar, öyle değil mi?”

“Bilmiyorlar efendim.”

“Seni görmediler, değil mi?”

“Hayır efendim.”

Gratch, nasıl kaybolduğunu ve köprünün altında uyuduğunu

büyücüye anlatmamaya karar verdi. Anlatırsa efendisinin öfkele-
neceğini biliyordu.

“Sen ayrılırken oradalar mıydı Gratch?”

“Evet efendim.”

“Öyleyse hâlâ orada dinleniyor olacaklar, en azından bir sü-
reliğine.” Büyücü kara gözlerini kısarak baktı. “Güvende olduk-
larını sanıyorlar. Ama benim bir planım var.” Kahkahayla güldü.
“Neredeyse hazırım. Sonra onların hesabını göreceğim... Hem de
tam olmalarını istediğim yerdeler. Mükemmel. Hazır olduğumda
harekete geçeceğim... İşleri bitecek.” Sesini alçaltarak uğursuz bir
fısıltıyla fısıldadı. Fısıltısı kirli odada tısladı. “Bitecek.”

Gratch, yakında yemeğine kavuşacağını umarak, “Evet efen-
dim.” dedi çok kibarca.

Büyücü ellerini kenetledi ve gözlerini kapattı.

“Bir şey daha var efendim.” diye başladı Gratch.

Büyücü merakla gözlerini açtı.

“Candara’daki şu değirmeni biliyor musunuz?” diye sordu
Gratch.

“Hayır.” dedi büyücü.

“Pekâlâ, orası şehrin öteki ucunda... Güneyde. En üst kattaki
odada bir ışık gördüm.”

“Bir ışık mı?” Büyücü kuşkuyla başını iki yana salladı. “Bir ışık
mı dedin Gratch? İmkânsız bu. Hiç kimse yok ki... Tabii... Tabii
yeni bir tek boynuzlu at değilse?”

“Onların boynuzları ışık saçıyor efendim.” dedi Gratch.

“Öyleyse, tek boynuzlu bir at olmalı.” sonucuna vardı büyü-
cü. “Peki ama nereden çıkıyor bunlar? Bu dördüncü. Oraya gidip
bununla meşgul olman gerekecek Gratch. Yiyeceğin o at olacak.”

“Tek boynuzlu atlar yenmez efendim.” diye söylendi Gratch.
“Gidip onu öldüreğim ama önce yemek yemem gerekiyor.”

Bela kabul etti. “Peki öyleyse. Sana yemeğini getireceğim sonra sen de gidip tek boynuzlu atı öldüreceksin... Sarmal boynuzunu da bana getireceksin.” dedi hırsla. “Sarmal boynuzun gücünü ele geçirebilirim. Sonra düşmanın icabına bakacağım. Sonra... Taşların.”

“Candara Taşları mı efendim?” diye sordu Gratch.

“Candara Taşları.” dedi büyücü.

Yağa kalktı ve Gratch’e biraz yemek getirmek için mutfağa gitti.

Taşlar Krallığı’nda güzel ve göze çarpan bir gün doğdu. Yumuşacık çimenlerin örttüğü tepelerde şiddetli bir kar fırtınasının çilginca estiği önceki günlere tam bir tezat oluşturunuyordu. Bugün hava doğudan esen hafif bir esintiyle neredeyse sakindi. Doğan güneş ufukta görünüyor ve tüm krallığa koruyucu bir göz gibi bakarken karı pembeye boyuyordu. Dalların ucundan sarkan tüm buz salkımları pembemsi ışıktan nasibini alıyor, her biri küçük bir fenere benziyordu. Gökyüzü bulutlardan arınmıştı, Candara semalarındaki bir bulut hariç.

Prens ve Prenses bu güzel manzarayı Yuvarlak Salon’daki altın çerçeveli pencerelerin birinden şaşkınlıkla seyrediyorlardı. Tabiatın güzelliği seyredenleri canlandırıyor ve güçlendiriyordu. Ancak, Kara Büyücü Bela’yı ve büyüsünün neden olduğu karlı havayı düşününce gönüllerini okşayan tatlı duygular gölgelendi. Nefes aldıkları her yerde büyünün boğucu havası hüküm sürüyordu ve anne babalarını kaybetmenin korkunç duygusu yüreklerinde kurşun gibi ağırdı. Sonuna kadar mücadele etmeleri gerektiğini biliyorlardı ama mücadele edecek güçleri olduğundan emin değillerdi.

Simron arkalarından yanlarına yaklaştı. Joog da odaya girip Seph'in omzuna kondu.

"Güzel bir sabah." dedi Simron sakince. "Yolculuk için mü-kemmel."

"Hiçbir şey yapamayacakmışım gibi hissediyorum." diye içini çekti Amalek. "Annemiz ve babamız yokken. Gitmeden önce biraz daha kalamaz mıyız?"

"Vaktimiz yok." dedi Joog. Sesi ciddi ama sevecendi. "Küçük bir şansımız var... Gecikirsek şansımızı kaçıracağımızı düşünüyorum. Buradan hemen ayrılmamız gerekiyor. Anne babanız ne yapmamızı istedi?"

Amalek yavaşça başını salladı.

"Joog haklı." dedi Seph. "Gitmemiz gerek."

"Biliyorum." diye karşılık verdi Amalek. "Biliyorum. Ama çok zor. Şu anda kendimi çok güçsüz hissediyorum."

Simron onlara tathlılıkla gülümsedi.

"Gücümüz var." dedi. "Belki sandığımızdan da fazla. Size söylediklerimi hatırlayın... Galiba o zaman büyük bir sır olduğunu söylemiştim. Sır dememin sebebi şu ki insanların çoğu bunu bilmez... Bilmez ve buna göre yaşamaz."

Çocuklar bir ağızdan konuştular. "Gerçek güç içimizdedir."

Konuşurken kendilerini daha güçlü hissetmeye başladılar.

"Doğru." dedi Seph kendinden emin bir şekilde. "Öyleyse gitsek iyi olacak."

Amalek, umutsuzluğunu gizlemeye çalışarak gülümsemeyi başardı.

"Hiç değilse saçlarımı taramama müsaade edin." dedi.

Simron kendi kendine güldü. "Sadece bir dakika, hepsi bu."

Joog, çocuklara hayrandı. Seph daha on iki, Amalek de on üç yaşındaydı ama böyle bir cesaret gösteriyorlardı.

Hep birlikte merdivenlerden geçip zemin kata indiler. Aram, her ihtimale karşı toynaklarının takırtısı duyulmasın diye yine ayaklarına bez sardırmıştı. Tally, Seph'in yanında şevkle zıplıyordu.

Ön kapıya yaklaştıkları sırada sarayın zangırdadığını hissettiler. Çocuklar ve Simron duvara doğru yalpaladılar ve dengelerini kaybetmemek için duvara tutundular. Lazuli, alçı çatırdaması sesiyle duvara çarptı. Yer bir daha sallandı sonra durdu. Saray, muazzam bir okyanusun yüksek dalgaları üstündeymişçesine sallanıyor gibiydi.

Ön kapının yanındaki masa sallandı ve üstündeki beş-altı kitap kayıp yere düşerek dağıldı. Ardından masa kaydı ve öteki duvara vurdu.

“Neler oluyor?!” diye cikledi küçük Miriam. “Neler oluyor?!”
“Bilmiyorum...” diye cevap verdi Joog.

Kapıya uçtu. Diğerleri de duvara tutuna tutuna kapıya doğru ilerlediler. Saray hâlâ sallanıyordu. Prens kapıyı aralayıp dışarı baktı. Şaşkınlıktan gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Amalek kardeşinin hemen arkasındaydı. “Ne var?” diye sordu.

“Uçuyoruz!” diye haykırdı Seph. “Saray olduğu gibi havaya kalkmış!”

Seph kapıyı iyice açtı ve hepsi etrafında toplanıp dışarı göz attılar. Doğruydu. Saray yerden kalkmıştı ve bir sıcak hava balonu gibi sürekli yükseliyordu.

“Atlatalım!” diye bağırdı Seph.

“Olmaz!” dedi Simron. “Artık çok geç.”

Haklıydı. Saray güvenli bir şekilde atlamaya müsaade etmeyecek kadar çok yükselmişti. Saldırgan bir köpeğin azılı dişlerini geçirdiği bir şeyi bırakmaması gibi dehşet onları haince yakalamıştı.

Durmadan yükseldiler, bir süre sonra kilometrelerce öteyi görebiliyorlardı. Saray hafifçe döndüğü için manzara sürekli değişiyordu; bu, bir kış manzarası panoramasıydı. Aşağıda Candara'yı

kar yağışına teslim olmuş, çatıları ve sokakları karla kaplı küçücük bir köy gibi görebiliyorlardı. Mavi Göl'ün karşı tarafındaki Karlı Tepe Dağları dimdik ve görkemliydi. Krallıkta yaşanan tüm sıra dışı olayların sessiz tanığı...

Saray yükselmeye devam ediyor ve batıya doğru gidiyordu. Püfür püfür esen rüzgâr onu Flatsage Tarlaları üzerinden sessizce Batı Tepelerine taşıyordu. Etrafını çeviren kar kaplı çit nedeniyle ancak görülebilen Charin Yolu'nun üstünden geçtiler. İşte ağaçsız tepelerin üstündeydiler ve az sonra Wilrack Ovalarının düzlüğüne çıktılar.

“Çok hızlı gidiyoruz!” diye bağırdı Joog. “Ne yapacağız?”

“Sınıra doğru yöneldik!” dedi Seph. “Bizi krallığın dışına çıkarıyor!”

Saray aniden sallandı ve yavaşladı, dönmeyi bıraktı sonra arkaya doğru eğildi. Havadaki manevra onları gafil avladı, hepsini kapıdan koridor boyunca geri kaydırıldı. Dolabın yanından geçerlerken iki esirin korku dolu seslerini duydular.

“İmdat!” diye bağırdı Razz.

Forr keskin bir çığlık attı. “Çıkarın bizi!”

Kuzgunlar, bağlarının bir kısmını çözmeyi başarmışlar, her biri bir kanadının tekini kurtarmıştı ama hâlâ birbirlerine bağlıydılar. Neler olduğuna dair hiçbir fikirleri olmadığı için panik içindeydiler. Yerden karşıya kayıp kapıya çarptılar.

Derken saray yeniden arkaya doğru eğildi, kuzgunları tekrar dolaba doğru kaydırıldı. Bu defa duvara çarptılar ve acıyla bağırdılar.

Koridorda, kimin nerede durduğu belli olmayan arkadaşlar, sanki buzun üzerindeymiş gibi geri kaydı. En önde Seph vardı ve doğruca açık kapıdan dışarı kaydı.

“İmdat!” diye bağırdı.

Çaresizlik içinde bir kolunu salladı. Eli kapı çerçevesine vurdu

ve Seph can havliyle ona sımsıkı tutundu. Bedeni aşağı sallandı, tek koluyla orada tehlikeli bir şekilde asılı kaldı. Saray düz duruma geldi, Amalek'in kapıya savrulmasına birkaç adım kalmıştı, diğerleri de arkasındaydı. Amalek, Seph'in gözünün önünde kaybolduğunu gördü. Seph gitmişti.

"Seph!" diye bağırdı.

Gözlerinde korkuyla Joog'a döndü. "Joog düştü!"

Joog hemen kapıdan uçtu.

Amalek kapıya koşup kaygıyla dışarı baktı.

"Seph!" diye feryat etti.

Flop, Miriam ve Tally telaşla kapıya gelip kafalarını uzattılar. Seph, kapının hemen altında bir merdivene tutunmuş, orada asılı duruyordu. Amalek elini ona doğru uzattı.

"Lazuli!" diye bağırdı Amalek. "Bacaklarımı tut!"

Lazuli hortumunu Amalek'in bacaklarına dolayıp onu sımsıkı tuttu.

Joog, Seph'in omzundan paltosunu tutuyor, pençeleriyle kavırıyor ve onu yukarı çekmek için çılgınca kanat çırpıyordu.

Amalek, Lazuli'ye seslendi. "Beni aşağı sarkıt!"

Lazuli ilerledi ve Amalek'i açık kapıdan sarkıttı.

"Kayıyorum!" diye bağırdı Seph.

Joog kanatlarını daha hızlı çırpmaya başladı ama Seph çok ağır-
dı. O anda çok ağırlaştı ve eli tutunduğu merdivenden kayıyordu.

Joog tüm gücünü topladı ve Seph'i destekleyip aşağıya düşmesine engel olmak için çırpındı. Lazuli, Amalek'i Seph'e doğru sarkıttı. Amalek'in elleri Seph'in kollarına erişti. Kardeşine var gücüyle yapıştı ama kolları hâlâ kayıyordu. Derken elleri buluştu ve birleşti.

Saray yeniden sallandı ve Seph'in paltosu yırtılarak Joog'un pençelerinden kurtuldu. Ardından çocukların elleri birbirlerinin avuçlarından kaydı. Şimdi sadece parmakları birbirine temas edi-

yordu. Seph'in hayatı ellerinin istikrarsız tutunuşundaydı. İkisi de gayret edip kendini zorladı ama yeterince güçlü değillerdi ve Seph'in ağırlığı parmakları birbirlerinden ayırmaya başladı. Birden Joog'un pençeli ayağı çocukların ellerinin etrafında kapandı ve sıkıştırarak elleri birbirine kenetledi.

Lazuli çekti. Amalek güvenli bir şekilde yukarı alındı, arkasından Seph ve hâlâ ellerini tutan Joog görüldü. Çocuklar sırtüstü yere düştü. Seph olanlara inanamıyormuşçasına başını iki yana salladı sonra rahat bir nefes aldı.

"Az daha gidiyordum!" dedi. "Teşekkür ederim Ammey."

Lazuli'nin ablak yüzüne baktı. "Lazuli... Ve Joog, size de teşekkür ederim."

Diğerleri yine ayağa kalkmıştı, Tally ve Flop açık kapının yanında duruyorlardı. Simron arkalarındaydı, o da aşağıya bakıyordu. İki kuzgun gagalarıyla dolabın kapısını tıklatıyor ve ara sıra bir tanesi, "Bırakın bizi!" diye bağıyordu.

Saray dönmüş, yön değiştirmişti ve Wellspring Korusu'nun üstünden geçiyordu. Joog kendi ağacını, yuvasını, yaşadığı ve çok sevdiği koruyu gördü. Koruya neşeli bir hareketlilik veren tüm canlıların, tüm yaşamın şimdi kötü bir büyüyle büyülendiğini düşününce ürperdi. Korular artık yaşamla kaynaşmıyordu. Her şey yine eski hâline dönecek miydi?

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Flop.

Hiç kimseden cevap gelmedi. Örümcek ağına takılan ve bir kaçış yolu bulamayan sinekler gibi sarayın içinde sıkışıp kalmışlardı. Kötü büyücünün gücünün kurbanıydılar ve çaresiz hissediyorlardı. Sonra Flop, kulağının dibinde Miriam'ın sesini duydu.

"Bir şeyler düşüneceğiz." dedi Miriam.

Şimdi saray güneye doğru gidiyor ama doğu yönünde kavis çiziyordu. Az sonra Funda Tepelerinin üzerinden Candara'ya doğru

geçtiler. Aram, ayaklarındaki bez parçalarını çıkarıp atmıştı, bu şekilde ayakları yere daha iyi tutunuyordu. Toynağını tahta zemine vurdu ve hepsi ona baktı.

“Galiba ben burada ne olduğunu biliyorum.” dedi. “Bela bu sarayı Candara semalarındaki bulutun içine uçuruyor. Bizi oraya kapatmak istiyor... Halo gibi.”

Simron telaşla, “Aram haklı.” dedi. “O yüzden bir yolunu bulup bu saraydan çıkmalıyız, hem de bir an önce, saray buluta ulaşmadan.”

Joog, kafasını 180 derece döndürerek tekrar dışarı baktı. Saray doğruca buluta doğru yol alıyordu. Diğerlerine yardım edebilmeyi diledi. O, uçabiliyordu ama bütün dostları büyük tehlikedeydi.

Saray hızlanıyordu ve artık Aram'ın haklı olduğuna dair hiç şüphe kalmadı. Her geçen saniye daha çok belirginleşen buluta ilerliyorlardı.

Prens ve Prensese birbirlerine baktılar.

“Sihir kitapları!” dediler aynı anda.

Kitapları çabucak ceplerinden çıkarıp incelemeye koyuldular.

“Nereye bakacağımızı biliyorum.” dedi Amalek.

Prensese birkaç sayfa çevirdi.

“Acele edin!” dedi Tally. “Bulutla yaklaşıyoruz.”

“Şurada bir yerlerdeydi.” dedi Amalek sonra heyecanla haykırdı.

“Evet, işte buldum!”

Başını kaldırıncaya diğerlerinin ona baktığını gördü. Tetikteydi ve paniğe kapılmamaya çalışıyordu.

“Bir çare var.” diye başladı hemen. “Atlamamız gerekecek! Kutun nerede Seph?”

Altından, oval sihirli kutusu Seph'in elindeydi.

“Kutuyu aç.” dedi Amalek.

Seph kutuyu açtı.

Kapıdan bakmak için dönmüş olan Tally, “Çabuk!” diye bağırdı. “Çanları çıkar ve herkese dağıt.” dedi Amalek.

Seph, altın zincirli küçük altın çanlar çıkardı ve dağıtmaya başladı.

“Sadece yedi tane var.” dedi. “Senin bir çana ihtiyacın yok Joog, Miriam, sen de Flop’un sırtında kalabilirsin. Zincirlerinden çanları boynunuza asabilirsiniz.”

Amalek sihir kitabına tekrar baktı.

“Biz yere düşmeden sihirli kutu bir şekilde bizi yakalayacak.” diye açıkladı çabucak. “Ama çanı çalmanız gerekiyor.”

Tally’nin gözleri korkuyla açıldı. “Atlayacak mıyız?” dedi.

“İşe yarayacak.” dedi Seph. “Buna güvenmek zorundasın.”

Hızla ona doğru yaklaştıkları için bulut şimdi kocaman görünüyordu. Sonra bulutun içinde onlara doğru koşan Halo’yu gördüler. Sabah ışığında parlayan gümüş bir şimşek.

“Halo!” diye bağırdı Aram.

“Atla hemen Aram!” dedi Seph. “Atla!”

Aram, şu anda Halo için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını biliyordu, atlamak zorundaydılar. Ama ona çok yakındılar.

Aram, Halo’nun gözlerinde güneşin ışığında inci gibi parlayan gözyaşlarını görebiliyordu. Onun bu hâli içine dokundu. Bulutun içine atlayıp yeniden onunla birlikte olma fikri aklını çeliyordu. En azından bir arada olurlardı. Ama diğerlerinin kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

“Seni kurtaracağım Halo!” diye seslendi.

“Seph.” dedi Amalek. “Kutuyu dışarı fırlat.”

Seph, oval sihirli kutuyu açık kapıdan attı.

Lazuli gözlerini kapattı, cesaretini topladı ve atladı. Yüksekliklerle arası iyi olan Flop, Lazuli’yi takip etti. Panik içinde olan Miriam, Flop’un ensesindeydi.

Havaya fırlayıp yere inerlerken, "İmdaaat!" diye cikledi.

Aram'ın tereddüt ettiğini gören Simron, onu var gücüyle dışarı itti sonra kendisi de atladı.

Tally uca gelmişti ama bir türlü atlayamıyordu.

"SKK, Tally, SKK." dedi büyükbabasının sesi.

Omzunda bir patinin hafif dokunuşunu sonra da onu yavaşça iterek cesaretlendirişini hissetti. Önünde bulut hızla ona doğru yaklaşıyordu ve Tally atlamak için birkaç saniyelik vakti kaldığının farkındaydı. Bunu yapmak zorundaydı. Gözlerini sımsıkı yumdu ve atladı.

Joog dışarıya doğru süzülürken, "Ben onlara göz kulak olurum!" diye seslendi Amalek'le Seph'e. Diğerleri düşerken etraflarında döndü.

Amalek ve Seph buluttan gelen bir sis dalgasının yüzlerine dokunduğunu hissediyorlardı. Halo onlara bakıyordu. Özgürlüğe hem çok yakın hem de çok uzaktı. Amalek, kapı aralığında duraksadı. Birdenbire atlamanın ve bu kadar yüksekte düşmenin korkusuna kapılmıştı. Sonra Halo'yu gördü ve onun için bir şeyler yapabilmeyi diledi.

"Hadi!" diye bağırdı Seph.

Saray bulutun içine dalmak üzereydi.

Amalek, "Halo!" diye bağırdı. Küçük altın çanını Halo'ya fırlattı ve kendisi de Seph'in eline yapıştı. Birlikte atlayıp el ele düştüler. Saray Halo'nun kafasının hemen üstündeki kara buluta girdiği sırada Seph ona bağırdı.

"Atla!"

Halo'nun sarmal boynuzunda, gümüş kıvrımına geçmiş altın bir zincir vardı. Zincirin ucunda da küçük altın bir çan asılıydı.

Yaşlı Howard'ın evinde Kara Büyücü Bela bir sandalyeye oturmuş üst katta açık bir pencereden dışarıya bakıyordu. Şapkası yerdeydi, siyah pelerinine sıkı sıkı sarınmıştı. Soluk benziyle tezat oluşturan kömür karası saçları kabaca geri atılmış, kafasına yapışmıştı. Saçı uzun ve darmadağınktı, çökmüş omuzlarından aşağı düşüyordu. Elinde asası vardı, ucunu Candara'ya yöneltmişti. Büyük lal taşı kıpkırmızı parlıyordu.

Gratch'i Eski Değirmen'deki ışığı araştırmaya göndermişti ve tek boynuzlu atı öldürüp sarmal boynuzunu zafer hatırası olarak getirmesini bekliyordu. Boynuzun sihri kendisi için kullanabileceğini biliyordu. Sarayı bulunduğu tepeden havaya kaldırmak için asasını kullanmış ve sınıra doğru yönelişini heyecanla izlemişti.

Sarayı içindekilerle birlikte sınırın karşı tarafına uçurup krallıktan çıkarmayı planlamıştı. Sonra bir yerlerde sarayı yere düşürecek ve hepsinin öldüğünü umut edecekti. Ama sonra fikrini değiştirmişti. Yönetimin onda kalmasını sağlayacak çok daha iyi bir fikri vardı. Onları bulutun içine, bulut hapishanesine uçuracaktı.

Sarayı havada döndürdü ve büyüsünü gerçekleştirmek için camdan cama koşarak saraya Funda Tepeleri üstünde daire çizdirerek kuzeydoğuya, buluta doğru yönlendirdi. Sonra saraydan küçük ve parlak bir şey düştü, büyücü düşen şeyin ne olduğunu merak etti. Ama onun için önemli olan Prens, Prens ve beraberindekilerin sarayda olması ve sarayın az sonra bulutun içine girecek olmasıydı.

"Güzel!" dedi kendi kendine, kötülük saçan bir sevinçle. "Sonunda!" Dudaklarının ucunda gülümsemeyle hırıltı arasında bir şey belirdi.

Nihai zafer anına tanıklık etmek için ayağa kalktı.

“Ne?!” diye bağırdı.

Sarayın buluta girmesinden hemen önce yere düştüklerini görmüştü. Kaçmışlardı! Başarmanın kibri kasırgadaki bir kuş tüyü gibi ortadan kaybolmuştu. Dehşet içinde oturdu ve pencereden aşağıya sarkarak öfkeyle pencere çerçevesini yumrukladı.

Saraydan düşüşlerini öfkeden köpürerek izledi.

Aradaki mesafe çok fazlaydı, önünde evler de vardı ve düştükten sonra onlara ne olduğunu göremedi ama hayatta kalacaklarını biliyordu. Bir çare bulmuş olmalıydılar, yoksa atlarlar mıydı hiç? Bu, Büyücü Elzafan'ın sihrinden başka bir şey olamazdı. Dışarı çıkıp onları bulacaktı. Pencereden doğrulup ayağa kalktı. Biraz daha beklemiş olsaydı tek boynuzlu gümüş bir atın buluttan düştüğünü görecekti.

Odadan çıktı ve merdivenlere yöneldi.

Gratch, nehir boyunca Candara'nın evleri ve köşkleri arasından kendi izlerini takip etti. Derin karda bir yol bıraktığı için geri dönüş yolculuğu çok daha kolay oldu. Krallığı hâlâ terk etmemiş olan tek bir buluttan kar aralıksız yağıyordu.

Tepesinde gökyüzüne doğru uzanan Spindley Kulesi'ne baktı. Kule, oymalarla süslenmiş sıra dışı bir binaydı. Her kuytu köşesine kar birikmişti. Buz salkımları her yerden sarkıyor gibiydi. Üst bölümünün biraz eğik olması yapıyı kısmen komik gösteriyordu. Gratch kulenin yanından çabucak geçip şehrin içine doğru yürümeye devam etti ve nehirdeki ilk keskin dönemeçten döndü. İşte Eski Değirmen tam karşısındaydı.

Temkinli adımlarla yaklaştı. Gündüz olmasına rağmen çatı katında hâlâ ışık görebiliyordu. Bu durum Gratch'i şaşırttı. Sarmal boynuzu güpegündüz neden parlıyordu ki? Hem nasıl oluyordu da gün ışığında bu kadar çok ışıldayabiliyordu?

Gratch, biraz düşünüp bir plan yapmak için durdu. Efendisinin onu tek boynuzlu atı öldürmeye göndermesi iyi olmuştu ama bu öyle basit bir iş olmayabilirdi. Gratch, tek boynuzlu atların ne kadar tehlikeli olabildiğini biliyordu.

Tek bir giriş kapısı vardı. Alt kattaki tüm pencerelerin panjurları kapalıydı. Gratch kapıya vardı, elinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak kapıyı açtı. Kapı gıcırtyla açıldı. İçerisi karanlıktı. Uzun kuyruğunu arkasından sürükleyerek içeri girdi. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordu, gözlerini kırpıştırarak karanlığa alışmaya çalıştı.

Sağ tarafında bir ses duyunca bakmak için döndü. Dönmesiyle birlikte de kafasına sert bir darbe aldı ve dünyası allak bullak oldu.

Kara Büyücü Bela alt kata inince yolculuğa çıkmak üzere hazırlandı. Dışarı çıkmak için son hazırlıklarını tamamlarken bir yandan da aceleyle bir şeyler atıştırdı ve planını düşündü. Asıl mesele Prens'le Prenses'i ve onlarla birlikte olan diğerlerini öldürmekti. Hepsini öldükten sonra da Candara Taşları onun olacaktı. Bu kadar basitti.

Arka kapıdan çıkıp derin kara adım attı. Başını kaldırıp açık gökyüzüne baktı. Kar yağışının dinmiş olması onu endişelendiriyordu ama şu anda bunun için yapabileceği bir şey yoktu.

Gökyüzüne bakarken iki kuzgunun ona doğru indiğini gördü. Bunlar Searl ve Urrg'tu. Soğuk havada süzülüp büyücünün önünde

kara kondular. Bela onlara dik dik baktı, etrafa göz gezdirdi sonra tekrar onlara döndü.

“Neden sadece ikiniz?” dedi. “Diğerleri nerede?”

Searle ve Urrg büyücüye hesap verme konusunda kendilerine güveniyorlardı ama şimdi dik dik bakan kara gözlerini görünce korktular. Onlara istediğini yapacak kadar güçlü olduğunu biliyorlardı.

“Diğerleri...” diye söze başladı Urrg çekinerek. Bu soruya hazırlıklı olmadığını fark etti, ne diyeceğini bilemedi. Korkuyla bir şeyler düşünmeye çalıştı. “Diğerleri...”

Büyücü ona hoşnutsuzlukla baktı. “Basit bir soru sordum.” dedi sabırsızlıkla. “Neredeler?”

O sırada Urrg’un bir şey taşıdığını fark etti.

“O da ne?” diye sordu.

“Bu sihirli bir kutu.” diye başladı Urrg. “Onu Prens ve Prens-est’den çaldık efendim. Sizin için çaldık efendim.”

“Neredeydi bu?” diye sordu büyücü.

“Orada.” Urrg ani bir baş hareketi yaptı ve gagasıyla işaret etti. “Geldiğimiz yerde efendim... Yaz Krallığı’nda efendim.”

“Güzeel.” dedi Bela keyifle. “Güzeel! Ver bakalım şunu.”

Uzun parmaklı elini uzatıp sihirli kutuyu kavradı. Bitki saplarından yaptıkları ilmik Searle’nin pençesine tutturulmuştu ve bağ çözülmeye başladı. Bela da ayrıca çözmeye başladı.

“Durun!” dedi Searle.

Büyücü bu ani emre şaşırılmış gibiydi ve Searle’ye kaşlarını çatarak baktı. “Ne?!”

“Yani... Şey... İı... Açıklayayım efendim.” diye kekeleydi Searle. “Efendim, söylemek bana düşmez ama... Akıllıca olacağımı düşünmüyorum... Yani... Yani... Kutuyu açmanın. Onu son açtığımızda esti... Şey... İçinden rüzgâr çıkıyormuş gibi esti efendim ve Urrg’u uçurdu gök... Gökyüzüne!”

“Burada kalın.” diye emretti Bela.

Geri dönüp eve girdi. Az sonra elinde kalın siyah iple sıkıca bağlanmış yıldız kutusuyla döndü. Kutuyu dikkatle inceledi.

“Bu, Büyücü Elzafan’dan geliyor.” diye tısladı nefretle. “Bakın, arması var. Bunu almakla iyi etmişsiniz ama ele geçirebildiğimiz tek şey bir sihirli kutu mu sadece? Bir ordu kuzgunun yapabildiği sadece bu mu? Diğerleri nerede? General ve ordumun geri kalanı?”

Searle bir cevap bulacak kadar zaman kazanmıştı ve deminki kadar gergin değildi.

“Onları son gördüğümüzde hâlâ Yaz Krallığı’nda arama yapıyorlardı efendim.” dedi. “Ama onlar işe yaramaz! Her şeyi yanlış yaptıkları için artık onlara katlanamaz olduk ve yanlarından ayrıldık. General ümitsiz vaka efendim.”

“Ne?!” Bela’nın kara gözleri hiddetle parladı ama konuşmaya başladığında serinkanlılığını korudu. “Ne demek istiyorsun? Doğru kararlar vermesi ve disiplinle liderlik etmesi için General’i bizzat kendim seçtim! Seçimimi mi sorguluyorsunuz siz?”

Bela’nın öfkelenmesinden korkan Urrg, “Hayır efendim.” dedi hemen. “General iyi özellikleri olan bir kuzgun ve siz elbette iyi bir seçim yaptınız efendim. Çok... çok iyi seçtiniz. Ama sanırım siz onu seçtikten sonra... Siz onu seçtikten sonra efendim... O, kendini tamamen bozdu efendim... Bir nevi... Bir nevi... Çıldırdı efendim.”

“Delirdi.” diye ekledi Searle, kendinden daha emin bir şekilde. “Tamamen delirdi! Ne yaptığını bilmiyor.”

“İktidar başına mı vurdu yani?” Kara Büyücü Bela gözlerini Searle’nin gözlerine dikerek ona ters ters baktı. “Bunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Evet efendim.” dedi Urrg. Büyücünün söylediklerini kabul etmesine sevindi. “Aynen öyle. Sizin seçiminiz iyiydi ama o değişti... Delirdi... Başa geçtikten sonra iktidar başına vurdu efendim.”

“Bu, birkaç şeyi açıklıyor.” dedi büyücü. “Mesela ordunun onun emrinde başarılı olamamasını. Pusula hâlâ onda mı?”

“Evet efendim.” diye cevap verdi Urrg.

“Tamam o zaman.” diye tısladı büyücü. “Tamam. Şimdi bunun için vaktim yok... Sizinle daha sonra konuşacağım çünkü daha fazla bilgi almak istiyorum. Ama şimdi Prens ve Prenses geri geldikleri için onların işini bitirmeye gidiyorum... Gördüğüm kadarıyla bunu benden başkası yapamayacak.” Searle ve Urrg’a ateş püsküren gözlerle baktı. Bakışları öyle kin doluydu ki kuzgunların ikisi de kendilerini aciz hissettiler. Sanki büyücü içlerine işlemiş ve tüm enerjilerini alıp onları hâlsiz bırakmıştı.

“Size burada kalıp nöbet tutmanızı emrediyorum!” diye hırladı köpek gibi.

Yıldız kutusunu Searle’ye uzattı. Searle, kutuyu siyah ipinden tutarak çekinerek aldı. “Bunu eve koyun ve onu gözünüz gibi koruyun.” dedi.

Sağlam iradesinin kuzgunları etkileyip etkilemediğinden emin olmak için bir süre onlara baktı sonra dönüp derin karın içinden kararlı adımlarla yürüyüp gitti.

Lazuli gözlerini açtı ve üstündeki buluttan düşen kar taneciklerinden daha hızlı düştüğünü gördü. Hem düşüyor hem de karla dolu havada tekrar tekrar yuvarlanıyordu. Bu nedenle de bir koyu bulutu, bir hızla yaklaşmakta olan karlı toprağı görüyordu.

Rüzgârda kuzeydoğuya doğru sürükleniyordu. Yere yaklaşırken Büyücü Elzafan’ın sihrinin işe yarayacağına inanarak küçük altın çanı salladı. Çan soğuk havada hoş bir sesle çınladı ve Lazuli gümüş

bir parıltı gördü. Tam kara düşmek üzereyken usulca tutulduğunu hissetti. İnce gümüş bir ağa inmişti. Ağ hem sağlam hem de esnekti, düşerken hızını kesen bir tampon görevi gördü.

Sonra başka bir çanın çınlama sesini duydu ve Flop yanına iniverdi. Ensesindeki Miriam korkuyla çığlık atıyordu. Aram, arkasından Simron sonra Tally, Amalek ve Seph ağa indiler. Hepsi çanlarını çalmış ve sihrin kendilerini tutacağına inanmışlardı. Ağ, birbirlerine dolanmış arkadaş grubunu yavaşça derin kara indirmişti. Nathan Caddesi ve Bağlantı Yolu'nun köşesindeki bir evin yanına inmişlerdi.

Kasabada kar, dağlar hariç, krallıktaki başka her yerden daha derindi. Rüzgâr sokaklarda derin kar birikintileri meydana getirmişti. Kar fırtınasının sert rüzgârından kısmen korunmuş olan evlerin arasındaki dar sokaklarda kar daha az tutmuştu.

Rüzgâr, ağdan çıkan grubun üstüne iri kar taneleri üfürdü. Ayağa kalktılar, çocukların beline kadar gelen derin karın içine batmış hâldeydiler. Üstlerindeki karları silkeleyip etrafa bakındılar. Çocuklar ve Simron paltoları sarınmıştı, şapkaları ve eldivenleri vardı. Yine de Amalek ve Seph buluta endişeyle bakıyordu.

“Buluttan kurtulabilir mi?” diye sordu Seph.

Amalek kesin konuştu. “Çan sayesinde, evet. Sihirli çan onu kurtaracak. Dua edelim de atlasın.”

Seph, kendini kaybetmişçesine kollarını sallamaya başladı ama kar yağışı o kadar yoğundu ki Halo'yu görmesi mümkün değildi.

“Atla, Halo, atla!” dedi Amalek sessizce. Halo'nun peşlerinden gelmesini dileyerek dua etti.

Aram, kara rağmen onlara doğru bir adım attı.

“Ne var?!” dedi heyecanla. “Ne oluyor?”

“Halo'ya bir çan fırlattık.” diye cevap verdi Amalek. “O da atlayabilsin diye.”

Aram kafasını gökyüzüne kaldırdı. Gümüş bir parıltı gördüğü anda kalbi yerinden çıkacak sandı. Halo atlamıştı ve onlara doğru iniyordu. Bir iki saniye sonra neredeyse aşağıdaydı. Amalek birden kardeşine bakıp koluna yapıştı.

“Çanı çalması gerektiğini bilmiyor!” dedi yüreği ağzında.

Halo neredeyse aşağıdaydı, baş aşağı düşüyordu, sırtı yere, bacakları havaya bakıyordu. Tam o sırada Prens bağırdı.

“Halo!”

Halo, Seph’in sesini duyunca kafasını çevirdi. Çan hâlâ altın zincirinden sarmal boynuzuna geçmiş vaziyette duruyordu ve çaldı. Gümüş ağ anında ortaya çıkıp düşüşünü engelledi ve onu nazikçe tuttu.

Hepsi etrafında toplanıp ağdan çıkmasına yardım ettiler. Aram bir süre ona öylece baktı. Halo karların içindeydi, gümüşü donuk sabah ışığında parlıyor, dört bir yanından kar taneleri savruluyordu. Yanına yaklaşır Halo’yu selamladı, sevinçten içi pır pırdı.

Seph, oval, sihirli kutusuna bakındı ve onlara doğru süzülürken görünce rahatladı. Onu daha havadayken aldı sonra herkes-ten küçük altın çanları toplayarak tekrar sihirli kutuya yerleştirdi. Kutuyu cebine koyup cebini ilikledi.

“Komik olan ne biliyor musunuz...” diye başladı gülümseyerek. “O iki kuzgun sarayda kısılı kaldı!”

Amalek de güldü. “Biz kaçtık ve o kendi kuzgunlarını kapana kısırdı!”

Flop’un patisini bacağında hissetti. “Ben buradan hiçbir şey göremiyorum ve patilerim üşüyor.” dedi.

Kar bir kedi için fazla derindi ve zavallı Flop yüzey seviyesinin altındaydı. “Ah, kusura bakma Flop.” dedi Amalek ona bakarak.

Amalek Flop’u, Seph de Tally’yi kucağına aldı. Hep birlikte karların arasından Bağlantı Yolu’ndaki en yakın eve doğru ilerlediler.

Evin yanında kar yağışından korunabileceklerdi. Onlar bir sonraki hamlelerini tartışırken rüzgâr dindi. Tekrar dışarı çıktıklarında iri kar taneleri gökyüzünden aşağıdaki pürüzsüz beyaz yeryüzüne ip gibi iniyordu. Bağlantı Yolu'na ilerlediler sonra sola Nathan Caddesi'ne döndüler. "Durun!" dedi Joog. "Bu ses ne?"

Hepsi hiç hareket etmeden durup kulak kabarttılar. Ayak sesleri vardı, karda yürüyen birinin ayağının altında ezilen karın ritmik kütürtüsü. Adımlar telaşlıydı ve sesi giderek artıyordu. Hiç kimse hareket etmiyordu. Yağan karın arasından bakıyorlardı.

Sonra bir gölgenin, akça pakça arka planda hayalete benzeyen bir şeyin bel yüksekliğindeki karın içinden yol açarak uzun adımlarla kendilerine doğru geldiğini gördüler. Bir sonraki adımda artık geleni açık seçik görebiliyorlardı: Siyah bir pelerine bürünmüş, siyah şapka takmıştı. Pelerinde de şapkasında da en karanlık geceden daha siyah yıldızlar vardı. Siyah giysisinin üzerine beyaz kar lekeleri düşmüştü.

Görüntüsündeki tehdit hissi çok yoğundu. Daha önce karşı karşıya geldikleri kara varlık şimdi onları yeniden içine çekiyordu. İçlerine kadar işleyerek onları ölüm soğuğuyla yakalayan soğuk eller gibi akıllarını ve bedenlerini ele geçirmeye çalışıyordu.

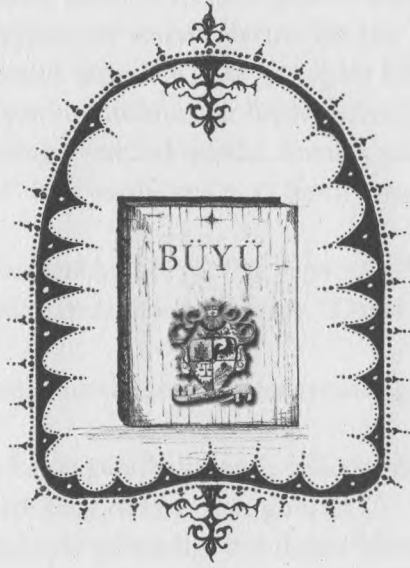
Kara Büyücü Bela şimdi hiç hareket etmeden duruyor ve onlara nefretle bakıyordu. Etraflarındaki parlak beyaz kar donuk bir griye dönüştü. Büyücünün kapkara gözleri gerçek bir nefretle parlıyordu. Asasını havaya kaldırırken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Lal taşı kıpkırmızı parlamadı sonra simsiyah oldu ve ardından büyücü gözden kayboldu.

7. Bölüm

Bulut

2. Bölüm

Bulut

Arkadaş grubu tamamen gafil avlanmıştı, yağan kar şapkalara ve paltolarına bir tüy yumuşaklığıyla yavaşça düşerken şoka girmiş bir hâlde kalakaldılar. Hepsi hayretten nutku tutulmuş bir hâlde ileriye, Bela'nın kaybolmadan önce durduğu yere bakıyordu. Amalek sessizliği bozdu.

“O nerede?!” diye sordu sessizce. Etrafı araştıran gözlerinde korku vardı.

Amalek'in kucağındaki Flop, “Ne yapacağız?” diye sordu.

“O, hâlâ orada.” dedi Simron sessizce. “Görünmüyor ama hâlâ orada...”

Sonra kar sanki kendiliğinden oynuyormuş gibi onlara doğru aralandı.

Büyücünün karda gıcırdayan ayak seslerini duydular.

“Çabuk!” dedi Joog telaşla. “Eve girelim...”

Joog'un kanadıyla gösterdiği eve doğru baktılar. Sonra Joog fikrini değiştirdi.

“Hayır!” dedi hemen. “Ahıra... Orada... Lazuli o kapılardan geçebilir.”

Joog'un sesiyle hemen harekete geçtiler. Aram en öne geçip sarmal boynuzunu kara daldırarak kapıya doğru bir patika açtı. Diğerleri onun peşinden koştular. Burada kar sokaklarda olduğu kadar derin değildi ama yine de kapının önünü kapatacak kadar birikmişti. Seph kapının kolunu tutup açmaya çalıştı ama kapı

buzlanmadan dolayı yapışmıştı. Amalek kardeşine yardım etti, kapı şiddetle sallanarak biraz açıldı sonra tekrar tutukluk yaptı.

Arkalarında kıpırtılar duyduklar. En sonda Tally vardı ve dönüp arkasına baktı. Yer değiştiren kar Bela'nın tam olarak nerede olduğunu gösteriyordu. Arkalarında, çok yakınlarındaydı. Sonra Tally, büyücünün siyah pelerinli, uğursuz görüntüsünün yeniden ortaya çıktığını gördü.

“Çabuk!” diye bağırdı Tally.

Çocuklar kapıya var güçleriyle asılıyor ve açmak için zorluyorlardı. Simron, Seph'e tutundu, o da çekmeye başladı. Halo, sarmal boynuzunu yöneltti. Kar toz hâlinde havaya kalktı ve kapı aniden açılıp Seph, Amalek ve Simron'u arkaya devirdi. Tam o anda büyücü onlara doğru atıldı ve sıkıntılı varlığının duygusuzluk girdabına çekildiler.

Büyücü, onları yakalamak için sabırsızlanırken kayıp düştü ama düşerken can havliyle elini uzatıp Tally'nin kulaklarından birini yakaladı. Büyücü ayağa kalkmayı denedi ama aşırı heyecanlı ve telaşlı hareket ettiği için yine kaydı. Tally acıyla bağırdı ve kaçıp kurtulma çabasıyla kıvrandı. Lazuli hışımla dönüp hortumunu arkaya doğru savurdu, Tally'yi yakaladı ve çekip kurtardı. Büyücünün elinde kala kala bir tutam beyaz tavşan tüyü kaldı.

On arkadaş kapı aralığından geçip ahıra doluştu. Aram ve Halo'nun toynakları samanla örtülü tahta zeminde takırdıyordu. En son Lazuli girdi ve hortumuyla kapıyı çarparak kapattı. Sonra da bir üstten bir de alttan iki büyük sürgüyle kilitledi.

Ahırda iki at vardı, büyü yüzünden donmuş, buzlu heykeller.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Amalek.

“Kapıya barikat mı kursak?” diye önerdi Tally.

“Olmaz.” dedi Joog. “O zaman bizi burada kapana kısırmış olur.”

“Haklısın.” diye başladı Simron. “Buradan çıkmalıyız... Hem de bir an önce!”

Etrafa bakındı. “İşte!”

Ahırın diğer tarafındaki bir kapıyı gösterdi. Birdenbire arkalarındaki kapılar şiddetle sarsıldı. Kara Büyücü kapıları yumrukluyordu. Hepsi kapıya baktılar, büyücünün kapıları kırıp her an içeri dalmasını bekliyorlardı. Atlar, sarmal boynuzlarını eğerek kapıya yöneltti ama o sırada kapıların zangırdaması kesildi.

Sessizlikte, tüylerini diken diken eden bir şey duydular: Büyücünün kulak tırmalayan nefesini. Büyücü o kadar yakındı ki sanki içeride onlarla birlikteydi. Sefh çevresine bakınıp dövülecek bir şey aradı ve duvara dayalı duran saplı bir süpürge gördü. Süpürgeyi alıp iki eliyle önünde ağır bir kılıç tutar gibi tuttu. Öne çıkıp Aram ve Halo'nun yanında durdu. Tally, Sefh'in yanına zıpladı.

Dışarıda büyücü kapılara dayanmış, harcadığı onca çabadan sonra kendine gelmeye çalışıyordu. Sarayı bulutun içine uçurmak, derin karın içinden buraya kadar koşuşturmak onu çok yormuştu. Biraz dinlendikten sonra kendini daha iyi hissetti ve geri çekildi. Asasını sımsıkı tutup havaya kaldırdı.

“Kapı.” diye fısıldadı Simron, odanın karşı tarafını göstererek.

Israrla parmağını kapıya doğru salladı. “Şimdi!” diye fısıldadı arkadaşlarına bakarak. “İleri!”

Aram ve Halo, süpürgeyi savaşmaya hazır bir şekilde kaldırmış olan Sefh'i ve yanındaki Tally'yi bırakıp döndüler.

“Sefh!” dedi Simron. “Şimdi onunla savaşmayacağız... Daha değil. Şimdi... Buraya gel!”

“Sefh!” diye seslendi Amalek.

Sefh savaşma fikrinden vazgeçip elindeki süpürgeyi bıraktı ve arkasından gelen Tally'yle birlikte uzaklaştı.

O anda ahır sallandı. Ne olduğunu anladılar ve hemen kapıya

doğru koşullar. Amalek kapıyı itti, Lazuli de hortumuyla ona yardım etti. Kapı dışarıdaki karlar âlemine açıldı. Yüzlerine kar vurdu. Ahır artık havadaydı ve hızla yükselirken sallanıyordu.

Amalek, ahırın bu tarafında daha derin olan karın içine daldı. Ensesindeki tüylere saklanmış olan Miriam'la birlikte Flop, Amalek'i takip etti. Onun arkasından Seph ve Tally yan yana atladılar. Simron, Aram ve Halo'ya yer gösterdi sonra kendisi de atladı. Yere indikleri anda Halo sarmal boynuzuyla derin karda yol açmaya başladı.

Joog yağan karın içinden sessizce aşağıya süzülerek diğerlerinin üstünde havada durdu. Tally, hem ön hem de arka patilerini büyük bir ustalıklarla kullanarak yol açma çalışmasına katıldı.

Lazuli'nin kapıdan sadece kafası çıkmıştı, kendini itmeye başladı. Kapı çerçevesi kırılıp paramparça oldu.

“Zorla!” diye bağırdı Amalek yukarıya bakarak.

Kapının çevresine tuğla ve harç düşmeye başladı. Lazuli daha sert itti ve sonunda geçebileceği kadar yer açıldı. Atlamaya hazırды ama birden duraksadı. Ahır çok yükselmişti.

“Atlayamam. Artık çok geç...” Yükselmeye devam ettikçe sesi giderek zayıflıyordu. “Üzülmeyin! Mücadele etmeye devam edin... Yapabilirsiniz...”

Ahır havada hızla yükselirken gittikçe küçülüyordu.

Çocuklar ve Simron kısa bir süre önce ahırın bulunduğu boşluğa baktılar. Boşluğun gerisinde, büyücü karların içinde durmuş çelik kadar soğuk gözleriyle onlara öfkeli öfkeli bakıyordu. Kar beline kadar geliyordu ve siyah pelerininde beyaz noktalar vardı.

Ansızın asası yöneltti ve kırmızı bir ışık karların içinden onlara doğru bir yol açtı. Sonra Seph'e doğru başka bir ışık yanıp söndü. Seph, kendini savunma içgüdüleriyle kolunu havaya kaldırdı. Aram'ın sarmal boynuzundan çıkan altın sarısı parlaklık ışığın yolunu keserek etrafa kıvılcımlar saçtı.

“Ona bakma!” diye bağırdı Aram.

Karın içinde bir yol açmak için canla başla uğraşan Halo ve Tally her iki tarafa da kardan duvarlar yığmıştı. Şaşırtıcı bir hızla çalışıyorlardı. Simron, Amalek ve Seph döndüler ve açılan yoldan koşarak diğerlerine yetiştiler. Aram, Kara Büyücü’ye bir ışık gönderdi. Büyücü yana kaçtı. Karın içinden geçen ışık etrafa buhar yayan bir yol oluşturdu.

Aram, Halo’yla Tally’nin kazdıkları yoldan koşup diğerlerine katıldı. Atlar dönüp sarmal boynuzlarını gösterdiler. Kenarlara yığıldıkları karlar eski yerlerini alıp yolu kapattı. Küçük kar bulutları oluştu ve rüzgârda sis gibi sürüklendi.

Şimdi Bela’nın kara gölgesi ahırın bulunduğu karsız boşlukta öbür tarafa koşuyordu. Karşıya geçince önünde bir duvar gibi örülmüş derin karla karşılaştı. Asasını kaldırdı ve bir parlamayla kar temizlenmeye başladı.

Arkadaş kafilesi kötü büyücünün korkusuyla tabanları yağlamıştı. Az sonra Aram ve Halo bir eve ulaştılar, karın içinden kapıya doğru yeni bir yol açtılar. Rüzgâr karı eve doğru estirmiş ve derin, yoldakinden çok daha derin bir kar birikintisi yığmıştı. Birikinti o kadar derindi ki en alt katın pencerelerini neredeyse tamamen kapatmıştı. Simron ve atlardan daha yüksek olan çocukların boynunu geçiyordu.

“Çabuk!” dedi Joog tepelerinden. “Geliyor!”

Joog arkasına baktı ve büyücünün çok hızlı adımlarla yaklaştığını gördü. Kaçmaları için çok geçti. Birkaç saniye içinde onları yakalayacaktı. Joog birden döndü ve Bela’ya daldı.

Kötü büyücü başını eğerek Joog’un saldırısını savuşturdu. Joog pençeli ayağını uzatıp yanağını çizdi. Büyücü bir çığlık atarak elini yüzüne götürdü ve dönüp Joog’un uçarak uzaklaşmasını izledi. Asasını kaldırıp ona doğru doğrulttu. Kırmızı bir ışın ok gibi fırla-

di. Joog tam zamanında saptı ve ışık sadece birkaç tüyünü hafifçe yakıp bir ağaca isabet etti. Ağaç alevler içinde kaldı.

Büyücü dikkatini o tarafa verirken Simron, işbaşındaydı.

“Şimdi onu kandırabiliriz.” dedi. “Seph, kapıyı aç ama içeri girme... Diğer herkes şurada başka bir yol açmaya başlasın.”

Kapının yanında büyük bir birikinti hâlinde yığılmış olan kardan bir duvarı gösterdi. Seph kapıyı açtı.

“Buraya girin! Acele edin!” dedi bir ses yakınlardan.

Hepsi hızla döndü. Ses nereden gelmişti? Tally, kapının yanından karı kazmaya başladı. İnce bir kar duvarını yarıp geçince bir kar tünelinin içinde oturan bir dağ tavşanıyla burun buruna geldi.

“Kendall!” diye fısıldadı Tally şaşkınlıkla.

Kendall apak bir tavşancıktı. Boynunda gümüş bir gerdanlık taşıyordu. Gerdanlığın ucunda da küçük bir ammolite taşı vardı. Yeşil, kırmızı ve sarının birbirine karıştığı saydam bir taşı. Yumuşak ışığın parıltısı beyaz kürkünü rengârenk boyuyordu.

Herkes içeriye doluştu. En son Simron kaldı, arkadaşlarının peşinden gitmeden önce büyücünün onları görmediğinden emin olmak için arkasına göz attı. Evin kapısını hızla çarptı ve ardından diğerlerinin yanına girdi.

“Senin burada ne işin var?!” diye sordu Tally Kendall’a.

Kendall cevap veremeyecek kadar meşguldü. Deliği onarıyordu.

“Bekle.” diye emretti Tally. “Daha Joog gelecek.”

Tam o anda Joog içeri dalarak Tally’ye çarptı.

Kendall ve Tally deliği doldurdular. İşi paylaştıkları için birkaç saniye içinde bitiverdi.

“Biz yardım etmeye geldik.” dedi Kendall. “Bakın, tünel dümdüz gidiyor sonra sağa dönüp şehrin en derin kar birikintilerinin içinden ilerliyor!”

“Şışt!” diye fısıldadı Simron.

Bela'nın yaklaşan ayak seslerini duymuştu. Büyücü kapının çarpılarak kapandığını duymuştu ve kararlı bir şekilde oraya doğru ilerliyordu. Durup kulağını kapıya dayadı. Sonra yavaşçacık açıp içeri girdi.

Uğursuz varlığını yoğun bir şekilde hissettiler sonra etkisi tekrar zayıfladı.

Simron'un hilesi işe yaramıştı.

Büyük tünele hayretle baktılar. Az ötede bir kızakta oturan yaşlı bir tavşan gördüler. Bu, Şahingöz'dü. Kızak, Becci Dağlarından buraya kadar gelebilmesi için ona özel yapılmıştı. Tally, tünelden ona doğru koştu.

"Büyükbaba!" diye bağırdı heyecanla ve büyük bir coşkuyla kızığınaya atladı.

Şahingöz patisini Tally'nin omzuna koydu. Yaşlı görünüyordu ama gözleri ışıl ışıldı. Onun boynunda da benzer bir gerdanlık vardı: Ucunda renkli ammolite taşı olan gümüş bir zincir. Tally merakla kolyeye baktı ve patisiyle hafifçe dokundu.

"Büyükbaba." diye başladı Tally. "Nasıl oldu da..."

"Tally." dedi Şahingöz torununa göz kırparak. Patisini dudaklarına götürdü. "Şişt. Sesimizi duymalarını istemeyiz. Beni görünce şaşırдың, değil mi? Bir ihtiyarın yardımına ihtiyacın olabileceğini düşündüm!"

Tally tekrar ammolite taşına baktı. Flop ve Miriam'ın tasmalarından sarkanlara benziyordu.

"O beni büyüden koruyor." dedi Şahingöz. "Büyücü Elzafan verdi... Güzel, değil mi? Sizler için de birer tane var. Sihirli kalemlerinizi olduğunu biliyor ama siz gittikten sonra onlar için endişelenmiş. Mürekkep dökülebilir... O yüzden de bunları size gönderdi. Her durumda daha etkililer."

Patisiyle gösterdi. Kızığın ucundan bir dizi gümüş kolye sar-

kıyordu. Her birinin ucunda da ışıltılı parlayan renkli ammolite taşı asılıydı. Şahingöz kolyelerden birini alıp Tally'nin kafasından geçirdi. Taşı kor gibi parladı. Kolyeyi takarken Tally'nin kulağından yolunmuş tüyleri fark etti.

"Ahh." dedi. "İyi ve doğru olan için savaşmanın zor olabildiğini öğrenmeye başlamışsın bile! Kulağın eski hâline çabuk döner. Şimdi... Diğerlerinin yanına koş ve hepsine bunlardan birer tane ver... Hadi, koş hemen."

Şahingöz hızlı bir hesap yaptı sonra dört kolye daha çıkardı. Tally, kolyeleri ağzına aldı ve zıplayarak diğerlerine vermeye gitti. Az sonra Amalek, Seph, Simron ve Joog'un, gerdanlarını yaydığı renkli ışıkla örten birer gümüş kolyesi olmuştu. Aram ve Halo'nun kendilerini koruyan sihirleri vardı zaten. Flop ve Miriam da kolyelerini daha önce almışlardı.

Tally, koşarak büyükbabasının yanına döndü.

"Büyükbaba!" diye bağırdı heyecanla, kızığa atlayarak. Sonra sesini alçalttı. "Bir sürü macera yaşadım. Biz... Yani ben ve diğerleri." başıyla tünelin öteki ucunu işaret etti... Tüm kuzgunları atlattık... Ve tünelden çıktık... Sonra da..."

Şahingöz güldü ve patisini kaldırdı.

"Biliyorum, biliyorum." dedi tatlılıkla. Gözlerinde sabahyıldızı kadar parlak bir ışık titreşti. "Daha sonra bana hepsini anlatabilirsin. Ama şimdi yapmamız gereken işler var."

Tally dedesine hayranlıkla baktı.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Bu kızakla." diye cevap verdi Şahingöz. "Büyücü Elzafan vesile oldu. Benden yardım istedi... Aslında beni yardıma çağırdı... Ve böyle bir durumda yardım etmek büyük onurdur."

"Sürekli senin sesini duyuyordum..." dedi Tally.

Şahingöz tünel boyunca baktı.

Patisini ağzına götürüp sus işareti yaparak, “Şişt!” dedi Tally’ye. “Daha sonra konuşacak çok vaktimiz olacak.”

Diğerleri hâlâ tünelin ağzında duruyorlardı. Bela’nın evin içinde dolaştığını duyabiliyorlardı. Az sonra dışarı çıktığını, kapıyı kapattığını ve yanında durduğunu duydular. Neredeyse hemen yanlarındaydı.

Soğuk havanın birkaç derece daha soğuduğunu hissettiler ve soğukta ısınmak için birbirlerine sokuldular. Çevrelerindeki her şey grileşiyordu: Giysileri, tenleri hatta gözlerinin rengi bile. Sadece ammolite taşlar rengârenk parıltılarını koruyordu. Büyücünün etrafına yaydığı hava o kadar keskindi ki kendilerini bin buzlu el tarafından tutuluyormuş gibi hissediyorlardı. Nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı.

Sonra onun nefes alışımı tekrar duydular. Soluk alıp veriş yavaş ve derindi ama çakıl taşlarının çıkardığı ses gibi kulak tırmalayıcıydı. Büyücü incecik kardan duvarın öteki tarafındaydı. Nefesi sessiz havayı ambardaki bir fısıltı gibi dolduruyordu, her yere işleyen bir kötülük yankısı. Sanki bir hayalet içlerine ulaşmış ve zorla benliklerine girmeye çalışıyormuş gibi hissediyorlardı.

Amalek ürperdi. Sonra hızlı bir ‘vınnnn’ sesi duydular, ne olduğunu biliyorlardı. Şimdi ev havaya, bulutun içindeki ahırın ve sarayın yanına doğru yükseliyordu. Bela esasını indirdi, yere değen asa karı hafiften kütürdetti. Kırmızı ışığı söndü.

Kara Büyücü Bela, evin ardında kalan boşluğa bakarak düşündü. Ya eve hiç girmemişlerse? Evin içinde onları görememişti ve bu içine bir şüphe düşürdü.

Kokularını almayı umarak havayı kokladı. Kara buluta gönderdiği evin içinde saklanmıyorlardıysa nerede olabilirlerdi? Belki de öteki evlerden birine tüymüşlerdi. İyi ama hangisine? Nathan Caddesi’nde ev çoktu.

Bela, Prens, Prenses ve arkadaşlarının saklandığı tünelin hemen yanında duruyordu. Amalek ve Seph çok sessiz karda iki delik açıp baktılar. Şok oldular. Bela'nın siyah çizmelerini ve siyah pelerininin ucunu görebiliyorlardı. İşaret parmağı ve başparmağı olmayan güçlü elini görebiliyorlardı.

Amalek'in nefesi daraldı. Başını döndü, bayılacak gibi oldu ve gözlerini kapatıp Seph'in elini tuttu. Seph, ona güven vermek için elini iki kez sıktı ve elini dudaklarına götürüp sus işareti yaptı.

Büyücü fikir yürütmeye çalışırken soluk benizli yüzünde alnı kırış kırış oldu. Kararını verdi. Bu, çok, çok çok fazla enerji gerektirecekti ama emin olmak için başka çaresi yoktu.

Asasını kavrayıp havaya kaldırdı, caddedeki bir sonraki eve doğrulttu. Asanın ucundaki iri lal taşı kıpkırmızı parladı. Ev havaya kalktı. Önce yavaşça yükseldi sonra hızlanarak kara buluta yöneldi.

Büyücü asayı yandaki eve doğrulttu, ev havaya yükseldi. Sonra bir sonraki ve derken Nathan Caddesi'ndeki evlerin tümü. Gökyüzü, havada uçan evlerle doldu. Evler sıcak hava balonları gibi buluta doğru sürükleniyor, yükseldikçe hızları artıyordu.

Caddenin bir tarafındaki evlerin hepsi gidince büyücü asasıyla biraz kar temizledi ve uzun adımlarla caddenin ortasına doğru yürüdü. Amalek rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Kara Büyücü Bela'yı gözetlemeye devam ediyorlardı. Büyücü, en uzaktaki evden başlayarak karşı sıradaki evlere asasını göstermeye başladı. Evler tek tek havalanıp tuhaf bir sessizlik içinde buluta doğru yükseldi.

"Vay be!" diye fısıldadı Prenses çok yavaşça kardeşine. Sonra ötekilere döndü. "Bütün evleri buluta gönderiyor!"

"Ne olacak!" diye gülümsedi Prens. "Bizi yakaladığından emin olmak için. Bir bilse!"

"Gitmedi mi daha?" diye fısıldadı Joog.

“Hayır.” diye cevap verdi Seph yavaşça. “Hâlâ orada.”

“Umalım da bizi bulutun içine hapsettiğine gerçekten inansın. Bu bize bir avantaj sağlar.” diye fısıldadı Joog yavaşça.

Simron önce dalgın görünüyordu sonra konuştu.

“Onu yukarıda olduğumuza inandırmanın bir yolu var mıdır?” diye sordu.

Amalek’in yüzü aydınlandı. Cebinden altın sihir kitabını çıkarıp Simron’a döndü.

“Seraplar ve yansımalarla ilgili bir bölüm var.” diye fısıldadı Amalek düşünceli düşünceli. “Daha önce görmüştüm...”

Sayfaları karıştırmaya başladı ve az sonra doğru sayfayı buldu.

“İşte burada.” dedi.

Hepsi bekliyorlardı, Bela hâlâ caddede idi. Dikkatle etrafa bakıyor, kaçmış olabilecekleri bir yol olup olmadığını, başka bir yerde saklanmış olup olmadıklarını kontrol ediyordu. Amalek sayfayı hızlıca inceledi.

“Tamam.” diye fısıldadı sessizce. “Üst tarafa bir delik açın lütfen ve herkes benim etrafımda toplansın... Ama ortanın boş kalması gerekiyor. Acele edin!”

Simron, Seph’in Aram’ın sırtına binmesine yardımcı oldu ve kuşağından bir bıçak çıkarıp ona uzattı.

“Ne kadar büyük bir deliğe ihtiyacın var?” diye sordu Seph.

Amalek başını yukarı kaldırıp gösterdi. “Şuradan şuraya kadar... Yusuvarlak olacak.”

Seph, bıçağın ağzını tepesindeki kardan tavana sapladı ve bıçağı testere gibi kullanarak kocaman yuvarlak bir delik açtı. Deliği açma esnasında üzerlerine kar düştü, silkelenip temizlendiler. Seph aşağıya atladı ve Amalek’in etrafında toplanmış olan arkadaşlarına katıldı.

“Seph.” diye devam etti Amalek. “Oval kutunu ortaya koy...”

Seph kutuyu karlı zemine koydu ve açtı.

“Çanlar gitmiş!” diye haykırdı. “Ve bakın...”

Kutunun içi üç bölmeye ayrılmıştı. Bölmelerden birinde altından yapılmış zarif bir kaşık vardı. İkinci bölmeye altın tozu, üçüncüsüne de sıvı konmuştu.

Amalek, kitabındaki açıklamayı okuyarak, “Kaşığı al.” diye fısıldadı. “Sonra üç kaşık altın tozunu sıvıyla karıştır.”

Seph söyleneni yaptı.

Amalek devam etti. “Sonra karışımı kutunun dışına dök.

Seph kutuyu eline aldı ve sıvıyı döktü. Sıvı altından bir gölcük meydana geldi. Gölcük berraktı, o kadar parlak ve düzgündü ki üstüne eğildiklerinde tıpkı bir aynadaki gibi kusursuz bir şekilde yansydıklarını gördüler.

“Artık hazırız.” diye fısıldadı Amalek. “Tally, gözünü altından ayırma.”

Amalek çatıdaki delikten kara buluta doğru baktı, diğerleri de baktılar. Tally'nin yukarıdan kendilerine baktığını gördüler. Bulutta mini minnacık görünüyordu ama buna rağmen uzun kulaklarını seçebiliyorlardı.

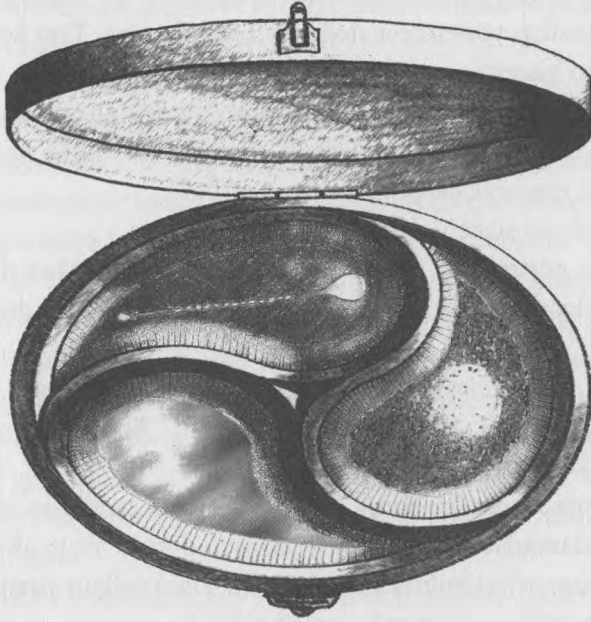
“Şuna bakın!” dedi Amalek. “İşe yarıyor!”

Şimdi Amalek de aşağıya baktı ve diğerleri onunla Tally'yi bulutun içinde gördüler.

“İnanılmaz!” diye fısıldadı Seph.

“Mükemmel!” diye ekledi Simron. “Tam da istediğimiz gibi. Artık hepimiz baksak iyi olur. Korkmuş ve dehşete kapılmış gibi görünelim! Onu öyle olduğuna gerçekten inandırmalıyız. Sen de kanatlarını kaldır Joog. Sen olduğunu anlasın ve başka bir yere uçmadığını bilsin.”

Hepsi sihirli altın havuza baktı ve dehşet içindeki, endişeli yüzleri yukarıdaki koyu bulutta sanki aşağıya bakıyormuş gibi göründü.

Bela hâlâ etrafa bakmıyor, en ufak bir hareket arıyordu. Kara gözleriyle çevreyi tarıyordu. Hareket eden hiçbir şey yoktu. Sonra başını kaldırıp buluta baktı. Az kalsın onları göremiyordu çünkü çok yüksekte ve çok küçüktüler. Onları görünce kara gözlerini bulutun içinde sıkışıp kalan gruptakilerin yüzlerine dikti ve sıksa yüzünde meymenetsiz bir gülümseme oynadı.

Kahkaha attı. Nihayet onları yenmiş olmanın rahatlamasıydı bu. Çok uzun zamandır istediği başarının tatlı duygusuydu. Şimdi ansızın her şey bitmişti.

“Sonunda.” diye düşündü, kendinden memnun. “Bu krallık benim.”

Hemen Candara Taşları geldi aklına. Onları tutsak aldığına

göre artık taşları çalabilirdi. Gücü artacak ve bir imparatorluğu, bir sürü krallığı yönetmeye doğru yol alabilecekti. Tam kontrolün heyecanını hissetti.

Hayalleri çok net değildi ama geleceğe bir göz atmış ve onu sevmişti. Sadece bir an meselesiydi. Etrafına bakınarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

“Kandı mı sizce?” diye sordu Flop fısıltıyla.

“Öyle görünüyor.” diye karşılık verdi Joog. “Yine de sessiz olalım. Yukarıda olduğumuzu düşünüyorsa... Şimdi bizi duymasını istemeyiz.”

“Evet.” diye onayladı Simron başını sallayarak. “Bu işi tamamlamamız gerekiyor. Hiç kimse konuşmasın... En azından gittiğini anlayana kadar.”

Krallığa akşam karanlığı çöküyordu. Bela caddenin ortasında hiç kıılmadan durdu sonra yavaşça döndü ve uzaklaşmaya başladı. Tüm evleri buluta yükselttikten sonra solgun yüzü yorgun ve asık, enerjisi ve gücü tükenmiş hâldeydi.

Kardan ayrıldı ve evlerden birinden geriye kalan açıklık alana geçti. Sonra birdenbire tekrar döndü ve doğruca onlara doğru yöneldi. Yaklaşan ayak seslerini ilk duyan Joog’tu.

“Kıılmamayın.” diye fısıldadı. “Geri geliyor!”

Amalek paniğe kapılmış görünüyordu. “Yukarıdaki delik ne olacak?” diye fısıldadı. “Ya daha yakına gelir ve onu görürse?”

“Görmez.” diye fısıldadı Joog. “Kar çok derin.”

Prens, yan taraftan açtıkları küçük deliklerin birinden bakıyordu. “Bu tarafa doğru geliyor.” diye fısıldadı.

Amalek, Seph’in yanına gidip diğer deliğe gözünü dayadı. Büyücünün kara pelerini göründü, birden durdu, hem de tam yanlarında.

Büyücü kendini bitkin hissediyordu ve Yaşlı Howard’ın evine doğru zorlu yolculuğuna başlamadan önce biraz dinlenmeye karar

verdi. Önünde, eskiden evin kapı basamağı olan karla kaplı bir kaya bloğu duruyordu. Üstüne oturdu.

Amalek ve Seph bir kez daha siyah çizmelerini ve pelerininin ucunu görebiliyorlardı. Rüzgâr pelerini dalgalandırdı ve üzerindeki siyah yıldızlardan biri göründü. Tuhaf bir şekilde neredeyse gözlerini kamaştırarak kadar siyah görünüyordu. Çocukları karanlığa doğru çekmeye başladı. Bu, bir hiçlik çukuru, boş bir uçurumdu ve şiddetli bir baş dönmesi yaşadılar. Korkunç bir şeyin içine çekildiklerini hissediyorlardı. Amalek bayılacak gibi oldu. Kafası öne doğru düşmeye başladı, göz kapakları kapanıyor ve titreşiyordu.

Joog, başının öne düştüğünü gördü ve hemen omzuna uçtu. Kanadıyla başını dürterek onu aymaya çalıştı, yanağını gagaladı ve Amalek gözlerini açıp şaşkın şaşkın baktı.

“Yüzünü yana çevir, Ammey. Oraya bakma.” diye fısıldadı Joog kulağına.

Amalek gözlerini çekip Seph'e döndü. Seph'in gözleri cam gibi görünüyordu. Amalek onun kolunu çekiştirdi. Seph ona bir rüyadan uyanıyormuşçasına baktı. Çevrelerindeki dünya geri döndü. Hâlâ hayalet gibi griydi ama şimdi onu daha net görebiliyorlar ve yeniden kontrol edebildiklerini hissediyorlardı.

Çizmelerinin karda çıkardığı sestten büyücünün hareket ettiğini ve uzun adımlarla uzaklaştığını anladılar. Kardaki kanaldan eskiden ahırın bulunduğu boşluğa geçti. Boş kalan toprak şimdi yağan kardan dolayı beyaz beyaz olmuştu.

Tünelde bir süre hiç kimse ne hareket etti ne konuştu.

“Rahatlayın.” dedi Simron. Hâlâ fısıldayarak konuşuyordu. “Gitti... Bunu hissedebiliyorum.”

Dağdan inen su kadar taptaze bir rahatlama doldu içlerine. Tekrar serbestçe nefes aldılar.

“Bu sefer çok yaklaştı.” diye fısıldadı Amalek.

“Ama onu kandırdık.” diye fısıldadı Seph gülümseyerek. “Gerçekten yukarıdaki bulutun içinde olduğumuzu sanıyor.”

“Bu çok iyi oldu!” dedi Flop.

“Harika!” diye cikledi Miriam. “Harika!”

“Ama... Lazuli ne olacak?” diye fısıldadı Amalek. Neredeyse ağlayacaktı. “O, bulutun içinde. Ne yapabiliriz?”

“Şu anda hiçbir şey yapamayız.” diye karşılık verdi Joog. “Belki daha sonra... Ama şimdilik devam etmeliyiz.”

Tüneli bulmak sürpriz bir hediye gibiydi. Büyücünün gittiğinden kesinlikle emin olmak için kıpırdamadan ve konuşmadan buldukları yerde birkaç dakika daha beklemeye karar verdiler.

Bela, gelirken açtığı patikayı takip ederek yol alıyor ve Spindley Kulesi yakınlarındaki Nathan Caddesi virajını alıyordu. Eskiden evlerin olduğu boş yerlerden geçmişti. Bağlantı Yolu'nun dönemecinden Charin Yolu ve High Caddesi'nin Nathan Caddesi'yle birleştiği yere kadar tüm evler gitmiş, geriye karın yeni yeni tutmaya başladığı bomboş toprak parçaları kalmıştı.

Kötü büyücü, Yaşlı Howard'ın evine dönüyordu. Sihir yaptıktan sonra gücü tükenmişti ama şimdi hepsinin tuzağa düştüğünü biliyordu ve bundan hiç şüphesi yoktu. Belki bulutu krallığın dışına uçurur, Moone Krallığı'ndan ve Büyük Synamian Okyanusu üzerinden geçirirdi. Okyanusun üstünden geçerken bulutu azgın ve derin sulara düşürür ve böylece hepsinin yaşamına son verirdi.

Ancak bunu daha sonraya bırakacaktı. Önce fena hâlde dinlenmeye ihtiyacı vardı, dinlendikten sonra da bir yolculuk daha yapacaktı. Bu, bir süredir dört gözle beklediği bir yolculuktu. Bu

yolculuk onu Taş Şelalesi'nin arkasındaki Brinscally Mağarası'na götürecektir ve orada fazlasıyla hak ettiği ödüle kavuşabilecekti: Candara Taşlarına.

Horrik yer altı tünellerinden kurtulma girişiminde ciddi bir ilerleme kaydetmişti. Tünellerde yankılanan korkunç feryadı tekrar duymuştu. Bu, şimdiye kadar duyduğu en korkutucu sestir: Acı, öfke ve yoğun korkunun berbat bir karması. Ses uzaktan geliyordu ama saldırgan korkuyla sırtında bir ürperti hissetti. O anki içgüdüsel sestense uzaklaşmak oldu. Boynundaki siyah pusulanın loş ışığında ters istikamete yöneldi. Tuttuğu bu yol onu Merlode Gölü'nün durgun sularını özenle kucaklayan Korum Mağarası'na getirmişti. Horrik mükemmel bir yüzücüydü, suya daldı ve karşıya yüzdü.

Bu tarafta su gölün dışına akıyordu, kendini dolambaçlı bir tünelin içine süzülürken buldu. Akıntıyla sürüklendi.

Bir virajdan döndükten sonra önünde bir loş ışık görünce şaşırıldı. Yaklaştıkça şaşkınlığı daha da arttı. Zincirinden bir kayaya asılmış ve suyun üzerine sarkan siyah bir pusulaydı bu. Horrik, yanından geçerken pusulayı ağızıyla kaptı. Zincir kayadan kurtuldu ve dişlerine vurarak şingirdadı.

Arkadaş tayfası kar tüneli boyunca ilerleyerek Şahingöz'ün kızıtağında oturduğu yere gelmişti. Tally hâlâ büyükbabasının yanında oturuyordu. Joog, Amalek'in omzundaydı.

“Bu tünel sayesinde kurtulduk.” dedi Joog, Şahingöz’e.

Şahingöz kafasını kaldırıp ona baktı. “Yardım etmek zevkti... Ama şimdi onu yenmemiz gerekiyor.”

“Büyükbaba!” dedi Tally heyecanla. “Tüneli nasıl yaptın?”

“Biraz yardım aldım!” diye cevap verdi Şahingöz. “Burada otuz üç, seninle birlikte otuz dört tavşanız Tally...”

“Ama...” diye sözünü kesti Tally. “Nasıl bildin? Buraya nasıl geldin?”

“Büyücü Elzafan bana Harris’le haber yolladı.” dedi Şahingöz. “Biz dağ tavşanlarının karı kazmakta ne kadar iyi olduğumuzu biliyor ve bizden buraya gelip size yardım etmemizi istedi. Biraz yardımla başarabileceğinizi düşünüyordu. Burada sizin için bir tünel oluşturduk bile, böylece görünmeden dolanabilirsiniz.”

“Peki ama nerede olacağımızı nasıl bildiniz?” diye sordu Seph.

“Bilmiyorduk... En azından tam olarak bilmiyorduk. Şehrin içinden geçeceğinizi sanıyorduk.” Kendi kendine güldü. “Gökten düştüğünüzü görmek sürpriz oldu. Ben her şeyi gördüm... Sarayın havalanmasından sizin düşüşünüze kadar. Evlerin arasında birkaç tünel yapmıştık zaten ve en azından birini keşfetme şansınız olduğunu düşünüyorduk. Bulamadığınız takdirde sizi bulması için Kendall’ı gönderecektim.”

Seph, Şahingöz’e gülümsedi. “Tam zamanında bulduk. Diğer tavşanlar nerede?”

Şahingöz tünelin ilerisine bakıp kafasını salladı. “Oradalar.” diye yanıt verdi. “Şu anda hepsi kazmakla meşgul, şehrin içinden bir tünel yapıyoruz. Karın en derin olduğu... Biriktiği yerlerden devam ettiğimiz için çok dolambaçlı. Hepinizin hatta Aram ve Halo’nun da geçebilmesi için böyle yerleri seçtik. Tünelin herkesin sığabileceği büyüklükte olmasına özen gösterdik, fil hariç! O kadar büyük yapamadık! Ama ne yazık ki fil de şu an bulutun içinde zaten.

Tabii buraya gelmeleri için diğer tavşanları ikna etmem gerekti ama Büyücü Elzafan'ın onları çağırdığımı duyunca hemen razı oldular!”

“Harika.” dedi Simron, tünele göz gezdirerek. “İnanılmaz bir iş başarmışsınız. Hadi, yola koyulalım.”

“Yolu takip edeceğiz.” dedi Şahingöz.

Tally kızaktaydı. Kendall arkaya yerleşti, ön bacaklarını kızağa koydu ve itmeye başladı.

Tünelin zeminindeki kar iyice sıkıştırılmıştı ve kızak rahatça kayıyordu. Diğerleri arkadan kızağı takip etti. İki çocuk Aram ve Halo'nun sırtında gidiyordu. Simron, Flop'la yan yana yürüyor, Joog da uçarak geliyordu.

Tally ve dedesi hem gidiyor hem de sohbet ediyorlardı.

Tally birden endişelenmiş gibiydi. “Ama büyükbaba, bir başına yolculuk etmemeliydin. Artık çok yaşlısın.”

“Bu fırsatı kaçıracağımı düşünmüyorsun, değil mi?” dedi Şahingöz. Gözleri gençlik coşkusuyla ışıltıyor ve Tally'nin boynundaki ammolite taşının renkli ışığını yansıtıyordu. “Hem bu kızakta kral gibi yolculuk ediyorum! Peki sen nasıl dayandın, bıçkın delikanlı?”

“Senin tavsiyene uydum!” diye cevap verdi Tally. Kendini bilge bir öğretmenin uslu öğrencisi gibi hissediyordu. “Türlü türlü olaylarla karşılaştım... Ve SKK gerçekten yardım etti.”

“İşe yarıyor, değil mi?” dedi Şahingöz. “Tally, hepimiz bize yardım edecek hatırlatıcılara ihtiyaç duyarız. En iyi hatırlatıcılar hep basit şeylerdir... Mesela... Dinlemek... Bakmak... Koklamak! Ama ben senin başaracağını biliyordum.”

“Sürekli senin bana SKK kısaltmasını hatırlatan sesini duydum ve her defasında da işe yaradı.” dedi Tally.

“Elbette işe yarar.” diye karşılık verdi yaşlı tavşan.

Hızlı bir tempoda ilerliyorlardı ve birkaç köşeyi dönmüşlerdi bile.

“Tally, şimdi Kendall’ı biraz dinlendirip kızıağı bir süre itmeye ne dersin?” dedi Şahingöz.

Bu fikir Tally’yi heyecanlandırmıştı. “Evet, lütfen.”

Kızaktan atladı ve büyük bir hevesle görevi Kendall’dan teslim aldı. Kızıağı hızlıca itti. Kızak tünel boyunca beklediğinden daha kolay kayınca Tally yüzüstü yere yapıştı. Kendall’la birlikte kızıağın peşinden koşmaya başladı. Aksi gibi tünel eğim yaptı ve kızak daha da hızlandı. Tam yakalamak üzereydiler ki kızak tünelin duvarına çarpıp birdenbire durdu. Şahingöz ileri savrulmuş ve kardan duvara dalmıştı. Arkasından da karlar düşünce yaşlı tavşan kayboldu.

Tally ve Kendall çıldırmış gibi kazmaya başladıkları sırada bir ses duydular ve öylece kalakaldılar. Bu, Bela’nın kaba ve sert sesiydi.

Kötü büyücü az ötede karda hareketlenme fark etmiş ve ne olduğuna bakmaya koşmuştu. Şimdi yere eğilip Şahingöz’ü kulaklarından yakaladı. Zavallı yaşlı tavşancığın kaçacak vakti olmamıştı. Büyücü tavşanı havaya kaldırıp öylece tuttu.

“Söyle bakalım... Sen neden donmadın?” diye sordu. Sözleri zehirli ok gibi saplanıyordu.

Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Büyücünün gözleri kısıldı.

“Soruma cevap ver!”

Şahingöz’ü daha sıkı kavrayıp yüzüne yaklaştırdı. Şahingöz sessizliğini koruyor ve ona korkusuzca bakıyordu.

“Büyük dertler açamayacak kadar yaşlı görünüyorsun ama yine de sorularıma cevap vermen gerekiyor.”

Şahingöz hâlâ sessizdi.

“Tamam o zaman...” diye tısladı büyücü kinle. “Dilini yuttun demek? Yap bakalım numaranı. Bir halt karıştırmadığın kesin ya burada hayatta kalırsan daha sonra senden gerçeği öğreneceğim.”

Büyücü cebinden büyük, siyah bir bez parçası çıkardı. Şahingöz’ü beze sardı ve köşelerini iple sımsıkı bağladı. Tally ve Kendall

büyücüyü dehşet içinde dinliyor, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Tally tünelin gerisine göz attı, diğerleri onlara yetişmek üzereydi.

Acilen bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi ve hiç düşünmeden karın içinden açık havaya çıktı. Bela, uzun adımlarla uzaklaşıyordu. Uyduruk siyah çuvalı omzuna yüklenmişti.

“Ne oldu?” dedi Seph. Aram’ın sırtından indi ve delikten dışarıya baktı.

“Şahingöz!” dedi Tally nefes nefese. “Büyücü onu yakaladı! Götürüyor! Ne yapacağız?”

Artık hepsi oradaydı. Halo ve Amalek geldiler, onların arkasından Flop ve son olarak da Joog ve Simron.

Tally çıldırmış gibiydi. İri kahverengi gözlerinden yaşlar boşanıyordu. “O kadar hızlı itmemeliydim!” dedi. “Ne yapacağız?”

Seph elini uzatıp Tally’nin sırtını okşadı. Onu avutmak için, “Bu senin hatan değil Tally.” dedi şefkatle.

“Benim hatamdı.” diye hıçkırdı Tally. “Kızağı ben itiyordum!”

“Tünele gir Tally.” dedi Simron nazikçe.

Tally tünele atladı.

Amalek onu kucağına alıp tatlı tatlı konuşmaya başladı. “Tally... Sen bunu bilerek yapmadın ve bir eğim olduğunu bilemezdin ki!”

“Amalek haklı.” diye araya girdi Seph. “Kendini suçlama... Olacağı varmış.”

Çocukların sözleri teselli ediciydi ve Tally kendini biraz daha iyi hissetti. Ama hâlâ olanların yükü altında eziliyordu. Suçluluk ve pişmanlık doluydu.

“Ne yapacağız?” diye yalvardı.

“Elimizden geleni yapacağız.” dedi Joog. “Ve ona yardım etmek için en iyi şansımız planımıza sadık kalmak.”

Aram ve Halo kafalarını sallayarak onayladılar. Flop, Tally’ye yaklaştı.

“O, hayatta.” dedi. “Yani onu kurtarma şansımız hâlâ var. Bak benim başıma neler geldi de ben dayandım, değil mi?”

Tally, etrafında bir sürü dostu olduğunu hissederek kafasını salladı. Körpe yüreğinde büyükbabasına duyduğu derin sevgiye şimdi onu tekrar göreceğinin güçlü umudu da eklendi.

“Joog haklı.” dedi Simron. “Hep birlikte planımızı konuşmamız gerekiyor. Burada durup her şeyi tartışsak iyi olur.”

Kara Büyücü Bela karların içinde yorgun argın yürürken enerjisinin tükendiğini hissediyordu. Hava artık kararmak üzereydi, büyücü Candara’dan yeni çıkmış, Yaşlı Howard’ın evine doğru Tazer Nehri’ni takip ediyordu. Kasabadan ayrıldığında kar yağışı devam ediyordu. Nasıl olduysa berrak gökyüzü yine bulutlanmıştı ve hızla yağın kar etrafında bir milyon beyaz arı gibi dönüyordu.

Büyücü, karda daha önce açtığı patikadaki izlerini takip ediyordu. Güçlkle yürürken havanın ayazı çevresinde şiddetini artırıyordu. O geçerken karın altındaki bitkiler sararıp soldu, bir ağacın altından yürürken bir dal çatırdayıp koptu ve kafasını ıskalayarak kara düştü. Büyücü daldan korunmak için durup geri adım attı sonra yola devam etti. Candara Taşlarına sahip olmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Bu taşlar sayesinde rakipsiz bir güç olacağını hissediyordu.

Yürürken yolculuğunu bu kadar zorlaştıran derin kara sövüp sayıyordu. Engellenen her adım içini daha da karartıyor gibiydi. Uyuyup dinlenmek ve zayıflamış sihirli güçlerine yeniden kavuşmak için bir an önce Yaşlı Howard’ın evine dönmesi gerektiğini biliyordu.

Şimdi krallığa gece çökmüş, her yeri koyu bir karanlık sarmıştı.

Ama büyücünün etrafında kör bir ışık kar taneciklerini aydınlatıyordu. Bu, büyücünün boynundaki kara pusulaydı ve yürürken büyücüyü doğru yöne çekiyordu.

Yaşlı Howard'ın evine yaklaştı. Birazdan eve girip dinlenebilecekti. Yarın, gücünü topladığı zaman da Candara Taşlarını çalacaktı. Taşların ona kazandıracığı gücü hayal ederken bu düşünceyle heyecandan nefesi kesilecek gibi oldu.

Eve ulaşmak için son bir gayret göstermeden evvel azıcık dinlenme ihtiyacı duydu. Karın fazla derin olmadığı bir ağacın altında durdu. Bezden yaptığı uyduruk çuvalı omuzlarından indirip karların üstüne bıraktı. Büyücü, Şahingöz'ün bezin ucunu bağladığı yerdeki küçük bir delikten dışarıyı görebildiğinin farkında değildi. Şahingöz o delik sayesinde hem dışarıyı görebiliyor hem de temiz hava alabiliyordu.

Bela şöyle bir durup çuvala baktı sonra onu tekmeleyecekmiş gibi bacağına havaya kaldırdı. Bacağı soğuk havada çuvala doğru savrulurken Şahingöz darbenin yakın olduğunu gördü ve zıpladı. Çuval birden hareket etti ve Bela'nın siyah çizmesi hedefi ıskaladı. Diğer bacağına üstünde döndü, dengesini kaybetti ve kafası ağacın gövdesine çarptı. Yüzüstü karların içine düştü.

Büyücü orada hareketsiz yatarken Şahingöz bunu fırsat bildi. Ön patilerinin tırnaklarıyla çekiştirerek deliği büyütmeye çalıştı ama çuvalın ağzı çok sıkı bağlanmıştı ve açılacak gibi değildi. Uzun ön dişlerini kullanarak yırtıp açmayı denedi. Kumaş çok sağlamdı. Bu da işe yaramayınca güçlü arka bacaklarını ve iri ayaklarını yere vurup güç alarak hopladı. O bacaklarla gençliğinde ormandaki geyikten daha hızlı koşabiliyordu. Artık yaşlandığı için bacakları gençliğindeki kadar güçlü değildi ama yine de çuvalı kardan dışarı atlatmayı başardı.

Kötü büyücüyle arasındaki mesafeyi açmaya çalışarak tekrar

tekrar hopladı. Dikkate değer iyi bir atlamadan sonra kafasında sert bir darbe hissetti ve bir baş dönmesi dalgası onu takatsiz bıraktı. Gözlerinin ferî giderken her şey bulanıklaştı.

Çuvalın havaya kaldırıldığını hissetti. Delikten bakınca çuvalı kaldıranın bir dost olduğunu görmeyi tüm kalbiyle umut etti. Kalbi küt küt atıyordu. Bu kaçma girişimi zaten çelimsiz olan bedenini fazlasıyla tüketmişti, öyle ki her an bayılacak gibiydi. Dikkatlice delikten baktı. Tam önünde Bela'nın uğursuz yüzü vardı, öfkeden ateş püsküren kapkara gözleriyle ona bakıyordu.

“Sakin!” dedi çok kaba ve keskin bir sesle. Sesi o kadar tesirliydi ki Şahingöz onu kemiklerinde bir sızı gibi hissedebiliyordu. Büyücü, çuvalın ağzını içine bakabilecek kadar açtı. “Bunu bir daha sakın yapma!”

Şahingöz daha fazla dayanamadı. Birdenbire yaşlı hissetti kendini. Bütün bu olanlar onun için çok fazlaydı, artık tüm gücünün tükendiğini hissediyordu.

Bir zamanlar capcanlı ve parlak olan fersiz gözleriyle her şeyi puslu ve belli belirsiz görüyordu. Baş dönüyor ve bilinci bulanıyordu.

Büyücü, Şahingöz'ün boynunda parlayan ammolite taşı fark etti. “Bu nedir?” diye sordu.

Taşı almak için elini çuvala uzattı. Tam o sırada Şahingöz'ün bedeni güçsüzleşti ve ammolite taşı da onunla birlikte aşağıya düştü. Şahingöz öylece çöktü, ani bir rüzgâr karşısında sönüveren titreşim bir alev gibi gözlerinin önündeki görüntü tamamen silindi. Yaşlı bedeni bez çuvalın dibine yuvarlandı.

“Elimde öleyim deme!” diye bağırdı Bela. “Senden bilgi almam gerek.”

İpi tekrar sınımsıkı sıkı, çuvalı omzuna attı ve ağacın yanına dönüp oturdu. Kısa bir moladan sonra yolunu tamamlamaya ha-

zır hissetti. Yaşlı Howard'ın evine vardı, ağaçların arasından geçip bahçeye girdi.

Ön kapıyı açıp girdi, kapıyı çarparak kapattı ve karlı dünyayı dışarıda bıraktı. Hafif hafif parlamaya devam eden pusulasının ışığında karanlıkta ilerleyerek vaktinin çoğunu geçirdiği arka odaya yöneldi.

Arkasından kapıyı kapatarak çuvalı ilgisizce yere attı. Çuval pat diye düştü ve tahta döşemelerin üstünden kayarak yavaşça duvara çarptı. Büyücü asasını duvara dayadı, kötü kokan eski koltuğa çöktü ve gözlerini yumdu.

Nihayet uyuyup dinlenebilecekti. Derin bir nefes alıp yavaş yavaş bıraktı.

Odanın öteki ucundan gelen alçak perdeden bir inleme sesiyle telaşlanıp ayağa fırladı, asasını kaptı. Asanın kırmızı parıltısı odayı güneşin doğuşu gibi aydınlattı.

“Kim var orada?” diye sordu büyücü.

“Benim efendim.” diye homurdandı Gratch.

“Gratch.” dedi büyücü rahatlayarak. “Dönmüşsün.”

Karanlık odanın içinde Komodo ejderinin duvar boyunca uzanan devasa kalıbını gördü. Asanın kırmızı parıltısı yavaş yavaş azaldı. Büyücü asayı koltuğa dayadı, siyah bir mum yaktı, mumu şömine rafına koydu. Sarı ışık büyüdü ve titreşerek Amalek'in altından sihirli yıldız kutusunda yansıdı. Yıldız kutusu şömine rafında mumun yanında duruyordu. Hâlâ sıkıca bağlıydı.

Büyücü kendini tekrar koltuğa bıraktı. Yorgun gözlerini açık tutmaya çalışarak odanın karşı tarafındaki Gratch'e baktı.

“Gratch, Prens ve Prens'ini yakaladım.” dedi. “Beraberlerindeki de.”

Gratch kafasını kaldırdı. “Nasıl efendim?”

Büyücü nefretle tıslayarak cevap verdi. “Onları buluta tıktım.”

“Hepsini mi?”

“Hepsini. Baykuşu bile. Peki sen ne yaptın? Tek boynuzlu atı yakaladın mı?”

“Hayır efendim.” diye yanıtladı Gratch somurtarak. Eski Değirmen’de aldığı darbeden sonra kafası hâlâ zonkluyordu.

“Neden?” diye çıkıştı büyücü.

“Çünkü oradaki tek boynuzlu bir at değildi... En azından ben olmadığını düşünüyorum.”

Büyücü kaşlarını çattı. Aklından bir sürü soru geçti.

“Kimdi öyleyse?”

“Bilmiyorum.”

“Ne?!” Büyücü tekrar ayağa kalkıp Gratch’e doğru adım attı.
“Sonra ne oldu?”

Büyücü dikkatle Komodo ejderine bakıyordu.

“Efendim, değirmene girdiğimde içerisi çok karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordum... Sonra bir şey kafama vurdu. Yere yıkıldım ve kendime geldiğimde boynumda bir ip vardı ve bir şey beni tutuyordu. İp yukarıya doğru çekildi sonra bu ses kulağıma fısıldadı...”

Gratch sustu.

“Evet... Evet.” dedi büyücü sabırsızlıkla. “Devam et... Ne dedi?”

“Fısıldadı...” Gratch içine korku salan gücün tıslayan fısıltısını hatırlayarak ürperdi. “Fısıldadı... Kasimir’e söyle...”

“Ne?!” diye bağırdı büyücü şaşkınlıkla. “Bu imkânsız! Nereden tanıyor beni? Kimmiş bu?”

“Bilmiyorum.” diye cevap verdi Gratch.

Sonra büyücü zehir tükürür gibi tısladı. “Sen onun kim olduğunu gördün mü?”

“Hayır.” dedi Gratch. “İçerisi çok karanlıktı ve o benim arkamdı.”

“Peki başka ne söyledi?”

“Dedi ki... ‘Kasimir’e şunu söyle: Ben burayı ele geçirmeye hazırım.”

Gratch tekrar susup korkusunu kontrol etmeye çalıştı.

“Ele geçirmeye mi?!” dedi büyücü, şaşırması gibi görünerek kafasını iki yana salladı. “Ele geçirmek mi?! Başka ne dedi?”

“Kasimir’e söyle Candara Taşları bende’ dedi.”

Bela afalladı. Dizlerinin bağı çözüldü, tekrar koltuğa çöktü. Bu, onun planlarını mahvetmişti. Bu acı neredeyse dayanılmazdı.

“Başka bir şey söyledi mi?” diye sordu sessizce.

“Evet efendim.” diye homurdandı Gratch. “Burayı... Bütün krallığı ele geçirmeye hazır olduğumu söyledi. Ama daha fazla güç için güçlerini sizin güçlerinizle birleştirmek istiyormuş... Ama her şey onun kontrolünde olacakmış. Siz güçlerinizi birleştirmek istemezseniz de burayı zaten ele geçirecek ve o zaman sizin işiniz bitecekmiş.”

Bela huzursuzca yutkundu. “Başka bir şey dedi mi?” diye sordu.

“Hayır.”

Odada birkaç dakika sessizlik oldu. Büyücü bu haberle aldığı darbenin altında sendeliyordu. Aklı karman çorman olmuştu. Aniden öfkeyle patlayarak yumruğunu koltuğun koluna vurdu. Sonra oda tekrar sessizliğe gömüldü.

Kapalı kapının arkasındaki koridorda Searle ve Urrg bir rafta birbirlerine sokulmuşlardı. Konuşulanları ilgiyle dinliyorlardı.

Bir süre sonra büyücü doğru dürüst düşünmek için büyük çaba harcadı. Kontrolünü yeniden kazanmaya başladı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Gratch.

“Biz hiçbir şey yapmıyoruz.” diye tısladı büyücü meşum bir kesinlikle. “Bırakalım o bize gelsin... Ve geldiğinde hazır olmalıyız.”

“Ya taşlar ne olacak efendim?” dedi Gratch hırıltıyla. “Onlar güçlü.”

“Eğer taşları aldıysa bana çalışmış demektir Gratch. Onları mağaranın korumasından çıkarmış! Ve buraya geldiğinde taşları ondan alacağım.”

Asasını kavrayıp hızla yere vurdu. Kırmızı ışığı yine parladı sonra yavaş yavaş söndü.

“Onun bundan haberdar olduğunu sanmıyorum.” dedi asasına doğru başını sallayarak. “Gücüm onu çok şaşırtacak.”

“Evet efendim.”

Büyücü durup biraz düşündü, Candara Taşlarına kafa yorarken gözleri uzaklara daldı.

“Taşları çaldıysa bu krallıktan biri olduğu kesin... Başka türlü onları nasıl çalabilirdi ki? Bekleyelim bakalım, o taşları bana getirecek.”

“Ama efendim.” dedi Gratch. “Ya taşlar konusunda blöf yapıyorsa ve taşlar onda değilse?”

“O da iyi.” diye dudak büktü büyücü. “Düşündükçe blöf olduğu benim de aklıma yatıyor. Eğer öyleyse o zaman biz de planladığımız gibi hareket ederiz ve ben taşları çalarım... Kuzgunlar buraya gelir gelmez birkaçını mağaraya taşları almaya göndereceğim. O taşları istiyorum Gratch!”

Gratch kafasını salladı. Dilini ağzından yılan gibi çıkarıp tekrar içeri aldı. “Bu iyi efendim.”

Büyücü öne doğru eğildi ve Gratch’e çok dikkatli baktı.

“Çok uzun zamandır taşlar için bekliyordum.” diye tısladı. “Ve şimdi avucumdalar. Onları alacağım ve onların gücü benim olacak!”

Oda, sanki büyücünün zalimce sözlerini özüksüyormuşçasına sessizleşti. “Bu büyücüye ya da her ne ise ona teslim olmayacağım.” diye devam etti kararlılıkla. “Başkasının emri altına girmeyeceğim. Hiç kimse gözümü korkutamaz! Bu krallık benim, o yüzden bu sahtekârla savaşağız. Tamam mı Gratch?”

“Evet efendim.” diye cevap verdi Gratch. Efendisinin şiddetli öfkesinden öylesine korkmuştu ki aynı fikirde olmamak aklının ucundan bile geçmedi.

Bela başını geriye yasladı ve göz kapakları kapandı. Aldığı haberle büyük bir şok yaşadığı için son birkaç dakika yorgunluğunu bir kenara bırakmıştı. Şimdi yeni bir gelgitin çaresizliğiyle derin bir yorgunluk bastırıyordu.

“Dinlenmem lazım.” dedi. “Sen de nöbet tut. Üst kata çık ve oradaki pencerelerden gözetle.”

Gratch’in kafası aldığı darbeden dolayı hâlâ zonkluyordu ve aslında o da uyumak istiyordu. Hantal bedenini isteksizce kaldırıp ayaklandı, odadan çıktı ve merdivenleri tırmandı.

Yukarıya çıkınca odalardan birinde bir hareketlenme duydu. Durup dinledi sonra sessizce odaya sürünmeyi denedi. Pençeleri ahşap zeminde öyle çok ses çıkarıyordu ki dikkatli davranmaktan vazgeçip hızla kapıdan içeri daldı. Kırık camdan çıkıp kar yağışlı havaya uçan iki kara kuzgunu görmeye yetişmişti.

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

8. Bölüm

Yer Değiştiren Çöl

8. BÖHMEN

Der böhmische Löwe

Der böhmische Löwe ist ein Symbol der böhmischen Krone. Er ist ein goldener Löwe, der auf einem roten Hintergrund steht. Der Löwe ist ein Symbol der Stärke und der Herrschaft. Er ist ein Symbol der böhmischen Krone, die von den Königen von Böhmen getragen wurde. Der böhmische Löwe ist ein Symbol der böhmischen Nation. Er ist ein Symbol der böhmischen Kultur. Er ist ein Symbol der böhmischen Geschichte. Er ist ein Symbol der böhmischen Identität. Er ist ein Symbol der böhmischen Freiheit. Er ist ein Symbol der böhmischen Unabhängigkeit. Er ist ein Symbol der böhmischen Demokratie. Er ist ein Symbol der böhmischen Gerechtigkeit. Er ist ein Symbol der böhmischen Gleichheit. Er ist ein Symbol der böhmischen Brüderlichkeit. Er ist ein Symbol der böhmischen Liebe. Er ist ein Symbol der böhmischen Hoffnung. Er ist ein Symbol der böhmischen Glaube. Er ist ein Symbol der böhmischen Frömmigkeit. Er ist ein Symbol der böhmischen Frömmigkeit. Er ist ein Symbol der böhmischen Frömmigkeit.

Jamaar, Moone Krallığı'ndaki çölden yolculuğuna devam etmişti ama çok zahmet çekiyordu. Susuzluktan dili damağı kurumuştu. Hızlı hızlı solumak başlangıçta iyi geldi ama sonra ağzı kurudu, sıcak hava dilini ve boğazını kavuruyordu. Bacakları gittikçe güçsüzleşiyor ve başı fırl fırl dönüyordu. Ancak buna rağmen hayatta kalma kararlılığı öylesine sağlamdı ki hâlâ güneşin konumuna göre ilerleyebiliyordu. Bu sayede batıya doğru bir yol izliyordu.

Yalpalayarak yürümeye devam etmiş, derken ileride gördüğü bir şeyle yorgun bacaklarına güç gelmişti. Ne çok uzakta ne de çok yakında, kumdan yükselen sıcaklıkta parıldayan bir ağaç gördü. Odaklanmak için kendini zorladı ve görüntü daha net belirdi. Ağaç tek değildi, başka ağaçlar da vardı, yandaki küçük çalılıkla bir küme oluşturuyorlardı. Ağaçlık alanın hemen önünde kum bitiyordu, burası çölün son bulduğu yerd. Jamaar bundan daha güzel bir manzara görmemişti.

Artık neredeyse orada olduğunu bildiği için kumda sendele-yerek ve sallanarak devam etti. Çölün yavaş yavaş yok olmasını beklediği için kumun bittiği ve birden çimenlerin ve bitkilerin

başladığı çizgiyi görünce çok şaşırmıştı. Derken bir şey oldu, Jamaar'ın kulakları havaya dikildi. İleride garip tıkrıtı sesleri duydu.

Çölün sonuna doğru yaklaştıkça ses daha çok duyuluyordu. Jamaar tedbirli davranmak zorundaydı. Biraz düşünmek için oturdu ve kafasını bir yana hafifçe eğerek kulak kabarttı.

“Bu nedir?” diye düşündü. “Dikkatli olmalıyım...”

Tekrar yürümeye başladı. Çölün başladığı çizgiye vardı ama tam önünde durup tıkrıtı sesinin nereden geldiğini anlamak için yere baktı. Önce sadece kumda kıpırtılar gördü ama sonra yavaşça ve büyük bir dikkatle kafasını eğip daha yakından baktı, kumu kokladı.

Elektrik çarpmış gibi ani bir hareketle geri çekildi. Kumdan iki kuyruklu küçük bir akrep atladı ve burnunu sokmaya yönelik bir hamle yaptı. Jamaar yeterince hızlı davrandı ve birkaç kez havlayarak karşılık verdi. Akrep buna aldırmadı ve hummalı bir şekilde kumu eşelemeye başladı. Jamaar ona bakakaldı ve derken yanında bir akrep daha fark etti sonra bir tane daha. Hat boyunca baktı ve daha çok akrep gördü. Hepsi vızır vızır çalışıyor, kazıyor ve kumla toprağı arkalarına atarak otağı çöle dönüştürüyorlardı.

Çölü akrepler yapıyordu. Yüzlercesi, binlercesi, belki milyonlarcası vardı. Her biri çok sıkı çalışıyor, kıskaçlarını tıkrıdarak çölü ilerletiyorlardı. Çöl, yavaş ama istikrarlı bir şekilde araziye tüketiyor, toprağı kuma dönüştürüyordu. Bu, yer değiştiren bir çöldü.

Jamaar güçsüz hissediyordu ama akreplerin sırtlarına kıvrılmış kanatları olduğunu görünce biraz güç topladı. Akreplerin havalanıp ona saldırmalarını istemiyordu. Büyük bir buluta tırmandıklarını hayal etti ve hiç vakit kaybetmeden yürümeye karar verdi.

Çizginin karşı tarafına atladı, çimenlere ayak bastı sonra yürümeye devam etti. Birkaç sarsak adımdan sonra ağaçların gölgesine girdi. Akan su sesi tatlı bir nağme gibiydi ve Jamaar sesi takip ederek küçük bir dereye vardı. Kafasını serin suyun üstüne eğdi ve gözü

dönmüşçesine kana kana içti. Kavrulmuş dili rahatladıktan sonra bile bir süre daha içmeye devam etti.

Susuzluğunu giderdikten sonra çimenlere yayıldı. Derenin sırıltısını dinleye dinleye uyuyakaldı.

Horrik, dönemeçli yolun son birkaç yüz metresinde iri gövdesini sarp kayalığa doğru çekti. Bilmeyerek Jamaar'ın geçtiği yolu izlemişti. Aynı yer altı deresinde akıntıya kapılmış sonra Büyük Symarian Okyanusu'na sürüklenmişti. Aynı akıntıda küçük, taşlık kumsala yüzümüştü. Çakıl taşlarına tırmanır tırmanmaz dinlenmek için çökmüş ve uyumuştü.

Uyandığında hava karanlıktı. Şimdi boynunda iki siyah pusulası vardı. İkisine de sanki tesadüfen sahip olmuştu. İlki, Jamaar'la hoşuktan sonra Gümüş Kuyu'ya düşmeden önce ayağına takılmıştı. İkincisi de Jamaar'ın Darsan Loperi'nin masasından çaldığı pusulaydı. Horrik onu suda yüzerken tünelde asılı bulmuştu. Pusulayı kapmış ve sahile ulaşana kadar ağzında taşımıştı. Şimdi ikisi de boynunda gecenin karanlığında parlıyor, Horrik patikadan sarp kayalığa doğru tırmanırken sallanıyor ve birbirlerine çarpıyorlardı.

Patikadan ayrılıp falezin tepesine çıkar çıkmaz manzarayı gözden geçirmek için biraz durdu. Pusulalar şimdi daha çok parlıyor ve ay, önünde alabildiğine uzanan çöl kumunun dalgalarına gümüş bir ışıkla vuruyordu. Jamaar'ın aksine, Horrik'in nerede olduğuna dair bir fikri yoktu.

Durduğu yerden ileriye doğru ayrılan birtakım izler vardı kumda. Horrik, izlere daha yakından bakmak için koca kafasını eğdi. Ağzından ölümcül salya damlıyordu, birkaç damlası kuma

düşerek cızırdadı. Horrik uzun, çatalı dilini uzattı ve havayı tatmak için birkaç dakika öyle tuttu. Sonra tanıdık bir koku aldı. Aldığı kokuyla şok oldu. Dehşetini karmaşık duygular seli izledi. Bu, Jamaar'ın kokusuydu!

Kafası düşüncelerin saldırısına uğradı. İçinde yoğun memnuniyet ve nefret duygularının birbirine karıştığını hissetti. Başına onca dert açmış olan bu köpekten intikam almak istiyordu. Zihninde acı dolu hatıralar canlandı.

Öfkeyle gerildi. Yer altı tünellerinde tutsak kaldığında Jamaar'a dair nefret ettiği şeyleri tekrar tekrar düşünmüştü, söylediği ve yaptığı şeyleri. Şimdi Horrik'e bir mucize gerçekleşmiş gibi geliyordu. Jamaar'ın, intikam almayı her şeyden çok istediği köpeğin peşinde doğru iz üzerindeydi. Horrik onu bulup öldürmek için her şeyi yapardı ve şimdi onun izlerini takip edebilecekti. Çok değerli bir hazineyi tesadüfen bulmak gibi bir şeydi bu.

Horrik uykudan sonra kendini güçlü ve Jamaar'ın bulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır hissediyordu. Kokuyu takip etmeye başladı ve büyük bir hevesle kum boyunca koştu. Ilık gece havası yolculuk için mükemmeldi. Koşarken yakında yiyeceği yemeği hayal edince bakteri dolu salyası akmaya başladı. Jamaar'ı yiyecekti ve bu o güne kadar yediği en doyurucu yemek olacaktı.

Elli kadar kuzgunun olduğu Erkekler Bölüğü bir süre önce Karlı Tepe Dağlarından ayrılmıştı. General artık siyah pusulanın hareketlerine ve kılavuzluğuna aldırıyordu çünkü ona olan inancını kaybetmişti. Pusula gece hâlâ hafifçe parlıyor ve zaman zaman hâlâ sallanıyordu.

Kar yine lapa lapa yağıyor ve görüş mesafesini daraltıyordu. Kuzgunlar yeri görebilmek için biraz alçalmak zorunda kaldılar. Ulu Dağ'ı iyice araştırdıktan sonra Clase Moy Gölü'nün sonra da Mavi Göl'ün üzerinden uçtular. Rüzgârı arkalarına almışlardı, yani aşağılarda düşmanı ararken çok fazla çaba harcamadan sürüklenebiliyorlardı.

Kara, sevimsiz kuzgunlar bir araya toplanmıştı, en önde General, onun arkasında Albay Gerr'le kabataslak bir ok işareti oluşturuyorlardı. Flatsage Tarlalarının bembeyaz görüntüsü aşağıda terk edilmiş ve Ay'ın yüzeyi kadar hareketsiz uzanıyordu.

General, sesini tüm orduya duyurmayı umarak, "Dikkat edin!" diye bağırdı. "Bu defa onları bulmalıyız. Uçarken gözden geçirmeye devam edin!"

Her zaman olduğu gibi arkadakiler pek duyamıyordu.

Gerr, kafasıyla Candara yönünü işaret ederek, "Efendim, ya çoktan oraya gitmişlerse?"

"Sorun değil. Birazdan orada olacağız ve onları yakalayacağız." dedi General.

"Peki ya onları geçtiysek efendim?" dedi Gerr.

"Yine problem değil." General tedirgin olmaya başlıyordu. "Baksana, senin sorunun ne?! Gayet açık! O zaman geldiklerinde yakalarız. Her halükarda biz kazanacağız, onlar kaybedecek. Anlaşıldı mı?"

"Firariler ne olacak efendim?" diye sordu Gerr. "Casuslar... Searle ve Urrg?"

General kafasını döndürüp arkasından gelen orduya seslendi. "O iki firari için gözünüzü açık tutun!"

Arkada konuşmalar oldu. "Ne dedi?" diye sordu bir kuzgun.

"Bıktım bundan." diye mızırdandı başka biri. "Ne söylediğini hiç duyamıyoruz!"

“Bir gizlenme yeri görürseniz bizi uyarın.’ gibi bir şey dedi.” diye cevap verdi ilki. Öyle söylediğine karar verdiler.

“Ordudan kaçan o casuslar ne işler çeviriyorlar acaba?” diye sordu General.

“Belki...” diye başladı Gerr.

“Tahmin yürütmeyi kes. ‘Belki şöyledir’... ‘Belki böyledir!’ Bula-cağız onları.” Sonra kafasını çevirip arkadan gelen orduya seslendi. “Önce Candara’yı tarayıp düşmanın izini arayacağız. Sonra Yaşlı Howard’ın evine gidip efendimize rapor vereceğiz. Tamam mı?”

Kuzgunlar, arkada olup da General’in söylediklerini net duya-mamış olanların da diğerlerine uymasıyla koro hâlinde “Tamam!” diye bağıldılar.

“Güzel! Giderken düşmanı arayacağız... Adamakıllı arayacağız!”

General tekrar Gerr’e döndü. “Sağı solu arayıp taramamız gerekebilir. Ama onları bulacağımızdan eminim.”

“Sonra da onları öldüreceğiz efendim.” dedi Gerr neşeyle. “Ondan sonra da efendimize haber verebiliriz.”

“Aynen.” diye onayladı General.

“İyi haber ve kanıtla efendim!” diye ekledi Gerr.

“Aynen!” dedi General keyifle. “Büyük efendimize delil gö-türüp ona sunmak bana zevk... Büyük zevk verecek! Bunun için sabırsızlanıyorum...” Arkasından hayal kırıklığıyla ekledi. “Yeter ki onları bulabilelim Gerr.”

Konuşmayı bıraktılar ve Flatsage Tarlalarının üzerinden Canda-ra’ya doğru uçarken altlarındaki pürüzsüz, beyaz araziye taramaya odaklandılar.

“Gitmiş!” diye bağırdı Jum.

Crayle kafasını salladı.

“Saçmalama!” dedi. “Saray kaybolur mu hiç?” Tek gözüyle yanındaki Jum’a bakmak için döndü. “Yanlış geldik herhâlde.”

Crayle, Jum ve Iker, Silvermay Ormanı’nda bir ağaca tünemişlerdi. Sıralı bir şekilde oturuyorlardı. Iker dalda yumaklanmış ve Jum’a yaslanmıştı. Körpe tüyleri ısınması için biraz kabartılmıştı, uyukluyordu. Jum ona kendi oğluymuş gibi bakmıştı. Crayle, Jum Iker’i yanlarına almaları için ısrar ettiği için surat asıyordu.

Ulu Dağ’daki korunaklı yerde dinlendikten sonra hepsi kendini tazelenmiş hissetti ve kar yağışının olmadığı açık gökyüzünün altında yolculuk yapmak çok daha kolay oldu. Şimdi yine lapa lapa kar yağmaya başlamıştı ve görüş mesafesini daraltıyor, yakın çevrenin dışındaki her şeyi gözlerden gizliyordu. Üç kuzgunun siyah tüyleri karla beneklenmişti.

“Yanlış gelmedik.” diye ısrar etti Jum. “Burayı tanıyorum... Ve zaten neredeyse hiç kar kalmamış, demek ki yakın bir zamanda erimiş.”

Crayle yanıldığını kabul etmek istemiyor ve kuşkuğu görünüyordu.

“Hmmm.” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Bence yanış yerdeyiz. Bu demek oluyor ki burayı casusluk için kullanamayacağız. Sarayı bulmamız gerekecek.”

“Anlamıyorum.” dedi Jum. “Bütün bu casusluk işi zaten saçma.”

Iker birden uykusundan uyanıp meraklı gözlerle baktı. “Casusluk mu? Siz casus musunuz?”

Crayle gururla, “Evet!” diye cevap verirken Jum da aynı anda öfkeyle “Hayır!” dedi. Crayle, Jum’a ters ters baktıktan sonra Iker’le konuşmaya devam etti.

“Biz düşmana casusluk ediyoruz.”

Iker daha bir canlandı.

“Ben de casus olabilir miyim?” diye sordu.

“Olmaz.” diye atıldı Jum. “Bu, Crayle’in aptalca fikri sadece. Casusluk edecek birini nasıl bulacak ki zaten?”

Çileden çıkmış bir hâlde gözlerini yukarı dikti ve kafasını iki yana salladı.

“Ben casus olmak istiyorum.” dedi Iker. “Caus, casus, casus olacağım.”

“Olmaz.” diye tersledi onu Crayle. “Casusluk eğitim, zekâ ve keskin bir göz ister... Ve benim gördüğüm kadarıyla sende bunların hiçbiri yok.”

Iker başını yana eğdi ve tiz bir sesle mızdırdı. Ağlıyordu.

“Beğendin mi yaptığımı!” dedi Jum sinirli bir şekilde. “Onu ağlattın.”

Koruyucu kanadıyla Iker’i sardı. Birkaç dakika sessizlik oldu ama Crayle ve Jum arasındaki hava gergindi. Sonunda sessizliği bozan Jum oldu.

“Ona karşı çok kabasın.” diye başladı söze. “Ona daha iyi davranmalısın.”

Gergin bir sessizlik daha oldu. Bu kez sinirli bir tavırla konuşan Crayle bozdu sessizliği.

“Tamam... Tamam o zaman. Ben... Şey... Ona karşı nazik olmaya çalışacağım. Casus olmayı öğreteceğim ona.”

“Hayır, hayır.” dedi Jum. “Ben öyle demek istemedim.”

Iker yeniden neşelendi.

“Ben... Casus olacağım!” dedi heyecanla.

“Sakin ol Iker.” dedi Jum ve Crayle’e döndü. “Onu ümitlendirme.”

Crayle yağın karın arasından dalgın dalgın baktı. Bu genç kuşun yanlarında olması fikri hiç hoşuna gitmiyordu ama madem

öyle olması gerekiyordu o hâlde ona casusluğu öğretecek ve bu durumu lehine çevirecekti.

“Öğrenmek istiyorsa... O zaman ben de ona öğreteceğim.” diye bildirdi kararını.

“Harika!” diye bağırdı Iker. Dalda heyecanla hoplayıp zıplayarak karın bir kısmını silkeledi. “Casus olacağım!”

“Daha önce birini gözetledin mi hiç?” diye sordu Crayle.

“Hayır.” diye yanıtladı Iker.

“Peki öyleyse. Casusluk keskin göz ve kurnazlık gerektirir. Kurnazlık ve keskin göz Iker. Öğrenmenin en iyi yolu izlemektir... Beni izlersen öğrenirsin. Candara şehrine gidip etrafa bir göz atacağız.”

Jum, Iker’e baktı ve gözlerinde ışıldayan gençlik coşkusu gördü. “Öyleyse ben de burada biraz dinleneyim.” dedi. “Ama sakın bir belaya bulaşmayın.”

“Bundan hiç kuşkun olmasın.” diye cevap verdi Crayle.

“Hiç kuşkun olmasın.” diye tekrar etti Iker.

Crayle, Iker’e onay veren bir bakışla baktı ve başını salladı.

“İşte bu!” dedi. “Casuslar sadece gözetler ve başkalarına çaktırmadan bilgi toplarlar. Bir casusun görevi budur. Keskin gözler ve kurnazlık. Beni takip et.”

Iker içine bir heyecan dalgası yayıldığını hissetti.

“Ve...” dedi Jum, dikkatlerini çekmeye çalışarak. “Uzağı görmek pek mümkün değil, o yüzden kaybolmayın.”

Crayle daldan atladı, Iker hemen arkasından onu takip etti. Yönünü belirlemek için havada iki tur attı sonra onları Candara’ya götüreceğini düşündüğü yöne doğru süzüldü.

Arkadaş grubu planlarını görüşmeyi bitirdikten sonra Tally ve Kendall kızağa oturdular. İki de suskun görünüyordu. Şahingöz'ün kaybolması Tally'yi o kadar çok üzmüştü ki ağlamadan konuşamıyordu. Hâlâ olanların kendi hatası olduğunu, kızağı o kadar hızlı itmekle aptallık ettiğini düşünüyordu. Büyükbabasını tekrar görmek onu çok heyecanlandırmıştı ama şimdi, yaptığı korkunç hatadan sonra onu bir daha hiç göremeyebilirdi.

Dışarıda yağan kara baktı. Kar, gecenin karanlığında gri görünüyordu. Seph elini uzatıp Tally'yi şefkatle okşadı. Tally, Seph'in tesellisine minnettardı ama bu hoşluk Şahingöz'ü geri getirmiyordu. Tally, suçluluk ve üzüntünün ağır yükü altında eziliyordu. Joog, delikten dışarıya bakıyordu ve konuşmak için onlara doğru döndü.

“Ben gidip etrafı bir kolaçan edeyim.” dedi. “Hemen dönerim.”

Delikten çıktı ve yağan karın içinden sessizce yükseldi. Güçlü beyaz kanatlarıyla buz gibi soğuk havayı kavrayıp daireler çizerek uçtu. Altın sarısı gözleri kuzgunlardan herhangi bir iz için tetikteydi. Sert esen rüzgâr yüzünden çevresindeki kar oldukça yoğundu. Derken bir ara rüzgâr dinince Joog kusursuz gece görüşüyle üstünde bir şey fark etti. İçini bir şok dalgası sardı. Başta o şeyi sadece bulanık bir şekilde görebiliyordu ama sonra görüntü belirginleşti. Hızla ona doğru dalış yapan başka bir kuşun siyah hatlarıydı gördüğü. Gözlerini ona dikti.

Joog yana doğru yön değiştirdi ve kendini bir dövüşe hazırladı. Kuş hızla aşağıya doğru inerken kar Joog'un yanından fırtına hâlinde geçiyordu. Kuşu takip etti ancak yoğun kar yağışında onu gözden kaçırdı.

Joog, tünel duvarındaki deliğin yanına karların üstüne indi ve kuş gitmişti. Kafasını yavaş yavaş çevirip etrafı taradı. Arkasından duyduğu bir sesle irkilip hızla döndü. Yanı başında karda bir hareketlenme oldu, ardından karların içinden bir kafa çıktı.

“Neville!” diye bağırdı Joog heyecanla.

Neville, karın içine dalış yaptıktan sonra sersemlemiş görünüyordu. “Geri döndüm.” dedi.

“Neville!” dedi Joog tekrar. “Sanmıştık ki... Biz sanmıştık ki...”

Joog, Neville’i gördüğüne o kadar çok sevinmişti ki ne diyeceğini bilemiyordu. Havalanıp Neville’e doğru süzüldü, yanına kondu.

Amalek ve Seph, Neville’i duydular ve heyecanla tünelden çıktılar. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde Neville’e baktılar. Hayatta olduğuna inanmakta güçlük çekiyorlardı. Sonra karla mücadele edip kendilerine yol açarak albatrosa doğru ilerlediler. Neville’in renkli çizgili atkısı boynundaydı. Bir ucu önünden aşağıya, diğer ucu arkadan sarkıyordu. Neville onlara bakıyor ve yere çakılmanın ardından hâlâ biraz sersem görünüyordu.

“Ah, siz ikiniz!” dedi mutlulukla. “Sizi görmek çok güzel. Sanmıştım ki bir daha hiç...”

Çocuklar onu kollarının arasına sarınca sözlerini bitirmeden sustu. Biraz sonra Seph geri çekildi.

“Ne oldu?” diye sordu. “Nasıl kaçtın?”

“Fırlayıp uçtum.” diye cevap verdi Neville.

“Dile kolay!” dedi Seph.

Neville etrafına bakındı. “Diğer herkes nerede?” diye sordu.

Amalek deliği işaret ederek, “İçerdeler.” diye cevap verdi.

Joog şimdi başlarının üstünde havada duruyordu.

“Neville.” dedi. “Seni görmek harika ama açık olan yerden tünele girsek iyi olacak... Çevrede kuzgunlar olabilir.”

“Kuzgunlar mı?” dedi Neville etrafına bakınarak. “Şimdiye kadar onların icabına bakmışsınızdır diye düşünmüştüm!”

“Sen haklarından gelirsin diye onları sana saklamayı düşündük.” diye şaka yaptı Joog. “Şimdi içeri girelim.”

Neville uzun kanatlarını açtı ve muazzam süpürme hareket-

leriyle karın yüzeyi boyunca kendini sürükledi. Aynı anda büyük perdeli ayaklarıyla da hantal hantal tepiniyordu. Tüm bu hareketler havaya kar bulutları kaldırdı ve sanki Neville köpüklü bir denizde yüzüyormuş gibi görünüyordu. Kanatlarıyla dört kez sürüklendikten sonra deliğe ulaştı, kanatlarını topladı ve tünele girdi. Çocuklar da onun arkasından girdiler. İçeride bir kez daha heyecanla karşılandı.

Joog iniş yaptı ve delikten içeriye baktı. Aram ve Halo'nun sarmal boynuzları parıltılarıyla etraflarındaki kar yüklü duvarları aydınlatıyor ve ammolite taşlı kolyeler renkli ışıklarıyla hafifçe parlıyordu.

“Onlar ne?” diye sordu Neville.

“Onlar hepimizi koruyor.” dedi Seph. “Büyüden yani. Onları bize Büyücü Elzafan gönderdi. Peki ya sen... Büyü seni etkilemiyor mu?”

“Bunun sayesinde hayır.” diye cevap verdi Neville.

Renkli sihirli atkısının uçları kendiliğinden havaya kalktı, ilerleyip diğerlerinin önünde eğilerek onları selamladı. Amalek gülümseyerek eğildi ve atkının selamını aldı, diğerleri de onu taklit etti.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Seph. “Nasıl kaçtın?”

“Kara Büyücü Bela hakkında çok önemli olabilecek bazı şeyler öğrendim ve öğrendiklerim kaçmama yardım etti. Yani, Büyücü Elzafan'ın şatosunun arkasındaki karanlığa düştüğümde buraya kadarmış dedim kendi kendime, sonum geldi. Çok karanlıktı ve... Çok, şey, tek kelimeyle berbat... Korkunçtu... Ve ben umudumu yitirdim. Atkıma sarındım, faydası olduğundan eminim. Acıyı hafifletti. Karanlıkta pek göremiyordum ama düştüğümü hissettim. Çok uzun sürmüş gibiydi... Ne kadar uzun sürdüğünü söylemek zor... Ve çok şükür ki atkı beni korudu, o olmasaydı kesin ölürdüm.”

Duraksadı, büyük kanatlarını biraz açıp karı silkeleyerek diğerlerine sıçrattı. Sonra kanatlarını tekrar topladı.

“O karanlıkta...” diye devam etti. “Arada bir aydınlanıyor, parlıyor ve umut veriyordu... Sadece kısa bir süreliğine. Atkım gerçekten güzeldi ve beni her zaman şaşırtıyordu ama bu defa sırrını çözdüm. Yani, bu karanlıkta ben aslında Bela’ya yakındım... Bir nevi onun içinde, karanlık fikrindeydim... Ve aydınlık olduğunda... Yani bu o uykuya daldığı zaman ve uyandığında oluyor. Çok kısa bir süre... Genelde birkaç saniye ama bazen birkaç dakika. Ama o uyanır uyanmaz her yer yeniden kararıyor.”

Yine sustu ve etrafını sarmış, onu dikkatle dinleyen arkadaşlarının yüzlerine baktı. Yeniden arkadaşlarıyla bir aradaydı ve bu Neville için büyük mutluluktu.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Amalek. “Nasıl kaçtın?”

“Şey, bu aydınlık anlardan birinde şansımı denedim.” diye sürdürdü Neville konuşmasını. “İyice odaklandım ve ışığı görür görmez can havliyle uçtum. Atkım yardım etti, öne doğru savrulurken bana yol açtı. Derken birdenbire karanlıktan çıkıp kendimi Yaşlı Howard’ın evinde Bela’nın yanında buluverdim. Bela tam önümde uyuyordu. Neyse ki derin uykudaydı da ben kaçarken uyanmadı. Odadan sessizce sıvışıp üst kata çıktım ve kırık bir camdan uçup kaçtım.”

“Neville.” diye güldü Seph. “Merdivenleri kendi başına tırmandın ha!”

“Evet.” diye kıkırdadı Neville. “Zor oldu... Özellikle de ses çıkarmamak için uğraşırken. Ama çaresiz kalınca yapabileceklerine şaşırsın!”

Arkadaş grubuna baktı.

“Lazuli nerede?” diye sordu.

“Yukarıda.” dedi Seph, kolunu havaya sallayarak. “Korkarım Candara semalarındaki bulutun içinde sıkışıp kaldı... Sarayla ve bir sürü evle birlikte.”

Neville şaşkın şaşkın baktı. “Nasıl oldu bu?”

Birinin cevabı vermesine kalmadan Neville, şiddetli bir rüzgârın önünde kalmış gibi birden titremeye başladı. Gözleri korkudan iri iri açıldı.

“İmdat!” diye bağırdı. “Beni geri çekiyor... Bunu hissedebiliyorum!”

Kim var kim yoksa hepsi Neville’e doğru hareketlendi. Seph, Neville’in üstüne abanacakmış gibi ileri atıldı ama ona ulaşmadan Neville, “Yo, hayır!” diye haykırdı ve birden havaya yükseldi. Tünelin çatısına çarpıp içinden çıktı. Sıçrattığı karlar aşağıda dehşete kapılan arkadaşlarının üstüne düştü.

Kar yatışınca delikten dışarıya baktılar. Yüzlerine kar tanecikleri düştü ama Neville’den eser yoktu. Gitmişti!

Simron ayağa kalkıp çevresindeki üzgün yüzlere baktı. Neville’i tekrar gördüklerine çok sevinmişlerdi ve hepsi de ne olduğunu biliyordu. Neville tekrar Kara Büyücü Bela’nın ruhuna çekilmişti.

“Orda olduğunu biliyoruz.” diye avuttu Simron onları. “Yaşadığını biliyoruz... Yani umut var... Umut çok.”

“Simron doğru söylüyor.” dedi Seph. “Ne kadar çabuk toparlanırsak o kadar iyi.”

Bu sözlerin faydası oldu. Neville için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu, işlerine yarayacak şeylere odaklanmaları en iyisiydi.

Amalek, ağlamamak için kendini çok zor tutarak, “Çatıdaki deliği onarsak iyi olur.” dedi.

Çocuklar, deliği onarmak için atların sırtına çıktı. Bu iş düşüncüklerinden daha zordu ve durmadan kar düşüyordu.

Yan taraftaki delikten içeriye bakmakta olan Joog, “Bırakın.” dedi. “Ben üstüne birkaç dal koyarım. Sonra da buradan etrafa bakınırım. Neler olduğunu anlamak istiyorum... O kuzgunların nerede olduğunu...”

“Dikkatli ol Joog.” dedi Amalek.

“Olurum.” diye karşılık verdi Joog. “Bu deliği onarmak kolay olacak. Bildirilecek bir şey olursa çatıdaki delikten geri geleceğim... Eğer olmazsa Yaşlı Howard’ın evinde görüşürüz... Bahçesinin sounundaki ağaçlarda. Hepimiz orada buluşacağız, tamam mı?”

Amalek ve Seph aynı anda, “Tamam.” dediler.

Atların sırtından indiler ve Joog’un istediği gibi kardan ince bir duvar yaparak deliği çabucak onardılar. Simron onlara yardım etti.

“Hadi gidelim.” dedi Simron ve önden giderek yol gösterdi.

Çocuklar yine atların sırtına tırmandı. Aram, Simron’un peşinden ve herkes ışıktan yararlınsın diye Halo da en arkadan ilerledi. Kendall, perişan görünen Tally’nin oturduğu kızağı itiyordu. Flop, ensesinde Miriam’la birlikte Halo’nun yanından yürüyordu.

Kara Büyücü Bela’yla karşılaşmaları, Lazuli’nin yakalanıp bulutun içine hapsedilmesi ve şimdi de şahingöz’ün esir alınması hepsini fena sarsmıştı. Neville’in ikinci kez kaybolması da onlara korkunç bir hayal kırıklığı yaşatmıştı. Büyünün ağır havası dinmek bilmeyen bir acı gibiydi.

İlerledikçe tünelin yapılış şekline hayret ettiler. Duvarları pürüzsüz, zemini pürüzsüzdü, en güzel şekilde tamamlanmıştı.

Amalek, Kendall’a dönerek, “Bütün bu işi nasıl yapmışlar?” dedi.

“Otuzdan fazla tavşandık. Hep birlikte yaptık.” diye cevap verdi Kendall. “Tünel kazmakta üstümüze yoktur... Tüneller bizim evimizdir.”

“Neden bu kadar çok zikzaklı?” diye sordu Amalek.

“Bizim yaşadığımız yerde tünelleri böyle yaparlar.” diye karşılık verdi Kendall kızaktan. “Eskiden beri hep bu şekilde yapılırmış. Ama aynı zamanda da en derin kar birikintilerini takip ediyorlar.”

Onlar kar seviyesinin altından yol aladursunlar, Joog şehre

doğru süzülüyordu. Gün sona ererken hava hızla kararıyordu. Joog arada sıra bir evin penceresinde bir yüz görüyor ve bir an gözetlendiğini düşünüyordu ama her seferinde yüz krallıktaki diğer bütün insanlar gibi tamamen hareketsiz, donmuş birine ait çıkıyordu.

Adamın biri bir üst kat penceresinden hafifçe aşağıya sarkıyordu. Büyünün etkisi derinleşip de kuşlar düştüğünde az kalsın o da düşecek gibi olmuş, hafifçe sallanmış ve pencere çerçevesine dayalı kalmıştı. Şimdi kafasında kar upuzun gri-beyaz bir şapka gibi birikmişti. Burnundan, kulaklarından ve çenesinden uzun buz saçakları sarkıyordu. Joog, bu donmuş insanların duyularının çalışıp çalışmadığını merak etti: Hâlâ görebiliyor, duyabiliyor ve koku alabiliyorlar mıydı acaba? Sert, soğuk havayı hissedebiliyorlar mıydı? Rüzgârla birlikte ağızlarından içeriye giren karın tadını alabiliyorlar mıydı?

Yağan karın gri perdesi arasından Spindley Kulesi hayal gibi belirdi. Joog, kar tabakasının içine batarak kulenin en tepesine ustalıkla indi.

Arkadaşların o sırada içinden geçtikleri tünelin üstünde büyük bir kuzgun grubu daireler çizerek uçuyordu. Bu grup Erkekler Bölüğü'ydü. Başlarındaki General düşmanı da iki kaçağı da bulamadıkları için öfkesinden burnundan soluyordu. Uçarken boynundaki pusula serbestçe sallanıyordu. Albay Gerr her zamanki gibi yine General'in yanındaydı ve sesine bakılırsa neşesi yerindeydi.

“Efendim?”

“Evet Gerr.” diye sızlandı General. Araştırma başarısız sonuçlandığı için ümitleri suya düşmüş gibi hissediyordu. “Ne var?”

“Artık efendimize haber versek mi diyorum?”

“Ne diyeceğiz peki?” diye terslendi General. “Düşmanı bulmaya yönelik yaptığımız araştırmada tamamen başarısız olduğumuzu mu söyleyeceğiz? Bunu mu söyleyelim, Gerr? Sence bu onu memnun eder mi? Yaz Krallığı’nda o ormana kaçtıklarından beri onları hiç görmediğimizi... İzlerine bile rastlamadığımızı mı söyleyelim? Bunu mu öneriyorsun?”

“Hayır efendim.” diye cevap verdi Gerr.

Bir sessizlik oldu ve ardından General’in aklına bir şey geldi.

“Şu Candara Taşları var ya?” dedi General dalgın dalgın. “Onları çalabilirsek... O zaman efendimize bilgi verebiliriz.” Bu fikirle epey heveslendi. “Evet Gerr, sen gidip onları çalabilirsin.”

Gerr ürperdi. Çatlak gagası daha önceki başarısız girişiminden yadigardı.

“Efendim.” diye başladı. “Onları çalmak mümkün değil...”

“Daha pozitif ol Gerr.” deyiverdi General. “Git ve şansını dene.”

“Efendim size anlattım ya.” diye diretti Gerr. “Düşman hayat-tayken ya da özgürken taşlar korunuyor. Önce düşmanı öldürmemiz gerekiyor... Ya da en azından onları esir almalıyız.”

Tam o sırada Gerr’in gözüne bir şey ilişti, bunu konuyu değiş-tirmek için bir fırsat olarak kullandı.

Nathan Caddesi’ne doğru bakarak şaşkın bir ifade takındı. “Şurada evler vardı, bundan eminim.” dedi. “Onlara ne oldu ki?”

“Garip...” dedi General. “Çok ilginç... Ama en önemli mesele düşman. Nerede olabilirler? Her yeri aradık. Senin mantıklı bir fikrin var mı, Gerr?”

“Şey, evet efendim, var efendim.” dedi Gerr. “Tamamen farklı bir yola gitmiş olabilirler. Ya da belki henüz buraya gelmemişlerdir bile. Gizleniyor ve bizi gözetliyorlar da olabilirler!”

“Bizi gözetlemek... Hmmm... Ve saklanmak. Ben bunu düşün-

memiştim.” General biraz neşelendi ve pusula hafiften hopladı. “Güzel, güzeeell. Gizlenmek, evet. Ve bizi gözetlemek... Olabilir. Ve belki casuslar... Searle ve Urrg... Bizi izlemelerine yardım ediyorlardır. Kötü bir fikir ama yine de göz önünde tutmamız gereken bir olasılık. Yani, belki de bir yere konmamız gerekiyor. Şimdi bir göz atalım.”

General, şehrin üstünde daireler çizerek uçarlarken karanlıkta aşağıya baktı. Aşağıda, tam onların altında cesur yürekli gezginler grubu tünelde gizlice ilerliyordu. Kasabadaki kar kalınlığı neredeyse başka her yerde olduğundan daha kalındı ve bu da tünel için çok iyiydi.

Zikzaklı tünelde keskin bir virajdan dönmüşlerdi. Yani tünel, sadece birkaç adımlığına güney-batı yönüne gidiyordu. Şu anda Nathan Caddesi'nin sapağında, tam olarak Spindley Kulesi'nin kuzey batısında idiler. Aram ve Halo'nun sarmal boynuzları hâlâ parlıyor, yürürken yollarını aydınlatıyordu.

“Düşündüm de...” diye başladı Simron hızlı hızlı konuşarak. “Işık karın üstünden görünebilir ve yerimizi ele verebilir.”

“Haklısın.” dedi Aram.

Aram ve Halo'nun sarmal boynuzlarının ışıltısı anında kayboldu. Diğerlerinin boyunlarından sarkan ammolite taşların baygın ışığı dışında tamamen karanlığa gömüldüler.

“Peki ya bunlar?” dedi Seph.

“Onların sakıncası yok.” diye karşılık verdi Simron. “Işıkları belli olmayacak kadar zayıf.”

Yukarıda Gerr, sarmal boynuzun parıltısını görmüştü.

“Efendim!” diye seslendi heyecanla. “Gördünüz mü?”

“Neyi?” diye sordu General.

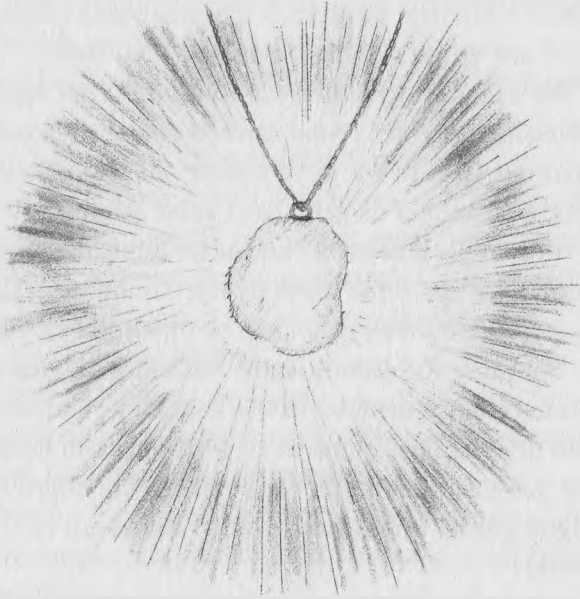
“Karın altındaki o ışığı! Orada efendim!”

“Nerede? Ben herhangi bir ışık göremiyorum.”

“Şimdi kayboldu.” dedi Gerr. “Oradaydı. Şu aşağıdaki sokakta. Altımızda. Parladı sonra kayboldu.”

“Emin misin?” diye sordu General. “Gördüğün şey... Bir yan-sıma falan olmasın? Hani o tünelde de olmuştu ya?”

“Hayır efendim! Bu öyle değildi... Işık oradaydı efendim. Şu tarafa doğru giden kısa bir ışık çizgisi.” Gagasıyla bir çizgi çizdi. “Gün gibi ortadaydı, efendim.”

General kafasını çevirdi ve arkalarından gelen kuzgunlar ordusuna seslendi. “Aşağıda ışık gören oldu mu?”

‘Evet’ ve ‘hayır’ seslerinin birbirine karıştığı bir cevap geldi. General bir şey olduğuna inandı.

“Şimdi.” dedi General düşünceli düşünceli. “Bunun ne olabileceğini merak ediyorum. Parlak fikirlerin var mı Albay Gerr?”

“Onlardı efendim! Karın altında bir tünelde... Kesin oradalar efendim!”

Bunun üzerine pusula heyecanla sallanmaya başladı. General, pusulanın kılavuzluk güçlerine olan inancını tamamen kaybettiği için pek oralı olmadı.

“İyi ama!..” General düşünmek için sustu ama çabuk pes etti. “Yine de... Fark etmez. Önemli olan tek şey... Belki... Düşmanı bulduk!” General bunun tadını çıkarıyordu. “Yani, eğer onlarsa buraya gelmişler demektir... Ama daha da önemlisi, nerede olduklarını biliyoruz! Gerr oraya in ve araştır. Bir bak bakalım sesler duyabilecek misin sonra da gelip bana anlat. Şimdi... Git!”

Gerr, titreyen kar tanelerinin arasından iniş yapıp Nathan Caddesi'nde ışığı gördüğü yerde karın üstüne kondu. Bacakları karın içine daldı ve vücudu suyun üstündeki bir ördek gibi yüzeye oturdu.

Joog, Spindley Kulesi'nin ikinci balkonunda gözetliyordu. Beyaz ve kahverengi benekli tüyleriyle kendini iyi kamufle etmişti. Varlığından ne Gerr ne General ne de kuzgunlardan herhangi biri haberdardı. Joog, Gerr'in başını yana yatırıp kara doğru eğildiğini ve dinlediğini gördü. Birkaç saniye sonra havalandı ve General'in yanına döndü.

“Tastamam onlar efendim.” dedi. “Konuştuklarını duydum!”

“Ne diyordlardı?” diye sordu General hevesle.

“Efendim duyamadım. Ses çok hafif ve boğuktu.”

“Bu durumda onlar olduklarından nasıl emin olabiliriz?”

“Yani...” dedi Gerr keşfinden gayet memnun bir şekilde. “Başka kim olabilir ki?”

“Efendimiz?” dedi General. “O köpek, Jamaar... Komodo ejderi... Searle ve Urrg, gerçi onların orada ne işi olacak? Ancak bunlar sadece diğer olasılıklar Gerr. Bu saydıklarımın dışındaki herkes dondu ve eğer bunlardan biri değilse düşman olmalı. Tamam öy-

leyse. Dinlemesi için başka birini gönderelim... Kulağı en keskin olan kuş hangisi?"

"Decc efendim." dedi Gerr.

"Decc." diye başıyla onayladı General. "Ah, evet. Şu iyi uçan kuş, değil mi?"

"En iyisi efendim. Deyim yerindeyse efendim, terfi için iyi bir aday olabilirdi. Genel saflarda harcanıyor."

"Şimdi bunların sırası değil." dedi General. "Onu aşağıya gönder Gerr."

"Decc buraya gel!" diye seslendi Gerr.

Decc havada takla atarak anında eski konumunu aldığı olağanüstü bir dönüş yaparak öne doğru uçtu. Bunu yapmadaki tek amacı şaşırtıcı uçuş yeteneğini göstermekti. Kuzgun sürüsünden hayret ve hayranlık dolu "Ooo" sesleri yükseldi.

Gerr ona görevini bildirdi.

"Yer neresi?" diye sordu Decc.

Yukarıda daireler çizerek uçuyor ve kar yağışı yüzünden doğru yeri gözden kaçırmamaya çalışıyorlardı.

"Hımmm..." diye başladı Gerr aşağıya bakarak. "Orada sanırım... Tam orada... Hımmm... Tam altımızda... Yo, hareket etti... Azıcık geride."

Decc hızla aşağıya indi. Bir dakika sonra geri döndü.

"Ee?" dedi General.

"Sesler efendim." dedi Decc. "Sesler duydum."

"Ne dediler?"

"Duymak çok zor efendim." diye cevap verdi Decc.

General içini çekti.

"Ama efendim." diye devam etti Decc. "Bir oğlanla bir kedinin sesi gibiydi... Bir kedi olduğundan eminim efendim. O korkunç ses onlarda var..."

Heyecanını kontrol edemeyen General, “Onlar!” diye haykırdı. “Sonunda! Aferin Decc! Şimdi, hızlı hareket etmeliyiz. Bu tünelin girişini bulabilirsek... Evet, o zaman onlara tünelin içinde saldırabiliriz. Sayımız galip geleceğimizin garantisidir. Ürkek tavşanlar gibi yakalanacaklar!”

“Deyim yerindeyse efendim.” diye başladı Gerr. “Bu mükemmel bir plan.”

“Albay Gerr yine iyi iş başardın.” dedi General. Gerr gururla göğsünü kabarttı. “Şimdi seçtiğin on kuşu yanına al... Ama bir tanesi mutlaka Decc olsun. Aşağı inin ve tünel girişini bulun. Ben yukarıdan izleyeceğim. Girişi bulur bulmaz bana haber ver.”

“Ya da başka bir yol var.” dedi Decc kendi isteğiyle. “Çok daha iyi bir yol.” efendim.”

“Evet?”

“Kara çakılıp doğrudan tünele girmek efendim.”

“Evet!” diye haykırdı General başarma hevesiyle. “Akk ve siz ikiniz!” Gagasıyla üç kuzgunu işaret etti. “Oraya inin ve pike yaparak tünele dalın. Çok hızlı değil... Sadece kar var. Şimdi... Gidin!”

Üç kuzgun havada alçaldı, kanatlarını toplayıp birbiri ardına kara isabet ettiler.

“İçerdeler!” diye bağırdı General. “Haydi gidelim!”

Tam o anda kuzgunlardan biri karla kaplı bir hâlde tekrar göründü, arkasından diğeri sonra da üçüncüsü. Uçarak diğerlerinin yanına geldiler.

Akk, paldır küldür yaptıkları dalıştan sonra biraz sersemlemiş görünüyordu.

“Tünel orada değil.” dedi. “Sadece kar var.”

“Ah, hayır!” diye sızlandı General. “Şimdi de tüneli kaybettik! Tekrar deneyin.”

Onları bulmayı her şeyden çok istiyordu ve bu kadar yaklaştık-

tan sonra uğradığı hayal kırıklığıyla panikledi. Akk yeniden aşağıya uçmak üzereydi ki General onları durdurdu.

“Hayır, durun!” diye bağırdı. “Kaçıyorlar. Acele et Gerr... Daha önce söylediğim gibi on kuzgunla birlikte oraya in ve girişi bul. Şimdi çabuk git!” Önce Akk’a sonra da aşağıya baktı. “Ve Akk şu ikisini al ve tekrar deneyin.”

“Ama benim kafam acıyor.” diye yakındı Akk.

“Benimki de.” diye ona katıldı diğerlerinden bir tanesi.

Üçüncüsü konuşamayacak kadar sersemlemişti ama o da kafasını sallayarak ötekileri onayladı.

Gerr hâlâ kendisiyle ve Decc’le beraber gelecek olan dokuz kuzgunu seçiyordu. General birden hâlâ gitmemiş olduklarını fark etti.

“Gidin!” diye gürledi öfkeyle.

Kuzgunlar havada alçaldı sonra Gerr’in görmüş olduğu ışık çizgisi yönünü takip ettiler. Birkaç evin üstünden güney-batıya doğru yan yana uçtular. General, etrafında daire oluşturacak şekilde toplanmış olan bölüğüne baktı.

“Dağılın ve yeri taramaya devam edin!” diye bağırdı onlara. “Düşman her an bir yerlerden çıkabilir. Hazır olmamız gerek.”

Gerr’in kuzgun grubunun biraz gerisinde Joog, dikkatlice iz sürüp kendini göstermemek için tüm hünerlerini kullanarak onları takip ediyordu. Yumuşacık tüyleri soğuk havada sessizce dalgalanıyordu. Şimdi kar yağışı şiddetini daha da artırdığı için General, Gerr’i ve diğerlerini görmekte zorlanıyordu. Joog’un orada olduğundan tamamen habersizdi.

Aynı zamanda Joog’un da takip edildiğinden hiç haberi yoktu.

“O bizi diğerlerine götürecek.” dedi Searle. “Aptal baykuş!”

“Evet biliyorum.” Joog’u takip ederlerken Urrg sinirli görünüyordu. “Ama efendimiz bize kalıp nöbet tutmamızı söylemişti... Yani, evde. Oradan hiç ayrılmamalıydık.”

“Nöbeti tuttuk ya.” diye tersledi onu Searle. “Bir süreliğine. Ama konuştuklarını duydun... Başka bir güç varmış... Eğer taşlar ondaysa ve o daha güçlüyse ona çalışmamız daha iyi olur, öyle değil mi?”

“Ama onun ne olduğunu ya da kim olduğunu bile bilmiyoruz, öyle değil mi?” diye sızlandı Urrg.

“Şimdilik bilmiyoruz.” diye karşılık verdi Searle. “Henüz bilmiyoruz. Şimdilik efendimizle birlikteyiz ama kulaklarımızı ve gözlerimizi açık tutacağız. Ne olacağını görmek için bekleyeceğiz sonra kime çalışacağımızı kendimiz seçeceğiz, tamam mı?”

Urrg kabul etti. “Tamam. Ama şimdi geri dönsek iyi olur.”

“Hayır.” dedi Searle hiç düşünmeden. “Düşmanı arıyoruz, unuttun mu? Zaten efendimiz de daha bir süre uyanmaz. O uyanmadan önce döneceğiz.”

“Aahh!” diye bağırdı Urrg.

Konuşurken dikkati dağılmış ve kar kaplı bir dala çarpmıştı. Az daha takla atıyordu. Sonra toparlanıp yeniden uçuş pozisyonuna geçti ama kafasına darbe almıştı.

“Şışşttt!” dedi Searle ona bakmadan. “Ne yapıyorsun?”

“Affedersin.” dedi Urrg. “Uçuşumu engelledin!”

Sersemlemişti ve gözüne kan damlarken arka arkaya gözünü kırıştırdı. İkisi de yağın karın arasından Joog’a bakıyordu.

“Baykuş yok artık.” dedi Searle sinirli sinirli. “Her şeyi mahvettin!”

Urrg’un kafası aldığı darbeden dolayı zonkluyordu, bitkin hissetmeye başlıyordu. Enerjisi tükendi ve kanatları güçsüzleşti. Havadan düştü ve bir kez daha bir ağacın dallarına tosladı. Dallara

arpmasıyla birlikte saçılan kar etrafa sis gibi yayıldı. Sis kalktığında Urrg iki dalın arasına sıkışmış, hiç hareket etmeden yatıyordu.

“Bana yardım et!” diye haykırdı.

“Senin için geri döneceğim!” diye seslendi Searle. “Önce baykuşu takip edeceğim.”

“Hayır!” diye bağırdı Urrg. “şimdi bana yardım et!”

Searle ona aldırmadı. Uçtu, iki evin arasından sağa baktı ve baykuşu bulmaya gitti. Birden hırpalandığını hissetti. Bir şey ensesini kavrıyordu. Keskin pençeler derisine saplandı ve mengene gibi kapandı. Kanatları aşağıya dñnñktñ, sımsıkı tutuluyorlardı, kanatlarını kaldırmak için boşuna uğraştı. Kar yñklñ havada taşındığını hissedince korkudan tıkanı, neredeyse boğuluyordu.

First paragraph of faint text, appearing as a block of illegible characters.

REVUE

Second paragraph of faint text, continuing the illegible content.

Third paragraph of faint text, continuing the illegible content.

Fourth paragraph of faint text, continuing the illegible content.

Fifth paragraph of faint text, continuing the illegible content.

REVUE

Sixth paragraph of faint text, continuing the illegible content.

9. Bölüm

Kar Mağarası

de Böhme

Karl Wagner

Arkadaş grubu karanlık, dönemeçli tünelde durmadan ilerlemişti. Boyunlarında asılı olan ammolite taşlarından ışık parlıyor ve renkleriyle yüzlerini aydınlatıyordu ama çevrelerini saran karanlığı kırmaya pek bir faydası olmuyordu. Kasabadan çıkıp derin kar birikintilerini geride bıraktıklarında artık kar kalınlığı bir tünel yapmaya yeterli değildi. O yüzden de üstü açık bir kanal boyunca yol alıyorlardı. Önlerini daha iyi görebildikleri için memnundular.

Kar üstlerine iri, tüy gibi tanecikler hâlinde yağıyordu. Yaşlı Howard'ın evine yaklaşmalarına az kaldığını düşünüyorlardı ama o kadar çok kar yağıyordu ki uzağı göremiyorlardı. Derken, bir köşeyi dönmeleriyle birlikte, dans eden kar tanelerinin arasında inanılmaz bir görüntü belirdi. Onlara yol açmak için karı harıl harıl kazan diğer tavşanlara yetmişlerdi.

Dağ tavşanları birkaç saniye boyunca hızlı hızlı kazmak için sırada beklerken görüntüleri büyük bir beyaz kürk kütesini andırıyordu. Yedi tavşan en önde sıra oluşturuyor ön patileriyle kazıp kazıp kar atıyordu. Hemen arkalarında duran öteki tavşanlar da ötekilerin attığı karları büyük arka ayaklarıyla çiğneyip düzleş-

tiriyordu. Öndeki sıra birkaç saniye kazdıktan sonra arkalarındaki üç sıranın en arkasına geçiyor ve kazma görevini yedi yeni tavşan devralıyordu. Toplamda, yedi tavşandan oluşan dört sıra vardı. İki tavşan tüm işleri denetliyor, bir diğer üç tavşan da dinleniyor gibi görünüyordu. Hepsi birlikte otuz üç tavşan ediyordu. Her birinin boynunda ammolite taşlı bir kolye asılıydı. Taşların renkli ışığı tavşanların kürkünde benek gibi duruyordu.

Tavşanlar kardan duvarları sağlamlaştırmak ve pürüzsüzleştirmek için uzun ayaklarıyla karın üstünde tepiniyorlardı da. Onları öyle görevlerini aralıksız devam ettirirken görmek olağanüstü bir manzaraydı.

Şimdi arkadaş grubu için ilerlemek daha da yavaşladı. Bazen tavşanların tam arkasında duracak sonra bekleyecek, oturup bir süre çene çalacaklardı. Tavşanlar kanalı açmaya devam ettikçe de yine onlara yetişeceklerdi. Bu şekilde çok yavaş ama gözlerden irak olmaya dikkat ederek yol aldılar. Gündüz yerini akşama bıraktı. Karları kazan dağ tavşanlarına bir kez daha yetiştiklerinde Kendall:

“Yaşlı Howard’ın evine neredeyse vardığımızdan eminim.” dedi. “Keşke biraz daha uzağı görebilseydik.”

Kızağı itmeyi bırakıp çalışkan kazıcılara doğru zıpladı, biraz ötelinde birkaç ağaç fark etmişti. Kazma işini organize eden tavşanlardan biriyle bir şeyler konuştu. Bu, Darlitt adında iri, yaşlı bir tavşandı. Artık gençliğindeki kadar enerjik olmadığı için denetleme görevine getirilmişti. Darlitt, Kendall’ı dinledi sonra çalışan gruba dönerek dikkatlerini çekmek için patisini salladı.

“Kazmayı bırakın ve dinleyin.” dedi sessizce. “Sesimizin duyulmasını istemeyiz, o yüzden sesinizi yükseltmeyin.”

Bir tavşan hariç diğer hepsi çalışmayı bıraktı. O genç tavşansa kazmakta olduğu bölgeyi bitirme hevesindeydi.

“Waltab.” dedi Darlitt.

Waltab kafasını kaldırıp baktı. “Şurayı da bitireyim tamam.” dedi ve kazmaya devam etti.

Darlitt’in sesi sertti. “Hemen bırak Waltab!”

Waltab kazmayı bırakıp şaşkınlıkla baktı.

“Elini çabuk tut delikanlı... Dur demek dur demektir, öyle değil mi?”

“Özür dilerim.” dedi Waltab. Kulaklarını dikerek oturdu.

Darlitt içini çekti. “Gayretin görülmeye değer.” dedi. “Ama itaat...” Kafasını iki yana salladı. “Evet... Ciddi bir pratiğe ihtiyacı var.”

Darlitt’in bu sözleri diğer tavşanları güldürdü.

“Şimdi.” diye devam etti Darlitt hepsine hitaben. “Harika bir iş çıkarıyorsunuz. Bu kanal sayesinde gözetleyen gözlerden tamamen gizli kaldık ve bu çok önemli. Ama Kendall bana neredeyse vardığımızı söylüyor. O yüzden şuradaki ağaçların arasını kazmaya gayret etmemiz gerekiyor.”

Tüm tavşanlar yağın karın arasından ancak görülebilen ileri-deki ağaçlara doğru baktı.

“O ağaçlar Yaşlı Howard’ın evinin arkasında.” diye devam etti Darlitt. “Tedbirli ve dikkatli olmamız gerekiyor. Görülmek ya da duyulmak istemeyiz... O yüzden yavaşlıyoruz ve önce küçük bir tünel yapıyoruz. Tabii ağaçların altında kar çok kalın olmayacağı için çok geçmeden en alçak tünel bile imkânsız hâle gelecek ve bizi açığa çıkaracak. Öndeki beş tavşan ve Waltab, gördüğüm kadarıyla gençlik enerjisiyle dolup taşıyorsunuz. Bu işi size veriyorum, çalışmaya başlayın.”

Görevlendirilen tavşanlar küçük bir tünel kazmaya başladılar ve biraz sonra tünelin içinde gözden kayboldular. Az sonra hepsi tekrar dışarı zıpladı.

“İşte...” dedi Waltab gururla ve patisiyle tüneli gösterdi. “İşte mükemmel bir tünel.”

Darlitt ona baktı ve gülümsedi.

“Sanırım...” diye başladı. “Doğru yere çıkıyor. Doğru mu?”

Tavşanlar uzun kulaklarını düşürerek kafa salladılar.

“O hâlde harika. Aferin. Şimdi bir kanala doğru genişletilmesi gerekiyor ki arkadaşlarımız geçebilsinler. Yani...”

Sözlerini bitiremeden bütün tavşanlar kazmaya koyuldu ve çok kısa zamanda ağaçların arasındaki sığ karların içinde bir kanal açtılar. Yavaş yavaş kendini hissettirmeye başlayan akşam karanlığında arkadaş grubu yürüyüp ağaçların altından geçti. Temkinliydi, yavaş hareket ediyor ve etrafa bakmıyorlardı. Dağ tavşanları önlerindeki, beyaz kürkleri onları karda kamufle ediyordu.

Karanlık basıyordu. Umdukları gibi kendilerini Yaşlı Howard'ın evinin bahçesinin sonundaki ağaçların arasında buldular. Ayaklarının altındaki karın kalınlığı bir iki parmağı geçmiyordu ama ağaçların korumasının sona erdiği yerde derinleştiğini görebiliyorlardı. Evin çatısında ve pencere eşiklerinde kalın kar tabakaları vardı. Pencerelerin birinden yansıyan titrek bir mumun ışığı yağın karı aydınlatıyordu. İri kar taneleri durgun havada döne döne iniyor ve sessizce aşağıdaki beyaz battaniyenin üstüne düşüyordu.

Manzara sakin, sessiz ve şaşırtıcı derecede güzeldi. Havada kış gecesinin sükûnetini zapt eden bir durgunluk vardı. Bu durgunluk normalde sevinç ve heyecan dolu bir keyif getirirdi. Ancak bu gece havada büyüün görünmez varlığının ağırlığı da hissediliyordu. Evin çevresinde yoğun bir şekilde sezilen korkunç bir son, yaklaşan bir felaket hissi yüzünden cesur arkadaş grubundakilerin midesi düğüm düğüm oluyordu. Hepsi de hissediyordu; bu, Kara Büyücü Bela'nın krallıklarını büyülediği büyüün sıkıntısıydı.

Ağaçların gölgesinde gizlendikleri yerden sürekli dışarı bakıyorlardı. Evin yanında büyük bir karaağaç ağacı vardı. Diğer her şey gibi o da karla kaplıydı ve yayılan dallarının altında arka

kapıya doğru giden bir patika, derin karın içinden bel seviyesinde bir kanal görebiliyorlardı. Patikayı Bela'nın yapmış olduğunu düşündüler. Kanala biraz kar yeniden dökülmüştü ve şimdi yağan karla düzleşiyordu.

“Şuraya bakın!” dedi Aram. Çocukların hemen arkasında durup toynağını kaldırarak işaret etti. “Tam şuraya bakın. Duvarı kırarak eve girdiğimiz yer orası. Onarmış.”

Evin arka duvarındaki delik hâlâ görülebiliyordu ama içeriden odun parçalarıyla tıkanmıştı.

Flop, ön patilerini Seph'in pantolonuna koydu.

“Patilerim üşüdü.” dedi. “Kar korkunç soğuk, hava soğuk! Öf!” Seph onu kucağına aldı. “Böyle iyi mi?” diye sordu.

“Daha iyi.” diye cevap verdi Flop mırılarak. “Çok daha iyi.”

“Peki sen nasılsın?” diye sordu Seph, Miriam'a.

Miriam, Flop'un pofuduk ense tüyleri arasından burnunu göstererek, “Ben iyiyim.” dedi. “Burası rahat ve sıcak.”

Seph bir parmağıyla Miriam'ın kafasının arkasını sevgiyle kaşdı.

“Joog nerede acaba?” dedi Amalek.

“Burada.” dedi kafalarının üstünden bir ses.

Joog bir dala tünemişti, arka plandaki karla ve dallarla öylesine bütünleşmişti ki onu görmekte zorlanıyorlardı. Joog onlara bilge bir başöğretmen gibi baktı.

Halo yukarı bakarak konuştu. Sesi sakin ve bal gibi tathıydı.

“Bir şey gördün mü Joog?” diye sordu.

“Evet, gördüm ya.” diye karşılık verdi Joog. “O kuzgunları! Havada daireler çizerek uçuyorlardı... Sonra tünelde ışığımızı gördüler. Sanki grubun sadece yarısı vardı... Kırk elli tanesi. Boynundaki pusulasıyla General'i gördüm.”

“Ya!” dedi Aram. “Bu hiç iyi değil. Burada olduğumuzu ve nereye gittiğimizi biliyorlar.”

“O kadar da kötü değil.” diye devam etti Joog sakince. “Tünelin girişini arıyorlar ve tabii ki biz tüm delikleri kapattığımız için bulabilecekleri bir giriş falan yok! Hem dönemeçli tünel onları yanlış yöne gönderdi. Yani, en azından biraz vaktimiz var.”

Bunu duymak onları yeterince rahatlatmıştı. Joog, tetikte olan altın sarısı gözleriyle yukarıdan onlara bakarken sakince konuşuyordu.

Kafasıyla ağaçtaki bir dalı göstererek, “Ve bir de esirim var.” dedi. Bu, Searle’ydi. Sarmaşıklarla bir dala sıkıca bağlanmıştı. Gagası da bağlıydı. Onlara bakarken kara gözlerinden korku ve öfke okunuyordu.

“Çok fazla bir şey bilmiyor ama Bela’nın düşündüğümüz gibi Yaşlı Howard’ın evinde kaldığını öğrendim ondan. Muhtemelen şimdi oradadır.”

Lapa lapa yağan karda ve kararan havada hepsi eve doğru ve mum ışığının titrettiği pencereye doğru baktı. Cam buğulanmıştı ve kısmen karla kaplıydı, buldukları mesafeden içeriyi hiç göremiyorlardı. Kara Büyücü Bela’nın orada olduğunu sadece düşünmek bile korkularını büyüttü. Eğer yaklaşabilirlerse ya da sadece ağaçların arasında gizlenebilirlerse bu, Büyücü Elzafan’ın planını uygulamaktan çok daha kolay olurdu. Kara Büyücü Bela’yla yüzleşmek zorunda olduklarını ve bu yüzleşme için cesur olmaları gerektiğini biliyorlardı.

Simron, Joog’a baktı.

“Bir avantajımız var.” dedi. “O, bulutun içine sıkıştığımızdan emin. Onu şaşırtabiliriz. Evin etrafında uçabilir misin Joog? Sadece kolaçan etmek için?”

“Elbette.”

“Ah, bir de bak bakalım ön tarafta izler falan var mı?” diye ekledi Simron.

“Hemen dönerim.” dedi Joog.

Daldan atlayıp aşağıya doğru süzüldü. Karın yüzeyi boyunca sessizce kanat çırparken kahverengi benekli beyaz tüyleri onu kusursuz bir şekilde kamufle etti. Artık karanlıktı ve onu yalnızca keskin gözler fark edebilirdi. Düşen kar tanelerinin arasında zarif bir rahatlıkla çabucak hızlanarak evin etrafında döndü. Geri gelip yine aynı dala kondu.

“Hiçbir şey yok... İzler de yok.” dedi kanatlarındaki karları silkeleyerek.

“O hâlde içeri gireceğiz.” dedi Simron.

Sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu ama hepsi gerçeği biliyordu. Daha önce hiç karşılaşmadıkları bir tehlikeye atılmak üzereydiler.

“Ama önce bir plan yapalım.” diye devam etti Simron. “Bunu nasıl yaparsak daha etkili olabilir?”

Amalek ürperdi sonra çantasını açtı. Bir paket çıkardı ve havaya kaldırdı.

“Maya çekirdeği isteyen var mı?” diye sordu. “Bunu bu sabah çantamın en altında buldum. Gücümüzü korumamız gerek.”

Bir sonraki hamlelerini tartışırken küçük, kahverengi çekirdeklerden herkese dağıttı.

“Şimdi.” diye fısıldadı Crayle. “İşini dikkatle yapar.”

Yanında Iker’le birlikte Eski Değirmen’in çatısına iniş yapıyordu. Geceydi. Kiremitlerin üstünde kalın bir tabaka hâlinde kar vardı. Iker, çatının iki eğimli ucunun birleştiği yere indi ama Crayle hedefi kaçırdı ve çatıdan aşağıya kaymaya başladı. Önünde küçük bir kar dalgası toplandı ve Crayle birden ona takıldı, yu-

varlanıyordu. Bacaklarını ve kanatlarını toplayarak çatının bittiği yere kadar havada taklalar attı ve toz hâlinde yağın kara düşerek dikine çakılmaya başladı.

Tekrar uçuş pozisyonu almayı başardı ve uçarak çatının tepesine geri döndü. Bu defa başarılı bir iniş gerçekleştirdi. Tüyleri kabarmış ve dağılmış, aralarına kar girmişti. Kanatlarını açıp tüylerini kuvvetlice salladı.

Nefes nefeseydi ve yüzü Iker'in baktığı tarafın tersine bakacak şekilde iniş yapmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Iker.

"Herhâlde yani." dedi Crayle. "İyiyim. Kaygan bir parçaya inmiş olmalıyım."

Yüzünü Iker'den yana döndü sonra tek gözüyle aşağıya baktı.

"Şuradaki buzlu yere bak." dedi düşmeye başladığı yere doğru bakarak. "Kaymış olmama şaşırılmamalı."

Iker baktı ama sadece normal kar gibi görünüyordu.

"Tamam öyleyse." dedi Crayle meselenin kapandığını bildiren bir havayla. "Evet, bir ışık gördük... Casusluğun ilk adımı başarılı... Casuslar uyanık olmalı ve şüpheli şeyleri fark etmeli. Şimdi gelelim ikinci adıma... İnceleme."

"İncelme... Ne?" diye sordu Iker.

"İn-ce-le-me. Keşfetmek demek. Ve casuslar dikkatli hareket etmeli, hiçbir şeyin dikkatlerini dağıtmasına izin vermemelidir."

"Çatıdan düşmek gibi!" diye espri yaptı Iker.

Crayle, Iker'in sözlerini duymazdan geldi ve kafasını ani bir hareketle çevirip biraz kar silkeledi.

"Pekâlâ..." diye devam etti Crayle. "Beni takip et."

Döndü, az kalsın yine kayıyordu ve çatının üst kenarı boyunca yürümeyi denedi. Kar çok kalın olduğu için havaya atlayıp uca uçtu ve oraya kondu. Iker onu takip ederek yanına sıkıştı, ikisi de

kenarı şöyle bir gözden geçirip, aşağıya, en üst pencereye baktılar.

Odadan parlayan ışık farklı tonlarda renk değiştiriyordu. Renkler sırayla bir parlıyor bir sönüyordu. Kar tanecikleri pencerenin önünden aşağıya doğru inerken ışığa takılıyor, havada dönüp dans ederken çok güzel görünüyordular.

“Nedir bu?” diye sordu Iker.

“Şişt!” dedi Crayle sonra sesini alçaltarak fısıldadı. “Güzel soru. İncelemenin bir parçası.”

Gagasını aşağıya doğru salladı ve yine düşecek gibi oldu.

“Aşağı!” diye emretti fısıltıyla.

Önce Crayle gidip pencere pervazına kondu. İnişte şansı yaver gitti, yumuşak kara yavaşça kondu. Tüylerini silkeledi ve kafasını kaldırıp Iker’e baktı. “Hadi.” diye fısıldadı. “Zor bir iş değil.”

Iker pencere eşiğine doğru hafifçe kanat çırpıp ama aşağıya doğru kaydı. Tekrar yükseldi ve bu sefer güvenli bir şekilde indi.

“Casusluk beceri ister.” diye fısıldadı Crayle. “Eğer benim gibi gerçek bir casus olmak istiyorsan böyle manevraları çalışman gerekecek.”

Siyah tüyleri pencereden vuran renkli ışıkta parlıyordu. İçeriye bakmak için döndüler fakat camı kapatan biraz kar vardı. Kafalarındaki tüylerle karları dikkatlice temizlediler. İçeri baktılar, ışığın parlaklığı gözlerini kamaştırdı.

“O da ne?” diye sordu Iker.

Tam o sırada bir şey parlayan ışığın önüne oturdu, kara bir gölge oldu.

“Orada biri var!” diye fısıldadı Crayle. “Kim olacak ki? Kukuletalı biri...”

Kafasını yana çevirip düşündü.

“Biliyorum...” diye fısıldadı heyecanla. “Şu kayıkçı... O olmalı! Hepsi buraya geliyordu... Düşman yani... Ve bu o. Bu, o kayıkçı.”

“Peki ya ışık?” diye sordu Iker.

“Işık mı?” dedi Crayle. “Işık kimin umurunda? Işık ışıktır... Renkli renkli güzel bir ışık... Ama yine de sadece bir ışık işte. Hayır, önemli olan içerideki adamın kim olduğunu bilmemiz. Biz

önemli bilgi bulmak için casusluk yapıyoruz... Değeri olan bir bilgi edinmek için.”

Arkası dönük hiç hareket etmeden oturan kukuletalı kişiye bir süre gözlerini hiç ayırmadan baktılar.

“Şimdi.” diye fısıldadı Crayle kararlılıkla. “Ne öğrendik? Düşmanın burada olduğunu biliyoruz... Hatta belki de hepsi bu değirmende bir yerlerdedir. Ayrıca, kayıkçının düşmanla birlikte olduğunu biliyoruz. İyi casusluk iyi sonuçlar getirir Iker. Bu araştırma ve daha sonra durumlardan sağlam bilgi çıkarma sanatıdır. Casusluğun ilk dört aşamasını başarıyla tamamladık.”

“Dört mü?” diye sordu Iker. Şaşırmış görünüyordu ve bu dört aşamayı merak ediyordu.

“Evet, dört.”

“Şimdi ne olacak?”

“Şimdi yeni bilgileri aktaracağız.” diye fısıldadı Crayle gururla. “Bu işin meraklısına, yani efendimize.”

Iker başıyla onayladı. Casus olmayı sevdiğine karar verdi. Bu iş çok zor ya da tehlikeli görünmüyordu.

“Şimdi rapor vereceğiz.” dedi Crayle. “Jum’u tek başına bırakmak istemiyorum... Ama bu çok önemli. O, bizi orada bekleyecektir.”

Önce Crayle havalandı, ardından da Iker lapa lapa yağan karda onu takip etti. Zifiri karanlıkta Yaşlı Howard’ın evine doğru uçtular.

Arkadaşlar maya çekirdeklerini yerken bir yandan da planlarını konuşmuşlardı. Bela’nın karşısına gece çıkmaktansa gündüz çıkmanın daha iyi olacağına karar verdiler. Yorgunlardı ve uyumaları

gerekiyordu ama bunların yanında daha önemli bir nedenleri de vardı. Gece saatlerinde büyü'nün güçlendiğini fark etmişlerdi ve şimdi onu, etraflarındaki havada bir sis gibi asılı duran boğucu, uğursuz bir varlığı hissedebiliyorlardı. Kötü ruhlu büyücüyle karşılaşmak için tüm güçlerini toplamalıydılar.

Büyücü Elzafan'ın şatosundayken usta büyücü onlara Bela'yla savaşmanın olası yollarından bahsetmişti. Bu olasılıkların tartışılmasından sonra bir plan ortaya çıkmıştı. Plana göre iki sihirli kutuya ihtiyaçları vardı ama şimdi bir sorunları olduğunu anladılar: Amalek'in sihirli yıldız kutusu kuzgunlar tarafından çalınmıştı.

"Kutu onda." dedi Amalek. "Kutuyu ona götüreceklerdir değil mi?"

"Evet, muhtemelen." diye onayladı Joog. "Mantıklı... Ama bunun bize bir faydası olur mu?"

Seph araya girdi. "Belki olur. Önce kutuyu geri alıp sonra da planı uygulayabiliriz."

Joog güldü. "Söylemesi kolay.. Ama asla bilemezsiniz ve eğer kutuyu geri alamazsak o zaman planı sadece Seph'in kutusuyla deneriz."

Simron baş işaretleriyle kabul ettiğini belirtti.

"Yalnız denememiz gerekecek." dedi. "Ve diğer sorun... Candara Taşları. Eğer onları aldıysa o zaman zor olacak... Çok zor."

Ciddi bir ifadeyle diğerlerine baktı sonra gülümsedi.

"Bizim... Hayal gücümüzü kullanmamız gerekecek ama şimdi dinlenmeye ihtiyacımız var."

"Saklanmak için bir kar mağarası yapacağız." diye önerdi Tally.

Şahingöz'ü kaybetmenin şokundan sonra yavaş yavaş kendini daha iyi hissediyordu.

"Harika." diye karşılık verdi Simron. "Tally, bunu sen organize eder misin lütfen?"

“Biz burada iyiyiz.” dedi Aram. “Burada, ağaçların altında uyuyacağız.”

Tally, dağ tavşanlarından birkaçını yanına aldı. Ağaçların arasından karın derinleştiği yere kadar zıpladılar. Hemen bir tavşan çukuru kazıp gece boyunca sığınabilecekleri bir mağara oluşturdular.

İşleri bitince Tally diğerlerine haber verdi ve hepsi onun arkasına takılıp küçük bir girişten kar mağarasına girdi. Geceyi geçirmek üzere imkânlar dâhilinde rahat edebilecekleri şekilde yerleştiler. Çocuklar ve Simron paltolarını, eldivenlerini ve şapkalarını hiç çıkarmadılar. Birbirlerine sokuldular ve çok geçmeden nefeslerinin sıcaklığı havadaki soğuğun etkisini azaltmaya başladı.

Aram ve Halo gözlerini çoktan kapatmış, ağaçların altında durdukları yerde uyuyorlardı. Joog kar mağarasına girmedi, esir aldığı Searle'yle dışarıda kalıp bir ağaca tünedi ve nöbet tutmaya devam etti.

Sarayın karanlığında, merdivenin altındaki dolapta çok tuhaf bir şey oluyordu. Razz ve Çavuş Forr sanki üç ayaklı bir yarıştalarmış gibi birbirlerine bağlı tek bacakla yürümeye çalışıyorlardı. Biraz farklı yönlere meyledip çekiştiriyor düşüyor sonra da birbirlerine söyleniyorlardı. İkisinin de birer kanadı serbestti ve biri kanat çırpıtığı zaman ikisinin de eğilmesine neden oluyordu.

Bir süredir kanat çırpışlarını birbirlerine göre ayarlamaya çalışıyor ve dolabın içinde kargaşayla yuvarlanıyorlardı. Kavga ediyormuş gibi görünüyorlardı. Ancak yavaş yavaş ilerleme gösterdiler, artık kaçmayı deneyebileceklerini düşünüyorlardı.

“Hazır mısın?” diye sordu Razz.

“Nnnn.” dedi Forr evet anlamında kafa sallayarak.

Forr’un gagasında bir kalem vardı ve ikisi de tek kanadını açmıştı.

“Peki öyleyse.” dedi Razz. “Üç... İki... Bir... Havaya!”

Kanatlarını çırparak havalandılar. Havada yan yatarak ve sendeleyerek dolabın kapısına yaklaştılar.

“Şimdi!” diye emir verdi Razz.

Forr kalemi anahtar deliğine sokmayı denedi ama başarılı olamadı. Kalemi bıraktı ve yere düştüler.

“Forr!” diye sızlandı Razz. “Hadi ama!”

“Affedersin.” diye homurdandı Forr. “Hiçbir şey göremiyorum! Bir dahaki sefere yapacağım!”

Denediler ve yine beceremediler. Beşinci denemede başardılar ve kapının öteki tarafındaki anahtarın yere düştüğünü bildiren tıngırtıyı duydular.

Forr gagasını birkaç kez açıp kapadı.

“Gagam.” diye içini çekti. “Düz değil... Dilim de acıyor.”

Razz, Forr’un şikâyetlerini duymazdan gelerek, “Tamamdır.” dedi sevinçle. “Hadi şu anahtarı alalım.”

Kapının altından kanadını sürüp anahtarı kendine doğru çekmeyi başardı. Birkaç süpürmeden sonra anahtar kapının altından onların tarafına kaydı. “Sıra sende.” dedi Forr.

Razz anahtarı aldı ve işlem tekrar başladı. Dördüncü denemede anahtarı deliğe soktular, döndürmek için de beş kez baştan denediler.

Son işleri kolay oldu. Kapı koluna kadar uçtular, üstüne bastılar ve klik sesi geldi. Bir itmeyle kapı açıldı ve dışarı çıktılar.

Dolabın içi kadar karanlık olan koridora kösteklendiler.

“Hareket etme Razz.” dedi Forr. “Önce şu bağı çıkaralım... Sonra özgürüz.”

Forr bağı gagalamaya başladı.

“Ah! Dur!” diye bağırdı Razz.

Forr hiçbir şey göremeyecek kadar karanlık olmasına rağmen etrafına bakınarak, “Şiştt!” diye fısıldadı. “Hâlâ burada olabilirler.”

“Tamam.” dedi Razz. Şimdi o da fısıltıyla konuşuyordu. “Ama artık gagalama. Bağı kesmek için keskin bir şey lazım bize aptal.” Razz, Forr’u da beraberinde sürükleyerek birkaç adım daha attı ama Forr hâlâ sicimi gagalamaya uğraşıyordu.

“Kes şunu!” diye diklendi Razz.

“Şiştt! Bağırma.” diye fısıldadı Forr yine.

“Sen de gagalamayı bırak.” diye fısıldadı Razz. “Bacaklarım senin yüzünden yeterince acıyor zaten!”

Koridor boyunca güçlükle ilerleyerek ön kapıya geldiler.

“Kapı açık!” diye haykırdı Razz heyecanlı. “Gerçekten özgürüz!”

“Ya dolaptaki o sarsıntı neydi öyle?” diye sordu Forr.

Razz omuz silkti. “Bilmem. Deprem? Belki de efendimizden kaynaklanan bir şeydi. Ama bu bağı kesmemiz gerekiyor.”

Razz, Forr’u da beraberinde çekiştirerek koridordan geri döndü.

“Hey!” diye yakındı Forr. “Sen ne yaptığını...”

Sert bir şeye çarptıkları zaman Razz durdu.

“Ah!” diye bağırdı. “Bekle... Bir balta var... Tam da ihtiyacımız olan şey.”

Baltanın keskin tarafı Bela onu oraya salladığından beri hâlâ döşeme tahtalarının arasında duruyordu. Sicimi baltaya sürtebilecekleri şekilde pozisyon aldılar. Az sonra sicim kopmuş, geriye bacaklarına atılmış olan düğümcükler kalmıştı.

İkisi de arkalarından küçük birer parça sicim sürükleyerek bacaklarını esnetmek için etrafta dolaştılar. Kanatlarını açıp silkelediler.

“Bu iyi oldu.” dedi Razz. Sonra yürümeyi bırakıp hiçbir şey görmediği hâlde etrafa göz gezdirdi. “Burada birileri var mıdır acaba?”

Susup bir süre kulak kabarttılar.

“Hiçbir şey duyamıyorum.” dedi Forr.

Razz açık kapıya doğru yürümeye başladı.

“Öyleyse gidelim.” dedi. “Efendimize haber vereceğiz.”

“General ne olacak?” diye sordu Forr.

“Ben ona haber vermeyeceğim.” diye cevap verdi Razz. “Her şeyi yanlış anlıyor. Hayır, biz zirvedekine gideceğiz... Efendimize.”

Yan yatmış olan sehpanın yanından geçtiler sonra bulutun pusuna baktılar. Bir evin koyu renk iskeletini görebiliyorlardı.

“Hadi.” dedi Razz.

Havaya atladı ve hemen arkasından gelen Forr’la birlikte dışarıya uçtu.

“Ne tarafa?” diye seslendi Forr.

Sarayın etrafında süzölmeye başladıkları sırada Razz yanıt verdi.

“Bilmiyorum. Ama... Toprak olması gereken aşağıdaki şu yere bak!”

“Ne olmuş?” diye sordu Forr.

“Bilmem ama gidelim buradan.”

Razz, toprak olması gereken yere doğru uçtu. Giderek yavaşladılar ve sonunda daha fazla uçamayacakları noktaya vardılar. Bulutun alt kenarına ulaşmışlardı ve kendilerini onlardan uzakta yağan kara bakarken buluverdiler.

“Ne?!” diye bağırды Forr.

İnanamıyormuş gibi bakakaldılar. Az önce sarayın etrafında uçuyorlardı ve şimdi birden kendilerini gecenin içinde yerden epey uzakta gibi görünen şeye bakarken buldular. İkisi de hayrete düştü, nerede olduklarını bilmiyor, yollarını kaybetmiş gibi hissediyorlardı.

Birkaç kez arka arkaya bir aşağı bir yukarı bakıp durdular.

“Bence...” dedi Razz. “Garip görünüyor... Çok garip... Ama bence biz... Biz bir bulutun içindeyiz!”

“Bulutun içinde mi?!”

“Evet.” dedi Razz tekrar etrafa bakınarak.

“Ve burada sıkışıp kaldık.” diye inledi Forr. “Hem de tam işler yoluna girmeye başlamışken.”

“Sıkışıp kaldığımızı sanmam!” dedi Razz. “Mutlaka bir çıkış yolu olmalı. Sonuçta bu bir bulut sadece. Hadi araştıralım.”

Bulutun içinde sağa sola uçtular, bir çıkış yolu bulma umutları giderek tükeniyordu. Bir odanın içinde kapalı kalmış iki sinek gibi görünüyorlardı. Tüm evlerin ve köşklerin etrafında uçtular, büyü yüzünden pencerelerde donup kalmış insanları gördüler. Sonra bulutun en üstüne yükseldiler ve ardından tekrar dibine indiler.

Ardından bulutun dış kenarının etrafında uçtular.

“Bak!” diye bağırdı Forr. “Bir fil!”

Lazuli onlara baktı, en az onlar kadar o da şaşırılmıştı.

“Aynı fil bu.” dedi Razz. “Yani... Düşmanla birlikteydi.”

“Ne yapmalıyız?” diye sordu Forr.

“Hiçbir şey.. Hadi gel, buradan çıkmanın bir yolunu bulalım.”

Bir süre daha uçtukten sonra yine bulutun tabanına kondular.

“Biliyordum!” diye yakındı Forr. Onca çabadan sonra nefes nefese kalmıştı. “Tuzağa düştük... Bir bulutun içinde sıkışıp kaldık.”

Razz umutsuzluk içinde kafasını salladı. “Saçmalık bu!” diye inledi. “Anlam veremiyorum.”

“Ben de.” diye sızlandı Forr. “Ne oldu? Neredeyiz?”

“Bilmiyorum.” dedi Razz. “Bu biraz çalışma gerektirecek...”

Uzağından düşen kar tanelerinin arasından bakarak aşağıyı görmeye çalıştı. “Candara’nın üstünde olduğumuzu düşünüyorum ama nedense saray ve bu evler de burada yukarıda.”

“Ne yapsak?” dedi Forr.

Razz bir umutsuzluk ifadesi olarak kanatlarını kaldırdı. “Ne yapabiliriz ki?”

Forr kafasını sallayarak gagasını öfkeyle açıp kapadı.

“Yo, olamaz!” diye homurdandı. “Nasil olur!”

Bir süre oturup surat astılar. Sonra Forr sessizliği bozdu.

“Yorgunum.” dedi. “Dinlensek mi?”

Razz şu anda yapılabilecek hiçbir şey düşünemiyordu ve aslında onun da uyuyup dinlenmeye ihtiyacı vardı.

“Olur.” dedi. “Hadi saraya girelim. Hiç değilse şu sisten kurtuluruz.”

Havalanıp sarayın kapısına doğru uçtular. Hemen rahat koltuklu bir oda bulup uyumaya hazırlandılar.

Crayle ve Iker kırık pencereden Yaşlı Howard'ın evine girdiler. Şiddetli kar yağışı ve gecenin karanlığı mükemmel bir örtü olmuştu. Çekmeceli bir dolaba indiler, dümdüz ahşap yüzeyde kayarlarken pençeleri tıkrıyordu.

Şiddetli bir homurtuyla karşılandılar. Karanlıkta homurtunun nereden geldiğini göremiyorlardı ve put kesilmişlerdi. Derken kapının yanındaki karanlıktan boğuk bir ses gürledi.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Gratch sertçe.

“Biz şey için... Şey için...” diye başladı Crayle. Hâlâ dehşet içindeydi. Sonra Iker cıvı cıvı sesiyle araya girdi.

“Efendimizi görmek istiyoruz.” dedi.

“Göremezsiniz.” diye hırladı Gratch. “Uyuyor.”

“Ama bu önemli.” dedi Iker.

“Kim diyor?”

Iker buna ne diyeceğini bilemeyince Crayle korkusunu bir kenara bırakıp devreye girmeyi denedi. Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışmaya başladığı için şimdi Gratch'ın kapı aralığını kapatan devasa gövdesini görebiliyorlardı.

“Kendisine çok önemli bilgiler getirdik.” dedi Crayle. “Düşman hakkında.”

“Evet.” dedi Iker gururla. “Casusuz biz.”

“Onunla mutlaka görüşmeliyiz.” dedi Crayle. Şimdi kendine olan güveni artmaya başlamıştı. “Biz düşmanı gözetliyorduk. Bunu kendisine anlatmamıza izin vermediğini öğrenirse sana çok kızar... Şimdi bırak da geçelim!”

Gratch hiç cevap vermedi ama pençeli ayağıyla kapı koluna uzanarak kapıyı açtı. İki kuzgun aradan uçtular. Gratch arkalarından seslendi.

“Alt katta.”

Crayle ve Iker aşağıya süzülüp kapıdan girdiler. Odada siyah bir mumdan yayılan loş bir ışık vardı. Eriye eriye mumun dibi kapkalin olmuştu.

Şömine rafına yöneldiler. Crayle kazara kanadını Bela'nın kafasına çarptı ve onu uyandırdı.

“Kim var orada!” dedi Kara Büyücü Bela panikle. Nefesi soğuk havada bulutlar oluşturuyordu.

İki kuzgun onun önünde yere kondular ve kafalarını kaldırıp baktılar.

“Biziz, yüce efendim.” dedi Crayle eğilip selam vererek.

Iker da selam durdu.

“Ah, kuzgunlar.” dedi büyücü sonra sinirli bir şekilde sordu: “Diğerleri nerede?”

Bu sert sözler kuzgunların ikisini de biraz ürküttü.

“Bilmiyoruz.” dedi Crayle.

“Biz... Biz...” diye başladı Iker. “Biz düşmanı gözetliyorduk efendim.”

Bela koltuğunda doğruldu.

“Düşmanı mı? Neredeler?”

“İçlerinden birini gördük.” dedi Crayle kıvanarak. “Bir değirmende.”

“Neredeydi bu değirmen... Candara’daki değirmen mi?” diye sordu büyücü.

“Evet... General’i kandıran şu kayıkçıyı gördük efendim.” diye cevap verdi Crayle.

“Kayıkçıyı mı?” Büyücü şaşırılmış görünüyordu. “Bundan emin misiniz?”

“Ona benziyordu.” dedi Crayle.

“Ne demek istiyorsun?” dedi büyücü sinirinden tükürür gibi konuşarak.

Crayle bu konuşmadan rahatsız olmaya başladı ve kayıkçının yüzünü görmüş olmayı diledi. Daha uzun beklemeliydi. Sonra kayıkçının yüzünün zaten hep gizli olduğunu hatırladı. Kafası karışınca şüpheye düştü ama büyücüden korkusuna hikâyesine bağlı kalmaya karar verdi.

“Kayıkçıya be... ben... Benziyordu.” diye geveledi. “Çünkü... Çünkü o kayıkçıydı.”

“Emin misin peki?” diye tısladı büyücü Crayle’e dikkatle bakarak.

Crayle emin olmadığını itiraf edemeyecek kadar çok korkmuştu. “Evet efendim.” dedi kararlılıkla.

Büyücü ince ve uzun parmaklı elini sakallı çenesine koyup düşündü. Bu, tuhaftı. Neler oluyordu? Belki de değirmende iki kişi vardı. Ya da belki kayıkçı büyücüydü! Bu durumda büyücü madem ona karşıydı neden güç birliği yapmak istiyordu? Belki de

bir numaraydı bu. Kötü büyücü için içinden çıkamadı ve endişeyle kaşlarını çattı.

Aklını önünde duran kuzgunlara verdi ve onlara baktı.

“Size bir görev vereceğim.” diye söze başladı. Kısık sesle konuşuyordu ve ağzından çıkan her kelime çelik sertliğindeydi. “Candara Taşlarının tutulduğu Brinscally Mağarası’na gidin. Bu mağara Mavi Göl’ün batısındaki şelalenin arkasında. Taşların hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmenizi istiyorum. Eğer oradalarsa o zaman onları çalıp bana getirin. Eğer alınmışlarsa gelip bana söyleyin. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim.” dedi Crayle.

“Bahsettiğim yeri biliyor musunuz?”

“Tam olarak bilmiyorum efendim.” diye cevap verdi Crayle.

Iker aynısını tekrar etti. “Tam olarak bilmiyorum efendim.”

Büyücü oraya nasıl gidildiğini anlattı sonra pencereye doğru yürüdü. Pencere kenarında birikmiş karları dışarı ittirerek camı açtı. Mumum ışığı kar tanelerine vuruyor, gecenin kara fonunda onları sarıymış gibi gösteriyordu.

“Güzeel.” diye tısladı büyücü. “Bu çok önemli. Son derece önemli. Beni başarısızlığa uğratmayın.”

Kuzgunlar pencereden uçup gidebilsinler diye kenara çekildi.

“Şimdi gidin.”

Crayle ensesinde Iker’le birlikte dışarıya süzüldü. Kış karanlığında gözden yittiler.

Bulutun altındaki Erkekler Bölüğü Candara’nın merkezine yakın bir yerde, Tazer Nehri’nin hemen güneyinde iki ağaca inmişti.

General'in siyah pusulası parlıyor, çevrelerindeki koyu karanlığı yumuşatıyordu. Kuzgunların tüylerini metalik mavi, yeşil ve eflatun renklerde yansıtıyordu. Hava şimdi sakindi.

Etraflarında kar sessiz ve neredeyse ağırlıksız yağıyor, bir tüyün en hafif dokunuşuyla düşüyordu. Kesik kesik gülen ve konuşan kuzgunların nahoş sesleriyle tam bir tezat oluşturan bir suhulet.

General sinirli ve huzursuz görünüyordu.

"Gerr, şüphesiz onları bulabiliriz! Hiçbir şeyi doğru anlayamaz mısın sen?!"

"Her yere baktık." diye cevap verdi Gerr. "Denedik ama..." Kafasını iki yana salladı. "Ama hiçbir şey bulamadık."

"Tamam, tamam." dedi General sakin olmaya çalışarak. "Yani herhangi bir tünel girişi bulmayı başaramadınız."

Gerr mahcuptu.

"Evet efendim." dedi.

"Ve şimdi..." diye devam etti General, sesi giderek sertleşiyordu. "Başta gördüğümüz tünelin yerini bile kaybettiniz."

"Evet, e... Efendim." diye kekeledi Gerr. "Evet bu doğru. Ama... Bu karda da bir şey bulmak çok zor efendim."

"Kabahati kara atma!" diye çıkıştı General. "Sırf azıcık kar var diye savaşlar kaybedilmemeli! Çok iyi uçan ve çok iyi duyan Decc ve diğerleri yanındaydı... Dokuz kuzgun muydunuz hatta on mu? Bu, kabul edilebilir bir şey değil."

General arkasından bir ses duyunca aniden kafasını çevirdi. Birkaç saniye sonra hava kanat çırpışı sesleriyle doldu.

"Dişiler bunlar!" diye bağırdı General'e en yakın olan kuzgunlardan biri.

Dişiler ağaçlarda bulabildikleri yerlere konup erkeklerin arasına karışırken bir kargaşa yaşandı. Şimdi bütün kuzgunlar, sayıları yüz kadar vardı, bir aradaydı.

“Bu gürültü de ne?” diye bağırdı General. “Sessiz olun! Ordu musunuz yoksa bir kaz sürüsü mü?!”

Kuzgunlar gevezelik etmeyi bıraktı.

“Bu daha iyi.” dedi General. Sonra Gerr’e döndü. “Dişilerden kimi sorumlu yapmıştın? Birini seçmiştin, öyle değil mi?”

“Şey... Evet efendim, seçtim efendim. Şeydi... Hmm...” Gerr kafasını bir bu tarafa bir öteki tarafa yatırarak hatırlamaya çalıştı ama hafızası bomboştu. “Şey... Şey...”

“Faydasız. Hafızan yok mu senin?” diye kızdı General.

Decc yakınlardaydı. “Tull sorumluydu efendim.” diye seslendi.

“Teşekkür ederim Decc.” diyerek başıyla onayladı General. “Dikkatini veren bir kuş var en azından.”

Gerr’e dik dik baktı. Gerr aşağılandığını hissetti. General’in gözünden düşmek ve Albay olarak görevini kaybetmek istemiyordu. General’in kuzgunları bir hevesle atayıp yine bir hevesle görevden attığını biliyordu, buna şahit olmuştu.

“Şimdi...” diye devam etti General. “Nerede kalmıştım? Ha, evet, dişiler.” Kafasını yana eğdi. “Sorumluları kim demiştik?”

“Tull efendim.” dedi Gerr çabucak.

“Tull neredesin?”

“Buradayım efendim.” diye seslendi cılız bir ses ağacın alt dallarından bir yerden.

“Orada ne yapıyorsun?” diye bağırdı General. “Yukarı gel.”

Tull yukarı uçtu ve General’in yanına çekinerek kondu.

“Ee? Ver bakalım raporunu!” diye emretti General.

Önce bir sessizlik oldu sonra Tull gagasını açtı. Sesi yüksek ve gergin çıkıyordu.

“Biz... Biz... Araştırdık efendim.” dedi. “Söylediğiniz gibi efendim. Ama... Şey... Onları bulamadık efendim.”

Sustu.

“Devam et.” dedi General.

“Ve... Ve...”

“Evet?” General’in sabrı tükeniyordu. “Ve ne?”

“Ve...” diye başladı Tull tekrar. “Ve... Şey... Şu yaşlı adamı... Bulduk... Hani şu... Yani...”

“Bu saçmalık.” dedi General kafasını sallayarak. “Biri bana anlatabilir mi... Doğru dürüst?”

Jekka yandaki ağacın tepesine yakın bir yerdeydi ve karşıdan seslendi.

“Ben anlatabilirim efendim.” dedi.

“Tamam, anlat o zaman.”

“Yaşlı Howard’ı bulduk.” diye başladı Jekka.

“Yaşlı Howard’ı, ha?” dedi General dalgın dalgın. “Tamam... İyi. Bana olanları anlat, hızlıca.”

“Büyücü Elzafan’dan kaçmış efendim.” diye devam etti Jekka. “Yanında Feeni adında bir de tavşan vardı... Omzunda efendim. Tavşan bize efendimiz için çalıştığını söyledi. Efendimiz ona Taşlar Krallığı’na gidip kendisine rapor vermeleri gerektiğini söylemiş.”

“İyi ama efendimiz ona bunu nasıl söylemiş ki?” diye sordu General. “Efendimiz onlardan çok uzakta.”

“Bilmiyorum efendim.” diye cevap verdi Jekka.

“Şüpheli görünüyor.” diye karar verdi General.

“Ben de öyle düşünmüştüm efendim.” diye onayladı Jekka.

“Devam et.” dedi General. “Sonra ne oldu?”

“Biz de onları taşıdık... Yaşlı Howard’ı ve tavşanı. Şu sivri tepenin hemen kuzeyinde bıraktık onları... Yani, dağların yakınında. Çok ağırlardı. Onları daha fazla taşıyamadık. Sonra da sizi aramaya geldik... Efendim.”

“Evet.” diye kafasını salladı General. “En azından bu iyi bir şeydi... Yaşlı Howard’la tavşandan haberim yok... Bu, çok şüpheli.

Umarım bir zararı olmaz. Buyruğum altına döndüğünüze göre bundan böyle yanlış bir şey yapamazsınız.” Ordusuna göz gezdirdi sonra tekrar Jekka’ya baktı.

“Adın ne senin?” diye sordu ona.

“Jekka efendim.”

“Seni Dişiler Bölüğü’nün lideri tayin ediyorum.” diye bildirdi General. “Görevi devral... Şeyden...”

“Tull’dan.” dedi Gerr.

“Tull’dan.” diye ekledi General. Gerr’e ateş püsküren gözlerle baktı. “Rezalet bir seçim!”

Tull bir rahatlama dalgası hissetti ve sevinçle kanat çırparak tekrar alt dala indi. Jekka gururla göğüs tüylerini kabarttı.

“Şimdi.” diye devam etti General. “Düşmanın burada olduğunu biliyoruz... Ama tam olarak nerede bulduklarını bilmiyoruz.” Gerr’e yine suçlayıcı bir bakış attı. “O yüzden burada uyuyacağız ve yarın efendimize rapor vereceğiz. Ama onları aramaya devam etmemiz gerekiyor, bu işi sırayla yapacağız. Jekka, on dişi görevlendir ve onları aramaya gönder. İlk nöbeti de sen tut.”

“Peki efendim.” dedi Jekka.

“On dişi geri döndükten sonra.” diye sürdürdü General konuşmasını, “Bir on tane daha gönder. Bu şekilde hem bizim için çok önemli olan aramaya devam edeceğiz hem de dinleneceğiz. Bir şey gören olursa beni uyandır, tamam mı?”

“Evet efendim.” dedi Jekka hevesle.

“Umarım...” dedi General ciddiyetle. “Sabah efendimize rapor verirken ona iyi haberi götürebiliriz.”

Efendilerinden bahsedilmesi kuzgun grubu arasında çeşitli yorumların yapılmasına yol açtı. Kimisini heyecanlandırdı, kimisini de endişelendirdi. Jekka on dişi seçip gönderdi. Geride kalanlar, gece yarısı olmasına rağmen biraz uyuyacak vakitleri olduğu için

memnundu. Dallarda çabucak kıpırdanarak birbirlerine sokuldular ve uyku için rahat bir şekilde yerleştiler. Pusulanın ışığı azaldı sonra tamamen yok oldu. Kuzgunlar kendilerini uykunun kollarına bıraktılar.

Hırsız, elinde yanan bir mum, Eski Değirmen'in karanlık merdivenlerinden gizlice indi. Her adımında havaya sarı toz kabartıları kalkıyordu ama her adımı yere düşen kar taneleri kadar yumuşak olduğundan hiç ses çıkmıyordu.

Bu pelerinli şahıs Candara Taşlarını taşıyordu. Çatı katı odasındaki etkili yoğunlaşma büyüünün korkunç gücünü daha da derinleştirerek onu güçlendirmiş ve büyütmüştü. Şimdi taşlar bir beze sarılmış olarak cebinde duruyordu.

Zemin katta hırsız sessizce hareket etti. Kapı gıcırdayarak açıldı. Kukuletanın altındaki yüz soğuk bir kararlılıkla birlikte ifadesizdi.

Kukuletalı şahıs anlık bir duraksamadan sonra karlı geceye çıktı.

Tazer Tepeleri Taşlar Krallığı'nın doğusunda uzanıyor ve Moone Krallığı'yla sınır oluşturuyordu.

Çoğunlukla yemyeşil bitkilerin ve ağaçların süslediği inişli yokuşlu tepelerle vadilerin güzel bir manzarasıydı. Şimdiyse her şeyi örten karın güzelliğine bürünmüştü.

Tepeler karanlık ve garip bir şekilde sessizdi. Havada hiç kuş

yoktu ve büyü yapıldığından beri yağın kar ve esen rüzgâr dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Şimdi rüzgâr da tamamen dinince havada hiç hareket kalmamıştı. Kar yavaş ve yumuşak bir inişle aşağı süzülüyor, her kar tanesi sessizce düşüyordu. Tepelerin zirvesinden vadilere alçalan dik yamaçlara kadar tüm sivrilikler yatışmış, düzleşmişti.

Ancak, gecenin karanlığında tepelerden hiç durmadan yürüyen bir canlı vardı. Bu, Jamaar'dı. Sınırı geçmişti ve efendisinin, Kara Büyücü Bela'nın yanına doğru yol alıyordu. Güçlü bacaklarıyla karın içinden güçlükle ilerliyordu. Daha önce yolculuk ettiği topraklardaydı ve çok geçmeden tepelerin sona ereceğini, Whitten'e doğru ineceğini biliyordu.

Horrik'in peşinde olduğundan tamamen habersizdi. Horrik gözünü öylesine karartmıştı ki yorgun olmasına rağmen sadece yemek ve içmek için mola vererek yürüyebildiği kadar hızlı yürüyerek peşinde olduğu köpeği takip etmeyi sürdürmüştü. Adım adım ona yaklaşıyordu.

Yaşlı Howard yere oturmuş, sırtını bir ağaca yaslamıştı. Hafifçe aralık olan ağzından çıkan nefesi soğuk havaya karışıyordu. Çantasından çıkarıp yanına, karın üzerine bıraktığı bir lambanın ışığı etrafını aydınlatıyordu. Eski paltosuna sıkı sıkı sarınmıştı ama soğuktan hâlâ titriyordu. Gözleri kapalıydı, elinde Yol Gösterici Asa'yı tutuyordu.

Feeni önündeydi, ağacın siperi altında epey sığ olan karda duruyordu. Lambanın ışığı kahverengi gözlerinde yansıyor.

“Burası çok soğuk.” diye söylendi. “Off!”

Yaşlı Howard'ın yanında duran keten bezinden torbasının üstüne zıpladı ve ona baktı.

“Hadi! Kalk!” diye emretti.

“Hayır.” diye içini çekti Yaşlı Howard. “Toparlanmam lazım. Bu yolculuk korkunçtu. Üşüyorum ve kötü hissediyorum... Senin yüzünden.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Feeni kızgınlıkla.

“Çünkü beni sen ikna ettin... Unuttun mu? Ben yükseklikleri sevmem, uçmayı da sevmem.”

Ağacın altında kardan bayağı korunuyorlardı, sadece tek tük kar taneleri onlara doğru savruluyordu. Yaşlı Howard sinirli bir hareketle alnındaki birkaç kar tanesini sildi.

Feeni'nin yüz ifadesi yumuşadı, sevimli ve tatlı bir sesle konuştu.

“Biliyorum... Ama geçti gitti artık... Yine yerdesin. O korkunç Büyücü Elzafan'dan kurtulduk ve artık özgürüz.”

Yaşlı Howard gözlerini açıp ona öfkeyle baktı. “Bu varken ben özgür falan değilim.” Yol Gösterici Asa'yı kaldırıp Feeni'ye doğru salladı.

“Efendimiz ondan kurtulacaktır.” dedi sesinde sahte bir sevecenlikle. “O zaman hiçbir sorun kalmayacak.”

“Dinlenmek istiyorum. Ayak bileklerim sızlıyor.”

“Ama gitmemiz gerekiyor.” diye itiraz etti Feeni. Sabrı tükenirken sesindeki tatlılık yine kayboldu. “Yolumuz uzun. Oraya vardığımızda dinlenebilirsin. Kara Büyücü bizi bekliyor.”

“Gidemem... Daha değil.” Başını tekrar ağaca dayayıp gözlerini yumdu. “Sen devam et, ben arkandan gelirim.”

“Bu adil değil.” diye sızlandı Feeni. “Bu karda kışta yolculuk edemem. Ayaklarım çok üşür ve ıslanır... Ve yorulurum.”

“Öyleyse beni beklemen gerekecek.”

Feeni öfkeyle ayağını torbaya vurdu. Yaşlı Howard'ın fikrini değiştiremeyeceğini anladı. Beklemek zorunda kalacaktı. İstemeye istemeye oturdu.

“Tamam o zaman.” dedi somurarak. “Biraz dinleneceğiz... Ama uzun sürmesin. Çok soğuk.”

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

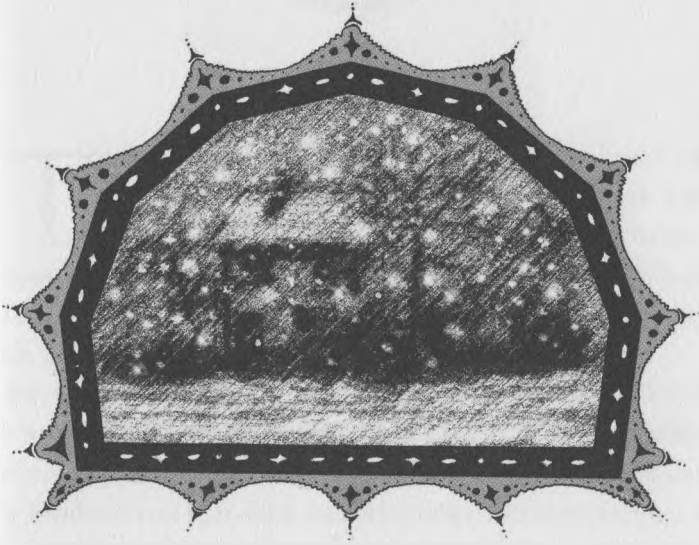
...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

10. Bölüm

Grinin Tonları

Taşlar Krallığı'nda aheste aheste şafak söktü. Gökten kar düşüyordu. Tüy gibi yumuşacık konuk kar taneleri soğuk havanın ayazında şenlikle süzülüyor ve dönüyordu. Kuru ve soğuk hava ülkenin üzerine beyaz bir elbise gibi serilmişti ama bu büyü'nün sadece dışarıdan görünen yüzüydü. Bu, ele geçirilmiş bir krallıktı.

Büyünün kendisi görünmez bir şekilde etkili oluyor, krallığın insanlarını ve hayvanlarını yakalıyor ve onları görünmez varlığında sımsıkı tutuyordu. Şimdi her canlıya nüfuz etmek ve hiçbir canlıyı özgür bırakmamak için daha da zorluyordu. Kötü güçlerin desteklediği büyü mutlak kontrolünü tamamlamak üzere ayarlanmıştı.

Joog hâlâ Yaşlı Howard'ın bahçesinin sonundaki bir ağacın tepesindeydi. Tünediği ağaçta son birkaç saattir nöbet tutuyordu. Ağacın bir alt dalında hareket edemeyecek şekilde bağlanmış olan Searle vardı. O da uyumuştur ama şimdi uyanıktı.

“Bırak beni baykuş.” diye yalvardı.

“Olmaz.” diye karşılık verdi Joog. “Şimdi sessiz ol.”

“Beni burada bağlı bir hâlde bırakamazsın... Ölürüm...” dedi Searle.

Joog dönüp ona baktı.

“Ölmeyeceksin.” dedi.

“Onu yenemezsiniz.” dedi Searle küçümsemeyle. “Yenemeyeceğinizi biliyorsunuz... O, hepinizden daha güçlü. Ona engel olamazsınız. Siz...”

“Asla vazgeçmeyeceğiz.” diyerek sözünü böldü Joog. Sakin bir otoriteyle konuşuyordu, sözleri keskin ve anlaşılırdı. “Sessiz ol.”

Searle bu defa itaat etti.

Giderek aralanan karanlıkta her şey mat ve griydi; ağaçlar, karla kaplı zemin, Yaşlı Howard’ın evi ve hatta yağan kar bile. Şafak vaktinin neşeli korosu yoktu, ülkeye ağır bir sessizlik çökmüştü. Bu huzurun sessizliği değildi, sessizlik uğursuz bir tehdit barındırıyordu.

Hava anormal derecede durgundu. Ürkütücüydü böyle olması. Joog en sakin günde bile ağaç tepelerinin hafifçe sallanacağını biliyordu, bugün mezar taşları gibi hareketsizdiler. Sanki dünya nefesini tutuyordu, krallığın geleceği bir bıçağın ağzında bekliyordu.

Ortalığın yavaş yavaş aydınlanmasıyla birlikte Joog’un endişesi de arttı. Ağacın tepesinden gözetlerken griliğin çok uzun kaldığını fark etti. Hava aydınlanıyordu ama doğanın renkleri hâlâ kayıptı. Tünediği daldan biraz kar silkeledi ve ağacın kabuğuna baktı. Aynı anda bir parça yosun ortaya çıkardı. Ağacın kabuğu da yosun da renksizdi, gri bir ortamda grinin tonlarından ibaretiler. Yanındaki karla kaplı bir dal gagasıyla salladı ve yaprakların da gri olduğunu gördü. Büyünün etkisi artıyordu.

Rengi olan tek şey boynunda asılı duran ammolite taşıydı; hâlâ harika bir berraklıkla parlıyordu. Kırmızı, yeşil ve sarı renkler göğüs tüylerini yıkıyordu. Bu hüznü dünyada ammolite taşı bir renk süksesiydi. Ama sonra, Joog boynundaki taşta bakmaya devam ederken o da biraz soluklaştı. Büyü yavaş yavaş onu da hallediyordu.

Joog, Kara Büyücü Bela’nın varlığıyla yöresindeki her şeyin ren-

gini çaldığına şahit olmuştu. Şimdi bu belki de krallığın tamamına hulaşmıştı. Büyü yüzünden havada donmuş olan kuşların gitmiş olduğunu da hatırladı, artık bunun sebebini bildiğini sanıyordu. Kuşlar kaçmamış, büyüünün artan ağırlığı yüzünden düşmüşlerdi ve muhtemelen şimdi kar altındaydılar.

Büyünün derinleşmesi bekledikleri bir şey değildi hatta Büyücü Elzafan bile bunu tahmin etmemişti. Joog hızlı hareket etmek zorunda olduklarını biliyordu ama düşünmekte, kımıldamakta ve hareket etmekte zorlanıyordu. Büyü onu etkilemeye çalışıyor ve ammolite taşının koruyuculuğunu zayıflatıyordu. Zihnine ve bedenine bir karanlık sızıyor ve Joog bu karanlığı kendinden uzak tutmak için mücadele ediyordu.

Onlar için zaman tükeniyordu. Joog tüm gücünü toplayıp bir hamle yaptı. Kanatlarını sanki pekmeze batmışlar gibi zorlanarak kaldırdı ve daldan ayrıldı.

Hareket ettikten sonra kendini daha iyi hissetti ve Aram'la Halo'ya doğru süzüldü. Atlar başlarını havaya kaldırıp baktılar.

“Joog.” dedi Aram boğuk sesinde bir telaşla. “Acele etmeliyiz... Bu büyü...” Etrafına, donuk, kül rengi görüntüye baktı. “Ne yaptığına baksana!”

“Biliyorum.” dedi Joog.

“Taşları aldığı için böyle olmalı.” dedi Aram.

“Diğerlerini uyandır.” dedi Halo ısrarcı bir sesle. “Çabuk!”

Joog kar mağarasına süzüldü. Dışarıya doğru gelen Amalek'le karşılaştı, neredeyse çarpışıyorlardı.

“Joog!” dedi Amalek heyecanla. “Dikkatli ol!”

“Herkesi uyandırmalıyız... Hızlıca.”

“Neden?” diye sordu Amalek. “Ne oluyor?”

“Büyü şiddetleniyor.” dedi Joog. “Bunu hissetmiyor musun? Acele edelim!”

Amalek geri döndü, Joog da onu takip etti. Mağarada Simron uyanmıştı, Flop ve Miriam da gözlerini açmışlardı ama Seph ve tavşanlar hâlâ uyuyorlardı.

Amalek, Seph'in omuzlarını sarsarak, "Seph, uyan!" diye seslendi.

Amalek ellerini omuzlarından çekince Seph, bir bez bebek gibi devrildi, hiç hareket etmedi.

"Ah, olamaz!" diye bağırdı Amalek. "Seph... Uyansana!"

Amalek onu tekrar tutup daha şiddetli sarstı ama Seph yine de uyanmadı. Sonra yüzüne tokat attı.

Seph hayretler içinde gözlerini açtı.

"Ahhh!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni uyandırıyorum, Seph." dedi Amalek çabucak. "Büyü kötüleşiyor. Hemen kalkman lazım!"

Seph yavaşça ayağa kalktı. Hâlâ uykulu uykulu bakıyordu, karmakarışık olmuş saçlarıyla dağınık görünüyordu.

Amalek Seph'e telaşla, "Şu tavşanları uyandırmama yardım et." dedi.

Birlikte eğilip tavşanları sarsarak onları uyandırmaya çalıştılar. Tavşanlar birbirlerine sokulmuşlardı ama üşüyorlardı ve hareket etmeleri imkânsızdı. Ammolite taşları renklerini kaybetmişti. Amalek ürperdi. Tavşanların tüyleri artık yumuşak değildi, ayazda gevrekleşmişti. Çocuklar bir tavşanın başından ötekinin başına gidip durdular.

"Bu hiç iyi değil." dedi Seph. "Büyü onları etkisi altına almış."

Amalek başını iki yana salladı. "Ne yapmalıyız?"

Derken bir tavşanın gri tüyleri arasından kulaklarını diktiğini gördüler; bu Tally'ydi. Tally ayağa fırladı, Kendall, Waltab ve Darlitt onu izlediler. Diğerleri hâlâ hareketsizdi.

Joog, Seph'in omzuna uçtu. "Dinle." dedi. "Boyunlarımızda

taşıdığımız bu ammolite taşlı kolyelere rağmen, hepimiz tehlike-deyiz. Beni takip et... Acele et şimdi!”

Çocuklar, Joog’a baktı. Sözlerinin etkisiyle gözleri fal taşı gibi açıldı. Hepsi kollarını ve bacaklarını gererek uygun bir şekilde hareket etmek için büyük çaba sarf ettiler. Kar mağarasından çıktılar.

Önce Simron çıktı, arkasından Flop ve Miriam, sonra da çocuklar. Çocukları Kendall ve Tally izlediler, onların hemen arkasından da enerjik delikanlı Waltab ve yaşlı Darlitt geldi. Dışarıya çıkınca yağın karın arasından evi görebilecekleri bir yere yerleştiler.

“Her şey çok donuk.” dedi Flop. “Daha şimdiden öyle yorgun hissediyorum ki... Biraz şekerlemeye ihtiyacım varmış gibi.”

Amalek elini uzatıp Flop’un uzun tüylerini okşadı.

“Şimdi uyumak yok.” dedi. “Ne yaparsan yap... Sakın uyuma. O tavşanlara ne olduğunu gördün. Hem yapacak işlerimiz var.”

Ağaçlar ve sığınağının ötesinde yükselen derin kar sayesinde iyi gizlenmişlerdi. Kar yağışı o kadar yoğundu ki evden görmelerinin zor olacağını biliyorlardı. Hepsi kafalarını sadece görebilecekleri kadar kar çizgisinin üstünden kaldırmıştı. Aram ve Halo biraz daha geride, ağaçların koyu gölgesinde duruyorlardı.

“Tamamdır.” dedi Simron. “Bir hamle yapmamız gerekiyor.”

Vakit gelmişti. Seçimlerini daha önce, Büyücü Elzafan onlara sorduğu zaman söz verdiklerinde yapmışlardı. Şimdi verdikleri sözün tutup gereğini yapmaları gerekiyordu. Bu onların en korkunç anı olacaktı. Kara Büyücü Bela’yla yüzleşmek zorundaydılar.

“Şuna bakın!” dedi Joog pençesiyle işaret ederek. “Şuradaki dala... Pencerenin yanında hemen.”

Dal, Yaşlı Howard’ın evinin yakınındaki büyük bir karaağaç ağacının dalıydı ve birinci katın üst penceresine doğru sarkıyordu.

“Ağaca tırmanabiliriz.” dedi Simron. “Sonra o pencereden içeriye... Evet, işe yarayabilir.”

“Bela o odada değilse tabii.” dedi Amalek.

“Ama bütün mesele bu değil mi zaten?” dedi Seph. “Onunla yüzleşmek istiyoruz.”

Simron başıyla onayladı.

“Evet. Ama onu şaşırtmamız gerekiyor. Eve ondan habersiz girebilirsek... İyi olur. Ne diyorsun Joog önce sen bir göz atabilir misin?”

Joog olur anlamında kafasını salladı.

“İyi.” dedi Simron. “Eğer yapabilirsen o odada olup olmadığını kontrol et. Oda boşsa bu şekilde girebiliriz... Pencereden.”

“Hemen gidiyorum.” dedi Joog.

Havalandı ve karın yüzeyi boyunca kayar gibi gitti. Biraz sonra ağaçtaydı, dikkatlice dalın ucuna doğru yaklaşıyordu. Pencere kırıkta, cam tamamen paramparça olmuştu, kırık camdan içeri baktı. İçeride kimse yoktu. Pencerenin kenarına bastı, ayakları kara gömüldü, kafasını içeri eğerek yakından baktı. Yerde kocaman bir Komodo ejderi yatıyordu. Bu, Gratch'ti.

Joog hareket etmeden, hiç hareket etmeden durdu.

Gratch homurdanıp kafasını oynatırken ve tekrar yerleşirken Joog gerildi. Gratch'in gözleri kapalıydı ve uyuyordu.

Joog rahatladı.

Gratch tekrar kımıldadı ve bu defa uyandı, uykulu gözlerini açtı. Nöbet tutması gerektiğini hatırladı ve birden gözlerinden uyku silindi. Çabucak kısa bacaklarının üzerinde doğruldu. Bir ses duydu ve pencereye baktı. Ses dala atlayıp dans eden kar taneleri arasından sessizce süzülerek ağaçların yanına dönen Joog'dan gelmişti.

Gratch pencereye doğru şöyle bir baktı sonra pençeleriyle tahta döşemeleri takırdata takırdata cama koştu. Pencereye gelince kafasını kullanarak kendini pencerenin çerçevesine doğru kaldırdı sonra ön ayaklarıyla duvara tırmandı. Pençeleriyle pencerenin çıkıntısına

tutunarak yağın kara baktı. İnce çatalı dilini birkaç kez üst üste dışarı çıkarıp tekrar soktu, hangar gibi ağzından salyası damladı, birkaç damlası buz şeritleri hâlinde dondu. Burnunu dışarı çıkarıp sağa sola çevirerek havayı kokladı ve uzun dili tekrar sarktı.

Sonra Joog'un konduğu dalda karın pürüzsüzlüğünü kaybettiği yeri fark etti. Gözünü dikip oraya baktı.

Bir ses duymuştu, pencerenin dışında bir şey hareket etmişti. Şimdi de daldaki karın bozulduğunu görmüştü. Bir kuzgun falan olabilir miydi? Veya başka bir şey? Prens ve Prenses'in bulutun içine hapsedildiklerini biliyordu, onlar olamazlardı. Sadece iki olasılık vardı: Bu ya bir kuzgundu ya da Eski Değirmen'de karşılaştığı ve efendisini tehdit etmiş olan gizemli kişi.

Bu arada Joog diğerlerine bilgi vermişti.

“Ne yapalım şimdi?” diye sordu Amalek.

Simron kafasını çalıştırıyor, bir Kılık Değiştirme Ustası olarak tüm deneyimlerini ve derslerini hatırlamaya çalışıyordu. Göz açıp kapayınca kadar bir plan yapmıştı.

“Ben onun hakkından gelirim.” dedi. “Çabuk, bana sihirli kutunu ver Seph.”

Seph kutuyu uzattı. Simron alelacele Aram'a bir şeyler söyledi. Aram sarmal boynuzunu eğdi ve karda bir patika açtı. Simron arkadaşlarının yanından uzaklaşarak uzun adımlarla eve doğru yöneldi. Geride kalanlar gidişini izledi.

“Bunu nasıl yapıyor?” dedi Seph. “Çok hızlı yürüyor... Ve de sessiz...”

“Ve...” dedi Amalek, yağın karda daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak. “Görünmüyor da... Nereye gitti?”

Aram şimdi karda açtığı patikadan yavaşça eve doğru yürüyordu.

“İşte orada Ammey.” dedi Seph işaret ederek.

Karın arkasında çömelmişlerdi ve karın üstünden eve doğru bakıyorlardı. Simron ağaca tırmanmıştı ve dalın kenarından pencereye doğru ilerliyordu.

“Orada onunla birlikte olmam gerekirdi.” dedi Seph ve ayağa kalkmaya yeltendi.

Amalek kolunu tutup onu geri çekti. “Olmaz.” dedi. “Bırak o halletsin... Ona güven. Orada olmanı isteseydi söylerdi.”

Seph başıyla onayladı.

Simron pencereden içeriye bakınca Gratch'in kapıya doğru gittiğini gördü.

“Dur.” diye seslendi Simron.

Sesi farklıydı. Bütün sesleri taklit edebiliyordu. Bu sesi sınırdaki sadece kısa bir an duymuştu.

Gratch durdu ve şoka uğramış bir hâlde iri gövdesini döndürdü.

“Efendim?” dedi. “Siz misiniz?”

Cevap gelmedi. “Efendim?” diye seslendi tekrar.

Gratch penceredeki ışıktaki dalda oturan kukuletalı karaltıya bakıyordu. Bir adım yaklaştı. Şimdi elinde bir asası olduğunu görebiliyordu. Dolayısıyla bir büyücü olmalıydı. Ama nedense ses efendisinin sesi değildi; benziyordu ama tıpatıp aynısı değildi. Sonra pelerinin efendisinin pelerini olmadığını fark etti ve kim olduğunu anladı.

“Demek geldin.” diye homurdandı Gratch. Sesi mide guruldaması gibi çıkıyordu. “Mesajını efendime ilettim. Kontrolü ele almaya mı geldin?”

Simron, Gratch'in söylediklerinin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. Bu ejderha neden bahsediyordu? Kim olduğunu düşünüyordu? Bekleyip daha fazlasını öğrenmeliydi.

Elinden gelenin en iyisini yaparak Bela'nın sesini taklit etmeye devam ederek, “Evet.” diye cevap verdi.

“Sesin efendimin sesine çok benziyor.” dedi Gratch.

“Benzer tabii.” diye karşılık verdi Simron.

“Yüzünü göster de kim olduğunu görebileyim.” dedi Gratch.

Gratch pencereden karaltıya gözünü hiç kırpmadan bakıyordu. Çatallı dilini ağzından çıkarıp tekrar içeri aldı. Simron elindeki asayı kaldırıp dala vurdu. Altın sarısı bir ışık parladı. Gratch geriledi.

Simron daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Pencereye yaklaştı.

“Mesajımın tamamını ilettiler mi ona?” diye sordu.

“Evet.” diye guruldadı Gratch. “Şok oldu. Taşların sende olduğunu duyunca... Öfkelenildi ama sadece blöf yaptığımı düşündü.”

“Blöf mü?” Simron sinirlenmiş gibi konuşuyordu. “Ben blöf yapmam.”

Sonra Gratch’in lüzumsuz zihninde güzel bir fikir belirdi, hemen ona göre hareket etmeye başladı.

“Taşların sende olduğunu kanıtlamak için onları bana göster.” dedi. “O zaman ben de senin için çalışırım. Ben güçlüyüm ve savaşabilirim. Bana taşları göster.”

“Sen benimle pazarlık edecek durumda değilsin.” dedi Simron. Konuşurken bir yandan da düşünüyordu. “Ama... Bana hizmet etmeni isterim.”

“Öyleyse bana taşları göster.” diye ısrar etti Gratch.

Simron duraksadı... Düşünüyor, düşünüyor, düşünüyor. Bununla nasıl baş edebilirdi? Bir şey bulmalıydı.

“Taşlar çok güçlü.” dedi soğukkanlılıkla. “Onlara bakarsan ölürsün.”

Gratch bunu duymamıştı ve bu büyücüye güvenip güvenmemeyi düşündü. Sonra Simron tekrar konuştu.

“Sana onların ışığını gösterebilirim.”

Gratch kabul etti. “Olur. Bana onların ışığını göster. Ama güvenli mi?”

“Güvenli.” dedi Simron. “Taşların kendisine bakmadığın sürece bir tehlikesi yok.”

Pelerininin altından Seph’in oval sihirli kutusunu çıkarıp pencereye doğru tuttu. Kutuyu açıp hemen kapattı ve parlak bir ışık bir saniyelğine odayı aydınlattı. Gratch gözlerini kırıştırdı.

“Ama taşlar renkli.” dedi. “Bu ışık beyazdı. O eski değirmende gördüğüm ışık farklı renklerdeydi...”

Bu kez Simron’un cevabı hazırды. “Sen taşlar hakkında çok fazla şey bilmiyorsun, değil mi? Bir arada oldukları zaman... Birbirlerine yakın, bu küçük kutuda oldukları gibi renkler birleşip saf ışık, beyaz ışık verir. Böyle olduklarında daha güçlüdürler... Ve daha tehlikeli.”

Gratch neredeyse ikna olmuştu ama hâlâ şüpheleri vardı ve Simron bunu görebiliyordu. “Tamam o zaman.” Simron yine sinirlenmiş gibiydi. “Onları sana göstereceğim.” Kutuyu tekrar açacakmış gibi elini üstüne koydu ve Gratch korkuyla geri çekildi. “Gerçekten istiyorsan taşları görebilirsin ama öleceksin. Bu benim işime gelir, senden kurtulmuş olurum.”

“Hayır!” diye bağırdı Gratch telaşla. “Sana inanıyorum... Ve... Senin için çalışacağım!”

“Peki, iyi o zaman.” Simron kutuyu kırık pencereden geri çekti ve tekrar pelerininin altına koydu. “Sana bir görev vereceğim.” dedi şimdi tam bir otoriteyle. “Hem de önemli.”

“Evet efendim?” diye yaltaklandı Gratch hemen havaya girerek.

Gratch hevesli gibiydi. Durumu lehine çevirdiğini düşünüyordu. Artık daha güçlü bir büyücünün hizmetindeydi.

“Bu iş önemli.” diye belirtti Simron. “Çok önemli.”

“Evet efendim?”

“Burayı ele geçirmeden önce halletmem gereken bir iş. Aynı zamanda senin için de bir deneme olacak... Başarırsan hizmetime girebilirsin. Anladın mı?”

“Evet efendim.” dedi Gratch can atarak. “Sizin için çalışmak benim için bir onurdur efendim. Başaracağım.”

“Güneye git.” diye emretti Simron. “Sonra şehrin içinden doguya doğru nehri takip et... Durmadan o yöne doğru yürü. Sonra kuzeye dön ve oradaki yüksek topraklara git. Sonra araştıır. Orada üstesinden gelmeni istediğim bir şey var...”

“Nedir?”

Simron aklına ilk gelen şeyi söyledi.

“Bir köpek.”

Gratch şaşırđı. “Bir köpek mi efendim?”

“Evet, bir köpek... Şimdi, senin adın ne?”

“Gratch efendim.”

“Gratch.” diye devam etti Simron. “Bu köpek... Bana çalışıyordu ama çok aptaldı... Ve yaşlıydı... Ve bana karşı geldi. Ben de onu orada bıraktım. Bir zarar vermeden icabına bakılsın istiyorum. Avlanmayı seviyorsun, değil mi?”

“Evet efendim.”

Hem Gratch açtı ve bu iş ona çok cazip göründü. Ama en önemlisi olabilecek en güçlü büyücü için, Candara Taşlarına sahip olan için çalışmak istiyordu. Bu, onun için ilk adımdı.

“Avlanmayı severim.” diye homurdandı. “Ve köpekleri kolayca öldürebilirim.”

Simron kukuletalı kafasını salladı. “Güzeel. Bu büyük bir köpek ama yaşlı ve yavaş... Ve neredeyse kör. Koku alma duyusu da çok zayıf... Biraz da topallıyor. Yani, senin için kolay olacak. Gözlerini kullan. Yüksek bir noktaya gidip bak... Koku alma duyunu da kullan... Ama haini bulup öldürmeden sakın geri dönme. Bu, senin için büyükçe bir ziyafet olacak, bana da senin değerini gösterecek... O zaman sana tamamen güvenebilirim ve seni hizmetime sokabilirim. Aç mısın?”

“Evet efendim.”

“Peki, senin için yemek zamanı olur...” dedi Simron kararlılıkla. “Köpeği yakaladığın vakit. Ama bu işi çabucak halletmeni istiyorum, anlaşıldı mı?”

“Evet efendim.”

“Ondan kurtulman çok önemli.” diye vurguladı Simron. “O, bana ihanet etti. Ağaçlara tırmanabiliyor musun?”

“Evet efendim... İyi tırmanırım.” diye cevap verdi Gratch gururla.

Ön ayaklarından birinin keskin pençesini yere sürttü. Yeni efendisinin pencereden içeriye tırmanışını izledi.

“İyi... Çok iyi.” dedi Simron. “Ağaca inebilirsin o hâlde.”

“Evet efendim.”

“Şimdi git.” diye emretti Simron. “Benim için yaptığın bu ilk işi başar ben de seni ödüllendireyim.”

Gratch pencereye doğru yürüdü, sürünerek tırmandı ve pençelerini dala batırdı. Simron, Komodo ejderinin dal boyunca ilerleyip geri geri ağaca inişini, aşağıda kara basıp yolculuğuna başlamasını izledi.

Hemen gitmişti.

Tüm bunlar olurken başka bir tünel yapılmıştı. Bu, Amalek'in fikriydi. Tünel, eve görünme riski olmadan ulaşmak için bir yol sağlayacaktı. Tally'nin neşesi yerine gelmiş görünüyordu, tünel kazma işini de o organize etmişti. Ancak, Darlitt uykulu bakıyordu ve ammolite taşının renkleri iyice solmuştu, sırtını bir ağaç gövdesine vermiş karın üstünde oturuyordu.

Tally, Kendall ve Waltab'la birlikte çalışıyordu. Bu tavşanların ikisi de genç ve güçlüydü. Onların ammolite taşları hâlâ parlıyordu. Bu, büyüü kendilerinden uzak tutmayı başardıklarının bir göstergesiydi. Üç genç tavşan kazmakta oldukları çukurda gözden kayboldular ve birkaç dakika sonra Tally arkasından da diğerleri tekrar görüldü. Güç sarf etmekten dolayı hepsi nefes nefeseydi. Tünel, çocukların emekler pozisyonunda geçebilecekleri kadar geniş olmuştu.

Tally, Seph ve Amalek'in önünde eğilip patisiyle girişi işaret ederek, "Sizin için her şey hazır." dedi gururla.

Waltab da eğilerek selam verdi.

"Kusursuz bir işçilik daha." dedi.

Seph, gözlerini ağaçtan ayırmadan, "Teşekkürler hepinize." dedi. "Çökün!" diye telaşlandı.

Hepsi karın üstüne uzanıp Gratch'in ağaçtan inişini izledi.

"Buna ne dersiniz!" diye fısıldadı Amalek. "Ejder gidiyor. Simron bunu nasıl başardı?"

Seph gülümsedi. "O, inanılmaz biri. Her şeyi kendi yöntemiyle halledebiliyor. Kuzgunları nasıl şaşırttığını hatırlıyor musunuz? Bir numara yaptığına bahse girerim..."

“Ah, olamaz!” diye araya girdi Amalek birden. “Büyü Darlitt’i etkilemiş.”

Tally’ye döndü.

“Tally?” diye seslendi ve ardından korkuyla bağırdı: “Tally!”

Seph etrafına bakındı. Tally hareketsizdi, hiç kıvıldamıyordu. Kendall ve Waltab, onlar da hareketsizdi. Ammolite taşları çok cılız bir parıltıyla parlıyordu sonra sönmekte olan bir mum alevi gibi o parıltı da kayboldu. Amalek uzanıp Tally’yi kavradı. Tally buz gibi soğuktu, kürkü de sertti.

Tally büyüü etrafını saran ve onu alıp götüreren karanlık bir sis gibi hissetmişti. Gözlerinin önündeki görüntü kararmıştı. Kasırgada savrulan bir kâğıt parçası gibi çaresiz hissediyordu.

Amalek’in ona seslendiğini belli belirsiz duyuyor ve cevap vermek istiyordu ama veremiyordu. Sonra daha yakından başka bir şey duydu, kulaklarında yüksek sesle çınlayan bir ses:

“SKK, Tally, SKK.” dedi büyükbabası.

Etrafındaki dünya tekrar görünür oldu. Karanlık beyaza döndü ve Tally bunun karın beyazlığı olduğunu anladı. İçine, bacaklarına, kafasına ve vücuduna bir sıcaklığın aktığını hissetti. Tally geri döndü.

“Tally.” dedi Amalek rahatlayarak.

Onu kucağına aldı, kollarının arasında sımsıkı tuttu. Seph, hâlâ gri kayalar gibi hareketsiz duran Kendall ve Waltab’a bakıyordu. Büyünün korkunç gücü onları kendine çekmişti.

“Onları tuttu.” dedi Amalek.

“Ve giderek şiddetleniyor.” dedi Seph. “Çok geç olmadan gitmeliyiz!”

Onları zorlayan büyüün baskısını hissedebiliyorlardı. Şimdi hareket etmekte zorlanıyorlardı ve ammolite taşlarının parıltısı daha zayıftı.

“Hadi Ammey!” Seph ısrarlıydı. “Gitmeliyiz... Hemen!”

Amalek başını salladı ve Aram’la Halo’ya baktı.

“Biz burada kalacağız.” dedi Aram. “Nöbet tutmaya devam edeceğiz.”

Halo, Aram’ı onaylamak için zarif gümüş kafasını salladı, yele-sinden gümüş kıvılcımlar saçıldı. Flop tünele girmişti bile. Amalek ve Seph, Tally’yi aralarına alarak Flop’un arkasından emekleyerek tünele girdiler. Yarı yolda Flop yavaşladı.

“Devam et Flop!” dedi Seph neşeli bir şekilde.

“Üzgünüm.” diye cevap verdi Flop yavaşça sonra durdu.

“Flop!” dedi Seph. “İyi misin?”

Seph ona yetişip ürkekçe elini uzattı. Parmak uçlarıyla dokundu ve elini hemen geri çekti. Bu çok kötü bir haber almak gibi bir şey-di. Flop dokunulamayacak kadar soğuktu ve ipek gibi yumuşacık tüyleri taş gibi kaskatıydı.

“Neler oluyor Seph?” diye sordu Amalek arkadan.

“Flop donmuş.”

Amalek’in kalbi duracak gibi oldu. “Peki Miriam?”

“Onu bulmaya çalışıyorum... Ah, hayır... O da donmuş!”

Onları orada bırakmaktan başka çareleri yoktu. Flop’un donmuş tüyelerine sürtünerek geçtiler ve yola devam ettiler. Yaptıkları şey pekmezin içinde hareket etmek gibiydi ama çok geçmeden ağacın yanına çıkacaklarını bildikleri için var güçleriyle direniyorlardı.

Yaşlı Howard karların içinden ayaklarını sürüye sürüye evine doğru ilerlerken, “Yorgunum.” diye söylendi.

“Bırak sızlanmayı!” diye bağırdı Feeni kulağına.

“Neden her şey böyle gri?” diye sordu Yaşlı Howard.

Feeni yaşlı adamın omzunda oturuyordu. İkisi de karla kaplıydı ve Yaşlı Howard çok yavaş ilerliyordu. Feeni etrafa bakındı.

“Bilmiyorum.” dedi. “Oraya varınca öğreniriz. Zaten az yolumuz kaldı.. Sürekli durmasan. Durmadan devam et.”

Amalek ve Seph tünelden çıkıp ağaca tırmandılar. Tally, Seph'in omzunda oturuyordu. Dala çıkınca Joog'u orada buldular.

“Siz ikiniz iyi misiniz?” diye sordu Joog tatlı bir sesle.

“Evet.” dedi çocuklar bir ağızdan.

“Sayılırız.” diye ekledi Amalek.

“Güçlü durun.” diye fısıldadı Joog. “Krallık ikinize bağlı.”

“Bizimle içeri gelecek misin?” diye sordu Amalek.

“Henüz değil.” diye cevap verdi Joog.

“Ama sana ihtiyacımız var.” diye fısıldadı Seph.

Joog da fısıldayarak konuşuyordu. “Biliyorum. Birazdan yanınızda olacağım ama kuzgunların gelmesi ihtimaline karşı bir süre burada kalmam gerekiyor. İçeride size katılacağım.”

Sessizce havalandı, ağacın etrafında bir daire çizerek uçtu sonra bir yaprak yığınıyla saklanabileceği tepeye yakın bir dala kondu. Boynundaki ammolite taşının ışığı titreşiyordu ama yine de gri ortamda rengini koruyordu. Çocuklar ve Tally kırık pencereden tırmanıp içeride Simron'a katıldılar.

“Aferin.” diye fısıldadı Simron çocuklara.

“Sana da aferin.” diye fısıldadı Seph. “Nasıl kurtuldun ejderden?”

“Kolay oldu...” diye güldü Simron. “Aram'dan ve senin ku-

tundan biraz yardım aldım...” Pelerinin altından kuytu çıkarıp Seph'e uzattı.

“Teşekkür ederim...” diye başladı ama dışarıda bir gürültü duyunca sustu.

Birkaç saniye içinde ses daha da artmıştı. Bir kuş sürüsüydü bu.

“Kuzgunlar!” diye fısıldadı Amalek. Korkudan omuzları hafifçe titredi.

Genizden gelen bir ses sertçe emir verdi.

“Evin yanındaki şu ağaca konun!” Emri veren General'di.

Kuzgunlar ağaca kondukça kanat çırpma sesleri arttı. Dalların arasında bir sürü siyah şekil oldu.

“Çabuk eğilin!” diye fısıldadı Simron. “Buraya, pencerenin altına.”

Kuzgunlar alçalırken şevkle gevezelik ediyor, bağırıyorlardı. Aram ve Halo tüm bunları bahçenin sonundaki ağaçların koyu gölgesinden izliyorlardı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Halo yavaşça.

“Bilmiyorum.” diye cevap verdi Aram. “Sayıları çok fazla.”

Halo toynağını kaldırıp tekrar yere bastı. “Bir şeyler yapmalıyız.” diye fısıldadı.

“Hadi ağaca yaklaşalım.” diye karşılık verdi Aram. “Bir fikrim var. Ama görünmemek için çok dikkatli hareket etmemiz gerekecek.”

Ağaçların arasından yavaşça hareket etmeye başladılar.

General, ağacın eve daha yakın olan tarafına konmuştu. Gerr yanındaydı. Joog onları yukarıdan izliyor ve hiç kımıldamıyordu. Kuzgunlar onu görmemişlerdi. Aram ve Halo da diğerleriyle birlikte içeri girdiğini sanıyorlardı.

“Evet, Albay Gerr, tünelden yolculuk ettiklerinden eminiz değil mi?” diye sordu General.

“Evet efendim.”

“Ama...” General ayaklarından birini kaldırdı pençesiyle boyundaki pusulaya birkaç kez gururla vurdu. “Bilmiyorum. Bir giriş bulamadık ve hatta ilk başta ışığı gördüğün yeri bile bulamadık. Bize oyun mu oynuyorlardı sence?”

“Gözden kaybolmaları bununla açıklanabilirdi efendim.” dedi Gerr. “Ama ben gerçekten sesler duydum. Decc de duydu. Demek ki tüneldeydiler.”

“Boğuk sesler Gerr... Tanımlayamayan sesler... Herkes olabilir. Hepimizin bildiği kadarıyla mezardan gelen sesler olabilir.”

“Ama efendim.” diye itiraz etti Gerr. “Decc bir kedi olduğundan emindi. Zaten, başka kim olabilirdi ki? Ve ayrıca, onları bulamadık çünkü kesin tüneldeydiler.”

“Ben de öyle tahmin ediyorum. Ama bu en kötüsü. Eğer bir tünelde olsalardı ve biz onları orada bulsaydık...” Kafasını Candara’ya doğru çevirdi, “Kaçıp kurtulmalarına göz yummuş olmamız bir felaket. Neyse, onlar gelene kadar burada bekleyeceğiz sonra da saldıracamız.” Diğerlerine baktı. “Akk ve Rakka!”

“Evet efendim!” dediler aynı anda.

“Gidip efendimize geldiğimizi haber verin.”

“Neden biz?” diye yakındı Rakka. Bela’yla son görüşmesinden sonra ondan ödü kopuyordu. “Gerr gidemez mi?”

“Hayır!” diye bağırdı Gerr. Bu fikir onu bayağı korkutmuşu benziyordu. “Sana söylendi.”

“Ya da Forr gitsin.” diye devam etti Rakka. “O gidebilir. Sonuçta onu çavuş yaptınız ve...”

“Kes!” diye bağırdı General. “Söylenmeyi bırak da gidip dediğimi yap.”

Rakka gönülsüzce bir daldan atladı ve havalandı. Arkasından gelen Akk da en az onun kadar mutsuz görünüyordu.

“Ve Decc?” General gruba bakındı. “Sen neredesin?”

Kuzgun kalabalığından bir ses geldi. “Buradayım efendim.”

“Sen hızlı uçuyorsun, öyle değil mi? Bölgede keşfe çık ve geniş daireler çizerek etrafa iyice bir bak. Düşmanı ya da efendimizi görürsen hemen bana haber ver. Efendimiz evde olmayabilir.”

“Evet efendim.” diye karşılık verdi Decc ve havalanıp ağacın etrafında daireler çizerek uçmaya başladı.

“Daha büyük daireler çiz!” diye bağırdı General.

Aram, Halo’dan daha hızlı davranmıştı. Halo şimdi tam ağacın altındaydı ama doğruca bahçeye koşmak yerine hâlâ ağaçların çevresinde dolanıp oyalanıyordu.

Derken bir dala bastı ve dal çatırdayarak kırıldı.

Kuzgunlar aralarında konuşmayı bırakıp sesin geldiği tarafa doğru baktılar. Yüz çiftten fazla kara ve kem göz Halo’ya bakıyordu.

“Düşman!” diye çığlık attı General. “Tek boynuzlu bir at var! Yakalayın onu! Yakalayın onu!”

Kuzgunlar havalanıp saldırmaya hazır hep birden kanatlarını kaldırdılar. Aynı anda Aram sarmal boynuzunu ağacın gövdesine batırdı. Ağaca doğru yükselen bir fırtına tüm dalları dolaştı.

Kuzgunlar fırtınayı hissettiler ve dallarından ayrılamadılar.

“Hücum! Hücum!” diye bağırdı General.

“Hücum!” diye bağırdı Gerr.

Panik içinde kanatlarını kaldırıp çırparak tekrar havalanmayı denediler. Ne kadar çabaladılsa da bir türlü havalanamadılar. Ayakları yaşlı karaağaç ağacının öz suyuyla dallarına yapışıp kalmıştı ve gözleri dönmüşçesine daha çok kanat çırpıtıkça kanatları ve tüyleri, kafaları ve gagaları da yapışıyordu.

“Gerr!” diye haykırdı General. “Bir şeyler yapsana!”

Gerr’e düşmanca bir bakış attı. Gerr hemen General’in ayaklarındaki öz suyu gagalamaya başladı.

“Hadi, Gerr!” diye bağırdı General.

Gerr tüm enerjisiyle işe sarıldı ama gagası lastiksi maddeye çarpıp geri sığıyordu.

“Dikkat et!” diye söylendi General. “Sonunda kırık bir... Aaah!”

Gerr öz suyu ıskalamış ve General’in bacağına sağlam bir gaga atmıştı.

“Aptal!” General öfke ve acıyla kanatlarını salladı. “Dur! Sana dikkat etmeni söyledim! Bacağım! Eğer kırıldıysa görevini kaybedersin!”

Gerr öylesine kendinden geçmişti ki son bir kez daha gagaladı ve gagası General’in ayağındaki öz suya yapıştı. General öfkesinden ve canının derdine düşmekten konuşamayacak durumda olduğundan ve Gerr öz suya yapışan gagasını açamadığından aralarındaki konuşma burada sona erdi.

“Neler oluyor?” diye sordu Seph.

Seph kafasını pencere pervazına kaldırıp gizlice baktı. Kanat çırpın, gagalayan ve ağaçtan uçmaya çalışan kuzgunların sebep olduğu gürültü ve panik kargaşası vardı.

“Öz suya yapışıp kalmışlar.” diye fısıldadı Simron diğerlerine. “Uçamıyorlar.”

Kuzgunlar boş bir çabayla uçmaya uğraşırken gürültülü bir şekilde konuşuyorlardı. Bir süre sonra bir kısmı mücadele etmekten vazgeçerek sustu. Öfkeyle bakıp ciyak ciyak bağırdılar. Bazen biri ağaçtan atlamayı deneyecek ve acınacak hâlde geri düşecekti. Yaşlı karaağaç rüzgârda sallanan kara yapraklarla kaplı gibi görünüyordu.

Sonra Rakka ve Akk geri döndüler.

“Nedir bu gürültü?” diye sordu Rakka yanlarına inerken.

“Konmayın!” diye bağırdı General ama artık durmaları için çok geçti. “Sizin sorunuz ne?! Hepimizin yapıştığını görmüyor musunuz?”

Rakka ve Akk çılgınca kanat çırttılar. Rakka, öz suyu lastik gibi uzatarak daldan yükselmeyi başardı ama sonra öz suyu onu geri çekti. Dala tosladığında her zamankinden daha üzgün görünüyordu. Sonra Decc evin üstünde göründü ve ağaca doğru dalış yaptı.

Decc'in bir dala tünediği ve ayakları öz suya yapıştığı sırada General yine, "Konma!" diye bağırdı.

Decc'in de yapışıp kaldığını gören General öfkesinden kudurmuş bir hâlde, "Sizi aptallar!" diye böğürdü. "Şimdi hepimiz mahsur kaldık!"

"Düşmanın izine rastlamadım efendim." dedi Decc neşeyle.

"İyi, teşekkür ederim." General'in sözlerinden küçümseme akıyordu. "Artık hepimiz rahatlayabiliriz. Harika. Düşman görünürde yok." diye alay etti ve gagasını açıp bir aptal gibi görünerek bir o tarafa bir bu tarafa bakındı. Sonra öfkeyle siyah pusulasına sert bir gaga attı.

Pusula göğüs tüylerine vurdu ve ardından tık sesiyle açıldı. General, pusulanın içinden çıkıp üstünde dengesini sağlayan iki kuyruklu akrebe hayretle baktı. Ona bakarken bir sessizlik oldu. General o kadar şaşkındı ki kıpırdıyamıyordu bile. Diğer kuzgunlar da şok eden bir sessizlikle baktı.

Akrep birden hareketlendi, metalini tıkırdatarak zincir boyunca hızla ilerledi, kanatlarını açtı ve General'in kafasına uçtu.

"Gerr!" diye bağırdı General. "Nereye gitti?"

"Kafanızda efendim!"

General panikle kafasını salladı ve çift kuyruklu akrep düştü. Kanatları pırpır ederek ağacın gövdesine kondu, ağacın kabuğundaki bir deliğe girip gözden kayboldu.

"Bir akrepti, öyle değil mi Gerr?" diye sordu General.

"Bir akrep efendim... Evet... İki kuyruğu ve kanatları olan."

"Bunca zamandır pusulanın içinde yaşamış olmalı!"

“Evet efendim.”

“Pekâlâ, dışarı çıkması iyi oldu o zaman.”

General kuşkuyla kafasını salladı. Pusulaya baktı. Pusula, boynundaki zincirin ucunda sallanıyordu, pençesiyle ve gagasıyla onu hızla kapattı.

“Belki artık düzgün çalışmaya başlar.” dedi sonra dönüp Rakka’ya baktı. “Rakka efendimizi buldun mu?”

“Hayır efendim.” diye cevap verdi Rakka.

General, efendilerinin döndüğünde onları bir ağaca yapışmış hâlde göreceğini düşününce iyice keyfi kaçtı. Büyücünün öfkesini kendilerinden çıkaracağını hayal etti ve bunun muhtemelen olabilecek en kötü şey olduğunu anladı. Kuzgunlar konuşmayı kesti. Gürültüleri yavaş yavaş yatıştı ve bir kez daha hepsi sessizleşti. Ağacın esirleri olarak dallarında oturuyor ve aşağıdaki karlı bahçeye somurtarak bakıyorlardı.

Üstlerinde, tünediği yerde yapraklarla gizlenmiş olan Joog duruyordu. Her şeyi görmüş ve her şeyi duymuştu. Ağacın kabuğundan öz su sızdığını hissetmişti ve şimdi ayaklarından birini kaldırmayı denedi. Sımsıkı yapışmıştı. Artık uçup diğerlerinin yanına gide-meyecekti ve bu onu endişelendiriyordu. Uçmayı deneyip olduğu yerden kurtulup kurtulamayacağına bakmayı düşündü ama eğer uçamazsa yerini belli ettiğiyle kalacaktı. O yüzden de beklemesi gerektiğine karar verdi.

Hırsız güneydoğudan Yaşlı Howard’ın evine yaklaşıyordu. Koyu renkli kapüşonlu bir pelerine sarınmıştı. Durgun havada düşen iri kar taneleriyle şimdi pelerininde gri noktalar vardı.

Ağaçların altından ilerlerken kar hafifledi, yerdeki kar tabakası sığlaştı. Yürümek birden kolaylaştı. Buradaki ağaçlar eve temkinli bir şekilde yaklaşmak için mükemmel bir koruma sağlıyordu.

Ev, ağaçların arasından göründü. Hırsız, ağaçtaki kuzgun sürüsünü gördü ve durakladı. Bir sonraki hamlesi doğru olmalıydı.

Hırsız elini cebine daldırdı ve Candara Taşlarının sarıldığı olduğu beze dokundu. Böyle bir gücün etkisi onu hemen heyecanlandırdı ama hırsız bununla kendinden geçmeyecek kadar kurnazdı. Bu gücü çok çok dikkatli kullanacaktı.

Prens, Prenses, Simron ve Tally kapıdan üst katın koridoruna çıkmışlardı. Simron arkalarından kapıyı sessizce kapattı. Biraz durup kulak kabarttılar. Ev sessizdi.

İçerideki şiddetli soğuşun farkına varmışlardı. İlk fark ettiklerinde rahatsız ediciydi ama şimdi daha da artmıştı. Dayanılmaz olmanın eşiğindediydi. Donukluğunda tüm yaşamı yok eden esrarlı bir varlıktı; sevinci, neşeyi ve diğer tüm güzellikleri boğuyordu. Kendilerini hiç bu kadar huzursuz ve savunmasız hissetmemişlerdi.

Bunun yanı sıra, hareket etmeleri de zorlaşmaya başlamıştı. Eve girdiklerinden beri hareket etmek için kendilerini daha da çok zorluyorlardı. Yapış yapış balın içinden yürüyor gibiydiler.

Koridorun bir ucundan bir ucuna baktılar. Renksiz, itici ve sıkıcıydı. Yer ve yüzeyler daha önce ayak izlerinin bozduğu kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. İnsanın bulunmak isteyeceği bir yer değildi.

Ammolite taşları hâlâ boyunlarında asılı duruyordu, renkli ışıkları hafifçe parlıyordu. Simron kemerindeki bir cebi açtı ve

ucu kıvrık metal bir çivi çıkardı. Çiviye anahtar deliğine soktu ve kilidin döndüğünü hissedene kadar çevirdi. Diğerlerine bakarak yavaşça fısıldadı.

“Kuzgunların kurtulup peşimizden gelmelerini istemeyiz, değil mi?”

“Kesinlikle hayır.” diye fısıldadı Amalek.

“Sen o yaratıktan nasıl kurtuldun?” diye sordu Seph.

“Kolay oldu.” diye cevap verdi Simron fısıldayarak. “Ekmeğime yağ sürdü... Beni başkası sandı.” Sonra gülümsedi. “Onu doğuya doğru hayali bir köpek avına gönderdim! Sorun şu ki konuşmaları sanki burada bir başkası daha, kötü bir büyücü daha varmış gibiydi.”

Çocukların gözleri şaşkınlıktan iri iri açıldı.

“Başka bir büyücü!” diye bağırdı Seph. “Nerede?”

“Bilmiyorum.” diye fısıldadı Simron. “Krallıkta. Ama sadece bununla kalsa iyi. Galiba Candara Taşlarını da o çalmış.”

Amalek’in ağzı açık kaldı.

“Taşlar çalınmış!” diye fısıldadı Seph hayretle. “Bu çok kötü.”

“Planımızı etkiler mi?” diye sordu Amalek.

“Belki... Belki de etkilemez.” diye fısıldadı Simron. “Eğer bu doğruysa belki bu taşların Bela’nın elinde olmasından daha iyidir. Neyse, biz elimizden geldiğince plana bağlı kalmak ve her şeye hazırlıklı olmak zorundayız. Ama işler daha da kötüye gitmeden hızlı hareket etmeliyiz.”

Ayakkabılarını çıkarıp duvar kenarına bıraktılar. Böylece tahta döşemelerde sessizce ilerleyebileceklerdi. Tally yumuşacık patileriyle yanlarında sessizce yürüyordu. Simron tekrar çocuklara döndü.

“Artık her şey ikinize bağlı.” diye fısıldadı. “Bunu yapmak zorunda olan sizsiniz... Onunla yüzleşmek zorundasınız. Ben sadece yardımcı olabilirim ve size yardım etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Önemli şeyleri hatırlayalım... Bir büyücüyü

yenmenin yolu onun zaafından geçer. O, açgözlülüğü sayesinde yıkılacak. Hırsı sayesinde onu kandırabilirsiniz. Büyücü Elzafan'ın planına bağlı kalın.”

Amalek ve Seph baş işaretleriyle onayladılar.

“Tüm cesaretinize ve tüm gücünüze ihtiyacınız var. Ve unutmayın...” Sustu ve tekrar konuştuğunda kelimeler ağızından sabahın ilk ışıklarıyla ötüşen kuşların cıvıltısı kadar berrak ve canlıydı. “Gerçek güç insanın içindedir.”

Çocuklar tekrar başlarını salladılar, artık kendilerini hazır hissediyorlardı. Simron önden yol gösterdi.

Üst kattaki diğer odaların kapılarını dinlediler ve hiçbir şey duyamayınca Simron orada kimsenin olmadığına karar verdi. Giderlerken kapıları kilitledi.

“Nasıl anlayabiliyorsun?” diye sordu Seph fısıltıyla.

“Bu, içgüdüyle duyuların bir karışımı.” diye cevap verdi Simron.

Merdivenlerden sessizce indiler. Bazen bir merdiven gıcırdayıyor ve hepsi duruyorlardı. Her kapıda duraksayıp kulak kabartarak koridor boyunca yavaş yavaş ilerlediler. Bir kapı aralıktı ve önünde durup dinledikten sonra Simron yine kafasını iki yana salladı.

“Burada değil.” diye fısıldadı.

“Mahzen kapısı.” dedi Amalek. “Mahzeni denemedik.”

Tozlanmış olan çoraplarının üstüne basa basa mahzen kapısına geldiler. Simron yine yok anlamında kafa salladı.

“İyi o zaman.” diye fısıldadı Seph. “O burada değil.”

“Gelmesini bekleyelim mi?” diye sordu Amalek.

Simron başıyla onayladı. “Evet, bu iyi. Şimdi onu gerçekten şaşırtabiliriz.”

Sonra düşünceli göründü.

“Ama bakılacak bir yer daha var.” diye fısıldadı. “Çatı katı. Üst katta tavana bir giriş gördüm.”

“Tamam.” dedi Seph. “O hâlde kontrol etsek iyi olacak.”
Merdivenlerin başına geldiler ve üst kata çıkmaya başladılar.

Dışarıda, ağaçların gölgesinde Aram ve Halo lapa lapa yağın karın içinden evi gözetliyorlardı. Aram konuştuğunda sesi boğuk ve sakindi ama endişeli bir keskinliği de vardı.

“Keşke içeride neler olduğunu bilseydik. Belki bizim de orada olmamız gerekirdi.”

Halo, güzel gümüş kafasını Aram’a sevgiyle sürttürerek, “Belki.” dedi. “Ama birilerinin nöbet tutması gerekiyor. Onun orada olduğunu bile bilmiyoruz... Ve geri dönebilir.”

“Evet, haklısın tabii.” diye onu onayladı Aram. “O kuzgunlar da beni endişelendiriyor... Gözümüzü üstlerinden ayırmayalım.”

Aram bazı kuzgunların tekrar çabalamaya kalkıştığını görmüştü ve birkaçı biraz başarı göstermiş gibiydi. Yapışkan öz sudan kurtulmaya başlıyorlardı. Aram bu kuzgunları özellikle yakından izliyordu.

Birden bir kuzgun beraberinde lastik bir bant gibi gerilen şerit hâlinde yapışkan öz suyla yükseldi ve şeridi kopardı.

Aram anında harekete geçti. Güçlü arka bacaklarıyla karları döve döve ağaca doğru fırladı. İleriye doğru sürüklenirken etrafa karlar saçılıyordu. Halo’nun da yanında atağa geçmesi, yelelerinin arkalarında gümüş ve altın kıvılcımlardan bir iz bırakması çok çarpıcı bir görüntüydü. Kuzgunlar ortalığı velveleye verip onlara bağurdılar.

Aram altın sarmal boynuzunu, kurtulmuş olan kuzguna yönelterek haykırdı:

“Tüyler!”

Tüyleri bir anda kaybolan kuş çaresiz bir çılgınlıkla yere düşüp kara yapıştı.

Şimdi dört kuzgun daha dallardan yükseliyordu. Derken bir tanesi kurtuldu. Bu kez bağırın Halo oldu:

“Tüylər!”

Kuzgun dehşet içinde bir iniltiyle düştü. Diğer üçü özgür kalana kadar mücadele etmeyi sürdürdüler ve inanılmaz akrobatik uçuş becerileriyle ağaçtan yükseldiler. Sonra kar dolu havada başka yükselenler de oldu. Aram altın sarmal boynuzunu bir başka kuzguna doğrultarak tekrar bağırdı: “Tüylər!”

Kuşun tüyleri yok oldu ve düştü; kara, eciş bücüş, korkmuş yaratık derin karın içinde acı acı ciyaklıyordu. Halo parlak gümüş boynuzuyla bir başkasına nişan aldı.

“Tüylər!” diye haykırdı.

Kuzgun karda döne döne yere çakıldı. Ağaçtan gitgide daha çok kuzgun havalanıyordu. Aram ve Halo boynuzlarını onlara yöneltilip “Tüylər!” diye bağırarak hızlı davranıyor ve kara, tüysüz kuzgunlar düşmeye devam ediyordu.

“Baykuşu yakalayın!” diye bağırdı Decc.

Joog’u görmüşlerdi. Joog, bacaklarından birinde hâlâ uzun bir şerit hâlinde öz su olduğu hâlde ağaçtaki gizli yerinden yükseldi. Decc ve beraberinde beş kuzgun daha peşine düşmüşlerdi bile. Öz su Joog’u geri çekti sonra koptu. Joog kurtulmuştu ve ileri atıldı ama artık çok geçti. Kuzgunlar etrafını sarmış onu gaddarca gagalıyorlardı. Joog pençelerini ve gagasını kullanarak onlara karşılık verdi.

Artık uçmak yoktu, hepsi düşüyordu. Havada dönen bir yığın siyah tüy ve ortasında Joog. Evin güneydoğusundaki bir ağaca çarptılar, havaya toz gibi kar püskürdü. Joog, ağacın gövdesine isabet ederken kafasına bir darbe aldığını hissetti ve aldığı darbeye kendinden geçti. Hamur gibi vücudu dalların arasına düştü.

Hırsız havaya baktı ve hızla geri adım attı. Joog yere düşerek hırsızın çizmelerine kar sıçrattı. Ammolite taşının pırlıtsı en alt seviyeye düştü.

Decc ve diğer kuzgunlar büyük bir saldırı için toplanan ordunun yanına geri döndüler. Şimdi havada otuz-kırk kadar kuzgun vardı. Hevesle bağrışıyorlardı. General'in buyurgan sesi diğer hepsinin sesini bastırdı.

“Hücum! Hücum!” diye gürledi.

Evin içinde her şey süt limandı. Arkadaşlar, Seph'in mahzende bulup yukarı çıkardığı destekli seyyar merdivende duruyorlardı. Simron, tavan bölmesini dikkatlice açıyordu. Boyunlarındaki ammolite taşları ahşap merdivende renkli renkli parlıyordu ama şimdi ışıltıları daha sönüktü, bir akşam alacakaranlığının son anları gibi yitip gidiyordu. Vakitleri daralıyordu.

Tavan arası kapağı açılınca hissettikleri ısı düşüşü Amalek'i baştan aşağıya ürpertti. Simron orada biri olduğunu anladı ve parmağını kaldırıp yukarıyı işaret etti.

Kendini yukarı çekti. Bölmede, aşağıdan gelen soluk bir ışık huzmesi parlıyordu ama odanın geri kalanı karanlıktı. Simron arkasından Seph tırmandı, onun arkasından da kucığında Tally'yle birlikte Amalek. Seph'in oval sihirli kutusu cebindeydi.

Tüyle ürpertici bir atmosfer onları sardı. Hava buz gibiydi. Başka bir dünyaya, her şeyin derin bir kasvetle zapt edildiği karanlık bir dünyaya adım atıyorlar gibiydi. Amalek, Tally'yi yere bırakıp cesaret almak için Seph'in elini sıkıca tutarken sırtında bir ürperti hissetti. Seph ona güven vermek için elini iki kez sıktı.

Hiç kımıldamadan durup etrafa bakındılar. Üst kattaki aydınlık koridordan penceresiz tavan arasına çıkmışlardı. İlk başta içerisi hiçbir şey görünmeyecek kadar karanlıktı ama sonra gözleri alışmaya başladı. Yavaş yavaş bir şeyler belirginleşti. Bir masa vardı. Şuradaki de bir sandalye miydi? Tozlu tahta zemine bakarlarırken iki siyah nesne gördüler. Bir çift çizme miydi?

Derken bir ses duydular. Ses tavanın uzak bir köşesinden geliyordu ama odanın sessizliğinde, soğuk ince havada, çok netti. Birisi nefes alıyordu.

Uzun nefesler yavaşça içeri ve dışarı akıyordu. Baskıcı varlığı odayı kopkoyu pekmez gibi dolduruyordu ve bir kez daha zihinlerini işgal ettiğini hissettiler. Üzerlerinde baskı oluşturuyor, güçsüz hissettiriyor ve benliklerine işliyordu.

Gözleri karanlığa iyice alışmıştı ve ammolite taşlarının yardımıyla şimdi daha net görebiliyorlardı. Evin tamamına yayılan büyük oda çok sadeydi, çıplak döşemelerin üzerinde neredeyse hiç eşya yoktu. Eğimli tavanlarda pencere yoktu ve ana ışık kaynağı tavan arasına çıkarken geçtikleri kare şeklindeki delikti. Ammolite taşlarının ışıltısı daha da azaldı.

Sonra birden odanın öteki ucunda küçük ve parlak, altın sarısı bir şey ışıldadı.

“O da ne?” diye fısıldadı Amalek çok alçak sesle.

O şey şimdi karanlıkta bir yıldız gibi parlıyordu ve ışığından bir rafta olduğunu görebiliyorlardı. Parladıkça parladı ve uzun gölgeler yaparak odayı iyice aydınlattı. Işığında büyük bir koltuk gördüler ve ışığı artmaya devam ettikçe koltukta oturan bir şahsı açıkça görebiliyorlardı. Arkasındaki ışığa mukabil karanlık, kara ve uğursuzdu, nefes alıp verdikçe hafifçe kalkıp iniyordu. Nefesi soğuk bulutlar hâlinde tıslıyor, bir süre öylece kaldıktan sonra yok oluyordu. Kafasını geriye atmıştı ve uykuda alt çenesi düşmüş ağzı

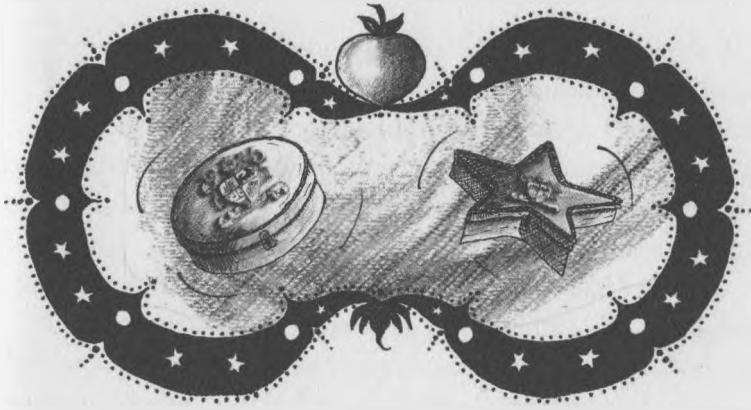
hafif aralık kalmıştı. Koltuk ve koltukta oturan kişi çoğunlukla karanlık bir siluetten ibaret olsalar da bir ceset kadar hortlak beyazı görünen soluk gri alnına ışık vuruyordu.

Kuvvetli bir mengeneyle sıkıştırılmış, can ekişiyorlarmış gibi korkuları arttı. Odayı saran ölüm tehdidiyle dolu hava Kara Büyücü Bela'nın varlığıydı.

Amalek ve Seph, Simron ve Tally'nin önüne geçtiler. Artık hareket etmek neredeyse imknsızdı ve her adımda var güçleriyle zorlamaları gerekiyordu. Cesaretlerini toplamak için durakladılar sonra temkinli bir şekilde ilerlemeye devam ettiler.

11. Bölüm

Mor Bir Kaftan

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

K. Böhm

Not für Kisten

Evin dışında General, yukarıda daireler çizerek uçan orduya önderlik ediyordu. Yirminin üzerinde kuzgun tüysüz kalıp yere düştüğü için Aram ve Halo'ya saldırı girişiminden vazgeçmişlerdi. Toplu saldırıda bile tek boynuzlu atlar çok atik davranıyor ve kuzgunların hiçbiri onların üstesinden gelemiyordu. Havada daireler çizerek uçarken tehlikeden uzaktılar ve bundan sonra ne yapacaklarını planlayacak vakitleri oldu.

Varlığı kuzgunlar da hissetti ve efendilerinin evde olduğunu anladılar. General, araştırma yapıp efendilerinin tam olarak nerede olduğunu öğrenmesi için Decc'i aşağıya göndermişti. İçeriye girmenin bir yolunu bulmaları gerekiyordu.

"Tehlikede olmalı." dedi General. "Yoksa... Atlar neden evi korusun ki?"

"Efendim, düşman orada da ondan mı acaba?" diye sordu Gerr.

"Kesinlikle... Yani, en azından bu mümkün... Eğer mümkünse biz de buna göre hareket etmek zorundayız. Efendimizi korumaya yönelik hareket etmeliyiz.

"Peki ya tek boynuzlu atlar efendim?" diye sordu Gerr.

"Onları unut." dedi General. Sonra aşağıya baktı. "Ah... Decc."

Decc geri dönüyordu, hızla onlara doğru yükseliyordu. Havada zarif bir dönüş yaparak yavaşladı, General'in hemen altından onunla aynı hızda uçmaya devam etti.

“Haberler nasıl?” dedi General.

“Tavan arasında olduğunu düşünüyorum efendim.” dedi Decc biraz nefes nefese. “Efendimizin yani.”

“Neden?” diye sordu General.

“Çünkü varlığı orada daha güçlü efendim.” diye karşılık verdi Decc. “Ayrıca pencerelerden diğer tüm odaları görebiliyorum ve odaların hiçbirinde yok, o yüzden tavan arasında olmalı efendim.”

“İyi iş çıkardın Decc.” diye iltifat etti General.

“Eve giriş yollarını da kontrol ettim efendim.” diye devam etti Decc. “Tüm yollar kapalı ve kilitli. Kırık bir cam var ama içeride kapı kilitli.”

“Bu durumda, bütün kapıların kilitli olduğunu farz etmeliyiz... Yani içeri girmek için camları kırmanın bir anlamı yok. Sen ne önerirsin?”

Pozisyonunu Decc’e kaptırmaktan hâlâ korkan Gerr cevap vermek için hızlı davrandı. “Bacadan mı girsek efendim?” diye önerdi.

“Nereye çıkacağız peki?” diye terslendi General duyduğu en saçma öneriymiş gibi. Gerr yanıt vermeyince General de kendi sorusunu kendisi cevapladı. “Çıkacağımız yer odalar. Ve tüm odalar kilitli, unuttun mu Gerr?”

“Evet efendim.” diye karşılık verdi Gerr, korkuyla sinerek.

“Ben çatıdan girmeyi öneririm efendim.” dedi Decc. “Aniden girmemiz gerekiyor... Ama bir iki kiremit kırdık mı gerisi kolay... Altta genelde yumuşak malzeme ve ince tahta kullanılıyor efendim.”

General belli ki bu fikri tuttu.

“Çatıdan giriyoruz!” diye seslendi orduya.

Uzaktakiler yine tam duyamadı.

“Ne dedi?” diye mırıldandılar birbirlerine.

“‘Toynağa giriyoruz’ dedi galiba.” dedi biri.

Başka biri hemen atıldı. “Atlara saldırmanın bir yolu olsa gerek.”

Geri kalan ordunun çoğu çatıya doğru inişe geçerken altı kuzgunluk bir grup Aram ve Halo'ya doğru dalış yaptı. Bu kuzgunlar çabucak tüylerini kaybedip çaresizce yere düştüler.

Evin içinde, tavan arasında, çocuklar yavaşça Kara Büyücü Bela'ya doğru ilerlemeye devam ediyorlardı. Amalek ve Seph yan yanaydılar, Tally aralarında, Simron da hemen arkalarındaydı.

Aynı anda adım atarken gözlerini büyücüden ayırmıyorlardı. Büyük bir dikkat ve çabayla hiç ses etmeden ilerliyorlardı, çorapları tozlu tahtalarda ses çıkarmıyordu.

Odanın ortasına gelmişlerdi ki çatıda bir tıkırtı duyunca durdular. Sessizlik. Tekrar ilerlemeye başladılar. Derken bir tıkırtı daha. Bela kıpırdandı, öksürdü ve yatıştı. Büyüçüye ulaşmalarına sadece birkaç adım kala çatıda daha fazla tıkırtı ve tırnaklama sesleri geldi, tekrar durdular.

“Kuzgunlar.” dedi Amalek Seph'e dudaklarını oynatarak ve eliyle çatıyı işaret etti.

Seph bir eliyle cebindeki oval sihirli kutusunu yokladı ve Amalek'in raftan parlayan ışıkla aydınlanmış yüzüne baktı.

“Hazır mısın?” diye sordu en yumuşak fısıltıyla.

Amalek evet anlamında başını salladı. Temkinli bir adım daha attılar. Şimdi uyuyan büyüçüye o kadar yaklaşmışlardı ki ellerini uzatsalar ona dokunabilirlerdi. Çılgına dönmüş kuzgunlar zorla içeri girmeye çalışırken çocukların tam kafalarının üstünde küçük bir delik belirdi ve birkaç kiremit parçası yere düştü. Gürültü büyüçünün derin uykusunu bozdu ve kıpırdanmasına sebep oldu ama seslerin arkası gelmeyince tekrar daldı.

Seph bir adım daha attı. Bela'nın hemen yanındaydı. Büyücünün etrafındaki havanın soğuğu dondurucuydu ve Seph soğuğu teninde iliklerine kadar işleyen bir kuzey rüzgârı gibi hissediyordu. Düşmanca atmosfer soluk almasını zorlaştırıyor, göğsü daralıyordu yaşamı zorla elinden almak isteniyordu. Geri dönmek, kaçmak, koşmak, kurtulmak için herhangi bir şey yapmak istiyordu ama bacakları hareket etmeyecekti.

Amalek'e baktı, göz göze geldiler. Amalek, Bela'nın boynundaki zincirden sarkan siyah pusulayı işaret etti. Bu, onun gizemli silahını etkisiz hâle getirmek için bir fırsattı.

Seph yavaşça elini uzatıp büyücünün göğsünde duran ve nefes alışıyla birlikte kalkıp inen siyah pusulaya doğru yaklaşıyor. Çatıdaki tıkırtı devam ediyordu. Seph elini iyice yaklaştırdı. Nefesini tuttu. Parmağının ucu siyah zincire dokundu. Buza dokunmak gibiydi.

Amalek raftaki ışığa bakıyordu ve onun ne olduğunu anlayınca yüreğine su serpildi. Bu, onun sihirli yıldız kutusuydu; sarmaşık bağından kurtulmuştu. Kapağı açıktı ve içinden altın sarısı ışık yayılıyordu.

Çatıdaki bir gürültüyle büyücü afallayarak sıçradı ve pusula Seph'in eline çarptı. Bela göz kapaklarını kırıştıtarak gözlerini açtı. Uyanmıştı. Uzun siyah saçları beyaza döndü, kaftanı mor oldu, üzerinde gümüş yıldızlar parlıyordu. Yüzü ıslık ıslık ve mutlu görünüyordu. Ağır hava anında kalktı.

Bu, Neville'in onlara anlattığı andı; uykuda ve uyanık olmak arasındaki kısa süre. Seph, bir fırsat yakaladığının farkına vardı. Amalek de farkındaydı ve ona fısıldadı:

“Pusulayı al... Şimdi... Çabuk... Al onu!”

Kısacık bir zaman dilimleri olduğunu biliyorlardı. İçlerine enerji aktı ve hareket etmeleri kolaylaştı. Seph, Bela'nın boynunda asılı

duran pusulayı kavradı. Büyücü koltuğunda doğruldu. Seph bu fırsatı çok iyi değerlendirdi ve soğuk siyah pusulayı elinde sımsıkı sıktı. Zinciri büyücünün kafasından çıkarırken pusulanın kendi kendine hareket ettiğini ve sallandığını hissetti. Pusulayı almıştı!

Bela şaşkın görünüyordu. Önündeki Amalek'e sonra da Seph'e boş boş baktı ve kaşlarını çattı. Seph diğer eliyle cebinden sihirli kutusunu çıkarıp açtı.

Amalek rafa koşup kutusunu aldı ve hızla kapattı. Işık kayboldu ve oda karardı, şimdi sadece tavan arasına çıktıkları bölmeden gelen ışıkla aydınlanıyordu. Büyücü şimdi Seph'e açık kestane rengi gözleriyle ve şaşkın bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

“Neler oluyor?” dedi.

Panik hâlinde Seph'i itti ve Prens yere düştü. Sonra büyücünün kaftanındaki yıldızların parlaklığı kayboldu ve mor rengi koyulaşarak siyaha döndü. Gözleri gece karanlığı misali koyulaştı. Şaşkınlığı öfkeli bir ifade hâlini aldı ve yerdeki Prens'e hançerler gibi batan bakışlarla baktı.

Amalek, Seph'in yanına koşarak onu çekiştirdi.

“Başka yere bak!” diye bağırdı.

“Hayır!” dedi Seph gözlerini büyücüden ayırmadan. “Olmaz, onunla yüz yüze gelmeliyiz.”

Sihirbaz sakın ve şiddetiyle sokan bir sesle, “Siz!” dedi. Yavaşça ayağa kalktı. Tally öne, çocukların arasına zıpladı.

Bela onlara içlerine işleyen düşmanca bir bakışla bakıyordu.

“Küçük çabalarınızla beni yenebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?” diye alay etti. “Yapabileceğinizin en iyisi bu mu?”

Seph pusulayı arkasında sımsıkı tutuyordu. Büyücü hemen fark etti. Tüm dikkatini Seph'e vererek, “Ve bir pusula çalmışsın.” diye dalga geçti. “Bu sana zarardan, ciddi bir zarardan, başka bir şey getirmeyecek bir hataydı.”

Seph elindeki pusulanın tık diye açıldığını ve avucunun içinde minik bacakların soğuk dokunuşunu hissetti. Paniğe kapılarak pusulayı bıraktı ve elini silkeledi. Akrep eline yapıştı ve çift iğnesini batırdı. Simron bunu arkadan gördü ve akrebe eliyle vurdu. Akrep aldığı darbeye havaya uçtu ve karşı duvara yapıştı. Simron aynı anda pusulaya da bir tekme savurdu. Her ikisi de duvara saplanıp iki küçük delik bırakarak içine geçtiler.

Büyücü, Simron'a kaşlarını çatarak baktı. "Geri dön!" diye tısladı.

Simron geri çekildi. Büyücü elini gömleğinin altına sokup boynundan sarkan yeni bir pusula çıkardı.

"Siz benim krallığımda arazi ihlalcilerisiniz." dedi çocuklara kin kusar gibi. "Ve şimdi... Cezasını çekeceksiniz!"

Asasını tutup onlara doğru adım attı. Çocuklar, aralarında Tally'yle birlikte, korkuyla sindiler. Büyücü asasını kaldırdı ve hızla yere vurdu. Lal taşı önce koyu kırmızı sonra siyah parladı. Büyücü kayboldu.

Amalek ve Seph başarısızlığın tüm sorumluluğunun üzerlerine çullandığını hissettiler. Derin bir umutsuzluk içinde dizlerinin üzerine çöktüler. Planları suya düşmüştü ve büyü'nün kötülüğü içlerine işliyordu. Soğukluk uzuvlarına girdi ve vücutlarına sızdı. Hareket etmek için kendilerini zorladılar. Yüzlerinde oluşmaya başlayan buzlanmanın boyunlarına sonra da bedenlerine yayıldığını hissettiler. Kolları ve bacakları ağır ve soğuktu. Boyunlarında asılı ammolite taşların renkleri ve parlıtısı kayboldu sonra da grileşti.

Dışarıda kuzgunlar neredeyse çatıdan içeri girmek üzereydi. General gürleyen sesiyle emri verdi. “Yukarı, şimdi! Beni takip edin.”

Birkaç saniye içinde ordu büyük bir kalabalık hâlinde toplanıp havalanarak evin üstünde ustalıkla dönmüştü.

“Tamam! Albay Gerr... İlk sen gir.” General’in sesi kararlı ve telaşlıydı. “İyi bir dalışla içeridesin. Ama çok dikkatli gir ve orada neler olduğunu öğren. Sonra gelip bana söyle ki hepimiz girip durumun icabına bakabilelim. Git!”

Tavan arasında Amalek ve Seph yere diz çökmüş, yüzleri kırağıyla solmuş, tamamen hareketsizdiler.

“Hayır!” diye bağırdı Tally avazı çıktığı kadar. “SKK!”

Çocuklar onun sesini bir fısıltı gibi belli belirsiz, çok uzak bir çığlık gibi duydular. Ayrıca bu sesteki yürek parçalayıcı imdat çağrısını da hissettiler. Tally’nin çığlığında tüm krallığın umutsuz haykırışı vardı. Büyünün tuzağına düşmüş olan tüm canlıların bütün acıları her nasılsa bu sesteydi.

Tally’nin çığlığı büyünün kalbine vurarak onu zayıflattı ve çocukların üzerindeki kontrolünü sarstı. Bela’nın biraz önce durduğu yere bakarlarırken kollarını yeniden hareket ettirmeye başladılar.

Aniden yukarıda muazzam bir çöküş oldu ve Gerr çatıdan paldır küldür girdi. Siyah bir ok tavandan aşağıya doğru fırladı. Bir şeye çarptı ve anında Bela yeniden görüldü. Gerr’in gagası siyah pelerinine saplanmış, siyah yıldızlardan birinin ortasını delip geçmiş ve Kara Büyücü Bela’nın bacağına batmıştı.

“Aaaaah!” diye bağırdı büyücü acıyla. Debelenip çırpınan Gerr’i iki eliyle kavrayıp, “Aptal!” diye böğürdü.

Asası yere düştü ve yuvarlanarak yanından uzaklaştı. Büyücü esasının uzaklaşmasını izledi. Gerr'i iki eliyle tuttu, gagası bacağına saplanmış olan kuzgunu hızla çekerken uzun bir acı çığlığı kopardı.

"Aaaaaahhhhhh!"

Kapkara gözleri öfkeyle parladı, Gerr'i tavan arasının karşı duvarına fırlattı ve şaşkınlık içinde yaralı bacağına baktı. Gerr döşeme tahtalarının üzerinde sürüklendi ve tavan arasının öteki köşesindeki metalik bir şeye hızla çarptı. Çarptığı şey bir kafesti.

Kafesin içinde Şahingöz vardı. Şahingöz hâlsiz ve bitkindi ama kafasını kaldırmayı başardı ve hareket etmeye çalıştı. Vücudu aşırı derecede güçsüz kaldığı için titrer gibi sallanıyordu ve başı bitap bir şekilde tekrar düştü.

Gerr odanın içinde geri uçtu ve çatıdaki delikten dışarı çıktı. General'e rapor vererek olanları çabucak anlattı.

"Bıktım senden!" diye gürlledi General ona öfkeyle.

"Ama efendim." dedi Gerr yalvaran bir sesle. "Onu hiç görmedim... Neden bilmiyorum. Orda değildi ve oradaydı..."

"Sen, efendimize zarar verdin..." diye tersledi General onu sertçe. "Yapabileceğin daha kötü hiçbir şey olamazdı! Rütben düştü... Orduyu terk et!"

"Ama efendim..." diye yalvardı Gerr.

"Defol!" diye bağırdı General.

Gerr utanç içinde istemeye istemeye uçup gitti.

"Seni tayin ediyorum Decc." dedi General. "Yeni albayım sensin."

"Teşekkür ederim efendim." diye karşılık verdi Decc kıvranarak.

General diğerlerine emir verdi. "İçeri gireceğiz. Girip efendimize yardım edeceğiz."

Evin içinde Bela bacağına tutuyordu. Pelerininin yere kan damlıyordu. Bacağına bıraktı, elindeki kana baktı ve kaşlarını çattı.

Sonra yine bacağına kavradı ve etrafına bakındı. Asasını arıyordu. Loş ışıkta lal taşının kırmızı parıltısını görmek kolay oldu; yerde, ulaşamayacağı uzaklıktaydı.

Amalek ve Seph büyücüye yeni bir kararlılıkla bakıyorlardı. Ammolite taşları yeniden parlıyor, yüzlerindeki buz eriyor ve ter damlacıklarını andırıyordu. Arkalarında her ikisi de sihirli kutularını tutuyordu. Kutuların ikisi de açıldı, aralarından bir enerji hışırtısı geçti sonra tekrar kapandılar.

“Anlaşma yapmak istiyoruz.” dedi Seph kendinden emin ve kararlı bir sesle.

Tam da bu sırada General, büyücüye yakın bir yere inmemeye büyük özen göstererek delikten içeri daldı. Diğer kuzgunlar da hızlı bir şekilde tek tek içeriye akın etmeye başladı.

“Emrinizdeyiz efendim.” dedi General yere konarak.

Diğer kuzgunlar içeriye doluştukça General’in etrafında toplanıyordu. Büyücü, gözlerini Prens ve Prensese’ten ayırmıyordu.

“Bekleyin!” diye çıkıştı General’e sertçe. “Ben söylemeden hiçbir şey yapmayın... Hiçbir şey. Anladın mı? Hiçbir şey!”

“Evet efendim.” dedi General.

“Ve kuşlarını kontrol altında tut.”

“Evet efendim.”

Çocuklara döndü.

“Sizinle anlaşma falan yapmayacağım.” diye homurdandı, yine asasına göz atarak.

“Beni dinle.” dedi Seph, sesinin ne kadar güçlü çıktığına kendisi de şaşırarak. “Anlaşma ilginin çekebilir. Candara Taşlarını sana verelim... Karşılığında da sen büyüü çözü ve krallığı terk et.”

Candara Taşlarını duyunca büyücünün gözleri fal taşı gibi açıldı. Onlara sahip olmayı her şeyden çok istiyordu. Kafası çok hızlı çalışıyor, bir sonraki hamlesini planlıyordu.

Gözlerini çocuklardan ayırmadan, “General?” diye seslendi.
“Bana asamı getir.”

General ilerledi.

“Hayır!” diye emretti Seph ve General anında durdu. “Asa yok.
Bunu hemen şimdi halledeceğiz... Olduğumuz gibi.”

Büyücü öfkeli görünüyordu.

“O hâlde bana taşları gösterin.” dedi.

“Olmaz.” dedi Amalek, sakın, güçlü bir ses tonuyla. “Önce
büyüyü boz sonra taşları görebilirsin.”

“Bunu yapamayacağımı biliyorsunuz.” diye tısladı büyücü.
“Taşların gerçekten sizde olduğunu bilmezsem nasıl anlayabiliriz?
Taşları gösterin, ben de dediğinizi yapayım. Bu iyi bir anlaşma...
Krallığa karşılık taşlar... Adil bir değiş tokuş... Ama eğer krallığınızı
geri istiyorsanız önce bana taşları göstermek zorundasınız.”

Seph başıyla kabul işareti yaptı.

“Tamam o zaman...” dedi. “Bir kerecik bak.”

Seph arkasındaki kutusunu çıkardı, Amalek de aynını yaptı.
Büyücü dikkatle izliyordu. İki kardeş birlikte kutularını açtılar.
Kutulardan yayılan ışık kasvetli odayı gökkuşağı renklerinin huz-
meleri ve parıltılarıyla doldurdu.

Taşların ışığında büyücünün gözleri parladı, açgözlülükle
başını öne doğru uzattı.

“Biraz daha açın da taşları güzelce görebileyim.” dedi.

Çocuklar kutuları açtılar ve büyücü içlerine baktı. Oradaydılar,
tam daha önce onları mağarada gördüğü gibi. Mavi safir ve mor
ametist Seph’in kutusunda, kırmızı yakut da Amalek’in kurusunda.
Büyücü taşları görünce onlara sahip olma arzusu her zamankinden
daha çok arttı.

O anda Crayle tavandaki delikten kafasını uzattı.

“Taşlar gitmiş!” diye haber verdi büyücüye. “Mağarada yoklar.”

Amalek ve Seph yukarı baktılar. Büyücü hemen şansını kullandı ve onlara doğru atıldı. Mükemmel bir karardı, ellerindeki kutuları devirdi. Kutular yere düşünce içlerindeki taşlar yuvarlandı ve tahta döşemelerde tıkırdayarak çocuklardan uzaklaştı.

Hepsi taşlara doğru atıldılar ama büyücü çok daha yakındı ve onlara önce ulaştı. Açgözlülükle elini taşlara uzattı. Yakutu avucunda sıkarken bir heyecan hissetti. Diğer taşlar davetkâr bir şekilde orada duruyordu, diğer eliyle de onları kendine doğru çekti. Bu onun krallığa girdiğinden beri beklediği andı.

Taşları avuçlarının arasına alıp sımsıkı sıktı. Kalbi heyecanla çarpıyordu; sonunda taşlar onundu!

Prens ve Prenses'e bakınca sihirli kutularını toplayıp ceplerine koyduklarını gördü. Asasına ihtiyacı vardı ve ona doğru adım attı. Sonra aniden durdu; ellerinde bir karıncalanma olunca bir şeylerin ters gittiğini anladı. Ellerini açtı ve gözlerine inanamayarak baktı; taşlar yok olmuştu.

O anda her şey değişti.

Altlarındaki zemin kayboldu ve kendilerini havada düşerken buluverdiler. Yavaşça düşüyor ve havada tüy gibi yüzüyorlardı. Evin duvarları gitmişti... Evin tamamı yok olmuştu! Birkaç saniye sonra etraflarına dağılmış tüm kuzgunlarla birlikte, gelişigüzel yayılmış bir kargaşanın içine yavaşça indiler.

Evin güneyindeki ağaçların arasında, hırsız izlemeydi. Jo-og, kafasındaki beyaz tüylerde kurumuş kan lekesiyle, yakınında yatıyordu.

Yaşlı Howard'ın evinin aniden kaybolmasıyla, çevresi değişmiş-

ti. O anda yaşam büyünün iğrenç pençesinden kurtuldu. Krallığa yeniden akın eden sayısız tonda renk tepeler ve vadiler boyunca güzel manzaraları süsledi. Kar, güneşin ışığında şöyle bir parladı sonra yok oldu. Karlı Tepe Dağlarının yüksek yerleri hâlâ karla kaplıydı ama zirveler dışındaki her yerden kalkmıştı. Temiz havayı kuş cıvıltıları doldurdu ve her yeni şafak vakti korosu gibi ormanlara ve korulara yayıldı. Birdenbire hareket etme özgürlüğüne yeniden kavuşan hayvanlar gizli kokuları kokluyor ve ormanın yapraklı açıklıklarında sessizce yürüyorlardı. İnekler, atlar ve eşekler otlamaya başladı. Böcekler sıcak havada vızıldıyordu.

Taşlar Krallığı yeniden doğdu.

Bu ani ve beklenmedik değişiklik hırsız yaktı ama şaşkınlığı kısa sürdü, birkaç saniye sonra soğukkanlılığını geri kazandı. Kafasında yeni duruma uygun yeni bir plan oluşturmaya başlamıştı bile.

Hırsız gözetlemek için daha iyi bir yer bulmak üzere yürümeye başladı ama sonra durup Joog'un yanına geri döndü. Eğilip ammolite taşına dikkatle baktı. Taşın sihirli pırlıtsı artık tamamen gitmişti. Hırsız uzandı ve Joog'un boynundaki ammolite taşını gümüş kolyesiyle birlikte çekip aldı. Ayağa kalktı, ammolite taşını cebine koyarken diğer eliyle de öteki cebindeki taşları avuçladı.

Büyük çalılıklarının arasına doğru ilerledi sonra buz gibi soğuk gözlerle gözetlemeye devam etti.

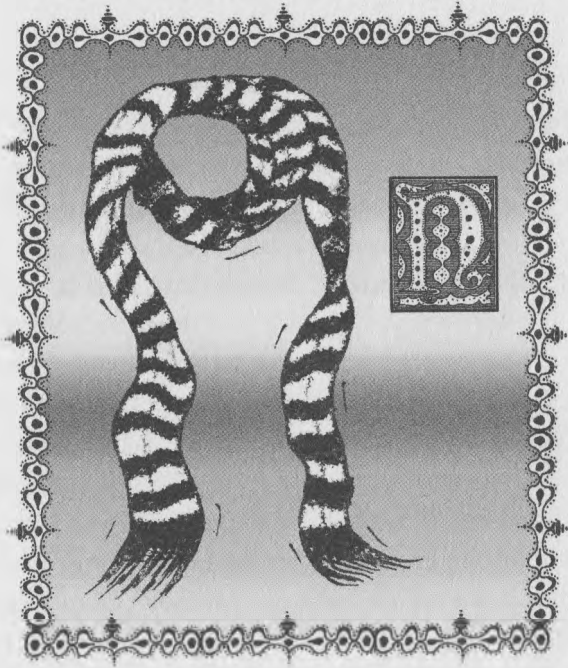
1. The first part of the document is a letter from the author to the editor of the journal. In this letter, the author expresses his gratitude for the editor's invitation to contribute to the journal and discusses the challenges he faced in writing the paper. He mentions that he had to spend a significant amount of time and effort in conducting the research and writing the paper, and that he is pleased to have the opportunity to share his findings with the readers of the journal.

2. The second part of the document is the main body of the paper, which is divided into several sections. The first section is the Introduction, where the author introduces the topic of the paper and states the objectives of the study. The second section is the Literature Review, where the author discusses the existing literature on the topic and identifies the gaps in the current research. The third section is the Methodology, where the author describes the research methods used in the study. The fourth section is the Results, where the author presents the findings of the study. The fifth section is the Discussion, where the author discusses the implications of the findings and suggests directions for future research. The sixth section is the Conclusion, where the author summarizes the main findings of the study and reiterates the importance of the research.

3. The third part of the document is the References section, where the author lists the sources of the literature reviewed in the paper. The references are listed in alphabetical order and include books, journal articles, and other scholarly works. The author also includes a list of acknowledgments, where he thanks the individuals and organizations that provided support and assistance during the research process.

12. Bölüm

Kelebekler

12. Bölüm

Kalepler

◆◆ Ağağlara!” diye emir verdi General. Kuzgunlar havalandı, karmaşık bir uçuş düzeniyle herkesin kafasının üstünde uçuyorlardı. Rastgele dönüşler yaparken ne olduğunu bilmeden telaşla birbirlerine çarpıyorlardı.

“Düzen!” diye bağırdı General. “Uçuşunuzu bir düzene sokun... Albay Decc, söyle onlara!”

“Düzen!” diye haykırdı Decc.

Derken General’in tüm vücudu sarsıldı ve şekil değiştirmeye başladı. “Aaah... Neler oluyor... Bana bir şeyler oluyor... Çok kötü... Hissediyorum... Aaaah!”

Hızla küçülüyordu, aynı şekilde diğer kuzgunlar da.

“İmdat!” diye bağırdı General. “Biri bunu durdursun! Çabuk!”

Paniğe kapıldı, küçülen kanatlarıyla havada çırpındı. Akrep içinden çıktıktan sonra boş kalan siyah pusulası boynundan kayıp aşağıya düştü. Düşünce ikiye ayrıldı, kapağı çıktı ve öteye yuvarlandı.

Telaşlı çırpınışların karmaşası düzensiz grubun kontrolünü tamamen ele geçirdi. Sonra hafif bir patlama sesiyle kuzgunlardan biri kelebeğe dönüştü. Hemen arkasından başka biri değişti ve bir anda havayı patlama sesleri doldurdu. Birkaç saniye içinde bütün ordu çırpınan kelekler bulutu hâline gelmişti.

Az ötedeki akrebi hiçbiri fark etmedi. Bu, Simron'un Seph'in elinden düşürmesi sonucu duvarın içinden geçmiş olan akrepti. Akrep, küçük bir çukur kazıyordu. Alçalıp görüntüden kaybolurken bacakları yıldırım hızıyla çalışıyordu. Pusulanın zincirini almak için yeniden görüldü ve pusulayı da ardından sürükleyerek tekrar çukura hopladı. Toprak üstünü örttü ve akrep kayboldu.

Aram ve Halo ağaçların altından fırladılar. Kara Büyücü Bela'nın kendilerini izlediğini görünce toynaklarını çimenlerde kaydırarak durdular. Büyücü ayağa kalktı, acıyla sızlayan bacağına kavradı. Yüzü buruş buruş oldu, kaşları çatıldı, alt çenesi belirgin biçimde öne doğru çıktı.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı Seph ve Amalek'e dönerek. "Yeter!"

Bacağına tuttuğu için elleri kanlanmıştı. Prens'e doğru bir hamle yaptı. Seph korunmak için döndü ve ulaşamayacağı bir yere kaydı. Büyücü hafifçe çömeldi sonra kurbanına saldıran vahşi bir hayvan gibi birden Seph'in üstüne atıldı. Tek eliyle Seph'in ayak bileğini yakaladı ve Prens düştü, boylu boyunca yere serildi. Prens, diğer ayağıyla bir tekme savurdu, büyücünün ayak bileğini tutan elini geri tepti ve yerde solucan gibi sürünerek serbest kaldı.

Amalek, arkadan büyücünün üstüne atlayarak gırtlığına yapıştı. Büyücü Amalek'ten kurtuldu ve yine şimdi ayağa kalkan Seph'in peşinden gitti.

Ansızın havada Joog görüldü. Beyaz tüylerinin bir kısmı kurumuş kandan dolayı keçeleşmiş bir hâlde hızla indi. Bilinci yerine gelmişti ve hemen yardıma koşarak Bela'nın kafasına doğru dalış yaptı. Keskin pençelerini büyücünün yanağına sürterek orayı kanattı. Büyücü atik davranıp Joog'a bir yumruk patlattı. Joog da hızlıydı, havada süzüldü ve yeni bir saldırı için döndü.

Seph kavisli bir cam duvarın dibindeydi. Duvar birdenbire yer-

den bitivermişti. Prens duvara dokunmak için uzandı ve eli camın içinden öteki tarafa geçti. Büyücü tüm gücüyle Seph'in üzerine atladı, tam o sırada Joog kafasına dalış yaptı ve onu yana devirdi. Büyücü düştü, anında tekrar ayağa kalktı ve Seph'in emekleyerek uzaklaştığını gördü. Tekrar peşine düştü ama sert bir şeye, görünmez bir şeye çarptı. O sert şey yüzüne isabet etti ve büyüçü şoka girmiş bir hâlde kendini geri attı. Yere düştü ve acı içinde yüzünü kapattı.

Şimdi hem burnu hem Joog'un keskin pençelerinin sebep olduğu kesikleri kanıyor ve siyah sakalına kan akıyordu. Elini uzattı ve cam duvarın soğukluğunu hissetti. Elini üstünde gezdirdi sonra daha yakından bakınca güneşi yansıtan parıltısını gördü. Öfkeyle bir yumruk patlattı, sağlam ve dayanıklı bir cam olduğunu anladı. Öylece durup cam duvara baktı, yapacağı şeyi hesap ediyordu.

Tekrar Amalek'e bakındı ve koşarak camdan dışarı çıktığını gördü. Güçlkle ayağa kalkarak etrafına göz gezdirdi. Şimdi cam onu üç metre çapında bir daire içinde tamamen kuşatmıştı. Yerden dümdüz yukarıya doğru uzanan bir silindirin içindeydi artık. Önce çevresine sonra da yukarı baktı. Tam başının üstünde, yaklaşık iki metre yükseklikte cam yatay bir şekilde genişliyor sonra dönerek yukarıda bir kubbe oluşturuyordu; Kara Büyücü Bela büyük bir cam mantarın içine hapsedilmişti. Yaşlı Howard'ın evi yok olmuştu ve şimdi yerinde bu duruyordu.

Kelebekler mantarın tepesine tırmanmıştı, birbirlerinin etrafında kanat çırpıyor sonra camdan içeri giriyorlardı.

Büyücü cama tekrar vurdu ve mantarın etrafında boğuk bir gümbürtü yankılandı. Öfke saçan gözlerle etrafa bakındı, şimdi diğer herkesin mantarın dışında olduğunu gördü. Şahingöz hariç, o bir kafesin içinde yatıyordu. Yaşlı tavşan kımıldayamayacak kadar bitkin bir hâlde yan tarafına boylu boyunca uzanmıştı. Gözleri açık ve tetikteydi. Her şeyi görüyordu.

Bela'nın aklına bir fikir geldi. İçindeki öfke ve hayal kırıklığı bir yanardağın lavı gibi yükseldi.

Asası yakınındaydı, onu hızla kaptı. Havaya kaldırdı sonra öfkeyle sertçe yere vurdu ama hiçbir şey olmadı. Asaya baktı, tepe kısmında kocaman kırmızı lal taşıyla aynısı gibi görünüyordu ama ne parıltısı vardı ne de gücü. Hayal kırıklığı içinde asayı salladı, onu bir baston gibi kullanarak topallaya topallaya Şahingöz'e doğru yürüdü.

Tally olanları gördü ve hemen camdan içeri girerek büyükbaba-sına doğru zıpladı. Kafese doğru bir yarış başladı. İlk ulaşan büyücü oldu, kafesi üstündeki koldan tutarak havaya savurdu. Şahingöz kafesin zemininde kaydı ve parmaklıklarına çarptı.

“Dur!” diye bağırdı büyücü Tally'ye.

Tally kayarak durdu.

Bela'nın bacağı öyle feci acıyordu ki ayağını havada tutuyor ve ağırlığını esasına veriyordu. Bir kolunun boşta kalması için kafesi koltuğunun altına sıkıştırdı, kafesin kapısını açtı ve elini içine uzattı. Şahingöz'ü ensesinden yakaladı.

“Geri dur!” diye gürledi. Sonra daha yüksek sesle diğerlerine bağırdı: “Hepiniz!”

Herkes olduğu yerde kaldı.

“Bu tavşanın yaşamasını istiyorsanız beni buradan çıkarın.” diye seslendi. “Yoksa... Onunla şimdi vedalaşın.”

“Seni çıkaramayız.” diye karşılık verdi Seph. “Nasıl yapacağı-mızı bilmiyoruz.”

Büyücü kafesi salladı.

“Nasıl çıkarım!” diye bağırdı saldırgan bir tutumla. “Hemen söyleyin!”

“Bu bir büyü.” dedi Amalek başını iki yana sallayıp ellerini açarak.

“Peki öyleyse.” diye homurdandı büyücü.

Kendini yatıştırma için sustu. Kurnazlığa çok iyi çalışan kafası anında bir plan üretti.

“Tavşanın yerine sizden birini alacağım. Siz seçin. Tavşana karşılık Prens ya da Prenses. Biriniz. Şimdi!”

Büyücü bir tehdit olarak kafesi tekrar salladı ve Şahingöz’ün vücudu bir ileri bir geri çarptı.

Seph mantara doğru adım attı.

“Hayır!” diye haykırdı Amalek.

Koşup kolunu yakaladı ama Seph elinden kurtuldu. İki adım daha attı ve camdan mantarın içine girdi.

“Seph!” diye bağırdı Amalek sonra yalvardı. “Geri dön!”

Seph, büyücünün birkaç adım uzağında idi ama karşısında kararlı bir duruş sergiliyordu. Göz ucuyla Tally’ye sonra Şahingöz’e baktı. Ardından bakışını Bela’ya yöneltti.

“Kaçamazsın.” dedi ona.

“Gel buraya.” diye tısladı büyücü. “Gel de tavşanı serbest bırakayım.”

“Sana güvenmiyorum...” diye başladı Seph.

Tally birden ileri fırladı. Aynı anda Şahingöz ensesini büyücünün elinden kurtardı ve parmağını ısırıldı. Büyücü acıyla bağırdı ve kafesi düşürdü. Joog arkasından daldı ve kafasına çarptı. Sonra Tally öne sıçrayarak esasına daldı ve onu uzaklaştırdı. Büyücü dengesini kaybederek düştü. Seph oradaydı, Şahingöz’ün içinde olduğu kafesi kaptığı gibi koşarak camdan çıktı. Arkasından Tally de kurtuldu.

Seph kafesi yerdeki çimenlerin üstüne bırakır bırakmaz Tally yanında bitiverdi.

Şahingöz rahat bir nefes alarak, “Bunun için teşekkür ederim.” dedi. “Mükemmel bir işti!”

Tally sevinçten havalara uçuyordu.

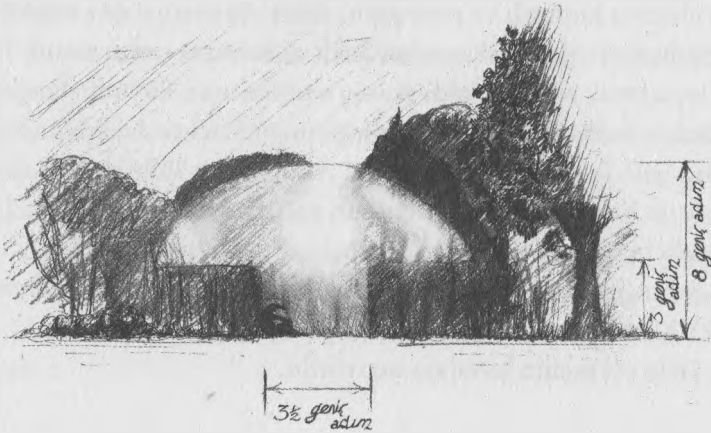
“Ama orada öyle durup bana bakmakla olmaz.” diye şakalaştı Şahingöz. “Buradan çıkmama yardım edin.”

Bela büyük bir çaba sarf ederek ayaklandı ve etrafına baktı. Diğerlerinin hepsi, tüm düşmanları, kafese kilitlediği güçsüz Şahingöz bile yuvarlak cam duvarın dışındaydı ve içeride yalnızca o kalmıştı. Joog yavaşça iniş yaparak Amalek'in omzuna kondu.

Korkunç gerçek Kara Büyücü Bela'nın kafasına dank etti, bir cam hapishaneye tıklmıştı. Cam duvara yığıldı, olanlardan nefret ediyordu, yenilgiye uğramış olmaktan nefret ediyordu, Prens ve Prenses'ten ve ona bunu yapan hayvanlardan nefret ediyordu.

Derken aklına bir şey geldi ve içinde bir umut belirdi. Siyah pusula hâlâ boynundaydı. Ayağa kalktı. Pusulanın sihirli güçleri ve sağlam metali sayesinde camı kıracağından emindi. Var gücüyle pusulayı cama fırlattı. Pusula camdan dışarı çıkarak otların üzerinden sekti ve bahçenin sonundaki çalılıkların arasında kayboldu.

Büyücü pusulanın arkasından baktı sonra cam duvara yaslandı. Krallığı yönetme planı yerle bir olmuştu. Sırtını duvardan aşağıya doğru kaydırarak yere oturdu. İçinde bulduğu durumu kara kara düşünürken ruhu daraldı. Yorgunluğuna yenik düştü ve gözlerini kapadı.

O anda, Neville aniden ortaya çıktı. Havada, büyücünün kafasının yanındaydı. Mantardan dışarıya doğru süzüldü, hafif bir hava ıslığıyla camın içinden geçti ve yere değdi.

Amalek ve Seph aynı anda, "Neville!" diye bağıldılar.

Yere inişini izlerken yüzleri gülüyordu. Önce büyük perdeli ayakları yere değdi, hafiften geri eğildi ve çimenlerin üzerinde kaydı. Sihirli atkısı arkasından dalgalanıyordu.

Birkaç saniye sonra yavaşladı, ayaklarının arka kısmı kalıcı olarak yerleşti ve öne doğru tekerlendi. Olağanüstü bir takla atarak bir höyüğe çarptı hafifçe havaya yükseldi. Bir çalının tepesine indi ve üstüne oturdu. Tüyerini silkeledi, kafasını çevirip çocuklara baktı. Sonra yavaş yavaş çalının arasına gömüldü ve görünmez oldu. Herkes çalıya doğru bakarken yaprakların altından boğuk sesi duyuldu.

"Aşağıdayım."

Hırsız tüm bu olanları hiç kimseye görünmeden çalıların arasından izlemişti. Çarpıcı bir sahne yaşanmıştı ve bu artık her şeyin değiştiği anlamına geliyordu ama hırsız soğukkanlılığını ve sükûnetini bozmadı.

Ancak, bir şey aynıydı. Hırsızın cebinin derinliklerinde en önemli ödül yatıyordu: Candara Taşları.

Hırsız durakladı, sonra döndü ve ağaçların arasından sessizce uzaklaştı.

Yaşlı Howard'ın evi ayaklarının altından çekildiği sırada Crayle ve Iker çatıdaydılar. Çok korkmuşlar ve uçup en yakın ağaca konmuşlardı. Efendilerinin cam hapishaneye hapsedilişini bu kusursuz görüş alanından izlediler.

“Bu hiç iyi değil.” dedi Crayle kafasını sallayarak. “Çok kötü. Jum’u bulalım da ne yapacağımıza karar verelim.”

Birlikte uçtular. Jum onları onu bir gün önce bıraktıkları Silvermay Ormanı’nda aynı ağaçta bekliyordu. Dalda iki büklüm olmuştu, dehşet içinde ve tedirgin görünüyordu.

“Jum!” diye seslendi Crayle ona doğru süzülürlerken.

Jum kafasını kaldırıp havaya baktı, rahatladığı gözlerinden okunuyordu.

Crayle bir yanına, Iker bir yanına konuşca derin bir nefes aldı. “Oh, çok şükür... Şükürler olsun... Ah, çok şükür, size bir şey olmadı ya.”

Kanadının biriyle Crayle’i sararken öteki yanından Iker de ona sokuldu.

“Tabii ki bize bir şey olmadı.” dedi Crayle.

“Eğlenceliydi!” diye cıvıladı Iker neşeyle. “Casus olmayı seviyorum!”

“Peki bu olanlar neyin nesi.” dedi Jum. “Demek istediğim... Her şey yeniden renklendi ve kuşlar öterek etrafta uçuşuyor... Büyü bozuldu mu?”

“Evet.” diye cevap verdi Crayle düş kırıklığına uğramış görü-

nerek. “Bozuldu. Savaş...” İtiraf etmek zorunda olduğu korkunç şeye teslim olarak başını öne eğdi. “Savaş... Kaybedildi.”

Jum ona gözlerini iri iri açarak baktı.

“Diyorsun ki...” diye başladı. Aldığı haber onu heyecanlandırmış ve sevindirmiş gibiydi. “Artık savaş yok, artık ordu yok, artık savaşmak yok mu diyorsun?”

“Evet.” diye doğruladı Crayle asık suratla. “Ama bu sevinilecek bir şey değil... Biz kaybettik.”

Jum, Iker’e döndü:

“Sen iyisin değil mi?” diye sordu şefkatle.

“Ah, evet.” diye cevap verdi Iker havai bir tavırla. “Bir ışığın yanında adamın tekini gözetledik... Ve Crayle çatıdan düştü...”

Jum’un bunu duymasını istemeyen Crayle Iker’i, “Şiş!” diye uyardı.

Iker coşkuyla devam etti. “Sonra efendimize bildirdik... Ve o bizi bazı taşlara bakmaya gönderdi... Ama taşlar orada yoktu... Sonra ona söyledik... Ama o şimdi bir cam mantarın içinde...”

“Bir cam mantar?!” diye şaşırdı Jum. “Ne demek istiyorsun?”

Birlikte Jum’a olup biten her şeyi anlattılar.

Onlar anlatmayı bitirince Jum, “Uzun zamandır aldığım en iyi haber bu.” dedi. “Aşırı saygı gösterdiğiniz bu efendinin... Buraya gelip bir krallığı ele geçirmeye ne hakkı var?”

Crayle ona şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi bakıyordu.

“Bana sorarsanız.” diye devam etti Jum. “Hak ettiğini buldu... Bencil adam! Artık ondan ve o General’den kurtulduğumuza göre gidebiliriz.”

“Nereye gidebiliriz?” diye sordu Crayle.

“Ağaca elbette.” dedi Jum. Yüzü heyecanla aydınlanmıştı. “Munden yakınındaki o ağaca. Hatırlasana ne kadar güzeldi... Tam bize göreydi!”

Crayle etrafına bakındı. Kaybolmuş gibi hissediyordu. Birdenbire her şey değişmişti, artık casusluk edebileceği hiç kimse kalmamıştı ve o ne yapacağını bilmiyordu.

“Geliyor musun?” diye sordu Jum Iker’e.

“Evet, lütfen.” diye neşeyle cevap verdi Iker. Sonra öne doğru eğildi ve Jum’un diğer tarafındaki Crayle’e baktı. “Bana casusluk hakkında daha fazla şey öğretebilir misin?”

Crayle gözünü kapadı ve isteksizce başını salladı.

Üçü de sessiz kaldı. Crayle, Bela’nın yenilmesini ve casus olma hayalinin suya düşmesini bir türlü kabullenemiyordu. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Iker’i eğitmeyi düşünürken bunun ilgi çekici bir iş olabileceğini fark etmeye başladı. Bu, boşluğu dolduracak bir şey olacaktı. Ona bildiği her şeyi öğretebilirdi. Masum serçeleri, inekleri, atları ya da başka hayvanları gözetlemek üzere uygulamalı görevlere gidebilirlerdi. Belki Munden’de yaşayan insanlara casusluk yaparlardı. Bu bir şey ifade etmezdi ama neredeyse gerçek bir şey gibi olurdu ve daha sonra bir savaş patlak verdiğinde düşmanı gözetlemede önemli bir görev için hazır olurlardı.

“Tamam.” dedi Crayle. “Sana bildiğim her şeyi öğreteceğim... Her şeyi. Başarılı bir casus olmayı. Ama disiplinli olman ve ben ne dersem yapman gerekecek. Zor olacak... Erkenden kalkıp planlanan görevlere gitmek. Ne diyorsun, acemi Iker, bunu yapabilir misin?”

Iker çok heyecanlanmıştı.

“Evet.” dedi kendinden son derece emin bir şekilde.

Jum için için sevindi.

“Hadi gidelim.” dedi.

Arkadaşlar, devasa cam mantarın etrafında toplanmıştı. Aram ve Halo, görkemli, güçlü endamlarıyla arkalarında yan yana duruyorlardı. Sabah güneşinde gümüş ve altın parıltısıyla parlıyorlardı. Hepsi mantarın içindeki Kara Büyücü Bela'ya bakıyordu. Yavaş yavaş gerçek akıllarında yer etmeye başlıyordu; kötü büyücüyü, Kara Büyücü Bela'yı yenmişlerdi. İşte orada, gözlerinin önündeydi, köşeye sıkışmıştı. Birilerine zarar vermesi ya da bir büyü yapması mümkün değildi artık.

Karşılıklarına çok güçlü olarak çıkmıştı ama artık o gücünden eser yoktu. Soluk, kemikli yüzü yaralanmış, burnundan akan kana bulanmıştı. Joog'un pençeleri bir yanağını kesmişti ve Gerr'in gagasını batırdığı bacağı fena yaralanmıştı.

Onlar bakarken büyücü de onlara baktı. Siyah gözlerindeki buz gibi soğuk nefret içlerine işledi. Çocuklar geri geri, Simron'a doğru sendelediler. Bela etkileyici bakışlarını bir süre hiç çekmedi. Birden hareketlendi ve ayağa kalktı. Çocuklar dehşete kapılmış bir hâlde tekrar geri adım attılar. Aram ve Halo sarmal boynuzlarını cam duvara doğrultarak öne çıktılar. Bela kahkahayla güldü ve tekrar yere düştü, pelerinin kafasının üstüne çekerek sarındı. Sonra hiç hareket etmedi.

Aram ve Halo rahatladılar ve geri çekildiler.

“Korkacak bir şey yok.” diye teselli etti Simron. “Bunu istediği kadar yapabilir... O, artık bir esir ve hiçbir zarar veremez.”

“Biliyorum.” dedi Amalek. “Sadece sanki dışarı çıkabilecekmiş gibi görünüyor. Orada hapis olduğunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.”

“Ama neden...” diye başladı Seph. “Neden bir mantar?”

Simron güldü. “Bu tam bir Elzafan işi. O, çok büyük, usta bir büyücü ve olması gerektiği yerde çok ciddidir. Ama olağanüstü bir mizah anlayışı var! Buna karşı koyamıyor.”

Hepsi rahatladı ve önlerindeki büyük cam mantarın görüntüsüne güldüler. Yaşlı Howard'ın evinden geriye sadece iki şey kalmıştı. Birincisi, dairenin içindeki zemini dolduran halka şeklindeki döşeme tahtaları. İkincisi, yerdeki bir delikten görülebilen bodrum merdivenleri.

Bela, pelerininin altından baktı. Gördüğü delik ilgisini çekti. Ayağa kalktı sonra esasını kullanarak deliğe doğru topalladı ve merdivenlerden indi. İki küçük oda buldu: Bir tuvalet ve bir banyo. Bunlara şöyle bir göz attı ama onda asıl merak uyandıran merdivenin dibindeki bir şeydi. Bu, onun büyük altın külçesiydi. Külçeden küçük bir parça kesip rüşvet olarak Yaşlı Howard'a vermişti. Şimdi külçe garip bir açıyla duruyordu: Bir köşede dengede idi ve alt merdivenlere yaslanmıştı. Nasıl olduysa değişimden kurtulmuştu.

Sonra Kara Büyücü Bela altına daha yakından baktı. Bir altın parlaklığıyla parlamıyordu. Demire dönüşmüştü ve yanlarında sarı pas lekeleri vardı. Bela can sıkıntısıyla homurdandı, merdivenlerden yukarı çıktı ve yine cam duvara dayandı. Yanağında sıcak bir esinti hissetti. Ruhu daha da daraldı. Havanın bile girip çıkabildiği bir mantara hapsedilmişti. Oturdu, pelerinine iyice sarınıp başının üstüne çekti.

Cam hapishanenin dışında ve krallığın her tarafında kasvetli havanın yerini sevinç, korkunun yerini özgürlük ve acının yerini mutluluk almıştı. Mantarın etrafında duran arkadaşlar çevrelerindeki yaşamın harika sesini duyuyorlardı. Kuşlar, dondurulmuş vaziyetlerinden kurtulmuş oradan oraya uçuyordu. Ötüşlerinde sevinçlerini dile getiriyorlardı.

Artık büyü bozulmuş, gökyüzündeki bulutlar çekilmişti. Ülkede pırıl pırıl güneş parlıyor ve Mavi Göl'e, Clase-Moy Gölü'ne ve Puslu Göl'e yansıyor. Nehirler yeniden akıyor, sudaki ve nehirlerin kıyısındaki yaşam kış uykusundan uyanır gibi uyanıyordu. Dereler

tertemiz suyla taşıyor ve Boon Deresi yine mutlulukla çağıldayarak Taş Nehri'ne karışıyordu.

Uzun süredir buzdan bir duvar olan Taş Şelalesi'nin suları yeniden deli dolu çağlıyor, yere dimdik bir açıyla düşerken çıkardığı gürleme sesiyle geri dönüşünü duyuruyordu.

Yaz Krallığı'nın pamuk gibi bembeyaz dağ tavşanları çimenlerin üstünde zıplıyordu. Neville peşinden birkaç ince dal sürükleyerek çalılıkların arasından çıkmış ve çimenlerde Tally'yle Şahingöz'e katılmıştı. Tally, Şahingöz'ün kafesten çıkmasına yardım etmişti. Yaşlı tavşan çok bitkindi ve yürüyemiyordu.

“Senin için kızıağı getireceğiz, büyükbaba.” dedi Tally neşeyle. “Onu yerde kar olmadan da çekebiliriz.”

“Teşekkür ederim.” diye karşılık verdi Şahingöz. “Sen cesur bir genç tavşansın. Çok, çok iyi iş başardın. Ailen seninle gurur duyardı... Ben de gurur duyuyorum.”

“Ben sadece elimden geleni yaptım.” dedi Tally.

Şahingöz yüzünde gülümseme ve gözlerinde bir sevgi pırıltısıyla başını salladı.

“Çok iyi yaptın. Ve bu yardımlarının yanı sıra...” Patisiyle etrafı gösterdi. “Diğer tüm tavşanlara tek bir tavşanın neler yapabileceğini gösterdin... Bir tavşanın nasıl davranması gerektiğini... Sen onların hepsine bir tavşanın iyilik ve doğruluk uğruna mücadele edebildiğini ve bir fark ortaya koyabildiğini kanıtladın.”

Tally dedesine sevgiyle baktı. “Teşekkürler büyükbaba.” dedi. “Ama SKK olmadan bunu asla yapamazdım.”

Şahingöz patisini kaldırdı. “Yani, doğru olabilir ve SKK bana da yıllarca yardım etmiştir. Ama SKK artık senin. Seni doğru yöne itmekle sana yardım ettim, evet. Artık onu kendin kullanmalısın.”

Tally baş işaretleriyle onayladı.

Şahingöz, Tally'ye bakarak ve kafasını onun patilerine koyarak,

“Yorgunum.” diye devam etti. “Çok yorgunum. Dinlenmem gerek... Kısa bir süre, gidene kadar.”

Flop, ensesinde Miriam’la birlikte mantarın yanındaki diğerlerinin yanına geldi. Joog, Seph’in omzuna konmuştu, kardeşine yaslanmış olan Amalek de Joog’un tüylerindeki kanı temizliyordu.

“İyi misin?” diye sordu ona.

“Ah, evet.” diye cevap verdi Joog. “Kafamda ufak bir şişlik var sadece.”

Seph, iki büklüm olmuş Bela’ya doğru bakarak, “Bu iş bu kadar.” dedi.

Uzun boylu Simron çocukların hemen arkasında duruyordu.

“Evet bu kadar.” diye onayladı. “Kayıp Candara Taşlarının gizemi dışında... Ve...”

“Ve anne babamız.” dedi Seph hüzünle.

Amalek konuşmadı ama gözleri yaşlarla doldu. İçini çekti ve ardından Candara’ya doğru baktı. Şehrin ötesinde evinin tepesini görebiliyordu. Üstündeki saray yokken tepe garip ve eksik görünüyordu. Simron, çocukları kollarının arasına alarak onları avutmaya çalıştı. O sırada bir şey fark etti.

“Şuna bakın!” dedi parmağıyla havayı işaret ederek.

Hepsi baktı ve inanılmaz bir manzara gördüler. Şehrin üzerinde asılı duran kara bulut dağılmaya başladı ve bir ev yavaşça buluttan düştü, aşağıdaki sokağına doğru kaymaya başladı. Sonra başka bir ev görüldü, derken bir tane daha ve çok geçmeden havada yavaşça süzülen otuzdan fazla ev oldu.

Evler, sıcak hava balonları gibi havada yüzerek aşağıdaki sokaklarına geri dönüyordu. Pencereleden sarkan ve olup bitenden dolayı şaşkın ve korkmuş görünen insanları görebiliyorlardı. Evler birbiri ardına yerleşti ama doğru yerlere değil. Ev numaralarının hepsi düzensiz olduğu için daha sonra bu biraz karışıklığa neden

oldu. Ayrıca yeniden düzenleme de bazıları için yıllarca süren tartışmalara yol açtı. İnsanlar kendilerini bir başkasının bahçesinde buldu; muntazam, ekili bahçeleri şimdi otlar sarmıştı ve tertipsiz görünüyorlardı.

Bulut tamamen dağılınca saray da ortaya çıktı. Yere doğru inmeye başladı, açık mavi gökyüzünde parlak ve güzel görünüyordu. Sakin hareketiyle pek zarif, yapısıyla pek muhteşemdi. Yüksek kulelerin her birinin tepesinde bir kutlama yapılmışçasına açılmış bir bayrak vardı ve saray yavaş dönüşlerle tepedeki yerine doğru süzülüyordu.

Amalek kardeşine döndü.

“Lazuli bunlardan birinde, peki anne ve babamız?” dedi yaşlı gözlerle. “Onlar neredeler?”

Seph hemen büyücüye döndü ve sertçe sordu: “Kral ve Kraliçe neredeler?”

Pelerininin altında büzüşmüş olan büyücü ne hareket etti ne de bir cevap verdi. Sonra Simron onu konuşturmaya çalıştı.

“Bize söylemekle kaybedecek bir şeyin yok, öyle değil mi?” diye sordu. “Yaşıyorlar mı? Neredeler?”

Yanıt yok.

“Ya Candara Taşları? Onlar hakkında ne biliyorsun?”

Bela kıpırdamadı.

Simron içini çekti. “Ondan bir şey öğrenemeyeceğiz.”

Bela'nın kendilerini duyamayacağı bir yerde konuşmaları için diğerlerine cam hapishaneden uzaklaşmalarını işaret etti. Joog hâlâ Seph'in omzundaydı, güneşin ışığında sarı gözleri parlıyordu.

“Ne yapalım?” diye sordu Simron. “Nerede olduklarımızı bir tek o biliyor.”

“Ararız.” diye atıldı Amalek. Gözündeki gözyaşını sildi. “Onları bulana kadar ararız.”

Joog kafasını salladı. “Krallığı arayacağız. Ben yukarıdan birçok şeyi görebiliyorum... Ve tüm muhafız baykuşlarla birlikte...”

“Yine de zor olacak!” dedi Flop. “Büyük bir yer, biliyorsun.”

Güçlü altın gövdesi güneşte ışıldayan Aram da aynı fikirde gibiydi. “Zor olacak. Ama krallıktaki tüm hayvanlardan ve insanlardan yardım isteyeceğiz... Hepsinin aramaya katılmak isteyeceğinden eminim.”

Şahingöz konuşulanları dinliyordu. Gözlerini açtı.

“Tüneller!” deyiverdi.

Hepsi yaşlı, beyaz tavşana baktılar.

Şahingöz hâlâ Tally'nin yanı başında yatıyordu ve yorgun olmasına rağmen gözleri capcanlıydı.

“Yer altında.” diye devam etti yavaşça. “Onları toprağın altına saklamış olabilir. Kral ve Kraliçe'yi... Ve taşları. Saklamak için iyi bir yer olurdu hani? Burada tüneller olduğunu biliyorum. Haritalarınız var mı?”

“Hayır.” diye cevap verdi Seph. “Haritalar yıllar önce kaybolmuş.”

“Belki onları bulmayı deneyebilirsiniz.” diye önerdi Şahingöz. “Bu arada biz de tünelleri keşfetmek için elimizden geleni yapacağız. Taşları bulmak son derece zor olacaktır. Nerede olabileceklerine dair bir fikri olan var mı?”

“Yok.” dedi Simron. “Taşlar çalınmış... Ve soru, diğer soru şu, onları kim çaldı?”

Amalek fikir yürütmeye başladı. “Eğer Bela çaldıysa onları gizlemiş olabilir. Ama onun çaldığını hiç sanmıyorum, çünkü onu kandırdığımızda taşların bizde olduğuna gerçekten inandı. Yani taşları çalan başkası olmalı.”

“Demek ki taşları arayacağız.” dedi Seph toparlayarak. “Taşları alan birini ve annemizle babamızı.”

Joog şimdi onun omzundaydı. “Bu kolay bir görev değil. Ama deneyeceğiz.”

“Tamam.” dedi Amalek plan yapma hevesiyle. “Yani toprağın hem üstünü hem altını arayacağız. Hadi başlayalım.”

“Tamam öyleyse.” dedi Joog kararlılıkla. “Tavşanlar yerin altına... Şahingöz? Tavşanları organize eder misin lütfen?”

Her geçen dakika daha da neşeli görünen Şahingöz, “Evet ama Tally’yle birlikte.” diye cevap verdi. “Bu işi birlikte yapacağız. Tamam mı Tally?”

“Evet büyükbaba, tabii.”

Şahingöz kafasında bir plan oluşturmaya başlamıştı bile. Bu, eskiden genç bir tavşanken Gugeol’a karşı mücadele ederken ki maceralarına benziyordu. Artık Kara Büyücü Bela’nın baskıcı varlığından kurtulduğu için hâlsizliğin kendisini terk ettiğini ve enerjisini geri kazandığını hissedebiliyordu. Bedeni yaşlı olmasına rağmen, yeniden genç hissetmeye başladı.

“Neville ve ben havadan aramayı organize edeceğiz.” diye devam etti Joog. “Amalek ve Seph, yerdeki araştırma görevi de size düşüyor. Böylece her yeri aramış olacağız.” Joog’un gözleri altın gibi parlıyordu. “İşe koyulmamız gerek.”

“Komodo ejderi de var.” dedi Simron. “Onu doğuda bir köpeği aramaya yolladım...”

“Ne köpeği?” diye sordu Joog.

“Köpek falan yok.” diye gülümsedi Simron. “Olmayan bir köpeği aramaya gönderdim. Onu bir süre oyalayacağımı düşündüm!”

Seph, Simron’a hayranlıkla baktı. “İşleri halletmedeki yöntemin harika. Ama bana bizi kovalayan şu koca köpeği hatırlattın. O nerede ki?”

“Simron onu öldürdü!” diye ciyakladı Miriam Flop’un ense-sinden. “Simron onu öldürdü! Bir kürek darbesiyle!”

“Ama Komodo ejderine dikkat etmeliyiz.” dedi Simron.

“Önce saraya döneceğiz.” dedi Joog. “Hepimizin iyi bir yemeğe ihtiyacı var... Ve yıkanmaya! Sonra da oradan aramaya başlayacağız.”

Dağ tavşanlarının hepsi dâhil tüm grup saraya gitmek üzere yola koyuldu. Seph, Aram'ın sırtındaydı, Tally'yi ve Şahingöz'ü de kucağında tutuyordu. Amalek de Flop ve Miriam'la birlikte Halo'nun sırtında yolculuk ediyordu. Simron uzun adımlarla yanlarından yürüyordu.

Flop, soğuk havanın sona ermiş olmasından dolayı çok memnundu ve yüksek sesle mırılıyordu. Arkalarından bir ses duydular ve dönüp baktıklarında Neville'in havalanmaya çalıştığını gördüler.

Neville çimenlerin üzerinde badi badi yürüyor, başı önde, kanatları yanlara açılmış hâlde hızlanarak koşuyordu. Bahçenin sonundaki ağaçlara gelince yavaşlamak zorunda kaldı. Döndü ve tekrâr mantara doğru koşarak yeniden denedi. Havalanmaya başladı, her adımında perdeli ayakları yeri süpürüp geçiyordu.

“Dikkat et!” diye seslendi Amalek.

Neville yerden yükseldi ve doğruca mantara uçtu. Camın içinden Bela'ya doğru geçti. Kafasını kaldıran Bela, Neville'i gördü. Bela kolunu uzatıp bacaklarından birini yakalayarak ona doğru atarken Neville yön değiştirdi. Büyücünün ayakları yerden yükselmişti ve cam duvara tosladılar.

Neville cam duvarın içinden geçti, Bela onu bırakmak zorunda kaldı ve kendisi yere düştü. Neville hiç kanat çırpmadan zarif ve sorunsuz bir şekilde havada süzüldü.

“Başardım!” diye bağırdı arkadaşlarının üstünden kayıyormuş gibi uçarken.

Seph, Aram'ın sırtından seslendi. “Bir bilmeceye ne dersin?”

Neville, başlarının üstünde daireler çizerek bilmeceyi söylemeye başlayınca Joog da onun yanına yükseldi.

TAP, TAP, TAP

“Bir ritim tutturdum tap, tap, tap,
Bazen hızlı, bazen yavaş,
Zikzaklar çiziyorum etrafta bir içeri bir dışarı
Hep aşağıya doğru.

“Kahvaltıda, öğle ve akşam yemeğinde de
Gelirim yemek odasına
Yemeğe asla dokunmam öyle
Dilimle yalamam bile!

“Çok farklı boyutlardayız biz
Renklerimiz de çeşit çeşit.
Siyah ya da yeşil oluruz, kırmızı ya da krem rengi,
Mor, beyaz ya da mavi.

“Geceleri dinlenir gündüz çalışırız,
Bizi hep çift olarak yaşar görürsünüz.
Bir içeri bir dışarı dolanırız,
Merdivenlerden yukarı çıkar aşağı ineriz.”

Neville'in 7. Bilmecesi

Ardından Neville, dostlarını bilmecenin cevabı üzerinde konuşurken bırakarak Joog'la birlikte saraya doğru uçtu. Atlar, dörtnala Candara'ya doğru koştu.

Simron da etrafında dağ tavşanlarıyla geride kaldı. Tavşancıklar, Simron'un yanından koşar adım gittiler.

Atlar Candara'ya girince onları selamlamak için toplanan bir grup çocuk hemen etraflarını sardı.

“Herkes baksın!” diye bağırdı bir tanesi. “Bunlar Prens ve Prensese!”

Kasaba hareketliydi. Her türden hayvanların yanı sıra, insanların çoğu sokaklardaydı. Olanlardan dolayı şaşkına dönmüşlerdi ve birbirleriyle konuşarak anlamaya çalışıyorlardı. Çocukların heyecanlı bağırışmalarını duyup tek boynuzlu atları ve diğerlerini görünce çevrelerinde toplandılar ve sevinç çığlıkları atmaya, sorular sormaya başladılar. Amalek ve Seph ellerinden geldiğince cevapladılar.

Prens, Prensese ve diğerlerinin kendi canlarını hiçe sayarak Kara Büyücü Bela'yla savaşım onları kötü büyüden kurtaran kahramanlar olduğu haberi kasabada çabucak yayıldı.

Kasaba halkı laklak etmeyi bırakıp sokaklarda sıraya girip neşeli tezahüratlarla alkış tuttu. Bazıları sokaklardan geçen atların etrafında şarkılar söyleyip dans etti.

Bu, şehrin her yerinde böyle devam etti. Nathan Caddesi'nde yürürken harika bir ses duydular: Bir fil sesiydi bu. Derken Bağlantı Yolu'ndan çıkan Lazuli görüldü ve onları görünce koşmaya başladı.

“Lazuli!” diye haykırdı Amalek.

“Bizi neden terk ettin?” diye espri yaptı Seph.

Lazuli güldü ve hemen yanlarına geldi. Atların sırtında oturan Seph ve Amalek'e baktı.

“Başardınız!” diye bağırdı heyecanla. “Başardınız!”

Seph, uzandı ve filin başına yavaşça vurarak onu sevdi.

“O nerede?” diye sordu Lazuli.

“Şu anda devasa bir cam mantarın içinde!” dedi Seph.

“Bu da çok iyi!” dedi Lazuli. “İyi ama mantar?!” Sonra güldü.
“Büyücü Elzafan’ın işi galiba!”

Birlikte yürürken başlarından geçenleri birbirlerine anlattılar. Son sokaktan da geçip şehrin dışına çıktılar. Sonra Saray Yolu’na girip saraya yöneldiler.

“Evim!” dedi Amalek. Ama sesinde, midesinde bir yumru gibi hissettiği derin bir üzüntü vardı. “Keşke annemizle babamız da burada olsalardı ve onlar da sevinselerdi.”

Saraya yaklaştıkça Kral ve Kraliçe’nin kayıp oluşu çocukları perişan etti, kederlendiler.

Saray sabah güneşinde, sayısız kulesi masmavi gökyüzüne doğru dikilmiş, yine en tepede duruyordu. Açık olan bazı camlardan içeriye büyü yapıldığından beri ilk kez temiz hava giriyordu.

Az sonra büyük kapı dikmelerine asılmış ferforje kapılardan sarayın bahçesine giriyorlardı.

İşte Aram ve Halo’nun üç yüz yılı aşkın bir süredir hiç hareket etmeden durmuş oldukları yer. İki tarafı da Silvermay Ormanı’ndaki ağaçlara kadar uzayıp giden dümdüz yeşil çimenlerle kaplı yol ön kapıya gidiyordu.

Atlar toynaklarını yere vura vura ön kapıya doğru ilerlediler. Çocukları ve diğerlerini kapıda bırakıp otlamak için çimenlere gittiler. Çocuklar içeriye adım atınca küçüklüklerinde sarayı dolduran neşeli havayı hissettiler. Yuvalarındaydılar.

Joog ve Neville çoktan varmışlardı zaten, Simron ve tavşanlar da biraz sonra geldiler.

Mutfakta karınlarını doyurduktan sonra kayıp Candara Taşlarının yanı sıra Kral ve Kraliçe’yi aramaya başladılar. Batıda Charin

Yolu'ndan başlamaya karar verdiler. Aramayı Funda Tepelerinden Taşlar Vadisi'ne kadar olan bölgelere yaymaya çalışacaklardı. Charin ve Wiltrack Ovaları da aranan yerler arasında olacaktı. Wellspring Korusu ve Yaşlı Howard'ın evinin civarındaki yerler ikinci gün aranacaktı. Bu, üç aşamalı çok kapsamlı bir görevdi: Arama karada, havada ve yerin altında yapılacaktı. İnsanlar, hayvanlar ve kuşlar, hepsi katıldı.

Joog, seçkin baykuş grubunu, Taşlar Krallığı'nın muhafızlarını toplantıya çağırıldı. Muhafızlar ekibi pek çok farklı cinste otuz baykuştan oluşuyordu ve her birinin krallıkta bir gözetleme noktası vardı.

Çoğunun nöbet yeri bir ağaçtı ama hep etrafın iyi görülebileceği konumda olanlardan. Şimdi baykuşlar sarayın çıkıntılarında ve pencere pervazlarına yayılmışlardı. Peçeli baykuşlar, büyük gri baykuşlar, iki isli baykuş, başka bir kar baykuşu ve birkaç tane de benekli kır baykuşu vardı. En küçükleri ufak cin baykuşu olan Marli'ydı. Aralarında sohbet ederlerken Joog'un sesi yükseldi.

“Öncelikle hepinizi tekrar görmekten çok mutluyum.” dedi. “Ama yapılacak çok acil bir işimiz var. Kral ve Kraliçe kayıp, onları bulmamız gerekiyor. Her yeri güzelce aramalıyız.”

“Nereye bakacağız?” diye sordu bir tanesi.

“Bela'nın onları sakladığını düşünüyoruz ve nereye sakladığını bilmiyoruz.” diye cevap verdi Joog. “Ölü ya da diri, her yerde olabilirler. Krallığın her yerinde çalışacağız. Bu iş günlerce sürebilir.”

Joog'u dinleyen baykuşlar arasında mırıldanmalar oldu. Joog konuşmaya devam etti.

“Ve bir şey daha var. Candara Taşlarıyla ilgili efsaneyi hepiniz duymuşsunuzdur?” Şaşkınlık nidaları duyuldu. “Belki bazılarınız zaten biliyordur... Ama efsane doğrudur. Candara Taşları gerçekten var. Ancak çalındılar ve şimdi onları bulmak zorundayız. Gizlen-

miş olabilirler... Ya da biri onları almış olabilir ama bu kişinin kim olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Yani, görevimiz zor ve arama yaparken çok dikkatli olmamız gerekiyor.”

Joog konuşmasına ara verip baykuşlara baktı.

“Bir şey bulursanız bana hemen haber verin.”

Onlara aranacak bölgeleri bildirdi sonra havalandı.

“İyi şanslar!” diye bağırdı.

Tüm baykuşlar havalanıp farklı yönlere uçtu.

Güneş batarken hâlâ aranmamış yerler vardı ve Kral’la Kraliçe’yi bulan olmamıştı.

Arama gün batımından sonra da devam etti ve sonunda Amalek’le Sefh istemeye istemeye aramanın sona erdiğini haber verdiler. Joog, yer altındaki tünelleri aramaya başlamış olan Şahingöz ve Tally dâhil, bu göreve katılan herkese haber yolladı.

Çok geçmeden herkes gece uykusu için yerleşmişti. Sabah aramayı sürdürmek için güç toplamış olacaktı.

Gece için aramaya ara verilmesinden sonra Silvermay Ormanı’nda bir ağaçtan iki kuzgun havalandı.

Saray buluttan düşüp yerine oturduğundan beri orada saklanıyorlardı ve artık hava karardığına göre yolculuk etmenin güvenli olduğunu düşündüler. Siyah tüyleri gecenin karanlığında mükemmel bir kamufle oldu.

“Yetiş.” dedi Razz. “Acele etmeliyiz, çünkü efendimizin bize ihtiyacı olabilir.”

“Belki.” dedi Çavuş Forr. “Ama büyü sona erdi değil mi? Bitti.”

“Bilmiyoruz.” dedi Razz. “Her şey normale dönmüş gibi gö-

rünüyor, evet. Ama belki efendimiz yakasını kurtarmıştır falan. Şüphesiz o, yenilemeyecek kadar güçlü. Hadi... Eve ne kadar çabuk varırsak o kadar iyi.”

Flatsage Tarlalarının üstünden Charin Yolu ve birkaç ağaç boyunca ve nihayet Rüzgârlı Tarla'dan karşıya geçerek düz bir rotada Yaşlı Howard'ın evine doğru uçtular.

Hâlâ biraz önde olan Razz, “Ev nerede?!” diye haykırdı.

Karanlıkta görmek zor olduğundan cam mantarı hiç fark etmediler ama geriye kalan daire şeklindeki yeri görebiliyorlardı. Bir insan şekli de seçebiliyorlardı. Bir çırpıda alçaldılar.

“Efendimiz bu!” diye bağırdı Razz heyecanla. “İşte, ona bir şey olmaz demiştin sana!”

Forr karanlıkta bakarken gözlerini kısarak, “O mu?” diye sordu.

“Tabii ki o!” dedi Razz küçümsemeye. “Hadi. Ona rapor verelim.”

Forr hâlâ kararsızdı.

“Bilmem ki...” diye başladı ama Razz çoktan büyücünün yanına inmeye başlamıştı bile.

Forr onun gidişini izledi sonra şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Razz aniden değişiverdi. Az önce bir kuzgundu ve şimdi de küçülüyordu. Bir saniye sonra da bir kelebeğe dönüşmüştü. Forr korkudan havada donakaldı ve düşmeye başladı.

Toparlanmaya çalıştı, kanatlarını çırpıma ve yeniden yükselmeye başladı.

Olanlar onda çok eski bir anıyı canlandırdı. Rüzgârda çırpınan bir kelebek olmanın nasıl bir şey olduğunu hissedebiliyordu. Hatırlayabildiği tek şey buydu ama yine de bir kelebeğe dönüşme düşüncesi şimdi onu dehşete düşürdü.

Forr havada yükselip uçabildiği kadar uzaklara uçtu. Nereye gideceğine dair bir planı yoktu. Uçuşuna panik ve korku yön ve-

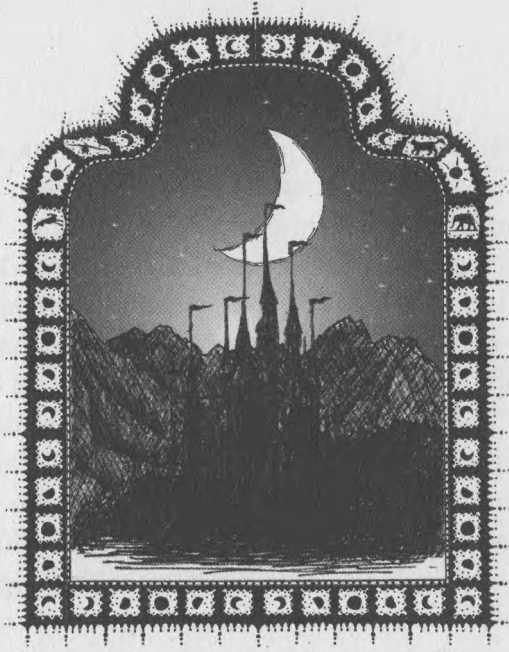
riyordu. Siyah tüylerinin arasından hızla geçen ılık havada Tazer Nehri'nin karanlık hizası boyunca ve ardından Wellspring Korusu'nun üstünden uçtu.

Sınıra ulaştınca tereddüt etti, bir süre sınır boyunca uçtu. Sonra karar verdi: Batıya döndü, sınırı geçti ve uçmaya devam etti.

13. Bölüm

Relbuort Köşkü

1877

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1900

1900

Cam hapisaneye ayın şavkı vuruyor, orada burada yansıyor. Cam mantar ışınları bir noktada toplayan ve içeride hafif bir parıltı oluşturan bir mercek görevi görüyordu. Gece yarısından hemen sonra Bela nihayet uykuya daldı. Aşağıdaki banyoda birkaç battaniye bulmuş, onlara sarınmış ve ahşap zeminin ortasına kıvrılmıştı. Nefret ve intikam duygularıyla doluydu ve bir çözüm yolu düşünüyordu. Ancak, bir süre sonra yorgunluk düşüncelerine galip geldi ve uyuyakaldı.

Rüyasında Candara Taşları elindeydi ama avucunu açınca taşlar kelebeklere dönüşüyor ve uçup gidiyordu. Bu kaybın öfkesini ve acısını yeniden yaşıyordu. Mantarın dışındaki bir sese uyanınca rüya gördüğünü anladı ve rahatladı.

Gözlerini karanlığa dikerek kulak kabarttı. Yakındaki çalılardan arasında bir şey hareket ediyordu. Sonra onu gördü: Siyah bir şey ona doğru ilerliyordu. Büyücü oturduğu yerde doğruldu ve gelenin ne olduğunu görünce rahat bir nefes alıp cam duvara yaslandı.

Bu, gece kadar kara bir kuzgundu. Cam mantara doğru yürüdü ve birkaç adım ötede durup başını yere gömecek gibi eğerek selam verdi. Gelen Gerr'di.

“Efendim.” dedi Gerr saygıyla.

Tedbirliydi ve camdan uzak duruyordu. Diğerlerinin başına gelenleri görmüştü.

“Hepiniz gittiniz samiyordum.” dedi büyücü. Şaşırmış gibiydi. “Diğerleri de burada mı?”

“Bilmiyorum efendim.” diye cevap verdi Gerr. “Sadece ben kalmış da olabilirim.”

“Ama başka da olabilir...” dedi Bela düşünceli düşünceli. “İlginç. Adın ne senin?”

“Gerr.” Gerr, General’in kendisini görevden attığı ve ordudan kovduğu gerçeğini göz ardı ederek, “Albay Gerr efendim.” diye ekledi.

“Albay derken neyi kastediyorsun?”

“Üstün hizmetlerimden dolayı ordunuza albay olarak atandım.” dedi Gerr gururla. “General bu görevi bana verdi. Ve şimdi General gittiğine göre ordunuzda göreve devam edeceksem hayatta kalan en yüksek rütbeli yetkili olduğum için yeni general ben olmalıyım diye düşünüyorum... Efendim.”

Büyücü şaşırıldı. “Ama tek sen kaldın!”

“Ben de onu diyorum efendim.” dedi Gerr. “Size hizmet etmeye devam etmemi istiyorsanız, yani, ederim, General ben olursam.”

“Ama General olarak emir vereceğin kimse olmayacak!” dedi Bela başını iki yana sallayarak. “Generali olacağın bir ordu yok ortada!”

“Umurumda değil.” diye diretti Gerr. “Hem nasıl olsa gelecekte yeni bir ordu kurabilirim.”

“Tamam, tamam.” dedi Bela sabırsızlıkla. “Seni General tayin ediyorum... General Gerr... Mutlu oldun mu?”

“Evet efendim!”

“Güzel.”

Bela bir umut ışığı sezdi. Hiç ayağa kalkmadan tahta döşeme-

lerin üstünde sürtünerek Gerr'in yanına kadar geldi ve kapkara, keskin gözleriyle camın ardından ona baktı.

"Şimdi sana emrediyorum General Gerr." diye tısladı. "Çok özel bir görevi yerine getirmeni istiyorum. Bu görev örnek çabalarını gerektirecek."

Başını iyice eğerek Gerr'e doğru yaklaştırdı ve cama dayadı. Bu kez konuşmasına fısıldayarak devam etti.

"Saraya gidip onlara casusluk etmeni istiyorum. Ne öğrenebilirsen öğren... Ama sakın görünme. Anladın mı?"

Gerr kendisine verilen emirleri dinlerken başını sallıyordu.

Bela umudun heyecanını hissederek, "Şimdi git." dedi sertçe.

"Peki efendim." diye karşılık verdi Gerr kanatlarını açarak.

"Bekle!" diye bağırdı Bela. Gerr kanatlarını tekrar topladı.

Bela bir süre sessiz kaldı, dinliyordu. Çalılıkların arasında bir kıpırtı duymuştu.

"Kim var orada?" diye seslendi.

Çalılar hışırdadı ve Jamaar ortaya çıktı. O güçlü kuvvetli hâliinden eser kalmamıştı. Büyü bozulunca eski hâline dönmüş, yine sıska bir köpeğe dönüşmüştü. Yine ipsiz sapsız bir kırma gibi görünüyordu ancak Horrik'in tükürüğü yüzünden kuyruğunun yarısı yoktu. Jamaar, Bela'ya doğru yürüdü.

Büyücü yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Sonra onu tanıdı.

"Jamaar!" diye bağırdı şaşkınlıkla. "Bu sen misin?"

"Evet efendim." diye cevap verdi Jamaar kuyruğunun geriye kalan kısmını sallayarak.

Büyücü, Jamaar'ın Gümüş Kuyu'ya düşerek öldüğüne inanmıştı. Köpek daha yakına geldi.

"Dur!" dedi büyü. "Camdan içeri girme yoksa sen de benim gibi kapana kısılırsın."

"Camın içinde mi efendim?"

“Evet burada sıkışıp kaldım.”

“Oraya nasıl girdiniz?” diye sordu Jamaar.

“O çocuklar yüzünden...” diye başladı büyücü öfkelenerek. “Ve... Peki sen buraya nasıl geldin? Sana ne oldu?”

“Şey efendim.” diye başladı Jamaar. “Ben kuyuya düştüm sonra bir uyandım ki...”

“Kes!” diye atıldı büyücü. “Artık bir önemi yok. Daha sonra bana anlatabilirsin. Sana bir iş var... Çok önemli bir iş. Çıkıp gelmen çok iyi oldu. Dikkatle dinliyor musun?”

“Evet efendim.” diye cevap verdi Jamaar.

O sırada Kara Büyücü Bela bir şey fark etti.

“Ama...” dedi Jamaar’a öfkeyle bakarak. “Pusulam nerede? Kaybettin değil mi?”

Jamaar, suçlamadaki ani hiddetin şokuyla geri sıçradı. “Efendim nereye gittiğini bilmiyorum.” diye açıkladı. “Sahilde uyandığımda yoktu.”

“Hangi sahilde?”

“Moone Krallığı’nda efendim?”

“Moone Krallığı mı?” diye çıktı büyücü. “Orada ne işin vardı? Bak, o pusulayı geri istiyorum. Bende olmak zorunda!”

Kara Büyücü Bela öfkeyle titriyordu. Tekrar bir pusulaya ihtiyacı vardı ve elindeki son pusulayı cama fırlatıp kaybettiği için çok pişmandı.

Sakinleşmeye çalıştı.

“Senin görevin kaybettiğin pusulayı bulmak ama önce burada halletmen gereken başka bir iş var.”

“Evet efendim.” dedi Jamaar hevesle. Kayıp pusula sorununun daha fazla uzatılmamış olmasına sevinmişti.

“Güzel.” dedi büyücü dişlerini sıkarak. Şimdi heyecanla ve gözü dönmüş gibi konuşuyordu. “Beni buradan çıkarmalısın. Altta

bir banyo var... Şu delikten aşağı bak... Deliği hedef alarak kazmaya başla ben de burada senin görünmeni bekleyeceğim.”

“Evet efendim.” diye tekrar etti Jamaar.

Jamaar bu fikri tuttu. Kazmayı seviyordu ve uzun bir yolculuktan sonra yorgun hissetmesine rağmen, hemen kazmaya hazırlandı.

Farklı yerlerden bir iki kez denedi ama toprak çok sertti. Üçüncü denemede patileri toprağa kolayca daldı ve Jamaar toprağı arkasına atmaya başladı.

Birden, bahçenin sonundaki ağaçlardan bir ses duydular.

“İmdat!” diye bağıırıyordu ağlamaklı bir ses. “Lütfen, bana yardım edin!”

Jamaar kazmaya devam ediyordu ve büyücü mantarın yanı başında hâlâ itaatkâr bir şekilde duran Gerr'e döndü.

“Gerr, git bir kontrol et.” diye emretti büyücü.

Gerr havalanarak sesin geldiğı tarafa doğru uçtu.

Karanlıktı, bilhassa da ağaçların arası. Ama ses yardım için yalvarmaya devam ediyor ve onu yönlendiriyordu. Orada, sarmaşık dallarıyla bir dala sımsıkı bağlanmış bir hâlde duran, Searle'di. Gerr onun yanına kondu.

“Ah haa!” dedi. “Searle... Firar edenlerden biri. İyi ama sen bu duruma nasıl düştün?”

“O baykuş yüzünden.” dedi Searle. Sesi kederliydi. “Bilirsin, düşmanlardan biri. Ama sanırım beni unuttular. Şimdi çabuk ol, çöz beni.”

“O kadar acele etmeye gerek yok.” Gerr durumun kendi kontrolünde olmasını istiyordu. “Artık ordunun generali benim, bunu biliyor musun?”

“General nerede?” diye sordu Searle. “Ve diğerleri?”

“Hepsi gitti! İşe yaramaz kelebeklere dönüştüler. Evet, ben General Gerr.”

“Kim demiş?” diye terslendi Searle.

“Efendimiz.” dedi Gerr gururla. “Az önce beni atadı. O yüzden buna itiraz edemezsin, değil mi?”

Ağacın yaprakları arasından ne cam mantarı ne de içindeki tutsağı görebilen Searle, “Efendimiz nerede?” diye sordu. Daha önce yaşanan kargaşayı duymuş ve evin kaybolduğunu görmüştü. Ardından çevresindeki her şeyin yeniden hayat bulduğunu da duymuş ve görmüştü.

İşlerin fena hâlde ters gittiğinin farkındaydı ama bunun nasıl olduğunu bilmiyordu.

“Bunun ne önemi var?” diye karşılık verdi Gerr. “Bundan böyle sorumlu benim ve şimdi seni çözüp tekrar orduya alacağım. Bana iyi hizmet ettiğin sürece firar ve casusluk meselelerini unutacağım...”

Gerr hiç değilse bir kuzguna söz geçiren general olmak için can atıyordu.

“Casusluk mu?” Searle şaşırılmış görünüyordu. “Asla! Neden beni bununla suçluyorsun? Saçmalık bu! Ben hayatımda hiç casusluk yapmadım! Senin emrine girmeyeceğim!”

“O zaman ben de seni çözmem.”

Gerr gitmeye yeltendi.

“Bekle!” diye bağırdı Searle.

Gerr geri döndü.

Searle ona yalvaran gözlerle baktı. “Efendimiz bizi taşları almaya gönderdiğinde birlikte nasıl çalıştığımızı hatırlıyor musun? O zaman eşittik.”

“Aptal olma!” dedi Gerr. “O yıllar önceydi. Ben artık generallim. Orduma katılacak mısın katılmayacak mısın, sen onu söyle? Son şansın.”

“Peki, tamam.” dedi Searle gönülsüzce. “Şimdi beni serbest bırakır mısın lütfen?”

“Tamam.” diye cevap verdi Gerr. “Sonra da seni ilk görevine göndereceğim.”

“Tamam, tamam.” dedi Searle sabırsızlıkla. “Kabul ediyorum... Yapacağım. Şimdi beni serbest bırak... Lütfecen!”

Gerr sarmaşığı gagalamaya başladı ve çok geçmeden sapı kopardı. Sarmaşık gevşedi ve kolayca açıldı. Searle kurtuldu. Hiç oyalanmadan son süratle hemen uçtu ve Gerr ne olduğunun farkına varana kadar gecenin içinde gözden kaybolmuştu.

“Dur!” diye bağırdı Gerr.

Bir süre peşinden uçtu ama onu yakalayamayacağını anlayınca büyücüye geri dönüp mantarın yanına kondu. Bir de baktı ki ne görsün, büyücü de gitmişti!

Sonra kazma seslerini duydu da neler olduğunu hatırladı. Deliğe doğru yürüdü ve içine baktı. Jamaar’ı göremedi ve dibe yaklaşmış olabileceğini düşündü.

Büyücü banyoda bekliyordu. Lavaboyu devirmişti. Lavabo kırılıp yere düşmüş ve yerdeki fayanslardan bazılarını paramparça etmişti. Çekiçlemek ve kazmak için başka şeyler de kullanarak bir yer açmayı başardı. Sonra o yerin altındaki yumuşak toprakta içinden geçebileceği büyüklükte bir delik kazdı. Yerdeki bu deliğe baktı ve oturup büyük bir hevesle Jamaar’ın gelişini beklemeye koyuldu. Kafası deliğin üstündeydi, böylece Jamaar görünür görünmez hazır olacaktı.

Jamaar kazmaktan gerçekten keyif alıyordu. Bu onun cılız, evsiz bir köpekten acımasız bir kas yığınınına dönüştüğünden beri kazdığı ilk çukurdu. Şimdi yine sıskaydı ama kazma konusunda hâlâ usta sayılırdı. Üstelik zayıf olduğu için delik de daha küçük olabilirdi.

Çok kısa sürede deliğin tamamı küçük bir tünele dönüşmüştü ve Jamaar az sonra artık cam mantarın altındaydı. Şimdi yukarıya doğru kazmaya hazırdı. Coşku ve enerjiyle devam etti.

Bela beklerken ve bakarken hemen altındaki toprağın içinden birden Jamaar'ın ön patilerinden biri görüldü. Büyücünün kara gözleri sevinçle parladı.

“Evet Jamaar!” diye haykırdı heyecanla. Şer akıtan tiz sesi banyoda hafifçe yankılandı. “Bitirmek üzeresin!”

İçini bir heyecan dalgası sardı. Yakında özgür kalacaktı. Köpeğin patisini tutup çekti. Ama çok hızlı çektiği için geriye devrilip yere çarptı. Hemen toparlandı ve Jamaar'a bakındı. Jamaar'ın bacağına, topraktan çektiği bacağın önünde durduğunu görünce dehşete kapıldı.

“Ne oldu ki?” diye düşündü sonra yüksek sesle seslendi. “Jamaar!”

Delige doğru gidip içine baktı. Jamaar oradaydı, gözünü dikmiş, camın ardından efendisine bakıyordu; iki çift siyah göz buluştuğu anda korkunç gerçeği anladılar.

Camın mantarın altından da geçtiğinden ikisinin de haberi yoktu. Jamaar'ın patisi ve bacağının yarısı camın öteki tarafına geçmişti ve geri gelemiyordu. Büyücü onu çekince bacak, düşen bir giyotinin bitirdiği temiz iş gibi kesilmişti.

Büyücü, Jamaar'ın gözlerindeki paniği gördü sonra boğuk çığlığını duydu.

“Efendim!” diye bağırdı Jamaar tünelden geri dönerken. “Hayır!”

Tek bacakla uğraşmak zorunda kaldığı için geri geri gitmekte zorlanıyordu. Kopan bacağının geride kalan bölümü çok feci kanıyor ve o hareket ettikçe toprağı kana buluyordu. Zonklayan acısıyla inlerken umudunu tamamen kaybediyordu. Kudurmuş, vahşi bir hayvan gibi çaba harcayarak zorlu bir uğraşın ardından yüzeye çıktı.

Yere yığıldı ve yarasını serin çimenlere bastırdı. Ağrısı biraz azaldı ama yara çok kötü kanıyordu. Bela merdivenlerden yukarı

çıkmişti ve yine mantarın içindeydi. Bir elinde Jamaar'ın bacağına tutuyordu. Dışarı bakınca Jamaar'ın geri çekildiğini gördü.

Büyücü esasını aldı ve ona doğru topalladı. Jamaar'a yaklaşılabildiği kadar yaklaşıncamın kenarına oturdu.

“Jamaar.” dedi sakince. “Bu bir kazaydı... Benim hatam değildi. İkimiz de bilemezdik...”

Jamaar şoktaydı. Geri geri yürüyerek uzaklaşmaya devam ederken gözlerini Bela'dan ayırmıyordu. Sonra döndü ve sadece üç bacağıyla elinden geleni yaparak kaçmaya başladı. Kimi tökezliyor, kimi topallıyor, arkasında kıpkırmızı bir kan izi bırakıyordu.

Kötü büyücü camın önünde ayağa kalkarak, çıldırmış gibi, “Dur! Bekle!” diye seslendi. “Sana yardım edeceğim. Gitme!”

Jamaar ne yaptığını bilmez hâldeydi. Ne döndü ne de bir cevap verdi, ağaçların arasına doğru yürüdü. Moone Krallığı'na geri dönmeyi düşünürken buldu kendini. O ülkeden geçmiş ve orayı sevmişti. Artık orada yaşayacak ve canı istediği zaman gelip gitmekte özgür olacaktı.

Bela, köpeğin bacağına havaya fırlattı. Bacak, bir yay çizer gibi dönerek bir vın sesiyle camın içinden geçti. Civardaki çalıların arasına ve artık talihin olağanüstü torpiliyle mi yoksa kötülüğün çekimiyle mi, tam da Bela'nın daha önce fırlattığı siyah pusulanın üstüne düştü.

Pusulanın kapağı tık diye açılırken bacağı hafifçe yukarı ittirildi. Çift kuyruklu bir akrep pusuladan dışarı seğirtti, kanatlarını açtı ve bacağın en tepesine uçtu. İki kısıncını da batırdı ve bacak değişmeye başladı. Kemiğin üstünü kaplayan tüyler düzleşiyor ve daha siyah oluyordu.

Bela, kaybolmuş gibi hissediyordu. Her şeyi kontrol etmeye alışmıştı ama şimdi bu cam hapisaneyeye mahkûm olmuşken olan biten hiçbir şeye müdahale edemiyordu. Kaçmanın bir yolunu

bulmak zorundaydı. Jamaar'ın gidişiyile birlikte yalnızca son bir şansı kaldığını biliyordu ve şansı tamamen Gerr'e bağlıydı. Dışarıya bakınca Gerr'le göz göze geldi.

“Evet? Neymiş o ses?” diye sordu büyücü.

“Searle'ydi efendim.” diye yanıtladı Gerr. “O ağaca bağlanmıştı. Ama o başta firar etti ve Prens'le Prenses için casusluk yapıyordu.”

“Ne?!” diye bağırdı Bela şaşkınlıkla. “Onu buraya getir.”

“Uçtu gitti.” diye açıkladı Gerr. “Onu kurtardım sonra o uçup gitti.”

Büyücü biraz düşündü.

“Şimdi bu konuda çok fazla bir şey yapamayız.” diye geveledi. “Ama sen sana söylediğim işi yap... Gidip sarayda casusluk yap. Tamam mı?”

Gerr başını salladı.

“Git!” diye bağırdı büyücü. “Şimdi!”

Gerr dünden razıydı, hemen havalandı. Cam mantarı tamamen unuttu ve hiç ses çıkarmadan içeri daldı. Yapmakta olduğu korkunç hatayı dehşet içinde fark etti ve geri dönmeye çalıştı ama artık çok geçti. Pes bir 'pat' sesiyle kelebeğe dönüştü. Mantarın içinde bir tur atıp döne döne yukarı çıktı sonra çatıdan uçup gitti.

Kara Büyücü Bela, Gerr'in kelebeğe dönüşüp çatıdan uçup gidişini aşağıdan izledi. Can sıkıntısıyla yüzünü buruşturdu ve öfkeyle cam duvarı yumrukladı.

Kasvetli bir ruh hâli yeni başlayan bir gel git gibi onu içine çekti ama yine de onu ele geçiremedi. Bir yanı kendine hâkim, kaçmak için en ufak fırsatı kullanmaya hazırdı.

Jamaar, korkunç şoku üzerinden atıyordu. Üç ayak üstünde topallayarak yürümek için elinden geleni denedi ve bir süre sonra farklı bir ritme alışarak daha hızlı yürümeye başladı. Yürüyüşü kendiliğinden koşuya döndü. Yağsız vücudu şimdi onun için bir avantajdı.

Son zamanlarda acıdan nasibini almıştı. Çenesine üç darbe yemişti: Önce Halo'nun toynağıyla, sonra Kayıkçı'nın küreğiyle ve son olarak da Gümüş Kuyu'ya tepetaklak düşüp çenesini vurduğunda. Ama bu yeni acı en kötüsüydü.

Bir bacağına kaybettiği için son derece öfkeliydi ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde ruhu şenlenmiş hissediyordu. Artık canının istediğini yapmakta özgür olmanın verdiği mutluluktan bu. Heyecan verici bir duyguydu. Hatta zaman zaman, bacağına koşturduğu yerdeki acıya aldırılmamayı bile başarıyordu. Bazen de sıra dışı üç ayaklı koşma tarzıyla koşarken yüzünü acıyla buruşturup dişlerini sıkıyordu.

Kan kaybı konusunda endişeliydi ve ne yapması gerektiğini biliyordu. İyileştirici özellikleriyle bilinen bir bitki olan ısırgan otu yaprakları bulmalıydı. Flatsage Tarlalarında nerede büyüdüklerini biliyordu ve doğruca oraya yöneldi.

Gümüş parıltısını yeryüzüne alçak gönüllülikle bahşeden ay ışığı, gecenin karanlığını azaltıyordu. Ay, bulutsuz gökyüzünde bir yıldız denizinin ortasında kâğıt şeffaflığıyla duruyordu. Taşlar Krallığı, yeni özgürlüğünü ilan ediyormuş gibi çarpıcı bir gece güzelliğiyle ışıltıyordu.

Jamaar bu güzel manzarayla ilgilenmiyordu. O, bacağına ve şifalı bitkileri düşünüyordu. Isırgan otlarının yetiştiği yeri bulur bulmaz oraya koştu ve bacağına yapraklara sürttü. Serinletici ve yatıştırıcı etkisini hemen hissetti. Bitki kanamayı durdurana dek bir süre orada kaldı.

Tekrar yola koyuldu ancak daha sonra fikrini değiştirdi. Sara-yaya giden yoldan karşıya geçtiği sırada aklına Tařlar Krallığı'ndan ayrılmadan önce mutlaka yapması gerektiğini dūřündüęü bir Őey geldi. alırların ve ağaçların kapladığı yola girdi ve Candara'ya giden patıkayı takip etti. Őehre hiç kimselere gōrūnmeden, gizlice girdi ve Tazer Nehri'nin çamurlu kıyasına doğru indi. Su, sessizce akıyordu.

Ay, nehrin yūzeyinde zift karası suyun ūstūnde beyaz ıřıklı parıldaayan bir yol gibi yansıyor. Gece nehir karanlık ve tehlikeli gōrūnüyordu ve Jamaar nehre girme dūřūncesiyle ūrperdi. Gōzetlenmedięinden emin olmak için etrafına bakındı, nefesini tuttu ve dikkatlice soęuk suya daldı. Akıntıya dōndū ve akıntıya karřı yūzmeye bařladı. Őimdi bacağı zonkluyordu ama taze soęuk suyun yatıřtırıcı etkisi mucizeviydi.

Jamaar, kısa sūre içinde Nathan Caddesi'ndeki Relbuort Kōřkū'nūn arkasına ulařtı. Çimenlik kıyıya tırmanmak zordu, bilhassa da sadece ū ayakla. Jamaar, birkaç denemeden sonra sonunda kıyıya çıkmayı bařardı. Biraz durup nasıl devam edeceęini dūřündū. Darsan Loperi'nin ūzerinde būyūcūnūn armasını tařıyan siyah bir pusulaya sahip olmasının nedenini ūęrenmek istiyordu. Belli ki pusula ele geçirilen būyūcūye aitti: Arması Kara Būyūcū Bela'nın armasıyla tıpatıp aynı deęildi ama çok benziyordu.

Jamaar, Darsan'ın o pusulayı nasıl aldıęını merak ediyordu. alınmadan ūnce onunla ne yapmayı planlıyordu acaba? Ayrıca aklından Darsan'ın her nedense kimlięini gizleyen bir būyūcū olabileceęi fikri de aklından geçti.

Jamaar, bu cevapları nasıl bulacaęını bilmiyordu, dūřūnmek için bir çalının arkasına oturdu. Darsan'ın neler yaptığını, nasıl davran-dığını izleyip gōrmesi gerekiyordu. Bir iki kez silkelenip ūstūnden sūzūlen nehrin suyundan kurtulduktan sonra sessizce eve doęru yūrūdū. Arka ayakları ūzerinde havaya zıpladı ve geriye kalan ūn

patisini kullanarak kapının kolunu yokladı. Kolu indirince kapı açıldı. Jamaar, kapının açılmasıyla içeriden gelen bazı sesler duydu.

Hiç kıılmadan durdu. Sağlam kalan bacağı yerde, sıska vücudunun yarısını kapı aralığından içeri sokmuştu. Öteki bacağının kök kalıntısından bir damla kan damladı. Jamaar, kafasını bir yana yatırıp dikkatle dinledi. Sesler üst kattan geliyordu.

Konuşanlar Darsan ve Harraine olmalıydı. Jamaar, karanlık odaya geçti ve sesler daha net duyulur oldu. Odada birkaç adım daha ilerleyince konuşulanları tam olarak duymaya başladı.

“Tamam da sen ne demek istiyorsun?” diye sordu Harraine.

“Diyorum ki.” diye başladı Darsan keyifsiz bir ses tonuyla. “O köpek... Hani yardım etmek ve evini açmak için ısrar ettiğin Jamaar adındaki o köpek... Köpek almış olmalı. Sen almadıysan kendi kendine kaybolmadı ya.”

“Ben almadım.” diye atıldı Harraine, neredeyse bağırır gibi. “Sana bunu daha önce de söyledim.”

Jamaar, çaldığı siyah pusuladan bahsediyor olabileceklerini düşündü. Diğer taraftaki açık kapıdan odaya ışık geliyordu. Jamaar dinlerken halının üstünde çamurlu sudan bir yol çizerek ve birkaç damla daha kan bırakarak sessizce karşıya süründü. Masayı geçti ve gizlice odadan çıkıp merdivenlerin başına geldi. Üst kata çıkan merdivenlerin yarısında duvara sabitlenmiş bir gaz lambası vardı. Alevi hafifçe titreşiyordu. Şimdi sesleri açık seçik duyabiliyordu.

“Peki o zaman, bu senin hatan.” dedi Darsan tartışmaya son noktayı koymak için sesini yükselterek. “Köpeği isteyen sendin ve bak başımıza ne işler açıldı...”

“Aslında beni suçluyorsun, değil mi?” diye patladı Harraine. “Sen bu kayıp için beni suçluyorsun! Saçma!”

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Harraine tekrar konuştu ama bu defa Jamaar’ın duyamayacağı kadar kısık sesle.

Jamaar, merdivenlerin dibinde duruyor, merakla dinliyordu.

Birden bir şangırtı, arkasından da kavga sesi duyuldu. İtiş kakış ve bir şangırtı daha. Darsan geri geri sendeleyerek merdivenlerin başında göründü. En üstte dengesini kaybedecek gibi oldu, iki kolunu ve bir bacağını öne doğru atarak dengesini korumaya çalıştı. Bir saniyeden de kısa bir süre için işe yaradı ama sonra dengesini kaybetti.

Ayakları birden yerden kesildi, bir çığlık kopararak düşüp geri devrildi.

Darsan, üstten dördüncü basamağa güm diye vururken Jamaar gözlerini kırıştırdı. Sonra Darsan bir bez bebek gibi merdivenden aşağıya yuvarlanarak Jamaar'ın önüne hareketsiz yığıldı. Darsan'ın eli yana düştü ve tuttuğu küçük kutu yere yuvarlandı.

Harraine tekerlekli sandalyesinde merdivenlerin başında göründü ve Jamaar'ı fark edince şaşkınlıktan nefesi daraldı. Lambanın ışığında yüzü solgun ve yorgun görünüyordu. Jamaar'la göz göze geldiler ve panikten ikisi de donakaldı.

Bir ölüm sessizliği oldu. Bir an için zaman durmuş gibiydi. Her şey hareketsizdi. O kadar sessizdi ki havada dönen bir tüyü duyabilirdiniz.

Harraine sessizliği bozdu.

“Jamaar!” diye haykırdı şaşkınlıkla. “Burada ne yapıyorsunuz?” Jamaar cevap vermedi.

“Bacağına ne oldu?”

Tam o sırada damlayan bir damla kan daha yere sıçradı.

Harraine, elini kaldırıp Darsan'ı göstererek, “Jamaar.” dedi tekrar. “Bu sadece korkunç bir kazaydı!”

Jamaar hâlâ hiçbir şey söylemiyordu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Tekrar Darsan'a baktı.

“Sadece bir kazaydı.” diye yineledi Harraine. “Ah, ne kadar

korkunç! Jamaar! Sudan bir sebep yüzünden çıkan aptalca bir tartışma. Onu öldürmek istemedim!”

Jamaar kafasını kaldırıp merdivenlerin başındaki kadına baktı.

Harraine tekrar konuştu, bu kez sakince. “Senin çaldığın şey yüzünden beni suçluyordu, yani, olanlar senin hatan.”

Jamaar şok oldu. Bu konuşmayı sevmedi. Kadın haklıydı: Onu o çalmıştı. Ama Harraine, Darsan’ın ölümünden dolayı kesinlikle onu suçlayamazdı!

“Onu geri vermen gerek.” diye devam etti Harraine. “Her ne aldıysan... Onu geri vermek zorundasın.”

“Geri vermek mi?” diye sordu Jamaar.

Jamaar, geri vermek istese bile veremezdi, çünkü o, Horrik’in ayığında kuyunun dibini boylamıştı.

“Sende, değil mi?” diye sordu Harraine endişeyle.

“Ben...” Jamaar tereddüt etti. “Ben... Bilmiyorum... Yok... O, kayboldu.”

Aklına neler neler geldi. Belki de bir an önce kaçıp kurtulmalıydı buradan.

“Bunu haber vermem gerekecek...” dedi Harraine.

Jamaar, Darsan’a baktı ve hâlâ nefes aldığını fark etti. Belki sadece baygındı. Sonra Jamaar karar verdi. Cümlelerin sonunu duymak için beklemedi. Küçük kutu çok yakınındaydı. Kutuyu ağızıyla kapığı gibi dönüp kaçtı.

“Hayır, bekle!” diye haykırdı Harraine panikle.

Jamaar aceleyle tüydü, odaya girdi, dönerken kaydı ve bir sehpaye çarptı. Üç ayak üzerinde hızlı koşmak kolay değildi. Ayağa kalktı ve elinden geldiğince çabuk davranarak halının üstünden topallaya topallaya kendini dışarı attı.

Şimdi Harraine çıldırmış gibi bağırıyordu ama Jamaar yolunu almıştı ve arkasındaki ses giderek azalıyordu. Pek beceremese de

koşuyordu artık ve bahçedeki çimenleri çabucak geçti.

Kıyıya doğru savruldu ve suya daldı. Kafasını sudan çıkarınca akıntının da yardımıyla elinden geldiğince hızlı yüzmeye başladı. Panik içinde yüzüyordu ve ağzından içeri giren bir su dalgası taşıdığı küçük kutuyu önüne kattı. Jamaar, kutunun suda yüzdüğünü gördü ve yakalamaya çalıştı ama ıskaladı. Kutu nehirde kaybolup gitti. Jamaar onu bulmak için çaba göstermedi, zaten içinde ne olduğunu da bilmiyordu. Muhtemelen önemli bir şey yoktu.

Jamaar az sonra nehirden çıktı. Şehrin dışına kaçtı, tarlalardan geçerek Silvermay Ormanı'na yöneldi.

Pusula kaybolmuştu ve şimdi Darsan Loperi belki öldüğüne göre bu sırta ilgili merak ettiklerini asla öğrenemeyeceğini anladı. Öğrenmeye çalışmıştı ve bunu yaparken az kalsın Darsan'ı öldürmekle suçlanmıştı.

Silvermay Ormanı'na gelmesine az kalmıştı, acıyla zonklayan bacağına aldırmamaya çalıştı. Ormana varana kadar koşmaya devam edecek sonra orada ağaçların altında dinlenecekti. Canının istediğini yapmakta özgür olma duygusu geri gelmeye başladı ve bu onu kamçılıdı.

Biraz sonra çok iyi bildiği ormana girdi. Bacağı yine kanyor ve yere damlalardan bir iz bırakıyordu. Aceleyle birkaç ağacı geçip korunaklı bir yere geldi. Başiboş dolaşan serseri bir köpekken bazen burada uyurdu. Yarasının zonklaması berbat bir hâl almıştı, başı dönmeye başladı. Dalları aşağıya sarkan birkaç ağacın altında çimenli bir alana ulaşmayı başardı ve bir an yüzünü acıyla buruşturarak durdu. Etrafındaki ağaçların karanlık şekillerine baktı ve gözlerinin önünde fırl fırl dönmeye başladıklarını gördü. Çimenlerin üstüne yığıldı ve kendinden geçti.

Taşlar Krallığı'nda bulutsuz bir gökyüzü aydınlandı, yepyeni bir sabah doğdu. Ufukta görünen kızılımsı bir daire şeklindeki güneş ağaçlara ve binalara vurarak upuzun gölgeler oluşturuyordu. Vadilerde karanlık henüz aydınlanmamıştı, gecenin ayrılmaya niyeti yoktu daha. Tepelerse gün doğumunun pembe renkleriyle boyanmıştı.

Bir önceki günün sabahından, krallıktaki tüm canlıların hâlâ büyü'nün esiri olduğu sabahtan bu yana ülke büyük bir değişim geçirmişti. Ülkeyi etkileyen büyü'nün ağır, zehirli havası yoktu artık. Kar tamamen kalkmıştı ve krallığın her köşesinden yeniden hayat fişkırıyordu.

Sarayda da yaşam sesleri taşıyordu. İşleri tekrar yoluna koymak için her şey yepyeni bir enerjiyle dolmuştu sanki. Sarayda çalışan insanlar tüm odaları temizliyor, yavaş yavaş her şey eski hâlini alıyordu. Yerleri ve mobilyaları kaplayan kalın toz tabakasını temizlemek biraz çaba gerektirdi ama yine de her şey iyi gidiyordu.

Candara, Whitten ve Charin'de de hayat normale dönüyordu. Birçok kişi yine Kral ve Kraliçe'yi aramaya hazırlanıyordu ama yaşamın gerekliklerinden dolayı bazılarının normal işlerine dönmesi gerekiyordu. Dükkânlar açılıyor, bağ bahçe işleri her zamanki gibi yeniden başlıyor ve esnaf aletlerini alıp yeniden zanaatını icra etmeye koyuluyordu. Tüm bunlar olurken de her yerde, yaşanmış olan sıra dışı olaylar konuşuluyordu.

Ne var ki bir şeyler değişmişti ve bu değişim krallıkta yaşayan tüm insanları ve hayvanları etkilemişti. Büyü bozulduğundan beri havada bir belirsizlik hissi vardı. Büyü'nün bozulmasından sonraki

ilk coşkulu sevinç yavaş yavaş geçiyordu ve insanlar işleriyle meşgul olurken ya da Kral ve Kraliçe'yi aramaya devam ederken gergin ve sinirli, birbirlerine karşı tahammülsüzdü. Aynı şey hayvanlar için de geçerliydi.

Bu, Candara Taşlarının kaybolmasının bir etkisiydi. Büyü yapılmadan önce taşlar Brinscally Mağarası'nın duvarındaki oyukta, yerlerindeydiler. Orada krallığın sakinlerini birçok yönden koruyorlardı. Aynı zamanda, birbiriyle iyi geçinen insanların ve hayvanların huzurlu yaşamı da taşları koruyordu. Bu, krallığı ve taşları birlikte iyilik ve erdemlilikte güçlendiren karşılıklı sağlam bir bağıdı. Ama şimdi bu bağ kopmuş ve sonuçları hissedilmeye başlamıştı.

Altın çerçeveli pencerelerden içeriye süzülen güneşin parlak ışınları Yuvarlak Salon'u aydınlatıyordu. Mavi masa örtüsüyle örtülü masanın üstü çeşit çeşit yiyeceklerle doluydu ama kimsenin bir şey yediği yoktu. Masanın etrafında sıkıntılı bir hava kol geziyordu.

Masanın yanında asılı duran dalına tüneyen Joog, "Biliyorsunuz, doğru olmayan bir şeyler var." dedi. "Krallığın Candara Taşlarına ihtiyacı var."

"Biliyorum." dedi Amalek. "Ve anne babamızın yokluğunda hiçbir şey asla aynı olmayacak."

"Bulacağız onları, Ammey." diye teselli verdi Seph. "Eminim ki bulacağız... O zaman her şey yine normale dönecek."

"Umudumuzu kaybetmemeliyiz." dedi Simron. "Hepimiz umut ediyoruz. Ve Joog haklı, Candara Taşlarının kaybolması herkesi etkiliyor. Komodo ejderiyle yaptığım konuşmayı hatırlıyor musunuz? Onları başka bir büyücünün aldığı söylememiş miydi?"

Joog, masanın yanındaki dalında tünemişti.

"Ben Brinscally Mağarası'nı ziyaret edeceğim." dedi. "Belki orada bir ipucu falan bulurum. Taş Şelalesi'nden geçip mağaraya girmek çok kolay benim için."

“Ben de bir an önce Yaz Krallığı’na dönmeliyim.” dedi Simron. Amalek başını tabağından kaldırıp şaşkın bir ifadeyle baktı. “Ne zaman?” diye sordu.

“Daha değil.” diye cevap verdi Simron. “Büyücü Elzafan’a... Bir an önce döneceğimi söyledim. Ama taşlar, Kral ve Kraliçe kayıp oldukları için biraz daha kalacağım. Ben gidersem Lazuli ve Neville’in de gelmesi gerekiyor. Orada hepimize ihtiyaçları var.”

Joog, pencereden giren sabah güneşinin vurduğu altın sarısı gözleriyle Simron’a baktı. “Peki sence Büyücü Elzafan buraya ne zaman gelir? Günün birinde Bela’nın icabına bakması gerekiyor.”

Simron başını salladı.

“Evet, gelecek. Ne zaman gelir bilmiyorum... Ama şu anda Bela cam hapisanesinde kontrol altında.”

“Ben aç değilim.” dedi Seph.

“Ben de.” dedi Amalek. “Hadi aramaya başlayalım.”

Amalek, Kara Büyücü Bela’ya vermek üzere bir torbaya biraz yiyecek doldurdu ve hep birlikte merdivenlerden inip sarayın ön tarafındaki çimenliğe çıktılar.

Joog doğruca Brinscally Mağarası’na uçtu ve araştırma krallığın batısında kaldığı yerden devam etti. Amalek ve Seph Aram ve Halo’nun sırtında Saray Yolu’ndan yola koyulup Wellspring Korusu’na yöneldiler. Orayı arayacaklardı. Geçerken Bela’yı da kontrol edeceklerdi.

Tırıs giden tek boynuzlu atların üstünde Rüzgârlı Tarla’nın karşısındaki cam mantara yaklaştılar. Güneş, Aram ve Halo’da altın sarısı ve gümüş renklerinde yansıyor, rüzgârda dalgalanan yelelerinde ışıltıyordu. Arkalarında tüy taşıyormuş gibi hiç zorlanmadan, toynakları çimenlere pat pat vurarak taşıyorlardı çocukları.

Hız kesip yürüyerek devam ettiler. Ağaç gölgelerinin arasına girdiler. Çocuklar alçaktaki dallardan korunmak için başlarını

eğdiler. Tekrar gün ışığına çıktıklarında mantara çok yakındılar. Sabah güneşi camda pırl pırl parlıyordu.

Mantarın etrafında farklı renk ve şekillerdeki çiçeklerden bir halka vardı. Hepsi de hüzünlenmiş gibi boyunlarını bükmişti. Çocuklar yanlarına yaklaşınca ağlama sesine benzer mini mini seslerini duyabildiler.

“Acı çekiyorlar.” dedi Aram derinden gelen tiz bir sesle. “O acı çektiği için onlar da acı çekiyor. Onun mutsuzluğu etrafına da bulaşıyor.”

Başıyla, mantarın öteki ucunda battaniyelerine sarınmış olan Bela’yı gösterdi. Bela, sırtını cama dayamıştı. Yüzü mosmordu ve aldığı darbeler yüzünden kesiklerle doluydu. Kara gözlerini açıp onlara yiyecekmiş gibi baktı.

Çocukların içini bir ürperti sardı. Büyücü onları çelik gibi sert bakışlarının hapsinde tuttukça onun karanlığına doğru çekildiklerini hissediyorlardı. Aram altın toynağıyla huzursuzca yeri eşeledi.

“Ona bakmayın!” dedi buyurgan bir tavırla. “Hemen çekin gözlerinizi!”

Çocuklar gözlerini çekip yere baktılar ve anında daha iyi hissettiklerini fark ettiler.

Bela’nın öte yanında Jamaar’ın gece kazdığı çukurlar vardı ama çocuklar çukurları görmediler. Hâlâ atların sırtındaydılar ve Amalek kardeşine döndü.

“Ona ne diye yiyecek getirdik anlamıyorum ki.” dedi sinirli bir şekilde. “Bize annemizle babamızın nerede olduğunu bile söylemeyecek.”

Seph içini çekti. “Biliyorum.” dedi. “Ama o zalim diye biz de zalim olamayız.”

“Yemek!” diye bağırdı Amalek sertçe.

Bela hâlâ hareketsiz ve sessizdi. Amalek yiyecek doldurduğu

torbayı fırlattı. Torba hafif bir 'fışt' sesiyle camdan içeri girdi ve tahta zemine düştü. Seph, Aram'ın sırtından indi, mantarın içine bir şişe su yuvarladı ve tekrar atına bindi.

Seph, Aram'a döndü:

"Şimdi ona ne olacak?" diye sordu.

"Büyücü Elzafan gelene kadar burada kalacak." diye cevap verdi Aram.

"Ya kaçarsa?" dedi Amalek.

Ağzından altın akıyormuş gibi tatlı konuşan Halo cevap verdi. "Kaçamaz. Onu oraya hapseden kendi içindeki kötülük... Siz kurtulabildiniz ama o kurtulamaz."

Halo döndü ve bahçenin içinden geçerek sonundaki ağaçlara doğru yürüdü. Aram onu takip etti. Önlerinde Wellspring Korusu'na giden bir düzlük vardı.

Muhteşem atlar tırıstan eşkin gidişe doğru hızlanırken çocuklar sımsıkı tutundu. Derken atlar dörtlüye koşmaya başladı. Toprak altlarından hızla kayıp giderken rüzgâr çocukların saçları arasında ıslık çalıyordu.

Amalek ve Seph kaybolan anne babalarını aramaya devam etmek için sabırsızlanıyorlardı, o yüzden de bu kadar hızlı yol almaktan memnunlardı. Kısa sürede koruya vardılar, ağaçların arasından sistemli bir şekilde ilerliyorlardı.

İnsanların çoğu Kral ve Kraliçe'nin aranmasına yardım ettikleri için Candara'da öğle üzeri oldukça sessizdi. Kızgın güneşin, yavaşça sürüklenen bulutların arkasından aralıklarla görünmesiyle hava güzelce ısınmıştı.

Bu küçük kasabanın her yerinde Relbuort Köşkü'nde yaşanan olay konuşuluyordu. Bu kasabada herkes birbirini tanıyordu. Bu, burada hiçbir şeyin uzun süre gizli kalmadığı anlamına geliyordu. High Caddesi'ndeki Corten'in Fırını'nda Jethryne Corten haberi gelene geçene anlatıyordu. Merryl Chardley'nin dükkânına girmesiyle de yeni bir fırsat doğmuş oldu.

“Bir tane tam tahıllı verir misin Jethryne?” diye sordu Merryl.

Merryl, Spindley Kulesi'yle de ilgilenen kasabanın arıcısı John Chardley'nin karısıydı. Taze pişmiş ekmeğin nefis kokusu dükkânı doldurdu.

Ekmeği satmaktan çok dedikoduyu yaymaya hevesli olan Jethryne, “Darsan Loperi'yi duydun mu?” dedi. “Harraine'i terk etmiş! Aynen öyle! Gitmiş!”

“Ne! Yaşlı Darsan... Harraine'i terk etmiş!” diye haykırdı Merryl herkes gibi şaşırarak. “İnanmam!”

“İnanmayabilirsin ama bu doğru. Şuradan çıkmak nasip olmasın ki doğru. Zavallı Harraine üzüntüden perişan olmuş. Zaten tekerlekli sandalyede... Bu hiç adil değil.”

Jethryne arkasındaki rafa uzanıp bir somun tam tahıllı ekmek aldı. Bir kese kâğıdına koyup Merryl'e verdi. Merryl ekmeği alışveriş torbasına yerleştirdi. Sonra tezgâhtaki keklere göz gezdirdi.

Çilekli turta kümesini göstererek, "Üç tane de şu turtalardan alayım lütfen." dedi.

Jethryne tartları kese kâğıdına koyup tezgâhın üstünden uzattı. "Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra adam karısını öylece bırakıp gitmiş!"

"Nereye gitmiş peki?" Merryl turtaları torbasına koyarken afallamış görünüyordu.

Jethryne sesini alçalttı. "Hiç kimse bilmiyor." dedi. Dedi-kodunun tadını çıkardığı belliydi. "Bu çok garip. Harraine hiçbir fikri olmadığını söylüyor. Gece erken yatmış, sabah kalktığında da kocası yokmuş. Kesin başka bir kadın var."

"Darsan? Harraine'i başka bir kadın için mi terk etmiş?" Merryl şimdi gerçekten hayrete düşmüş gibiydi. "Yaşlı Darsan yapmaz öyle şey, inanmam. Onu hangi kadın, ne yapsın? Huysuz yaşlı şeytan."

Cüzdanından bir beşlik çıkarıp Jethryne'e uzattı.

"Teşekkür ederim." dedi Jethryne ve birkaç bozuklukla paranın üstünü verdi. "Tamam, ne demek istediğini anlıyorum ama soruyorum sana, başka ne olabilir ki? Gece bir adam sırta kadem basıyor ve karısı çılgına dönüyor. Altındaki anlamı sen çıkar Merryl."

"Kendi kendime bir sonuç çıkarmamayı tercih ederim."

Merryl gidiyormuş gibi kapıya yöneldi sonra durakladı.

"Muhafız Baykuşlar arıyorlar mı?" diye sordu.

"Evet. Sabahtan beri her yeri araştırdılar. Aslında onlar Kral ve Kraliçe'yi arıyorlar ama aynı zamanda Darsan'a da bakınıyorlar. Ama izine rastlamamış olmaları çok garip... Ama bu onun kurnazlığındandır! O kuşların kocaman gözleri var ama yine de ondan hiçbir iz yok! Şüphe uyandırmasının nedeni bu."

“Neyse, sanırım bekleyip görmemiz gerekecek.” dedi Merryl. “Ekmek için teşekkür ederim.” dedi dönerken. Kapıya doğru yürüdü.

Kapının önünden bir at arabası geçiyordu. Merryl çıkarken içeri başka bir müşteri girdi ve daha kapı kapanmadan Merryl, Jethryrne'nin açılış repliğini duydu.

“Lopery'nin haberini duydun mu?”

Böyle böyle Candara'da, Darsan Lopery'nin ağızdan ağıza dolaşan esrarengiz kayboluşunu duymayan kalmadı. Birkaç kişi Har-raine'e uğradı ama kaybından dolayı yaşadığı acıya çare olamadılar. Evinin yanından geçenler onu penceresinden gözü yaşlı bakarken gördüler ve çözümlenmemiş, acıklı talihsizliğine üzüldüler.

Tazer Tepelerinin inişli çıkışlı arazisi harika görünüyordu. Yeşilin birçok tonuyla süslenmiş yamaçlar öğle güneşinin altında sakince uzanıyordu. Burası engebeli tepeliklerin ve büyük koruların yanı sıra tek tük ağaçlarıyla sığ vadilerin olduğu bir yerdi. Doğusunda Moone Krallığı'nın sınırı yer alıyordu.

Gratch, Candara Taşlarını ele geçirmiş olan güçlü bir büyü-cüye çalıştığından hiç şüphe etmeden Simron'un emrine aynen uymuştu. Bir gün önce krallık birdenbire değişip etrafındaki her şey canlandığında ve kar kalktığında ne olduğunu merak ediyordu. Bunun bir tek anlamı olabileceğini biliyordu: Büyü sona ermişti. Bu şaşırtıcıydı ama Gratch yeni efendisiyle bir ilgisi olabileceğine inanıyordu. Artık ona çalıştığı için memnundu. Belki yeni efendisi Kara Büyücü Bela'yı alt etme tehdidini gerçekleştirmiş ve onun büyüsünü bozmuştu.

Kendisine bölgede bir köpek araması söylenmişti ve bunu yapmanın en iyi yolu güçlü koku alma duyusundan faydalanmaktı. Gratch, uzun ve çatal dililiyle kokluyordu. Dilini uzatıp havayı yokluyor ve tekrar ağzına sokup etrafındaki geniş alanın kokularını değerlendiriyordu. Bu şekilde koku alma duyusu çok daha keskindi.

Aramayı usulüne uygun yapıyordu. Tepeleri güneyden kuzeye doğru geçip düz bir yol boyunca gidebildiği kadar uzağa giderse köpeğin kokusunu alma olasılığının daha yüksek olacağına karar verdi. Bu işe yaramazsa o zaman da düz değil, zikzak çizerek gidecekti.

Şimdiye kadar köpeği bulamamıştı ve aklında kandırılmış olduğu düşüncesi yer etmeye başlıyordu. Nihayetinde yeni efendisi hakkında ne biliyordu ki? Ona taşları göstermişti ama Gratch onları gerçekten görmemişti. Hatta bu yeni büyücünün yüzünü bile görmemişti. Aslında hakkında çok az şey biliyordu.

Bir vadideydi ve kafasında bu şüphelerle ağaçların arasından yürüyordu. Sorular beynini kemirip dururken birden dili bir koku aldı: Bir köpek kokusuydu bu. Belli belirsizdi ama varlığı kesindi. Gratch sağına doğru hareket etti, koca gövdesini doğru yöne hizaladı ve dikkatle ilerlemeye başladı. Az sonra bir yolun başına geldi ve o yola girdi. Dilini birkaç kez çıkarıp soktu. Bu yoldan kesinlikle bir köpek geçmişti.

Gratch, kafasını yere yaklaştırıp dilini tekrar tekrar çıkarıp sokarak bir süre aldığı kokuyu test etti. Koku zayıftı ama köpeğin son birkaç gün içinde burada olduğunu biliyordu.

Köpeğin hangi yöne gitmiş olduğunu anlamaya çalıştı ama bunu anlamak oldukça zordu. Derken arkasındaki patikadan bir ses duydu ve ağaçların arasına gizlenip oradan izlemeye koyuldu. Ağzından akmaya başlayan bakteri dolu salyası daha da çoğaldı. Büyükçe bir yemekle açlığını gidermek üzereydi. Şimdi patikadan ona doğru yaklaşan köpek olmasa bile, gene de gelen şeyi yiyecekti.

Sesler iyice yaklaşıncı Gratch yere doğru eğilerek saldırmaya hazırlandı. Şimdi yere sürten ayak seslerini duyabiliyordu ve bunun köpekten daha iri bir yaratık olduğunu kolaylıkla söyleyebilirdi.

Yeri döven ayak sesleri daha da yaklaştı, Gratch hazırıldı. Gelen şey birden ortaya çıkınca Gratch'in şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu başka bir Komodo ejderiydi. Gratch, ağaçların arasından önüne atladı.

Ejder dehşet içinde dikeldi ve savrularak durdu.

"Horrik?" dedi Gratch.

"Gratch!" diye haykırdı Horrik.

İkisi de şaşkıncı.

Horrik koca kafasını gördüklerine inanamıyormuş gibi salladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir köpek arıyorum." dedi Gratch sert ve etkili bir sesle.

Horrik bir kez daha şaşırıldı. "Ben de!" dedi. Sonra sesi öfkeli bir hırıltıya dönüştü. "Adı Jamaar. Ondan nefret ediyorum ve bulmak için peşine düştüm."

"Ama ben buraya bir köpeği bulup onu öldürmek için gönderildim." dedi Gratch. "Belki de aynı köpektir."

Horrik'in kafası karışmış gibiydi. "Peki kim gönderdi seni?" diye sordu.

"Bir büyücü." diye homurdandı Gratch. "Güçlü bir büyücü... Taşları çalmış... Candara Taşları onda."

Horrik önce şaşkın sonra da bön bön bakınca Gratch açıklamaya çalıştı:

"O, Kasimir değil... Senin büyücün." dedi. "Ama benim bu krallıkta bulunma sebebim Kasimir'in asasını alıp ona getirmiş olmam."

"Bahse girerim sevinçten havalara uçmuştur." dedi Horrik.

"Sevindi... Çok sevindi. Ama ben öteki büyücüyü anlamış değilim..."

“Ben de.” dedi Horrik homurdanarak. “Her şey öyle karmaşık ki anlamak çok zor.” Yola doğru baktı. “Bildığım tek şey o köpeği öldürmek istediğim. Yakayı kurtarmasını istemiyorum. Benimle gelirsen her şeyi koşarken konuşabiliriz.”

“İyi fikir.” dedi Gratch. “Hem belki senin peşinde olduğun köpek benim aradığım köpektir. Onu öldürmene yardım ederim.”

“Buna gerek kalmayacak.” diye hırladı Horrik nefretle. “İşini kendim bitirmek istiyorum.”

Gratch birden Horrik’in boynunda asılı iki siyah pusulayı fark etti.

Pençesiyle pusulaları işaret ederek, “Ben bunları daha önce görmüştüm.” dedi. “Ama sadece bir büyücüde... Ve sen de iki tane var! Nereden aldın onları?”

“Buldum.” diye cevap verdi Horrik. “Sanırım yol gösteriyorlar, karanlık olunca da ışık veriyorlar.”

“Başka ne yapabiliyorlar?” diye sordu Gratch.

“Bilmem... Hadi gidelim.”

Patikadan yan yana koşmaya başladılar. Koşarken boğuk homurtularla birbirleriyle konuşuyorlardı. Bir süre sonra köpeği bulduktan sonra Yaşlı Howard’ın evine dönüp neler olduğunu öğrenmeye karar verdiler.

“Birlikte çalışırız.” dedi Horrik.

Gratch kabul etti. “Tamam.” Sonra da sordu. “Köpeği de paylaşacak mıyız?”

“Madem bu kadar ısrar ediyorsun.” diye homurdandı Horrik. “Ama onu ben öldüreceğim.”

Jamaar’ın kokusunu takip ederek ilerlediler. Bir tepenin ardında Whitten’i görebiliyorlardı artık. Kimsenin onları görmesini istemiyorlardı, köpeğin kokusu güneybatıya dönünce sevindiler. Girdikleri yol onları Tazer Nehri’nin kıyısına getirdi. Horrik, Ja-

maar'ın yüzerek karşıya geçtiğini tahmin ediyordu. Nehre girdiler, suda ustaca kıvrılarak kolayca karşıya yüzdüler. Karşı kıyıda koku kaybolmuştu.

Horrik hayal kırıklığıyla homurdanarak etrafta dolaştı.

“Onca yolu Jamaar'ın peşinden geldim.” diye sızlandı. “Ve şimdi kokuyu kaybettik.”

Umudunu kaybettiğini gösteren bir hareketle kendini yere koyverdi. “Ne yapacağız şimdi?” dedi sıkıntıyla.

“Neler olduğunu öğrenmeliyiz.” diye cevap verdi Gratch. “İki büyücüden hangisinin kazandığını öğrenmemiz gerek... Ve büyü-
nün neden bozulduğunu da. O yüzden gel şu eve geri dönelim. Bakarsın köpek de zaten oradadır... O zaman onu öldürebilirsin ve karnımızı doyururuz.”

Gratch'in sözleri Horrik'i Jamaar'dan hâlâ intikamını alabileceğine dair umutlandırdı. Birlikte Yaşlı Howard'ın evine doğru hareket ettiler.

Searle gece kaçtıktan sonra saklanmak için doğruca Wellspring Korusu'na uçmuştu. Bir ağacın dallarında yaprakların arasına yerleşti ve orada uyudu. Şafak vakti korusu şarkılarına başlayınca Searle uyandı. Sabah geçti, öğlen oldu ama Searle yerinden hiç çıkmadı. Şimdi vakit akşama yaklaşıyordu ve Searle bundan sonra ne yapacağını düşünmeye başladı. Her şey ters gitmişti. Ne yapacağını bilmiyordu ve çok korkuyordu. Gerr ona diğer tüm kuzgunların kelebeğe dönüştüğünü anlatmıştı ve bu onu ürkütüyordu. Aynı şeyin her an kendi başına da gelmesinden ödü kopuyordu.

Konduğu dalda büzüşürken uzaktan birtakım sesler duydu.

Seslerin kimden geldiğini merak etti ve havalanarak o tarafa doğru uçtu. Sesler yaklaşınca bir ağaca konup dalların ve yaprakların arasından baktı. Prens ve Prensese'i gördü, anne ve babalarını ararken onlara sesleniyorlardı.

Arkasında bir şeyin kımıldadığını duydu ve dönüp bakınca şaşkınlıktan aniden kafasını yana çevirdi. Bu Urrg'tu.

"Urrg!" dedi heyecanla, sesini yükseltmemeye çalışarak. "Ben de seni arıyordum."

"Ya, tabii." diye fısıldadı Urrg alay ederek. "Hep aynı hikâye."

"Gerçekten arıyordum." diye fısıldadı Searle. "Bakmadığım yer kalmadı."

"Sen beni o ağaçta bırakıp gittin." diye karşılık verdi Urrg ve öfkeyle gagasını Searle'ye batırdı.

"Bunu yapmak zorundaydım." diye açıkladı Searle. "Çok tehlikeliydi."

"Benim için de tehlikeliydi." dedi Urrg.

"Neyse, artık özgürsün." diye fısıldadı Searle neşeyle. "Ama sen burada ne yapıyorsun?"

"Takip ediyorum..." diye başladı Urrg gururla fısıldayarak. "Prens'le Prensese'i kasabadan buraya kadar takip ettim. Mantar gibi şeyin içindeki efendimizin yanına uğradılar sonra da buraya geldiler. Ben hep peşlerindeydim."

"Mantar gibi şey mi?" diye sordu Searle.

"Çok büyük... Çok büyük bir şey... Camdan. Ya da öyle gibi görünüyor... Şey, şekli mantar gibi... Ama içi görünüyor... Ve efendimiz içinde, dışarı çıkamıyor! Ama sen şimdi bunları boş ver... Sonra anlatırım, tamam mı?"

Searle tamam anlamında başını salladı ve dalların arasından Aram ve Halo'nun sırtındaki çocuklara baktı. Tek boynuzlu iki güzel at ağaçların arasında yürüyordu.

“Hadi onlardan yine bir şey çalalım.” diye önerdi Searle. “Hani daha önce yaptığımız gibi.”

“Daha önce ne olduğunu da hatırlıyor musun?” diye itiraz etti Urrg. “Neredeyse tüm tüylerimden oluyordum o yüzden. Çok zor.” Searle dikkatle aşağı bakıyordu.

“Ama burada olduğumuzu bilmiyorlar.” diye fısıldadı. “Onları gafil avlayacağız... Kolay olacak.”

“Hayır.” diye itiraz etti Urrg. “O atlar tehlikeli. Bu iş çok riskli.”

“Benim için değil.” dedi Searle. “İzle.”

Birdenbire inip bir ağacın alçaktaki dallarına kondu. Biraz sonra iki at onun önünden geçiyordu. Amalek’in geçtiği sırada Searle elinden geldiğince atik davranarak ağaçtan uçtu ve Prensese doğru hızlandı. Amalek başını eğdi ve Searle gagasıyla omuz çantasını kaptığı gibi havaya kaldırdı.

Saldırı öyle apansız ve öyle çabuk olmuştu ki hepsi gafil avlanmışlardı. Ustaca bir kapkaç işiydi doğrusu!

“Hey!” diye bağırdı Amalek.

Halo döndü sonra Aram da dönüp baktı ama Searle çoktan gitmişti. Ağaçların arasına gizlenip hızla uzaklaşmıştı.

Urrg hemen arkasındaydı. “Aferin.” diye seslendi.

Searle gagasında çantanın sapını tuttuğu için cevap veremiyordu.

Korudan çıkıp Wirack Ovalarına doğru uçtular. Çimenlik bir alanın üstüneyken aşağı doğru süzöldüler.

Searle gagasındaki çantayı bıraktı. Çanta çimenlerin üstüne düştü ve içinde bir şeylerin olduğu yerde bir şişlik oluştu. Çantayı kapalı tutan bir tokaydı.

“Bir bakalım elimizde neler var.” dedi Searle.

Urrg, gagasıyla şişliği göstererek, “Bu da ne?” diye sordu.

“Bilmem.” diye cevap verdi Searle.

İkisi de çantaya bakarak etrafında dolandılar. Sonra bir daha dolandılar.

“Peki, hadi bakalım!” diye patronluk yaptı Searle. “İçine bak.”

“Çantayı sen aldın.” Urrg kararsız görünüyordu. “O yüzden önce sen bakabilirsin.”

“Korkuyor musun?” diye sordu Searle.

“Sen?” diye karşılık verdi Urrg.

“Tabii ki hayır.”

“Öyleyse sen bak!” dedi Urrg. Tartışmayı lehine çevirdiğini düşünüyordu.

“Peki, peki.” dedi Searle.

Gagasıyla çantayı şöyle bir yokladı ve hiçbir şey olmayınca tokamın içinden geçen sapına asıldı. Çanta açıldı, Searle içine baktı.

“Yıldız kutusu bu!” diye bağırıldı.

“Ne!” Urrg öyle heyecanlanmıştı ki havaya zıplayarak kanatlarını çırpıttı. “Onu geri aldık! Bu umduğumuzdan da iyi!”

“Peki onu yakalamanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyor musun?” dedi Searle.

“Ve beni gökyüzüne nasıl uçurduğunu da!” diye ekledi Urrg. Yine endişeli görünüyordu.

“Bir de.” dedi Searle düşünceli düşünceli. “Asıl mesele şu... Onu ne yapacağız ki?”

“Evet, doğru.” dedi Urrg. Baştaki coşkusu sönmüştü. “Efendi-miz hapsedildi ve biz bu sihri nasıl kullanacağımızı bilmiyoruz.”

“Evet, bu durumda.” dedi Searle çantaya bakarak. “Şimdilik onu çantada kapalı tutalım. Sapı çek Urrg.”

“Olmaz, sen çek.” dedi Urrg bir adım gerileyerek.

“Amma korkaksın.” dedi Searle, Urrg’a dik dik bakarak. “Çantayı Prenses’ten ben aşırıdım, ben açtım. Yani bana borçlusun ve zaten senin sıran!”

Urrg başka çaresi olmadığını anladı ve çok dikkatli bir şekilde öne çıktı. Gagasını yavaşça çantaya doğru indirdi ama tam o sırada çanta hareket etti. Urrg dehşetle geri sıçradı.

“Acele et!” diye bağırdı Searle. “Kaçmasın!”

Urrg çantanın sapını yakaladı ama yıldız kutusunun yarısı dışarı çıkmıştı bile. Aralıktan dışarı kaydı ve hareketli kapağıyla Urrg’a bir tane patlattı. Urrg geri kaçtı.

“Gaganla tutsana!” diye bağırdı Searle.

Urrg bir daha daldı ama yıldız kutusu hızlı davrandı, kapağı bir ağız açılır gibi açıldı. Urrg tehlikeyi gördü ama duramadı, kafası kutunun içine girdi.

“İmdat!” diye bağırdı. Sonra nasıl olduysa şaşırtıcı bir şekilde, Urrg yıldız kutusundan çok daha büyük olmasına rağmen içinde kayboldu ve kapak ‘pat!’ diye kapandı. Urrg gitmişti.

“Urrg!” diye seslendi Searle.

Kutudan hızla uzaklaştı, koşabildiği kadar hızlı koştu sonra havalandı. Çıldırılmış bir hâlde kanat çırparak ovalara doğru uçtu. Sihirli yıldız kutusu da hemen arkasından peşine düşmüştü.

Arama tüm öğleden sonra ve akşama kadar sürdü. Güneş gökyüzünde alçaldı sonra ufukta kayboldu ve krallığa çöken karanlık beraberinde başarısızlığa boyun eğmişlik duygusunu da getirdi: Kral ve Kraliçe bulunamamıştı ve Candara Taşlarından da hiçbir iz yoktu. Çok sayıda yardım eden olduğu hâlde aranacak bölgenin geniş olması görevi yerine getirmeyi imkânsızmış gibi gösteriyordu.

Aram ve Halo, Prens’le Prensese’i saraya getirdiler sonra çimenlerde otladılar. Yuvarlak Salon’da mükellef bir akşam yemeği servis

edildi. Amalek ve Seph karınlarını güzelce doyurduktan sonra erkenden yatmaya gittiler.

Amalek odasına gittiğinde çok yorgun ve uyumaya hazırды. Yatağının baş ucundaki küçük sehpa alevi titreşen bir mum koydu, yatağına oturdu ve pencereden dışarı baktı. Candara'yı süsleyen ışıkları görebiliyordu ve yeniden normal hayatlarına dönen oradaki insanlar adına sevindi.

Döndü ve yatağına girmek üzere çarşafı kaldırıırken gözüne bir şey takıldı. Yatağın ucunda altın sarısı bir şey ışıldıyordu. Eğildi ve o ışıldayan şeyin ne olduğunu görünce içine bir sevinç dalgası yayıldı. Bu, sihirli yıldız kutusuydu.

Kutuyu eline aldı ve kuşkuyla duraksadı sonra onu açtı. İçine baktı ve gülümsedi. Tekrar kapattı, penceresine doğru yürüdü ve kutuyu dışarı tutarak kapağını yeniden açtı. Kutunun içinden çıkan iki kelebek masum bir şekilde kanat çırparak uzaklaştı.

1870

1871

1872

1873

1874

1875

1876

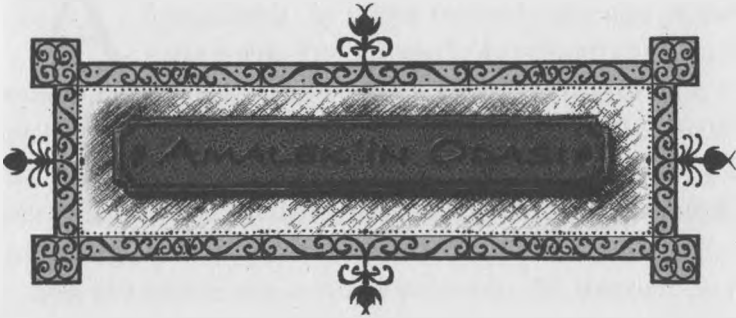
1877

1878

1879

1880

14. Bölüm

Amalek'in Odası

1914

1914

1914

Alacakaranlık gecenin içinde alacasını kaybedip karanlığıyla kaldı. Ay ufkun üzerinde ağır ağır yükseldi, narin ışığını krallığa yaydı. Ay ışığının vurduğu cam mantarın kavisli tepesi aşağıya soluk bir ışık gönderiyordu. Cam hapishanenin etrafındaki çiçeklerin boynu hâlâ büküktü. Bela'nın sıkıntılı ruh hâlini onlar da paylaşıyordu. Capcanlı renkleri grinin sıkıcı tonlarına dönüşmüştü; eski güzel görünüşlerinin soluk bir yansıması gibiydiler.

Bela battaniyelerinin üstünde yatıyordu. Bir tanesiyle de öyle bir örtünmüştü ki kafası bile görünmüyordu. Deliksiz uykusunda nefes alıp verirken battaniye kalkıp iniyordu.

Yakınlarda, Rüzgârlı Tarla'da yürüyen Yaşlı Howard hâlsiz görünüyordu ama yüzünde kararlı bir ifade vardı. Yol Gösterici Asa'dan hâlâ şiddetle nefret ediyordu ama acıyı önlemek için onu sürekli tutmaktan başka çaresi yoktu. Feeni omzunda oturuyordu ve Yaşlı Howard evine varmayı iple çekiyordu. Macaroon Bataklığı'ndan geçmek onun için çok zor olmuştu. Ayak bileği şişmişti ve ayağını dinlendirmek için sık sık mola vermek zorunda kaldı. Bu kadarla kalsa iyi. Feeni'nin ağırlığı ona fazladan bir yükü, o olmasa daha iyi idare ederdi. Büyü bozulduğu için kimsenin onları görmemesi

için çaba göstermiş, mümkün oldukça ağaçlıklı bölgelerden gelmişlerdi. Kar kalkınca Kara Büyücü Bela'nın yenilgiye uğratılmış olmasından endişe ettiler ama öğrenmeleri gerekiyordu.

Whitten Köprüsü'nden geçerek Puslu Nehir'i aşmışlar sonra bir gece uydukları Silvermay Ormanı'nın örtüsü altında ilerlemişlerdi. Yola dikkatli bir şekilde devam etmiş ve işte sonunda varacakları yere yaklaşmışlardı.

Yaşlı Howard, Yol Gösterici Asa'yı elinde tutuyordu. Yaralı ayak bileğinin ağırlığını ona vererek heybetli cüssesini daha rahat taşıyordu.

"Hemen şu ağaçların arasında." dedi Yaşlı Howard, Feeni'ye.

"Zamanı da hesaba kat!" dedi Feeni sinirli bir şekilde. "Buraya gelmen çok uzun sürdü!"

"Ve sen hiçbir şey yapmadın." diye sızlandı Yaşlı Howard.

"Beni yere indir!" diye emretti Feeni.

Yaşlı Howard bu emre memnuniyetle itaat etti. Eğildi ve Feeni sırtında koşarak yere zıpladı.

Ağaçların arasından geçerlerken Yaşlı Howard büyük bir şok yaşadı. Karanlıkta hayal gibi belirecek evini görmeyi bekliyordu ama evi orada yoktu! Ağaçların arasından açıklığa çıktıklarındaysa yaşadığı şaşkınlığın tarifi imkânsızdı. Mantara doğru yürüdü ve elinde olmadan yüksek sesle bağırdı. "Evim nereye gitti?"

Rüyasında cam mantardan kurtulduğunu ve Nokta Tepesi'nin zirvesinde durup karla kaplı krallığın harika manzarasını seyrettiğini gören Kara Büyücü Bela, Yaşlı Howard'ın gürültüsüne uyandı. Uyanınca rüyası bozuldu ve kısa bir an için çenesinden aşağıya sarkan beyaz sakalı ve üstünde mor bir kaftanla görüldü. Bir anda değişti. Taş kalbinde bencil arzuları belirdi ve kötülük onu tekrar etkisi altına aldı. Saçları ve pelerini etrafını saran geceden daha karaydı.

Büyücü ne olduğunu anlamak için kafasını battaniyenin altın-

dan çıkarınca Yaşlı Howard'ın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Yaşlı Howard'ı görmek Bela'yı da aynı şekilde şaşırtmıştı.

“Evim nerede Kara Bela?” diye sordu Yaşlı Howard tekrar.

Bela hiç cevap vermeden öylece bakmaya devam edince Yaşlı Howard öfkeyle sesini yükseltti ve büyücüye patladı.

“Evim nerede?”

Aniden uyanmanın sersemliğini ve Yaşlı Howard'ı görmenin şaşkınlığını ancak üzerinden atan büyücü, “Bana sorma.” dedi sakince ve sessizce. “Malına sahip çıksaydın.”

“Evimi sana kiraya verdim!” Yaşlı Howard bağırırken yanakları sallanıyordu. “Ve şimdi onu geri istiyorum. Kiramı da altın olarak vereceksin!”

Bela kaşlarını çattı.

“Dinle.” dedi soğuk ve sakın bir sesle. “Birini suçlayacaksan o sefil Prens'le Prensese'i suçla. Evine ne yaptılarsa onlar yaptı. Git onlara sor ve beni rahat bırak.”

Yaşlı Howard etrafına bakındı.

Şaşkın bir umutsuzluk içinde olduğunu gösteren bir hareketle ellerini uzatarak, “Ama nerede o?” dedi. “Evim nereye gitti?”

“Bir yere gitmedi.” dedi büyücü. “Sadece yok oldu. İçinde oturmadığım hatta var olmayan bir ev için kira ödemeyeceğim. Defol git!”

Yaşlı Howard öfkesinden mosmor kesildi ve birkaç çiçeğe tekme savurdu. Cam hapisaneye bir adım yaklaştı, şimdi sadece birkaç adım uzağındaydı. Ay cama yansiyordu, birden mantarı fark etti. Bir adım daha attı ve büyücüye ateş püsküren gözlerle baktı.

“Ya bana vaat ettiğin zenginlik? Ona ne oldu? Ben senin söylediğin her şeyi yaptım, peki karşılığında ne aldım?..” Sesi tekrar yükseldi. “Hiçbir şey!”

Yol Gösterici Asa'sını havaya kaldırıp cam mantara savur-

du. Sertçe vurmasını umuyordu ama asa camdan içeri girdi. Yaşlı Howard dengesini kaybetti, etrafında döndü, öne doğru düştü ve camdan içeri yuvarlandı.

Bunu gören Bela alaycı bir kahkaha patlattı.

“Sen bir aptalsın ama çok eğlenceli bir aptal.”

Önünde yatan Yaşlı Howard’a baktı. Solgun yüzündeki gülümseme kayboldu. Soğuk, insanın içine işleyen bir sesle konuştu.

“Ve sakın unutma, sen hiçbir işi beceremedin. Hafızan o kadar zayıf olamaz, değil mi? Sana verdiğim hiçbir görevi yerine getiremedin... Hepsinde çuvalladım. Sonra bir korkak gibi kaçtın! Böylece sana yapacak olduğum tüm yardımları kaybettin ve altını da. Ve altın külçesi nerede? Çünkü başarısız oldun... Altınımı geri istiyorum.”

Bu, Yaşlı Howard için bardağı taşıran son damla oldu. Su dolu bir çaydanlığın sonunda kaynama noktasına ulaşması gibi onun da içinde öfke ve hayal kırıklığı fokurduyordu. Patlamaya hazırdı.

“Gitti!” diye bağırdı güçlkle ayağa kalkarak. “Bu büyücü onu benden aldı ve altın parası Tye Gölü’ne düştü!”

Bu, Bela’ya mantıklı geldi birden. Suyu düşüp bir çana isabet ettiği rüyasını hatırladı. Bir göl yatağındaki meşhur Glyifild Çanı. Yıllar önce Yaz Krallığı’na güçlü bir büyü yapmada kullanılmış olan çandı bu. Çan kaybolmuştu ve şimdi Bela onun nerede olduğunu biliyordu: Tye Gölü’nde. Ama şimdi çan onun ne işine yarardı ki? Bunu daha sonra düşünecekti.

Kafasını kaldırıp bakınca Yaşlı Howard’ın elinde bir asa sallayarak ona doğru geldiğini gördü. Asayı savurduğu anda kötü büyücü birden çok atik davranıp yerde yuvarlandı. Yaşlı Howard tahta döşemelere yapıştı.

“Ha hah ha!” diye kahkaha attı Bela. “Çok eğlenceli! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Burası çok sıkı olur.”

Yaşlı Howard büyük bir çaba sarf ederek yerden doğruldu ve

büyücüye doğru sendeledi. Asasını yusuvarlak kalıbının önünde iki eliyle ağır bir kılıç gibi tutuyordu. İleri atıldı ve asasıyla büyücünün yanağını sıyırdı. Yaşlı Howard az daha yine dengesini kaybediyordu. Bela'nın yanından tökezleyerek geçti ve dizine aldığı sert tekmeyle cam duvara doğru yuvarlandı.

Duvara çarptı ve darbesiyle tüm mantar sallanıp titredi. Duvar-dan geri fırladı ve yine yerdeki tahta döşemelere serildi. Son gücüyle yumruğunu kaldırıp güm diye cama çarptı. Aklına gelebilecek en kötü refakatçiyle camın içine hapsedildiğini fark ettiği andaki dehşeti yüzünden okunuyordu.

Feeni tüm bu olanları ağaçların gölgesinden izlemişti. Cam mantara doğru zıpladı ve biraz uzağında oturup içine baktı. Kullakları havaya dikildi ve oradan buradan seğirdi.

"Ah, Feeni." dedi Bela. "İyi iş çıkardın."

Feeni en sevimli hâlini takındı. "Teşekkür ederim efendim." dedi. "Sizin için elimden geleni yaptım... Elimden gelenin en iyisini."

"Güzel... Güzel." dedi büyücü. "Sana göre bir iş var... Kurnazlık gerektiren ince bir iş... Ancak çok önemli olabilecek bir iş."

"Evet efendim." dedi Feeni.

Yaşlı Howard şimdi yerden kalkmış, oturuyordu. "Evim nerede?" diye homurdandı büyücüye.

"Yine başlama." diye tersledi Bela onu. "Sessiz ol!"

Tekrar Feeni'ye döndü:

"Benim buradan çıkmam lazım." dedi. Kafasının üstünde uzayıp giden cam mantara bakarak kaşlarını çattı. "Ve sen bana yardım edebilirsin. Saraya gidip öğrenebildiğin her şeyi öğrenmeni istiyorum. Görünmeden içeriye girmenin bir yolunu bulmak zorundasın. Sonra kulağımı ve gözünü dört aç, belki buradan çıkmama yardım edecek bir şey keşfedersin. Candara Taşları hakkında da bilgi edin. Sonra gelip bana anlat."

Feeni gözünü büyücüye dikmişti.

“Dur bakalım.” dedi. “Peki bundan benim kazancım ne olacak? Senin için hayatımı tehlikeye atacağım... Az şey mi bu?”

“Ne istiyorsun?” diye tısladı büyücü.

Buna alışık değildi ve rahatsız oldu. Tavşan onunla pazarlık ediyordu ve o, tavşanın isteklerini yerine getirmek zorundaydı.

“Altın isterim.” dedi Feeni.

Bela kabul etti. “Tamam.”

“Ve mücevher.”

“Alacaksın.” dedi büyücü. “Şimdi...”

Feeni patisini kaldırıp büyücünün sözünü keserek, “Ve... Senin için çalışmak istiyorum... Seninle birlikte... Kurtulabilirsen tabii.”

“Tamam... Tabii.” diye kabul etti büyücü. “Buradan çıktığımda benim için çalışabilirsin. Pekâlâ, git şimdi. Gece saraya girmek için en uygun zamandır.”

Büyücü, Feeni'ye Yuvarlak Salon'a nasıl çıkacağını anlattı. Orasının saklanıp konuşulanları dinlemek için mükemmel bir yer olacağını söyledi. Feeni, dikkatle dinledikten sonra kafasını salladı. Bela ona baktı sonra sertçe emretti.

“Pekâlâ, şimdi git.”

“Başüstüne efendim.” diye karşılık verdi Feeni.

Feeni aceleyle ağaçların arasına doğru zıpladı.

Feeni gidince Bela'nın aklına birden bir şey düştü. Battaniyelerini dağınık bir yığın hâlinde bırakarak ayağa kalktı, asasından destek alarak karşıya doğru topalladı. Merdivenlerden aşağıya inip eskiden altın olan ama şimdi paslanmış demire benzeyen külçenin yanına

geldi. İşe yaramasını umut ederek elini külçenin üstüne koydu.

“Feeni?” diye seslendi. “Beni duyabiliyor musun?”

Ses gelmedi.

“Feeni?” diye bağırdı.

Beklediği gibi, külçe işlevini kaybetmişti. Sahip olduğu her şey elinden alınmıştı. Parmaklarını birbirine sürterek ellerine bulaşan pası temizledi ve daha sonra demir külçenin üzerine çöküp öfkeyle yumrukladı.

Feeni kafasını kaldırıp önünde yükselen saraya baktı. Sarayın arka bahçesindeki ağaçların arasındaydı ve nasıl hareket edeceğini planlıyordu. Gözü açık, kulağı delikti.

Üstlendiği iş küçük bir tavşan için bile zor bir görev görünüyordu, çünkü ilk bakışta sarayın tüm kapı ve pencereleri kapalı gibiydi. Kapı kollarına zıplamayı deneyebilirdi elbette ama bu onun için çetin bir zıplamaydı ve patileriyle kolu çevirmek zor olurdu.

Derken, içeriye girmesini sağlayacak mükemmel bir yol gördü. Bu, bir kedi kapısıydı. Neredeyse yerle bir olmuş bir pozisyonda çimenlerin üzerinden koşturdu. Kedi kapısı bir kapıydı ve Feeni doğruca oradan girdi. İçerideydi.

Saray sessizdi. Herkes uyuyordu. Feeni koridor boyunca yürüdü sonra yumuşacık patileriyle hiç ses çıkarmadan merdivenlerden yukarı çıktı. Bela'nın yol tarifine uyararak, yer yer mumla aydınlatılmış koridorlardan geçti. Sarayın kapılarını açmak onun için kolay olacaktı, çünkü binanın içindeki bütün kapılarda insanlar için bir kolun yanı sıra sarayın kedileri Tilly ve Flop için de daha alçak bir kol vardı.

Feeni her şeyi gözlemleyerek ilerliyor ve görevini yerine getirmesinde faydalı olabilecekleri kafasına not ediyordu. Altı basamaklı bir merdivenin dibinde durdu. Merdivenin başında üzerinde levha asılı bir kapı vardı. Levhada şöyle yazıyordu:

AMALEK'İN ODASI

Feeni, okuma konusunda pek iyi sayılmazdı. Gözünü levhaya dikti, yazıyı yavaşça çözmeye çalıştı. Arkasında titreşen bir mum merdivenlere gölgesini düşürüyordu.

“Am... a... lek'in Oda... sı.” diye okudu. Anında aklına başka bir şey geldi. “Mücevher! Orada mücevher olabilir!”

Feeni mücevherleri seviyordu ve burada olmayı fırsat bilip kendisi için bir şeyler çalabileceğini düşündü. Belki kolyesi için yeni bir süs ya da kolyesine takabileceği bir yüzük falan bulurdu.

Odaya giden merdivenleri sessizce çıktı. Merdivenlerin başına varınca durakladı sonra patisini alçaktaki kola koyup bastırdı. Kafasıyla da şöyle bir dürtünce kapı açıldı. Oda karanlıktı. Amalek uyuyor olacaktı.

Feeni odanın içine doğru dikkatlice birkaç adım ilerledi ve dinledi. Yataktan hafif bir soluma sesi geliyordu. Prens uyuyor olmalıydı.

Gözleri karanlığa alışınca etrafına bakındı. Tuvalet masasını gördü ve sessizce ona doğru yürüdü. Boynundaki kolyede asılı süslü uçlar birbirlerine vurunca küçük bir ‘şınk’ sesi çıktı ve Feeni hiç kıpırdamadan durdu.

Sonra sağındaki bir sesle sıçradı. Dünyası yıkıldı. Yukarıdan kafasına bir şey indi, odanın dışına ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Çok kötü düştü ama bir şey düşüşün etkisini hafifletti. Bu, Feeni'nin üstüne atlamış sonra merdivenlerden yuvarlanırken ar-

kasına yapışmış olan Tally'ydi. Önce Tally düşmüş, Feeni de onun üstüne düşmüştü.

Feeni uzağa zıpladı.

Yere çakılınca Tally'nin fiyakasını bozmuştu, hemen kalkamadı. Feeni arkasına dönüp baktı ve onun hâlâ yattığını gördü. Gözlerinden öfke fişkırdı, üzerine atladı. Tally, Feeni'nin üstüne doğru geldiğini gördü ve bacaklarını havaya dikerek yana doğru yuvarlandı. Feeni bir masanın ayağına çarptı ve masadan bir çiçek vazosu kafasını iskalayıp etrafına paramparça saçıldı.

İki tavşan vazunun kırık parçaları, dağılmış çiçekler ve sıçrayan suyun ortasında birbirlerine baktılar. Göz göze geldiler.

Bir çiçek Feeni'nin patisine düşmüştü, onu alıp Tally'nin suratına fırlattı. Tally başını yana çevirdi ama bu dikkatini dağıtmaya yetmişti ve Feeni ileri atıldı, ağzını açarak saldırdı. Dişlerini Tally'nin bacağına geçirdi. Tally hissettiği şiddetli acıyla geri çekildi. Yarasından kan akıyordu. Feeni ağzındaki beyaz tüyleri tükürdü.

“Tadın bile berbat!” diye tısladı nefretle.

Şimdi Şahingöz, Tally'nin tam arkasındaydı.

“SKK, Tally.” dedi. “SKK.”

Feeni yeniden saldırdı ama bu kez Tally daha atik davrandı ve dönüp arka bacaklarıyla Feeni'yi var gücüyle itti. Bacaklarıyla karın boşluğuna patlattı ve Feeni odanın karşı tarafına uçarak suda kaydı ve duvara tosladı. Tally üstüne atladı ve birlikte koridora doğru savruldu. Birbirine karışmış kahverengi ve beyaz tüy yumağı içerisinde birbirlerini ısırıp tırmalıyorlardı.

Amalek kafasını kapıdan uzattı, gözleri fal taşı gibi açılmış, manzaraya bakıyordu.

“Ne oluyor?” dedi Şahingöz'e dönerek.

“Bununla baş edebilir.” diye karşılık verdi Şahingöz kendinden emin bir şekilde.

Birdenbire Tally ve Feeni ayrıldılar, birbirlerine pis pis bakıyorlardı. Feeni korkuyla sindi. Tally daha iri ve daha uzundu ve saldıracakmış gibi ona doğru ilerliyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Feeni’ye.

Bu soruyla Feeni’nin kurnaz aklında şimşekler çaktı ve aciz bir tavşan gibi konuştu. Tally’ye yüzünde acıması bir zavallının ifadesiyle baktı.

“Sadece kalacak bir yere ihtiyacım var.” dedi. “Dışarısı soğuk.”

“Neden buradasın?” diye sordu Tally.

“Dediğim gibi, sadece uyuyacak bir yere ihtiyacım var.” dedi Feeni masumca. “Güzel ve sıcak bir yere... Hepsi bu. Zavallı bir tavşanım ben.”

“Belki...” dedi Tally kuşkuyla. “Ama dışarısı sıcak artık. Peki kızın odasında ne yapıyordun? Buraya hırsızlık yapmaya geldin, değil mi?”

“Hayır, ben zavallı bir tavşanım.” diye yineledi Feeni.

Tally’nin anlattıklarına inanmadığını anlayabiliyordu. Şimdi kaçması gerekiyordu. Amalek, aklından geçenleri tahmin etti ve ona engel olmak için hareket etti.

Tally, Amalek’e baktı ve Feeni bu fırsatı kaçırmadı. Havaya zıpladı, önce Tally’ye çarpıp onu kenara itti. Amalek’in bacaklarının arasından sıvıştı ve kaçtı. Tally peşine düştü. Amalek de onun arkasından geliyordu. Feeni onlara fark atmıştı ve hızla arayı açıyordu. Bütün kapıları açık bırakmıştı ve Tally girmeden ilkini kapatacak kadar vakti oldu. Tally, Feeni’den daha hızlı koşuyordu ve kapıdan geçer geçmez arayı kapatmaya başladı.

Feeni bir kapıdan daha geçti ve onu da kapattı. Tally kapıya koştu, kayarak durdu ve kapı koluna uzandı. Tam o sırada Feeni arka bacaklarıyla kapıyı tekmeleyebildiği kadar sert tekmeleyerek açtı. Hızla Tally’nin kafasına vuran kapı onu yere yapıştırdı.

Tally tekrar ayağa kalkıp açık kapıdan içeriye bakana kadar Feeni gitmişti. Ana merdivenlerden aşağıya koşuyordu. Tally'nin başı dönüyordu, olduğu yere uzanmaktan başka bir şey yapamadı. Kovalamaca sona ermişti.

Hemen arkadan gelen Amalek, Tally'nin yanına koştu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." diye başını salladı Tally. "Ama o kaçtı."

Başka insanlar ve hayvanlar da uyanyordu. Kapılar açılıyor ve uyukulu yüzler neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Feeni merdivenlerden indi, koridoru koşarak geçti ve kedi kapısından çıktı. Ağaçların arasına seğirtti ve yaralarını yalayarak biraz nefeslenmek için durdu. Daha kötü yaralanmadığı için şanslı sayılırdı.

Şimdi ne yapacaktı? Kara Büyücü Bela'dan ve ona başarısız olduğunu söylemekten çok korkuyordu. Efendisi öfkesinden kudururdu. Silvermay Ormanı'nda saklanıp ne yapacağını düşünmeye karar verdi.

Sarayın bir kapısı açıldı. Simron, Amalek ve ayaklarının dibinde Tally dışarı baktılar. Feeni gitmişti.

"Burada ne işi varmış?" diye sordu Simron.

"Uyuyacak bir yer arıyormuş." diye cevap verdi Tally. "Ya da bize öyle söyledi. Ama ben buna inanmıyorum."

"Ne düşünüyorsun peki?"

"Bence..." dedi Tally. "Bir şeyler çalmaya çalışan sıradan bir hırsızdı."

"Mücevherlerim." dedi Amalek.

"Bir şey almış mı?" diye sordu Simron.

Amalek başını iki yana salladı. "Hayır, sanmam."

"Güzel." dedi Tally. "Bu da bir şey. Ben peşine düşsem mi?"

"Hayır." dedi Simron. "Değmez bence. Muhtemelen onu fena korkutmuşsun. Bacağın ne durumda?"

Tally, Simron ve Amalek baksınlar diye bacağına kaldırdı. “Tedavi etmek lazım.” dedi Simron. “Şu kesiklerle de bakmalıyız. Hadi!”

Kapıyı dışarıdaki gece âlemine kapattılar.

Horrik ve Gratch yola devam ediyorlardı. Silvermay Ormanı'nın güney eteklerinde birkaç saat uyumuşlardı. Uyandıklarında hâlâ daha fazla uykuya ihtiyaçları olduğunu düşünüyorlardı ama devam etmeleri gerekiyordu. Böylece karanlığın örtüsü altında gece boyunca yol aldılar. Paylı Köprüsü'ne koşup Tazer Nehri'ni geçerken pusulaların hafif ışığı yolu görmelerine yardımcı oldu.

Batıya dönerek hızla ilerlediler ve Candara'nın hemen güneyine geçtiler. Son olarak tekrar kuzeye yöneldiler, nehirden karşıya yüzdüler ve Yaşlı Howard'ın bahçesiyle cam mantarın yakınındaki ağaçların arasına girdiler.

Bir süre durup soluklandılar, dinlendiler. Pusulaların ışığı parlak pullarında yansyordu.

Horrik, sarı, çatalı dilini çıkarıp havada şöyle bir oynattı. Gönül ferahlığıyla homurdandı.

“Jamaar!”

Gratch de dilini çıkardı ve kafasını sallayarak onayladı. “Aynı koku... O burada.”

“Hayır.” dedi Horrik. “Koku çok zayıf. Ama...” Kafasını kaldırdı ve dili yine havada oynadı. “Yakınlarda bir yerlerdeymiş... Kesinlikle... Ama zor... Bir sürü başka kokuya karışmış... İzi sürülecek kadar belirgin değil.”

“Ee, ne yapacağız şimdi?” diye sordu Gratch.

"Köpeği bulacağız." diye hırladı Horrik.

"Köpek... Evet." diye başını salladı Gratch. "Ama aynı zamanda ben efendime, sen de kendi efendine rapor vermeliyiz."

"Ama bu bizi düşman edebilir!" Horrik dilini çıkarıp soktu yine. "Bilemeyiz, değil mi? Ne olduğuna bağlı. Burada kimin borusunun öttüğünü bilmiyoruz. Büyü bozuldu sonuçta. Efendimiz savaşmış olabilir... Biri diğerini yenmiş olabilir... Ya da ikisi birden yenilmiş olabilir... Ya da... Yani, bilemeyiz, öyle değil mi? Hiçbir şey bilmiyoruz."

"Hadi evi izleyelim o zaman." Gratch'in boğuk sesi derinlerden yankılanarak geliyordu. "Bir şey yapmadan önce daha fazla bilgi edinmeliyiz."

"Ve Jamaar..." dedi Horrik. "Evde olabilir."

Ağaçların arasından sürüne sürüne ilerlerken birden durdular. Önlerinde beliren cam mantara küçük dillerini yutmuş gibi bakakaldılar. Aydan mantarın kubbesine parlak bir ışık yansıyor ve içeride iki kişi görebiliyorlardı.

"Ev gitmiş!" diye fısıldadı Horrik şaşkınlıkla.

"O insanlar kim?" diye sordu Gratch fısıltıyla.

"Şurada uyuyan Yaşlı Howard." diye fısıldadı Horrik. "Ama öteki... Battaniyelere sarılmış... Benim efendim olabilir ya da seninkidir. Bilemiyorum."

"Fena." Gratch kafasını iki yana salladı. "Hissediyorum. Belki de hemen gitmeliyiz."

"Önce bir izleyelim." diye fısıldadı Horrik. "Ne olduğunu bir öğrenelim. Hem zaten..." Sesi nefret dolu bir hırıltıya dönüştü. "Jamaar da buradaymış." Dili yine dışarı sarktı. "Koku burada daha güçlü ama yine de izi sürülecek kadar güçlü değil. Ama geri dönebilir. Ben Jamaar'ı öldürmeden buradan ayrılmayacağız!"

"Tamam." dedi Gratch.

Ağaçların arasına geri dönerlerken artık şafak sökmek üzereydi. Eğrelti otlarının altında saklanabilecekleri bir çukur buldular. Yorulmuşlardı ve hemen uykuya daldılar.

Yaşlı Howard yeni meskeninde gecenin büyük bölümünde surat asmıştı. Başına gelenleri kabullenmekte zorlanıyordu. Keill Adası'ndaki kulübeden kaçtığında her şeyin yoluna gireceğini sanmıştı. Evine geri dönüp eski yaşantısına devam edebilmek için her şeyini vermeye hazırdı. Şimdi her şey çok daha kötü hâle gelmişti ve bu hayal kırıklığı taşıyamayacağı kadar ağırdı. Yine tuzağa düşmüştü ama bu sefer kaçma şansı yok gibiydi.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de o korkunç Yol Gösterici Asa'yı tutmak zorundaydı. Onu elinden bıraktığında tüm bedenine işkence eden acıya engel olmak için bunu yapmak zorundaydı. Bazen uyurken asa elinden kayıverir sonra acı onu uyandırır ve Yaşlı Howard can havliyle tekrar asaya yapışırdı.

Bir yatağı bile yoktu ve Bela tüm battaniyeleri aldığı için çıplak zeminde yatıyordu. Bir plan yapmaya çalışarak arpacık kumrusu gibi düşünüp durmuş ve sonunda bir şeyleri değiştirmek için yapacak hiçbir şeyi olmadığını anlayınca ağlamaya başlamıştı.

Bir süre dertli dertli hıçkırıdıktan sonra da nihayet uyuyakaldı.

Uyandığında güneş doğuyordu ve şafak korusu her yerde yan-kılanıyordu. Mahmur gözlerle cam hapishaneden dışarı baktı ve ona bakan Amalek'le Seph'i gördü. Aram ve Halo hemen arkalarında duruyorlardı.

Amalek, Kara Büyücü Bela'ya yiyecek bir şeyler getirmişti ve Yaşlı Howard'ın da içeride olduğunu görünce hayretten dona-

kalmışlardı. Onun hâlâ Büyücü Elzafan'ın Şatosu'nda olduğunu sanıyorlardı.

Mantarın etrafındaki çiçekler hâlâ mutsuz, hâlâ boyunları büküktü.

“Yaşlı Howard!” diye haykırdı Amalek. “Oraya nasıl girdin?”

“Düştüm.” diye geveledi Yaşlı Howard. “Çıkarın beni... Hadi çıkarın beni.”

“Çıkaramayız.” diye cevap verdi Seph.

“Çıkarın beni buradan.” diye yalvardı ihtiyar. “Ve evim nereye gitti?”

“Seni dışarı çıkaramayız.” diye yineledi Seph. “Bu cam hapsedane onun için bir tuzak.” başıyla, orta yerde hâlâ uykuda olan Bela'yı gösterdi. “Senin için değil... Ama şimdi oraya girdiğine göre yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Yaşlı Howard onlara dik dik baktı. Sinirinden ve öfkesinden alt dudağı titremeye başladı. Bir şey söyleyecekmış gibi ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdi ve yüzündeki ifade yumuşadı. Çaresizliğe kapıldı ve yine ağlamaya başladı. Camın yanında yere çöktü.

“Biraz yiyecek ister misin?” diye sordu Amalek.

Yaşlı Howard'tan cevap gelmeyince Amalek yiyecek torbasını camdan içeri fırlattı.

“Aranızda paylaşırsınız.” dedi Seph. “Hadi Ammey, gidelim.”

Çiy taneleriyle ıslanmış çimenlerin arasından Aram ve Halo'ya doğru yürüdüler. Tek boynuzlularına atladılar ve anne babaları için yapılan aramaya katılmak üzere uzaklaştılar.

Yaşlı Howard bir süre ağladı ve nihayet susunca önündeki yiyecek torbasını gördü ve biraz yedi.

İlk kez zihni entrika planlamakla veya kaygılanmakla meşgul değildi. Bu, Yaşlı Howard için alışılmamış bir durumdu. Ağlamak acısını az da olsa hafifletmişti. Oturup cam duvara yaslandı. Etrafına

bakarak manzarayı içine çekti ve kuş cıvıltılarını dinledi. Kendini uzun zamandır hissetmediği kadar iyi hissetti.

Sonra daha önce fark etmemiş olduğu bir şey fark etti. Büyücü Elzafan'ın Şatosu'ndaki kulübedelerken Feeni onu görmezden gelmesini söylemiş, Yaşlı Howard da bir daha hiç bakmamıştı.

Cam hapishanenin etrafını çevreleyen çiçeklere baktığı sırada gözü, yüzünde ışıltıyla parlayan bir şeye takıldı. Eğilip bakınca ışıltının esasından geldiğini gördü.

Güneşin ışıltısı asanın ortasından geçen gümüş şeritte yansıyor-
du. Yaşlı Howard asayı daha yakından incelemek için onu yüzüne doğru yaklaştırdı. Ona ilk kez dikkatle baktı. Nefret ettiği bir yük,
sonsuz bir uğursuzluk gibi görüyordu onu.

Asaya bakarken gümüş şeridine güzelce oyulmuş birtakım sözler görmeye başladı. Bu, bir şiirdi ve gümüş etrafını dönerek yazılmıştı. Yaşlı Howard farkında olmadan şiiri okumaya başladı:

Açgözlülüğü bırak Yaşlı Howard
Cömertliği seç ve onu kucakla.

Bırak taş gibi soğuk, bencil kalbin
Nefretten değil, gerçek sevgiden nasibini alsın.

Neyin var neyin yoksa ver verebildiğin kadar
Ve bilge bir adam olarak nam sal.

Karşılaştığın herkese gülümse
Ve onlara kaybettirme, kazandır.

Baharın uzun günleri uyandırmasıyla
Kışın çok geride kalması gibi

İşte o zaman sen de

Cömertliğin nazik kollarında
Onurlu bir hayat yaşayacaksın.

Yaşlı Howard'ın ağızı açık kaldı. Şiirin ona hitap etmesine şaşır-
dı. Şiir okumak Yaşlı Howard için yepyeni bir şeydi, o yüzden
baştan okudu. Sözcükleri takip etmek için asasını parmaklarının
arasında çeviriyordu ve bunu yaparken kendini çok daha iyi his-
setmeye başladı.

Sözlerin ne anlatmak istediğini tam kavrayamadı. 'Cömertliği
kucakla' ne demekti? Daha önce cömert olduğu zamanlar olmuştu
ama bu çok uzun zaman önceydi. Çocukluğundaydı. Karşılığında
kimseden cömertlik görmeyince o da cömert olmaktan vazgeçmiş,
pintileşmişti.

Bu sözler onu değiştiriyordu. Doğan güneşin, gecenin ayazından
kalma donu yavaş yavaş eritmesi gibi Yaşlı Howard'ın yüreği de
şiirin büyüsüyle çözülmeye başlıyordu. Daha neşeli ve daha mutlu
olma duygusundan keyif alınca şiiri üçüncü kez okudu.

Gözyaşları bir kez daha boşaldı ve Yaşlı Howard küçük bir
çocuk gibi ağladı ama bu kez, suçluluk duygusuyla. Geçmişte
yaptıklarını düşününce yaşadığı pişmanlığın ağırlığı neredeyse
dayanılmazdı. Yaşlı Howard, yaptıklarının ilk kez farkına varıyordu.

Günü neredeyse ağlayarak bitirdi. Bazen şiiri okur ve arka-
sından pişmanlıkla ağlardı. Keşke geçmişe geri dönüp yaptıklarını
değiştirebilseydi! Mantarın etrafındaki çiçekler daha da soldu. Yaşlı
adam ağlaması kesildiği anda şiiri bir daha okuyacaktı.

Akşam yaklaştı. Yaşlı Howard şiiri bir kez daha okurken birden
çiçeklerin arasına düşüverdi. Şaşkınlıkla ayağa fırladı. Mantarın
dışındaydı! Yavaşça elini cama uzatıp çok hafifçe dokundu. Hiçbir
şey hissetmiyordu. Bir parmağını azıcık oynattı ve parmağı içeri
girdi. Yol Gösterici Asa'nın iç tarafta yerde durduğunu gördü ve
gülümsedi. Acı yoktu.

Asaya karşı hissettiği duygular nefretten sevgiye dönüşmüştü.
Kolunu camdan içeri sokup onu yerden kaldırdı ve aldı.

Yaşlı Howard'ın gülümsemesi bir ışık huzmesine dönüştü, içi neşeyle fıkır fıkırdı. Hoplayıp zıplamaya ve yön duygusunu kaybetmiş gibi rastgele dans etmeye başladı.

"Özgürüm!" diye haykırdı. "Özgürüm!"

Yaşlı Howard'ın coşkulu kutlamaları Kara Büyücü Bela'yı uyandırdı. Uyandıığında bir an için saçı beyazdı sonra yine simsiyah kesildi. Mantarın öteki ucundaydı ve soluk yüzünde hoşnutsuzluk belirten bir bakışla oturdu.

"Kes şu gürültüyü!" diye bağırdı.

Yaşlı Howard durup ona baktı. Gözleri birbirine kilitlenmiş gibiydi. Büyücünün yüzündeki ifade öfkeden şaşkınlığa döndü. Ayağa kalktı ve gözlerini üzerinden ayırmadan uzun adımlarla Yaşlı Howard'a doğru yürüdü.

"Dışarıya nasıl çıktın?" diye sordu birden.

"Gerçekten bilmiyorum." diye yanıt verdi Yaşlı Howard. Yüzündeki mutlu ışıltı kaybolmuştu. "Duvara yaslanıyordum sonra birden kendimi dışarıda buldum."

Büyücü ona doğru bir adım attı, Yaşlı Howard irkildi, bir adım geri gitti. Aralarında cam duvar vardı. Büyücü elini yavaşça uzatıp cama dokundu, her zamanki gibi kaskatıydı. Avucunun içiyle şap diye ses çıkaran bir şamar patlattı. Sonra bir yumruk savurdu ve pat sesi mantarın içinde yankılandı.

"Nasıl... Yaptın bunu?" diye sordu.

"Söyledim ya." dedi Yaşlı Howard ürkekçe.

"Hayır söylemedin." Bela'nın sözleri sert ve keskindi. "Dışarıya çıkmadan önce ne oldu?"

Yaşlı Howard düşündü.

"Asa'yı okuyordum." diye cevap verdi.

"Asa'yı mı okuyordun? Hangi asayı?"

Yaşlı Howard asayı havaya kaldırdı. Korkudan eli titriyordu.

O özgür ve büyücü içeride tutsak olmasına rağmen birbirlerine çok yakın duruyorlardı ve cam aralarında bir engel teşkil etmiyor gibiydi. Bela'nın gözleri Yaşlı Howard'ın üstündeydi ve ona bakarken olağanüstü bir şey olduğunu gördü: Yaşlı Howard'ın gözleri değişiyordu. Birkaç saniye içinde siyahtan griye doğru açıldılar sonra masmavi oldular. Büyücü ürperdi.

“Ne demek istiyorsun... Asa'yı okumak ne?” diye tısladı.

Yaşlı Howard kendini daha güçlü hissediyordu ama yine de korkuyla kekeleyerek cevap verdi. “Üs... Üstün... Üstünde... Bi... Bir... Şiir var.”

“Göster.” dedi büyücü.

Yaşlı Howard, Bela'nın buz gibi soğuk bakışlarının hapsindeydi. Yol Gösterici Asa'yı uzattı. Ucu camdan içeri girer girmez Bela onu tutup çekti. Yaşlı Howard camdan geçerek öne doğru düştü ve tökezledi. Yüzükoyun büyücünün önüne düştü. Büyücü eline bastı. Yaşlı Howard acıyla bağırdı.

Büyücü kafasını Yaşlı Howard'ın sırtına doğru eğerek, “Bana gerçeği anlat...” diye tısladı. Nasıl çıktın dışarı?”

“Ben... Ben... Ben...”

Bela, ayağını iyice bastırdı.

“Ay! Şiiri okudum sonra dışarı çıktım.” deyiverdi yaşlı adam. “Aynen böyle oldu. Gerçekten.”

Büyücü, Asa'yı kaldırdı ve okumaya başladı. “Açgözlülüğü bırak Yaşlı Howard, cömertliği seç...” Yaşlı Howard'a bakarak güldü. “Ne bu?” Sonra okumaya devam etti. “Cömertliği seç ve onu kucakla... Bırak taş gibi...”

Ara verdi ve uzanıp cama dokundu. Hâlâ sertti.

“Saçmalık!” dedi. “Bu zırvaları okumayacağım!”

Birden Asa kendiliğinden hareket etti, büyücünün elinden sıyrıldı ve Bela'nın bacağına bir tane indirdi. Bela acıyla bacağına

kaldırıldı ve Yaşlı Howard'ın eli serbest kaldı. Yaşlı Howard hemen yerde yuvarlanarak cama doğru süründü ve mantardan dışarı çıktı. Asa, Bela'nın bacağına bir tane daha patlattıktan sonra mantarın içinden Yaşlı Howard'ın yanına süzüldü. İhtiyar onu sevinçle kavradı. Delicesine nefret ettiği Yol Gösterici Asa şimdi en yakın arkadaşı gibiydi.

Yaşlı Howard arkasına bakmadan döndü ve Rüzgârlı Tarla yönünde ağaçlara doğru yürüdü. Bela onun gidişini izledi sonra cam hapishanesinin ortasına oturup başını öne eğdi, derin düşüncelere daldı.

Büyük arama bugün krallığın doğusuna doğru devam etmişti. Flatsage Tarlaları, Silvermay Ormanı ve Macaroon Bataklığı arandı. Bu bataklıklar insanı saniyeler içinde yutabilirdi ve ararken hep Kara Büyücü Bela'nın Kral ve Kraliçe'yi oraya atmamış olmasını umut ettiler. Ama bunu bilmelerine imkân yoktu. Ulu Dağları aramak da çok zor olacaktı.

Arama çalışmaları karada, havada ve ayrıca tünellerin olduğu her yerde yerin altında da devam etti. Gün boyunca hiçbir şey bulamamışlardı ve güneş batarken gece için aramaya son verildi.

Amalek ve Seph, Aram ve Halo'nun sırtında saraya döndüler. Tek boynuzlu atlar geceyi dışarıda, ön bahçedeki çimenlerde geçirmeyi seviyordu. Orada otlamaktan ve çimenlerin üstünde uyumaktan memnunnlardı. Otlamaya ihtiyaçları yoktu ama taze çimene bayılıyorlardı.

Seph, Aram'ın sırtından indi ve altın böğrüne hafifçe vurarak onu sevdi.

“Bütün gün bizi sırtınızda taşıdığımız için teşekkürler.” dedi. Amalek, Halo'nun arkasından atladı.

“Onları bulacak mıyız sence?” diye sordu.

Halo, zarif gümüş başını öne eğerek cevap verdi. “Yarın tekrar deneyeceğiz. Daha bir sürü bakılacak yer var.”

Ön kapı açıldı ve Flop dışarı çıktı. Onları karşılamak için koşarken tüylü kuyruğu havaya dikilmişti. Birlikte içeri girdiler ve çocuklar doğruca azıcık dinlenebilecekleri rahat bir dinlenme odasına yöneldiler.

Birkaç saat sonra Flop aniden içeri daldı.

“Acele edin!” dedi. “Mahzende bir şeyler oluyor. Tilly'yi ve yavrularımızı dışarı çıkardım.”

“Ne oluyor?” diye sordu Seph, kapıya doğru koşarlarken.

“Güm güm diye sesler geliyor... Yerin altından!”

Ana merdivenlerden aşağıya inince koridorda bir bölük adamın toplandığını gördüler. Bu adamlar ihtiyaç duyulduğunda muhafız ve asker oluyorlardı ama bunun dışında genelde sarayın içinde ya da bahçelerde sıradan işlerle meşgul olarak geçiriyorlardı günlerini. Gübürtü başlayınca hemen kılıçlarını kuşanıp aşağıdaki koridora koşmuşlardı.

Merdivenlerden aşağıya korkusuzca önderlik eden Seph, “Mahzene!” diye emir verdi.

Saray adamlarının arasında Amalek de aşağıya iniyordu.

Seph mahzene iner inmez güm güm sesleri kesildi. Tahta döşemeler yukarı doğru kalktı ve alttan kaya tutan bir el görüldü. Seph geri sıçradı.

“Muhafızlar!” diye bağırdı. “Kılıçlar hazır!”

Adamlar anında kırık zeminin etrafını kuşattılar.

Döşemelerin arasındaki boşluktan bir yüz görüldüğü anda herkes öylece kalakaldı.

“Seph!” diye haykırdı Kral.

“Baba!”

Adamlar hemen işe koyulup kılıçlarını kullanarak Kral'ın çıkabileceği büyüklükte bir yer açmak için döşemeleri kaldırdılar. Seph ve adamlar Kral'ı kollarından tutup yukarı çektiler. Kral, bir toz bulutunun arasında boşluktan çıktı. Giysileri yırtık ve kirliydi, kır saçları tozdan dolayı kararmaya yüz tutmuştu ve son derece yorgun görünüyordu.

Herkes Kraliçe için deliğe ümitle baktı. Kraliçe de aynı durumda göründü, Amalek hemen kollarına atıldı. Kral ve Seph de yanlarına geldiler, tüm aile birbirlerine yeniden kavuşmanın tarifsiz sevinci içinde kucaklaşıp öpüştiler.

“Sizi bir daha hiç göremeyeceğimizi sandık.” dedi Kraliçe sevgiyle.

“Biz de.” dedi Amalek.

“Peki Bela?” diye sordu Kral. “Gitti mi?”

“Tutsak.” dedi Seph neşeyle. “Cam bir mantarın içinde!”

“Ne?!” diye güldü Kral. “Cam mantar daha önce hiç duymadığım bir şey!”

Biraz düşündü sonra bir daha kahkaha attı. “Büyücü Elzafan!” Prens ve Prenses gülümseyerek başlarını salladılar.

“Yani onu yendiniz mi?” diye sordu Kraliçe.

“Elbette!” dediler Seph ve Amalek koro hâlinde.

Onlar birbirlerine sarılıp hasret giderirken adamlardan bazıları yerdeki delikten içeri bakıyordu. Aşağıdaki karanlığa doğru kaybolan bir dizi basamak gördüler. Bakarlarcken adamlardan biri kazara çarptığı kırık bir döşeme parçasını delikten aşağı düşürdü. Tahta merdivenlerden takırtıyla düştü sonra ses kesildi.

Yeniden kavuşan aile mahzenden ayrıldı. Kral ve Kraliçe önce banyo yapıp bir güzel yıkandılar. Sonra döner merdivenlerden

Yuvarlak Salon'a çıktılar. Yemek masası hazırды. Amalek ve Seph masadaki yerlerini almışlardı. Aralarındaki yüksek bir taburede Flop ve Tilly yan yana oturuyorlardı. Yavruları yerde oynaşıyordu.

Aram ve Halo çimenlerde otuyor, Joog da bir ağaçta muhafız baykuşlarının aramadan sonraki raporunu almak için bekliyordu. Joog, hızla yaklaşmakta olan Neville'i görünce çok sevindi. Flatsage Tarlalarının üstünde süzülüyordu ve biraz sonra birkaç ağacın üzerinden geçerek çimenlere iniyordu.

Yavaşlamak için büyük perdeli ayağını fren görevi görmesi için altından aşağı sarkıtıyordu. Uzun kanatlarını küçük hareketlerle oynatarak seviyesini koruyordu. Buna rağmen, yere indiğinde hâlâ çok hızlı ilerliyordu. Tabanları otların üstünde kaydı ve Neville çimlerle kaplı alana doğru hızlandı. Okyanus dalgalarında bir sörfçüye benziyordu.

Joog havalanıp ondan yükseğe uçtu.

"İyi misin?" diye seslendi.

"Elbette." diye cevap verdi Neville.

Birkaç ağaca doğru uçuyordu, o yüzden dönmeye çalıştı ama dengesini kaybetti. Bir çılgık atarak düştü ve yere yuvarlandı. Yere çarpan kanatları beyaz tüylerden bir takla gösterisi sundu. Bir ağacın altında durdu, ayağa kalkıp tüylerini silkeledi.

Joog yanına kondu.

"Gördüğüm en berbat inişlerden biriydi!"

"Teşekkür ederim." diye karşılık verdi Neville. "Bayılıyorum senin şu..."

Birden sustu ve çimenlik alandan karşıya baktı.

"Bak!"

Çok şaşırtıcı bir görüntüye hayretle bakıyordu. Bu, Saray Yolu'ndan gelen Yaşlı Howard'tı.

Yuvarlak Salon'da herkes başından geçenleri anlatmak için sabırsızlanıyordu. Önce Amalek ve Seph başladılar, Flop'un da katkılarıyla Kral ve Kraliçe'ye her şeyi ayrıntılarıyla aktardılar.

"İnanılmaz bir hikâye." dedi Kral. "Krallık sizin cesaretiniz sayesinde kurtuldu." Altın çerçeveli pencerelerin birinden dışarıya baktı. "Şuraya bakın. Her şey yeniden olması gerektiği gibi."

Kraliçe çocuklarına bakarken gözleri yaşlıydı. "Siz çok iyi bir şey yaptınız... Çok cesurca. Buna inanamıyorum."

"Evet, şimdi de siz anlatın." dedi Amalek merakla.

"Bizim hikâyemiz." diye anlatmaya başladı Kral. "Pek öyle yürekli bir hikâye değil... Hayır, biz şansımıza güvendik. Gerçi son derece korkutucuydu. Büyü yüzünden donmuş olmak... Karanlık bir uykuda olmak ve çevrende olup bitenlerin farkında olmamak gibiydi. Ve hiçbir şey yapamamak. Korkunçtu. Bela, bizi Gümüş Kuyu'ya attı."

"Gümüş Kuyu'ya mı?!" diye haykırdı Seph. "Sizi o yüzden bulamadık. İyi ama nasıl kurtuldunuz oradan?"

"Biz kuyuya atılırken az çok neler olduğunun farkındaydık. Az da olsa duyuyor, görüyor ve hissedebiliyorduk. Yani ne olduğunu anladık. Kuyuya önce ben atıldım sonra da Kraliçe. Ama ben düşerken..."

Kapı çalındı ve içeriye Yaşlı Howard girdi. Yaralı ayak bileğine ağırlık vermemek için Yol Gösterici Asa'sından yardım alıyordu. Bir anda herkes şaşkınlıkla ayağa fırladı. Yaşlı Howard orada durmuş, onlara gülümsüyordu. Daha önce saraya hiç gelmemişti ve aslında o güne kadar gitmeyi de hiç istememişti. Krallıktaki diğer

sakinlerin çoğu -insanlar, hayvanlar ve kuşlar- zaman zaman orada yemek yemişlerdi ama Yaşlı Howard birçok daveti geri çevirmişti.

Şimdi karşılarında dururken yüzüne derin bir üzüntünün yerleştiğini gördüler.

“Ben buraya özür dilemeye geldim.” dedi Yaşlı Howard. “Ben aptalın biriyim... Bencil, yaşlı bir aptal. Ama şimdi...” Utançla başını öne eğdi. “Ama şimdi tüm bunlardan dolayı pişmanım... Çok pişmanım. Çok kişinin canını yaktım. Yaptıklarımı telafi edebileceğimi ya da hepinize yaptıklarımın bedelini ödeyebileceğimi sanmıyorum...”

Duygularına mağlup olunca gözlerinden yaşlar boşaldı. Birdenbire yıkılmış bir adam gibi hissetti.

Amalek ve Seph yanına gidip pencerenin yanında bir sandalyeye oturmasına yardım ettiler. Yaptığı onca şeyden sonra şimdi onun için üzülüyorlardı.

“Ne oldu?” diye sordu Amalek.

“Bu asa.” dedi Yaşlı Howard asayı kaldırarak. “Üstünde bir şiir var... Ve bana yazılmış.”

Amalek asayı aldı ve şiiri yüksek sesle diğerlerine okudu.

Kral güldü. “Bu, Büyücü Elzafan’ın tipik bir örneği. Senin tam olarak neye ihtiyacın olduğunu bilmiş.”

“Yani, bu garip.” diye başladı Yaşlı Howard, Kral’a bakarak. “Onu buraya kadar hep elimde taşıdım ama o yazıyı görmedim! Yol boyunca hep elimdeydi! Onu daha önce okuyup özgür kalabilirdim.”

Kraliçe yanına geldi.

“Yemeğe otur.” diyerek sofraya davet etti. “Yıllardır seni yemeklere davet ediyoruz... Umarım bu defa kabul edersin.”

“Şey, tabii, Majesteleri.” diye cevap verdi Yaşlı Howard.

Ayağa kalktı ve gelip masaya oturdu.

“Sizin gibi iyi insanlarla aynı sofrada bulunmak bir onurdur. Peki ben bütün hatalarımı telafi etmek için ne yapabilirim?”

Kral, ak sakalını düşünceli düşünceli kaşdı.

“Hımmmm. Yapılması gereken işler var.” dedi. “Yani, benim için çalışabilirsin. İlk işin Spindley Kulesi'nde olabilir. Kuleyi onarmak için malzeme taşırsın. Zor olacak ama...”

“Umurumda değil.” dedi Yaşlı Howard, teklifi hemen benimseyerek. “Yaparım.”

“Güzel. Ve bana rapor vermen gerekecek...”

“Bu bir onurdur, Majesteleri.” dedi Yaşlı Howard. Gülümsedi ve saygıyla başını eğdi. “Her konuda sizin tavsiyelerinize uymaktan mutlu olurum. Çok teşekkür ederim.”

15. Bölüm

Marli

The first part of the book is devoted to a general introduction to the subject of the history of the world, and to a description of the various methods which have been employed by historians in the study of the past.

12. Roman

The second part of the book is devoted to a detailed account of the history of the Roman Empire, from its rise to its fall. This part of the book is divided into several chapters, each dealing with a different aspect of Roman history.

The third part of the book is devoted to a detailed account of the history of the Middle Ages, from the fall of the Roman Empire to the beginning of the Renaissance. This part of the book is divided into several chapters, each dealing with a different aspect of medieval history.

13. Middle

The fourth part of the book is devoted to a detailed account of the history of the modern world, from the beginning of the Renaissance to the present day. This part of the book is divided into several chapters, each dealing with a different aspect of modern history.

12. Bölüm

MARCI

Krallıkta gece oldu ve herkes, aramaya katılan tüm insanlar ve hayvanlar evlerine girmişlerdi. Sabah aramaya devam edebilmek için dinleniyorlardı.

Joog bir süre önce Muhafız Baykuşlarına aramaya biraz daha devam etmelerini emretti. Darsan Loperı'nın kaybolduğunu artık duymayan kalmamıştı ve Joog aramalarını Candara civarında yoğunlaşturmaları gerektiğine karar vermişti. Böylece bir yandan taşları ararken bir yandan da Darsan'a bakılabileceklerdi ve herhangi bir şekilde bir bağlantı olabilirdi. Hiç değilse Darsan'ın nereye gittiğine dair bir ipucu bulmayı umuyorlardı.

Karanlık gökyüzü kasabanın üstünde daireler çizerek sessizce süzülen baykuşlarla doluydu. Gece görme yetisi kuvvetli gözleriyle aşağıyı tarıyorlardı ve sıra dışı bir şey gördükleri zaman inip inceleyeceklerdi. Joog onları belli bölgelerde çalışmak üzere organize etmişti ve kuşkusuz bu bölgeler arasında Relbuort Köşkü de vardı. Oradan işlemeye başlayan plan yavaş yavaş dışarıya doğru yayılıyordu ve böylece arazinin her parçası aranmış olacaktı.

Aramaya başlayalı çok olmamıştı ki Marli bir şey gördü. Marli bir cüce baykuştı ve büyüklüğü bir serçe kadar ya var ya yoktu ama gözleri diğerlerinininki kadar keskindi ve kısa mesafe hızlanmalarda çok seri uçabiliyordu. Marli, ay ışığını yansıtan bir şeyi incelemek için aşağıya dalış yaptı. Bu, Candara'da patikanın üzerindeki

köprünün hemen berisinde, nehrin içinde büyüyen uzun otların arasında duran bir şeydi.

Marli aşağı süzüldü, kıyıya indi ve nehirden büyüyen uzun otların yaprakları arasına baktı. Bu, mavi boyalı küçük bir ahşap kutuydu. Ay ışığı metal menteşelerde parlak bir ışık noktası olarak yansıyordu.

Marli havada durdu sonra ayaklarıyla otları düzleştirdi. Uzandı ve gagasıyla kutuyu yavaşça dürttü. Muhtemelen önemli bir şey değildi ama yine de içinde ne olduğunu merak ediyordu. Kutu bir mücevher kutusuna benziyordu, belki de bir yüzük kutusuydu. Marli, kız arkadaşına evlilik teklifinde bulunmak üzere olan bir delikanlının bir yıl boyunca biriktirdiği parayla satın aldığı nişan yüzünü kazara kaybettiğini hayal etti.

Çok minik bir baykuş olduğundan kutuyu kıyıya nasıl taşıyabileceğini düşündü. Ama onu pençeleriyle kavramaya çalıştığında sivri tırnakları tahtaya giriverdi. Yükselirken kutunun hiçbir ağırlığı olmadığını fark ederek şaşırды, tüy gibi hafifti. Bu çok garipti. Marli, pençelerinin arasında taşıdığı kutuyla kıyıya uçtu.

Kutuyu çimenlere bıraktı, kapağındaki kancayı gagasını ustaca kullanarak kaldırdı ve kutuyu açtı. İçerisinde gördüğü şey karşısında şaşkınlıkla nefesini tuttu. Rengârenk parlayan ışığa bakınca yuvarlak sarı gözlerinin gözbebekleri küçüldü. Kutuda, ışığını geceleri gökyüzünde parlayan yıldızlardan çalmış ve şimdi çok daha parlak yansıtan üç taş duruyordu.

Üç taş: Mavi, mor ve kırmızı. Ancak bu renkler bir aradayken birçok farklı renk ve tonlarını ortaya çıkıyordu. Marli daha önce böyle bir şey görmemişti ve bu taşların çok özel olduğunu hemen anladı. Bir süre gözlerini taşlardan alamadı. Tüylü yüzü beyaz ve kahverengi beneklerle kaplıydı ama şimdi bir renk kaleydoskopu oldu.

“Candara Taşları!” diye düşündü heyecanla. “Candara Taşlarını buldum!”

Kutuyu çabucak kapattı, pençelerinin arasına aldı ve Joog’a haber vermek üzere gecenin içine doğru uçtu. Joog, sarayın bahçesindeki bir ağacın tepesindeydi. Marli’nin geldiğini gördü ve ona seslendi.

“Marli!”

Marli, Joog’un yanına kondu.

“Ne buldun?” diye sordu Joog.

“Bunu.” dedi Marli. Ayağını kaldırıp kutuyu dikkatle ve kıvanarak dala koydu.

“Bir kutu mu?” diye sordu Joog meraklı görünerek.

“Evet ama bu özel bir kutu.” Marli’nin sesi heyecanlıydı. “Birincisi... Hiç ağırlığı yok! Ve içine bakınca neden bu kadar özel olduğunu anlarsın.”

Joog, Marli’ye merakla baktı sonra onunkinden çok daha büyük olan pençeli ayağıyla kutuyu aldı. Marli haklıydı, hiç ağırlığı yoktu.

Marli heyecanını gizleyemedi ve döküldü: “İçinde Candara Taşları var!”

“Ne?” Joog şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Yani, ben öyle düşünüyorum.” diye ekledi Marli, Joog kutunun kancasını açarken. “Bir göz at.”

Joog kapağını açtı. Renkli ışık dışarı yayıldı ve iki kuş da dâhil, etrafındaki her şeyi kapladı.

Joog rahat bir nefes aldı.

“Evet.” dedi sakince. “Onlar.”

Taşları dikkatli bir şekilde incelemek için kutuyu oynatınca renkli ışık yüzünde titreşti ve gözlerinde yansıdı.

“Sadece Candara Taşları böyle parlar Marli.” dedi taşlara mıhlamış bakışlarıyla. “Bu inanılmaz ışık başka hiçbir taşta yoktur.

Aferin. Bu harika bir buluş. Bulduğun şey.. Bulup bulabileceğin en önemli şey! Peki ama neredelermiş?”

“Candara yakınlarında, şurada.” Ve o yönde başını salladı.

“Candara yakınlarında.” diye tekrarladı Joog. “Oraya nasıl gittiler acaba?”

Kafasını iki yana salladı, düşünceli görünüyordu.

“Ama tam olarak nerede?” diye sordu.

“Nehirde.” diye cevap verdi Marli. “Uzun otlara takılmış.”

“Onları saraya götüreceğiz.” dedi Joog. “Kral ve Kraliçe çok sevinecekler. Hadi.”

Havalanıp Yuvarlak Salon’a doğru uçtular.

Joog ve Marli’nin konuştukları ağacın altındaki çalılar hışırdadı. Feeni’nin kafası görüldü. Etrafına iyice bakındı sonra zıplayarak cam mantara doğru yola düzüldü.

Jamaar iki gün önce Silvermay Ormanı’nda yığılıp kaldığında neredeyse ölüyordu. Üç ayak üzerinde onca koşuşturmaya kan kaybı da eklenince çok yorulmuş, hâlsiz düşmüştü. Gecenin geri kalanında kendini bilmeden yattı ve nihayet şuuru açıldığında ertesi gün olmuştu. Şimdi ateşler içindeyken tir tir titriyordu. Yarası enfeksiyon kapmıştı ve hayatta kalma olasılığı yok gibi görünüyordu. Biraz ısırgan otu yaprağına ihtiyacı vardı ama kıpırdayamayacak kadar bitkindi.

Zaman zaman gözlerini açıyor ve etrafındaki ağaçları görüyordu ama zihni öyle bulanıktı ki nerede olduğunu kestiremiyordu.

Günün geri kalanında ve ertesi gece boyunca ateşler içinde yandı ve sürekli hızlı hızlı soludu. Kısa aralıklarla uyandığı huzursuz

bir uyku uyudu. Ancak, güneş üzerine ikinci kez doğduğunda yarası iyileşiyordu ve enfeksiyon geçmişti. Daha iyi hissetmeye başladı. Gün boyunca çimenlerin üstünde yatıp gücünü toplamaya çalıştı. Gece oldu ve Jamaar uykuya daldı.

Uyandığında vakit gece yarısını geçmişti ve Moone Krallığı'na gitmek üzere yolculuğuna devam edecek kadar güçlendiğini hissediyordu. Gökyüzü, kristal gibi parlak dağınık yıldızlarıyla, kapkara bir kubbeydi üstünde. Oradan oraya hareket eden birkaç bulut ara sıra ayı gizliyordu ama ay tekrar ortaya çıkınca Jamaar gayet iyi görebiliyordu. Gece ılıktı ve o da kendini çok daha iyi hissediyordu.

Şimdi kurt gibi acıkmıştı ve Candara'ya geri dönmeye karar verdi. Biraz yiyecek çalabileceği uygun bir yer biliyordu. Karanlıktı ama Jamaar yolunu çok iyi tanıyordu, hem üç ayak üstünde yürümeye ve koşmaya da alışmıştı.

Biraz sonra Candara'daki birkaç dükkânın arkasında çöpleri karıştırarak dişe dokunur bir şeyler arıyordu. Çöp varillerini ve kutuları eşelerken çıkardığı sesler ıssız sokaklarda yankılandı. Herkes uyuyordu.

Karnını tıka basa doyurunca bir şey onu dürttü. Kara Büyücü Bela'yı son bir kez ziyaret etmek istedi. Büyücüyü hâlâ efendisi olarak görüyor ve bu onu geri çekiyordu. Bu çekime kapıldı ve nihayet cam mantarın doğusundaki ağaçların oraya geldi.

Çalıların arasından sessizce ilerleyip battaniyelerin altında kıvrılmış olan Bela'yı görebildiği bir yere gelince durdu. Ay göründü ve gümüş bir ışık parlaklığıyla cam mantarda yansıdı.

Birden pençesinin altında bir şeyin oynadığını hissetti ve şaşkınlıkla sıçradı. Dehşete kapılmış bir hâlde, hayretle yere baktı. Bu, onun bacağıydı, kopmuş bacağı! Jamaar kaçmak için çalılarının içinde geri geri gitti ama bacak peşinden geldi. Bir kuklacı tarafından kontrol ediliyormuş gibi hop hop hopluyordu. Ay ışığı bacağına

yansdı ve Jamaar hayretler içinde nefesini tuttu. Bacağı artık tüylü değil, pürüzsüz ve siyahtı.

Bacak yine ona doğru zıplayınca Jamaar korkudan yere çöktü. Ansızın bacak havada şaklayarak ona doğru hızlandı. Jamaar bir tık sesi duydu ve soğuk bir şeyin yarasına dokunduğunu hissetti. Yere baktı. Bacak kendi kendini yerine takmıştı. Şimdi Jamaar onun siyah metalden yapılmış olduğunu görebiliyordu.

Jamaar ağırlığını o bacağına verdi. Sağlamdı. Sonra bacağını kaldırıp oynattı, metal patisini aşağı yukarı hareket ettirdi sonra döndürdü. Normal bir bacak gibiydi. Ay ışığı parlak, simsiyah yüzeyinde parıladı. Jamaar kendini iyi hissetti. Tekrar dört bacağı olduğu için sevinçliydi.

İçine muazzam bir güç hissi yayıldı. Her şeyi başarabilirmiş gibi hissediyordu ve bu his ona yabancı değildi: Kara Büyücü Bela için çalışmaya başlarken de aynı şeyi hissetmişti. Ama şimdi his daha güçlü, çok daha güçlüydü. Buna bağlı olarak, dayanılmaz bir dürtüyle efendisine tekrar hizmet etmeye çekiliyordu. Jamaar, canıyla kanıyla onun için savaşabileceğini hissediyordu.

Ansızın tüm vücudu müthiş bir acıyla gerildi, sanki patlamak üzereydi. Acıyla gözlerini sımsıkı sıktı. Acı dindi ve Jamaar gözlerini açtığı anda eskiden olduğu gibi yine bir kas yığını hâline gelmiş olduğunu gördü. Boyu bir kat daha uzamış, göğsü ve sırtı genişlemişti. Alt çenesi tekrar güçlenmiş, bacakları kasla dolgunlaşmıştı.

İleri doğru yürüdü ve çalının arasından baktı. Ayaklarının yanında yine bir şey oynadı. Yere bakınca siyah bir pusula buldu. Pusula tıkırtıyla açıldı ve içinden sırtında bir çift kanatla, iki kuyruklu bir akrep çıkıverdi. Durdu ve etrafına şöyle bir göz gezdirdi. Ay ışığı kemikli sert vücudunda parladı. Birkaç saniye sonra cam mantara doğru döndü ve yerde hızla ilerlemeye başladı. Jamaar, akrebin arkasından baktı.

Cam mantara doğru yolu yarılınca bir şey duymuş gibi birden durdu. İri kışkacıyla yere vurdu. Hemen yanı başında toprak hareket etti ve altından başka bir akrep görüldü. İkinci akrep zircirdeki siyah pusulayı çıkarıp yere bıraktı. Sonra iki akrep birlikte mantara doğru koşular.

Cama ulaşınca içeri geçtiler sonra hemen geri döndüler. Gece nin sessizliğinde Jamaar camı tıkırdattıklarını ve gıcırdattıklarını duydu.

Jamaar, büyücüyü uyandırsam mı diye düşündü ama bekleyip ne olacağını görmeye karar verdi. Çimenlere kral gibi uzandı. Yorgun göz kapakları kapandı ve anında uykuya daldı.

Jamaar seslere uyandı ve gözlerini açtı. Şafak vakti yaklaşırken gökyüzü aydınlanıyordu artık. Kafası patilerinin üstündeydi. Hâlâ iş görüp görmediğini kontrol etmek için metal bacağını oynattı. Sonra görünmemek için çok yavaş hareket ederek başını kaldırdı ve bir çalının yaprakları arasından cam mantara doğru baktı. Kara Büyücü Bela'yı ve kapüşonlu birinin sırtını görebiliyordu. Hararetli hararetli konuşuyorlardı.

Mantarın diğer ucunda, Bela'nın arkasında ve kapüşonlu silüetin görüş alanı dışında, iki akrep kışkacılarıyla camı oymakla meşguldü. Birbirlerinden yaklaşık iki adım ayırdılar ve camı yukarıya doğru birkaç parmak kadar oymuşlardı. Çok hızlı çalışmalarına rağmen, yavaş ilerliyorlardı.

"Taşlar şimdi nerede?" diye sordu Bela. Cam duvarın ardından kukuletalıya sert bakıyordu.

"Bilmiyorum." diye cevap verdi. "Onları köpek aldı."

“Hangi köpek?”

“Bir köpek... Bir köpek işte. Bir kutunun içindeydiler ve köpek onları çaldı.”

Jamaar, kapüşonlunun söylediklerini hemen hemen duyabiliyordu. Dikkatlice öne çıkarak ama saklı kalmaya da özen göstererek kulaklarını dört açtı. Onunla ilgili konuşuyorlardı ve çaldığı kutunun içinde Candara Taşları olduğunu öğrendi!

Derken, gölgenin tepesinde kocaman bir taşı olan bir asa tuttuğunu fark etti. Bu, bir büyücüdür.

“Bir itin onları almasına izin mi verdin?!” diye tısladı Bela öfkeyle. “Taşları bir köpek mi çaldı? Pekâlâ, köpeği bulmamız gerek. Onu bulmayı denedin mi?”

“Denedim, evet, tabii. Elbette denedim.”

“Nasıl bir köpekti bu?” diye sordu büyücü.

“Siyah.” diye yanıt verdi kapüşonlu. “Bir bacağı yoktu...”

“Jamaar!” diye haykırdı büyücü. “Bu, benim köpeğim Jamaar! Ama taşları neden çalsın ki... Anlamıyorum...”

“O, kötü bir köpek.” dedi siluet. Şimdi daha yüksek sesle konuşuyordu. Jamaar, sesi tanıdığını düşündü ve kafasını biraz daha uzattı. “O, iyi bir köpek değil. Güvenilir değil. Benden ikinci kez bir şey çalıyor... O çaldı benim...” Birden sustu.

“Evet... Neyini çaldı?” diye sordu Bela.

Jamaar aniden çalıkların arasından çıktı. Kapüşonlu gölge hızlıca döndü ve onu gördü.

Göz göze geldiler.

“Jamaar?” diye seslendi Harraine, şaşırmış gibiydi. Yüzü ve elleri bir hayaletinkiler gibi bembeyazdı ve Jamaar’ın içine işleyen bakışlarından kötülük akıyordu. “Sensin, değil mi? İrileşmişsin... Ve bacağın. Ne oldu sana?”

“Benim ya!” diye hırladı Jamaar.

Kadın şaşırılmış görünüyordu ama devam etti.

“Jamaar, akıllı köpek.” dedi sahte bir içtenlikle. “Gel buraya, konuşabiliriz.”

“Efendime taşları anlatmak istiyorum...” dedi Jamaar.

Jamaar arkasından duyduğu bir sesle irkildi ve kafasını çevirip baktı. Karanlığın içinden Horrik’in iri gövdesi hayal meyal belirdi. Çevik hareketlerle ona doğru sallanırken ağzından salyası damlıyordu. Jamaar yüzünü ona döndüğü sırada Horrik, mağara gibi ağzını onu bir lokmada yutmak ister gibi açmış bir hâlde saldırdı. Jamaar’ın kaçacak fırsatı olmadı, siyah metal bacağı Horrik’in ağzındaydı. Dişleri metale sürtününce Horrik acıyla bağırdı. Jamaar hiç acı hissetmiyordu ve bacağı kolayca kayarak ejderin ağzından kurtuldu. Horrik koca kafasıyla bir hamle daha yaptı ama şimdi daha temkinliydi. Jamaar hâlâ korkuyordu ve geri çekildi. Bacağını öne doğru uzatarak savunmaya geçti.

Harraine birden asasını havada salladı. Asanın tepesindeki iri yeşim taşından yeşil bir ışık parladı ve bir havai fişek gibi çatırdayarak yere yeşil kırağı saçtı.

Jamaar korkuyla yere sindi, Horrik saldırısını yarıda bıraktı.

“Ne oluyor?” diye sordu Harraine. Sesi sert ve haşindi.

Cam mantardan dışarıya bakan Bela, “Horrik!” diye haykırdı.

Derken, çalılıkların arasında bir hışırtı daha oldu ve pençeli ayakları üstündeki devasa gövdesini sürüye sürüye Gratch göründü.

“Aramıza katılan biri daha.” dedi Harraine şaşkınlıkla.

Bir süre hepsi neler olduğunu anlamaya çalıştılar.

Gratch, Harraine’e dönerek, “Hizmetinizdeyim.” dedi. Sesi, sanki bir mağaranın derinliklerinden geliyormuşçasına boğuk boğuktu. Başını hafifçe eğip selam verdi. “Size hizmet etmeye hazırım.”

Dilini çıkarıp tekrar soktu. Harraine, Gratch’e dik dik baktı, Kabul edip etmemeyi düşünürken gözlerini kısıtı. Sonra gülümsedi.

“İyi bir seçim.” dedi. “Şimdiye kadar yaptığın en iyi seçim.”

Mantarın öteki ucunda iki akrep hâlâ duvarı oymakla meşguldü. Bela arkasına dönüp onlara göz attı ve bu anında etkisini gösterdi: Bacaklarını gözle görülemeyecek kadar hızlı oynatarak zaten şaşırtıcı bir hızla çalışmalarına rağmen, nasıl olduysa daha da hızlandılar. Akrepleri başka hiç kimse görmemişti.

Sonra Horrik konuştu. Ağzından zehirli salya damlıyordu, sesi boğuk ve kısıktı.

“Ben de hizmet edeceğim ama önce Jamaar’ı öldürmem gerekiyor. Beni öldürmeye çalıştı... Ve biz çok açız.”

Jamaar dehşete kapılmış görünüyordu ve korkusundan yerin dibine girecekmiş gibi sindi ama sonra siyah metal bacağının yaptıklarını hatırladı. Horrik’in üstüne atladı ve ona yeni bacağıyla vurdu. Bacak, Horrik’in böğrüne denk geldi ve koca ejder acıyla haykırdı.

Harraine kahkaha attı.

“Hakkından gelebilecek birine rastlamışa benziyorsun.” dedi.

Horrik, Jamaar’a nefretle bakıp hırladı. Kafasını geri çekti sonra hızla öne doğru sallayıp ona tükürdü. Jamaar kenara sıçradı ve öldürücü salya küçük bir çalıya isabet ederek cızırtıyla birlikte duman çıkardı.

“Durun!” diye tısladı Bela cam mantarın içinden. “Biz birlikte çalışıyoruz!” Sesi, kendini herkese dinletecek kadar etkileyiciydi. “Birlikte çalışıyoruz. Hepimiz. Duyuyor musunuz?” Horrik’e düşmanca bir bakış attı. “Hepimiz. Bazı soruların cevabına ihtiyacım var, özellikle de senden.”

Jamaar’a döndü, bir onaylama hareketiyle başını salladı. “Bu bacak seni gerçekten bizden biri yapıyor. Bundan böyle kendi kafana göre plan yapıp hareket edemeyeceğini anlamışsındır. Bana hizmet etmek zorundasın.” Sonra Harraine’e döndü ve yine sesinde karşı konulmaz bir otoriteyle konuştu. “Hepimiz birlikte çalışmalıyız.”

“Doğru.” dedi Harraine. “Birlikte güçlüyüz... Bundan hepimiz kazançlı çıkacağız.”

Gerginlik hafifledi ve Jamaar’la iki Komodo ejderi Harraine’e doğru adım attılar. Horrik, Jamaar’a öfkeyle baktı ve Jamaar ‘artık bana dokunamazsın’ der gibi yavaşça kafasını salladı. Sonra metal bacağına kaldırıp havada tehditkâr bir hareketle salladı ve Harraine’in arkasına saklandı.

“Birlikte çalışacağız...” diye devam etti Harraine, sesinden kötülük akıyordu. Dönüp Bela’ya dik dik baktı. “Ama... Hepiniz benim emrimde olacaksınız.”

Prens ve Prenses sarayın kapısını kapatıp çiy kaplı çimenlerin arasından tek boynuzlu atlara doğru yöneldiler. Gün ağarırken sona ermek üzere olan geceye baskı yapıyordu. Sabah yıldızı aydınlanan gökyüzünde yitiyordu. Birkaç kuş cıvıdamaya başlamıştı.

Amalek, Kara Büyücü Bela’ya götürmek için biraz yiyecek hazırlamıştı. Çocuklar bunu her sabah yapmaya başlamıştı ve tek boynuzluların sırtında Saray Yolu’ndan cam mantara kadar gidip gelmekten keyif alıyorlardı. Seph’i Amalek uyandırmıştı. Seph genelde bu saatlerde hep yatakta olduğu için biraz ısrar etmesi gerekmişti. şimdi kalkmış ve uyku mahmurluğunu üzerinden atmıştı. Yepyeni bir sabahın manzaralarının ve seslerinin tadını çıkarıyordu.

Aram ve Halo çocukların geldiğini görünce onlara doğru yürümeye başladılar. Tek boynuzlu atlar güçlü bedenlerini zarifçe hareket ettirerek arkalarındaki ağaçların karanlığına karşı durdular. Halo kafasını salladı ve yelesinden uçuşan gümüş kıvılcımlar taptaze sabahın alacakaranlığında parıldıadı.

Çocuklar, atları sevinçle karşılayıp güçlü yanlarına hafifçe vurarak sevdiler. Seph, parmaklarını Halo'nun sarmal boynuzunda dolaştırdı. Sonra Aram'ın sırtına bindi, Amalek de Halo'nun arkasına atladı.

“Cam mantara mı?” diye sordu Aram.

“Evet.” diye cevap verdi Seph. Sonra kız kardeşine dönerek, “Ona yiyecek aldın mı Ammey?” diye sordu.

“Evet.” diye başını salladı Amalek ve eliyle torbasına vurdu. “Burada.”

“Umarım Büyücü Elzafan yakında gelir.” dedi Seph. “Gelir de Kara Büyücü Bela'nın icabına bakar.”

“Bu iyi olurdu.” diye karşılık verdi Amalek. “Orada hapis olmasına rağmen beni hâlâ ürpertiyor.”

“Biliyorum.” dedi Seph. “Ama en azından hapis. Bir süre orada kalması gerekecek.”

Aram ve Halo Saray Yolu'ndan aşağıya doğru yürümeye başladılar. Amalek uzanıp Halo'nun gümüş yelesini okşadı, ipek gibi pürüzsüzdü.

“Halo?”

“Efendim?” dedi Halo tiz ve tatlı sesiyle.

“Krallığın yardımı ihtiyacı olduğunda nasıl canlandığınızı biliyor musunuz?” diye söze başladı Amalek. “Yani, şimdi tehlike geçtiğine göre...” Sustu. Soracağı şeyi sormakta zorlanıyor ve alacağı cevaptan korkuyordu. “Yine heykel mi olacaksınız?”

“Tabii ki.” diye yanıt verdi Halo sevecenlikle. “Ama sen bunları düşünme şimdi. Bugünün keyfini çıkarmaya bak.”

Sarayın bahçe kapılarından çıkar çıkmaz atlar hızlandı ve tırs koşmaya başladı.

Bela, Harraine'in sözlerine tepki vermemiş, ona camdan düşmanca bakmakla yetinmişti. Harraine, Horrik ve Gratch'e dönmüş onlara emrinde çalışıp çalışmayacaklarını sormuştu. Komodo ejderleri kabul etmişlerdi.

Bela, arada bir gizlice arkasına dönüp akreplere göz atıyordu. Akrepler, camda oydukları karenin üç kenarını tamamlamış ve yatay kenarın ortasında buluşmuşlardı.

Kanatlarının bir vızıltısıyla alçaldılar ve yere bitişik olan son kenarı oymaya koyuldular.

Harraine uzanıp buz gibi soğuk eliyle Jamaar'ın kafasını okşadı. Sesi yumuşak ve tatlıydı.

"Taşlar nerede?"

"Bilmiyorum." diye yanıt verdi Jamaar.

"Kutuyu sen aldın." dedi kadın, sert ama sakın bir sesle. "O yüzden tek soru şu, kutu şimdi nerede?"

"Onu düşürdüm." dedi Jamaar.

"Ne?!" Şok olmuş gibiydi. "Taşları düşürdün mü? Kıymetli taşları?"

"Kutunun içinde ne olduğunu bilemezdim, öyle değil mi?" diye açıkladı Jamaar. "Bilmiyordum. Kutuyu nehirden yüzerken kaybettim. Ağzımdaydı sonra düştü."

"Yani, sana inanacak olursak." dedi Harraine alay ederek. "Taşlar kayboldu... Bir nehirden bir yerlerde. Bu yüzden onları bulmak imkânsız. Çok uygun." Sonra sesi sertleşti, Jamaar'ın kulağını tuttuğu gibi yukarı çekti. "Şimdi... Bana doğruyu söyle. Onları nereye sakladın?"

“O, doğruyu söylüyor.” dedi Bela kesin bir dille.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Harraine dönüp onun yüzüne bakarak.

“Bacak.” diye cevap verdi Bela. “O bacak sayesinde bana hizmet etmeye mecbur.”

Harraine başını salladı ve Jamaar’ın kulağını bıraktı.

“Peki.” dedi. “Ama artık bana hizmet edecek. O hâlde söyledikleri, nehirle ilgili... Taşların kayıp olduğu anlamına geliyor.”

Bela, cama doğru bir adım attı.

“Ve onları nehirde aramak samanlıkta iğne aramak gibi bir şey.”

Bir ses susmasına sebep oldu. Feeni ağaçların arasından zıplayıp yanlarına doğru gelirken hepsi ona doğru döndüler.

“Taşlar onlarda.” dedi Feeni. “Taşlar sarayda.”

“Bunu nereden biliyorsun... Ve ayrıca sen de kimsin?” diye sordu Harraine.

“Bana çalışıyor.” dedi Bela.

Feeni öne zıplayıp cam mantara doğru yaklaşarak, “Emrettiğiniz gibi dinledim efendim.” dedi. Arka bacaklarının üstüne oturup büyücünün huzurunda yerlere kadar eğildi. “Duyacağımı da duydum. Bir baykuş onları nehirde bulup başka bir baykuşa getirdi... Bir kar baykuşuna... Yani, taşlar onlarda.”

“Başka bir şey?” diye sordu Bela sonra alay ederek, “Başka iyi haberler?”

“Arıyorlar efendim.” diye devam etti Feeni. “Kral ve Kraliçe’yi arıyorlar.”

“Buldular mı peki?”

“Hayır.”

“En azından bu iyi bir haber.” diye dudak büktü Bela. “Ve bulamayacaklar da. Bunun dışında... Her şey büyük bir felaket.” Şimdi sesi kontrollü bir öfkeyle titriyordu. “Taşlar onlarda... Büyüm

bozuldu...” Öfkesinden cam duvarı tekmeledi. “Ama... Ama... Şimdi bile her şeyi kaybetmiş değiliz.”

“Yakında buradan çıkacağım.” diye devam etti. Şimdi sesi tamamen sakinleşmişti. “Ve artık hep birlikte olduğumuza göre bu krallığı yeniden ele geçirebiliriz. Buraya bayılıyorum.” Etrafına bakındı. “Yine de tüm bu olanlardan sonra şimdi onlar daha güçlüler. Bu çok kuvvetli bir büyü gerektirecek ve...”

“Daha şimdiden unutuyorsun.” diye sözünü böldü HARRAINE sinirli bir şekilde. “Artık ne yapılacağına ben karar veriyorum... Zaten sen de orada, o hapishane'deyken hiç kimseye bir faydan olmaz...”

HARRAINE sustu. Bela ona yiyecekmiş gibi baktı. Sözleri aralarındaki soğuk havada asılı kalmış gibiydi.

“Ama evet, birlikte çalışıyoruz...” diye devam etti. “Kurtulabilirsen, o zaman evet, bana katılabilirsin. Ama amir benim... Ben alacağım bu krallığı...”

Tam bu sırada akrepler cam kareyi tamamladılar ve cam dışarıya doğru çiçeklerin üstüne düştü. Bela hızla dönüp yere yattı, kare boşluktan önce esasını soktu sonra kıvrılarak dışarı kayıverdi. Kurtulmuştu!

Bela'nın camın içinden çıkıp cam mantarın öteki ucunda elinde asasıyla durduğunu gören HARRAINE'in gözlerinden öfke fışkırdı.

Bela, etrafına grinin kasvet verici tonları yayılırken birkaç çiçeğin üstüne basıp ezdi. Havayı aşırı bir soğuk sardı. Nefesi bulutlar hâlinde tıslıyordu. HARRAINE pür dikkat onu seyretmekteydi.

Akrepler mantarın sapının etrafından uçup pusulalarına geri girdiler. Bela, çalılıklara doğru uçan akrebi uzun adımlarla takip etti. Akrep pusulasına girdi ve pusulanın kapağı kapandı. Bela, pusulayı aldığı gibi zincirini boynuna geçirdi. Diğer akrep de pusulasındaki yerini almıştı ve büyücü onu da boynuna astı. İki pusula birbirine çarparak şıkırdadı.

Harraine elini uzattı. Solgun alnında, iki kaşının arasında derin bir çizgi belirdi. “Ya benimki?” diye sordu sabırsızlıkla.

Bela, esasını yere sertçe vurarak işlevini yerine getirip getirmedigini kontrol etti. İri lal taşı kıpkırmızı parlıtısıyla etrafı aydınlattı.

“Öğrenmen gerek...” diye tısladı Bela kadına. “Burada gerçekten amir kim.”

Gözleri, dövüşmek üzere olan iki vahşi hayvan gibi birbirlerine dikilmişti. Komodo ejderleri, Feeni ve Jamaar, hepsi geri çekildi.

“Sana söyledim...” diye başladı Harraine.

Bela ona doğru bir adım atıp düşmanca öne doğru eğildi. Harraine esasını kaldırdı, yeşim taşından yeşil bir ışık parladı. Bela, ışığın gözünü almasıyla geri geri sendeledi. Harraine esasını yeniden sallayarak saldırmak için ilerledi ve asadan yayılan kuvvetli ışıkla başı dönen büyücü yere düştü.

Asasını kaldırdı ama Harraine çok hızlıydı. Bela, yeni bir yeşil ışıkla ıslak çimenlerde kaydı.

Hemen ayağa kalktı. Harraine yine ona doğru adım attı ama bu kez büyücü çok daha atik davranarak esasını havaya kaldırıp ona doğrulttu. Lal taşından çıkan Harraine’e yayılan kırmızı ışık daha parlaktı. Kadın ışığın etkisiyle yere yuvarlandı ve acıyla inledi.

Bela, esasını tekrar doğrulttu ve şimşek gibi bir ışık daha çaktı. Harraine bir kez daha çılglık attı, ayağa kalkamıyordu ve pes ettiğini bildirmek için elini kaldırdı.

“Dur, dur!” diye bağırdı.

Büyücü, öfkeli bir küçümsemeyle bakarak ona doğru yürüdü. Asasını yine ona doğru doğrultarak kafaları birbirlerine degecek kadar yakın olana kadar iyice eğildi.

“Asla...” diye tısladı yavaşça, esasını tehdit eder gibi sallayarak. “Asla... Beni bir daha asla sınama. Anladın mı?”

Harraine, büyücünün altında sindi.

“Pekâlâ.” dedi büyücü. Sesi uğursuz ve son derece sakindi.
“Sanırım amir kimmiş anladık. Öyle değil mi?”

Harraine ona baktı ama hiç cevap vermedi.

“Öyle değil mi?” diye üsteledi büyücü.

“Evet.” diye yaltaklandı Harraine surat asarak.

“Artık benim için çalışıyor musun?”

Harraine bir baş hareketiyle gönülsüzce evet derken suratı öfkeden kaskatıydı.

“Güzeel.” diyerek küçümsemeyle güldü büyücü.

Doğruldu ve diğerlerine baktı.

“Burada benim yönetici olduğumu hepiniz anladınız mı?” diye sordu.

Hepsi başlarıyla onayladılar ve kabul ettiklerini bildiren sesler çıkardılar. Bela, dikkatini Horrik’e verdi.

“Sende neden iki pusula var?” diye sordu ona.

“Onları buldum efendim.” diye homurtuyla yanıtladı ejder.

Bela, Horrik’e doğru adım attı, pusulalardan birinin zincirini kavradı ve kafasının üstünden çekerek pullu boynundan çıkardı. Elinde evirdi çevirdi, yakından inceledi. Kendi armasını gördü ama en üstte hilal işareti yerine bir Komodo ejderi görünce şok oldu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Taşlar Krallığı’na yolculuk yapmadan önce pusulalarından biri çalınmıştı. Bu, o pusulaydı. Armayı değiştirmeye sadece bir büyücünün ya da bir cadının gücü yeterdi ve bunun tek nedeni pusulayı değiştirmek ve onu kendi pusulaları yapmak olurdu. Birisi bu değiştirme işine başlamıştı.

Büyücü başını kaldırdı ve şimdi tekrar ayağa dikilmiş olan Harraine’e suçlayıcı bakışlarla baktı. Sonra gözlerini yeniden pusulaya çevirdi. Dikkatle baktı ve bakarken Komodo ejderi değişip yine hilal oluverdi. Ardından pusulayı Harraine attı. Kadın onu yakaladı.

“Tak.” diye emretti Bela.

Harraine söyleneni yaptı. Konumundan edilmişti ve bu durumdan hoşlanmıyordu. Büyücü, hâlâ Horrik'in boynunda asılı duran diğer pusulayı da kontrol etti. Armasına göz gezdirdi ve kendi armasını olduğunu gördü. Sonra kendi boynundaki iki pusuladan birini çıkarıp Gratch'in koca kafasından geçirdi.

"Güzel." dedi diğerlerine bakarak. "Artık hepimiz birlikteyiz."

"Ben ne olacağım peki efendim?" diye sordu Jamaar.

"Senin bir pusulaya ihtiyacın yok, köpek." dedi büyü. "Çünkü sende o metal bacak var."

Feeni hoplayarak öne çıktı.

"Peki ya ben?" dedi. "Ben de bir pusula istiyorum."

"Hayır." dedi Bela kesin bir dille. "Senin boynunda bir parça altın var..."

"O artık demir gibi paslandı efendim."

"Tabii ya." diye tısladı Bela sinirli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Ama sende bu taştan da bir parça var." Asasının tepeliğindeki kıpkırmızı iri lal taşıyı gösterdi. "Bu taş kesilirken o da buradan alındı."

"Ama..." Feeni şaşkın şaşkın baktı. "Ben onu buldum... O, benim."

"Hayır, benim." diyerek kestirip attı büyü. "Benden sana bir avans... O yüzden şükret! O, seni bizden biri yapıyor."

Bir süre önce asası için lal taşı kesildiğinde Bela, yedi çift kuzgunu özel bir görevi tamamlamaları için yolculuklara göndermişti. Her çifte lalden bir parça, büyük taştan yontulmuş küçük bir taş verdi. Kuzgunlara taşları farklı krallıklara atmalarını emretti. Taşları kim bulursa onlardan etkileneceğini biliyordu. Zihinleri ve kalpleri onun kötülüğüyle kirlenecekti.

Ele geçireceği krallıklar için yaptığı araştırmada krallıklarda zaten suç ortakları olacaktı. Onunla ilk temas kuran Feeni olmuştu. Hanidir ona iyi hizmet etmişti.

Bela, çevresine bakındı. Artık hava aydınlanmıştı. Güneşin ilk sabah ışınları cam mantarın üstüne vuruyordu. Büyücü aniden panikle başını yana çevirdi. Yumuşak topraktaki toynak sesleri Rüzgârlı Tarla'ya doğru bakmalarına sebep oldu.

“Çabuk!” dedi Bela.

Gratch'in yanına gitti ve ejderin sırtına çıktı.

“Efendim.” diye homurdandı Gratch. “Bu bir onurdur.”

“Ben de gelmek istiyorum!” dedi Feeni.

“Hay hay.” diye karşılık verdi Bela. Eğildi ve Feeni'yi kulaklarından tutarak Gratch'in sırtına çıkardı. Feeni acıyla ciyakladı.

“Harraine, sen de Horrik'in sırtına atla.” diye emretti büyücü.

Horrik, ön bacağını büktü ve Harraine sırtına tırmandı.

“Jamaar, sen de. Horrik'in sırtına. Acele et!”

Jamaar sırtına doğru atlarken Horrik içten içe ona öfkesinden köpürüyordu. Yana doğru kaydı ve Jamaar yere düşerek yuvarlandı.

Bela dönüp arkasına baktı, tek boynuzlu atların ağaçların arasından tırs tırs geldiğini gördü.

Asasıyla Gratch'in ensesine vurdu ve “Gidelim!” diye buyurdu.

İki Komodo ejderi çok hızlı koşuculardı ve ağaçların arasından güneye doğru hızlandılar. Jamaar da peşlerinden koşuyordu. Çalılırların arasına daldılar, onları dümdüz edip geçtiler.

O sırada Aram ve Halo ağaçların arasından çıkıp cam mantara doğru ilerlediler.

“Kaçıyor!” diye haykırdı Amalek işaret ederek. “Bakın! Bir Komodo ejderinin sırtında!”

“İyi de nasıl çıktı ki?” diye geveledi Seph.

“Bunun bir önemi yok.” diye bağırdı Amalek. “Peşlerine düşelim!”

Aram ve Halo arkalarına takıldılar. Cam mantarın içinden koşarak öteki taraftan çıktılar ve ağaçlara koştular. Arayı kapatmaya

başlamışlardı bile. Çocuklar atların sırtına yatar gibi öne doğru eğilmiş, dalgalanan yelesine sımsıkı tutunmuşlardı.

Komodo ejderleri birden durup tek boynuzlu atlara döndüler. Jamaar da yanlarında durmuş, dış biliyordu. Bela tek eliyle esasını havada salladı. Kırmızı bir ışık patlaması parladı ve bir ağaca isabet etti. Ağaç, bir kibrit çöpü gibi dibine yakın bir yerden kırıldı ve büyük bir gürültüyle Aram'ın önüne düştü. Aram zamanında duramadı ve yana savruldu. Seph sırtından uçarak eğrelti otlarının arasına düştü.

Halo, Aram'a çarpmamak için yoldan saptı ve sarmal boynuzu ağacın gövdesine saplanıp sıkıştı. Amalek de kardeşine yakın bir yeri boyladı.

Şimdi Harraine esasını doğrulttu ve bu defa Aram'a doğru yeşil ışık çaktı. Aram, sarmal boynuzundan çıkan ışıkla kendini savundu. Bela, altın tek boynuzluya doğru göz kamaştırıcı yeni bir kırmızı ışık patlaması gönderdi. Aram yine kendini savundu sonra büyücüye bir patlama gönderdi. Bela, ışığın asıl gücünden korunmak için yana doğru eğildi.

İşık, etrafında ateş püskürürken, "Aaaah!" diye bağırdı ve ardından Aram'a öfkeyle baktı.

Çocuklar tam ayaklanmışlardı ki Jamaar saldırdı. Dev gibi köpek, eğrelti otlarının arasına atlarken ağızından salyalar akıtıyordu. Çocuklara tehditkâr bir şekilde bakıp hırladı. Seph ona doğru adım attı. Eline büyük bir sopa aldı ve Jamaar'a doğru doğrultarak iki eliyle önünde tuttu.

"Koş Ammey!" diye bağırdı Seph. "Koş!"

Amalek, Halo'ya doğru koştu.

Jamaar, Seph'e doğru atıldı ve sopayı sanki bir kibrit çöpüymüş gibi dişlerinin arasında ezdi. Sonra Seph'in elinde kalan sopaya doğru metal bacağına savurdu. Sopa, Seph'in elinden düştü ve fırl

fırıl dönerek fırladı. Seph, geri adım attı, yüzü hâlâ Jamaar'a dönüktü, panikten ayakları kayarak tökezledi. Jamaar, üstüne atlamaya hazırды, yerinde duramıyordu.

“Köpek!” diye bağırdı Bela. “Bırak onları! Takip et!”

Jamaar açlıkla vahşileşmiş, kontrolden çıkmıştı. Efendisinin emrine aldırmadı.

Bela, Harraine'e dönerek bağırdı. Sözleri telaşlı ve ısrarcıydı.

“Gideceğiz... Şu anda güç burada çok etkili. Bu çok riskli. Krallıktan çıkmanın en kestirme yol güneye gitmek. Sonra batıya, Gugeol'a gideceğiz.”

“Ben Agulta'ya gitmek istiyorum.” diye itiraz etti Harraine.

“Kararları ben veririm.” diye tısladı büyücü.

“Ama...”

“Hayır!”

Bela ona öyle keskin baktı ki kadın başka bir şey söyleyemedi.

“Gugeol'a gidiyoruz.” diye hırladı Bela.

Bu arada, Jamaar yabani bir vahşilikle Seph'in üstüne atladı. Seph eline başka bir sopa aldı ama sırtüstü düştü ve Jamaar üstüne çıkararak ön patileriyle onu yere bastırdı. Jamaar yine dişlerini gösterip salyasını Seph'in yüzüne püskürterek hırladı.

Aram'dan Jamaar'a doğru bir ışık geliyordu. Jamaar kendini savunmak için metal bacağına kaldırdı. Altın renginde yıldırım bacağına isabet etti, Jamaar'ı yere devirdi sonra ağacın dalları arasında parlayarak ağacı alevler içinde bıraktı. Azman köpek ayağa fırladı ve metal bacağına Seph'in kaburgalarına indirdi. Seph acıyla yüzünü buruşturdu.

“Seph!” diye haykırdı Amalek. “Seph!”

“Köpek!” diye bağırdı Bela daha da yüksek sesle. “Bırak onları! Hemen!”

Jamaar, Seph'e baktı, dişlerini gösterdi ve hırladı. Sonra emrin

etkisi altında efendisine itaat ederek Seph'in yanından gönülsüzce ayrılp büyüçüye döndü. Bela, dönmesi için topuklarıyla Gratch'in yanlarını tekmeledi. Horrik ve Jamaar arkasına takıldılar ve hep birlikte ağaçların arasından çıkıp nehre doğru tozu dumana kattılar.

Seph, kaburgalarını tutarak ve acıyla öne doğru eğilerek güçlkle ayağa kalktı. Sendeleyerek Aram'a doğru yürüdü, bir ağaç kütüğüne bastı sonra acısına aldırmadan kendini Aram'ın sırtına çekti.

"İyi misin Seph?" diye sordu Amalek.

"Elbette." diye karşılık verdi Seph cesurca sonra telaşla haykırdı. "Hadi! Peşlerinden gidelim!"

Aram döndü.

"Halo!" diye bağırdı.

Amalek, ağaca saplanmış olan boynuzunu çıkarmaya çalışan Halo'ya yardım ediyordu. Boynuz birden çıkınca ikisi de arkaya düştü.

Amalek, Halo'nun sırtına atladı. "Yetişelim onlara!" diye bağırdı. "Hadi!"

Ağaçların arasından çıkıp dörtnala Tazer Nehri'ne doğru koştu.

"Amalek! Seph!" diye bir ses duyuldu yukarıdan.

Gökyüzüne bakınca Joog'un kanatlarını açmış, yanında Neville'le birlikte sessizce süzıldüğünü gördüler. Neville'in uzun, renkli çizgili atkısı arkasından uçuşuyordu.

"Joog!" diye bağırdı Amalek.

Çocuklar, iki kuşun varlığıyla güçlendiklerini hissettiler. Joog ve Neville çocukların hemen üstünden uçacak kadar alçaldılar. Derken Amalek bir ciyıklama duydu. Halo'nun yelesine sıkıca tutunup aşağıya baktı. Cebinden çıkan Miriam'ı gördü.

"Miriam!" dedi şaşırarak.

Minik tarla faresi Amalek'in omzuna tırmandı ve keskin tırnaklarıyla tutundu. Yeni uyanmıştı.

"Neler oluyor?" diye cırladı. "Neler oluyor?"

"Bela'yı kovalıyoruz." diye cevap verdi Amalek. "Kaçtı."

Atlar, bir yamaçtan aşağı inip Tazer Nehri'ne yaklaştılar. Komodo ejderlerinin karşıya yüzdüğünü, kıyıya çıkıp arkalarına baktıklarını gördüler. Tek boynuzlular kıyıya varıp durdular, suyun üstünden ejderlere baktılar.

Bela, asasını havada sallayarak göz kamaştırıcı kırmızı bir ışık gönderdi. Işık, nehrin üzerinde cızırdadı. Aram ve Halo boynuzlarını eğerek ışığı engellemek için patlamalar yolladılar. Altın sarısı, gümüş ve kırmızı ışık suyun üstünde bir patlamada buluştu. Su fokurdadı ve ısıyla buharlaştı.

Ardından Harraine yüzeye yakın bir yerde fışıldayan yeşil bir patlama yolladı. Su buzlandı ve buzlar çatırtıyla kırılıp parçalandı. Patlama karşı kıyıya erişmeden atlar boynuzlarından çıkardıkları daha fazla şimşekle onu önlediler.

"Gidelim!" diye bağırdı Bela.

Komodo ejderleri dönüp güneye doğru koşmaya başladılar. Hâlâ son süratle sınıra ulaşmaya çalışıyorlardı. Krallıktan çıktıktan sonra sağa dönüp batıdan Gugeol'a doğru gideceklerdi.

Arazi yukarıya, Funda Tepelerine doğru meyletti. Bela, sınırın çok uzakta olmadığını biliyordu. Jamaar yanlarından aynı hızda ilerliyordu.

Tek boynuzlu atlar doğruca nehre girdiler, yeni oluşan buz ayaklarının altında paramparça oldu. Yeşil buz ayaklarının etrafında toplanıp toynaklarını tuttuğundan ve bacaklarına doğru dondurucu bir soğuk gönderdiğinden nehri geçmek onlar için hiç de kolay değildi.

Çocuklar sımsıkı tutundu. Atlar yavaş yavaş kendilerine yol

açıp nehri geçtiler ve karşı kıyıya çıktılar. Komodo ejderlerinin önlerinde tepeye doğru koştuklarını görebiliyorlardı. Şimdi araları bayağı açılmıştı.

Joog ve Neville, Amalek ve Seph'ten uzaklaşmadan havada süzülüyorlardı. Çare olacak bir fırsat kolluyorlardı. İleride ejderler tepenin üstüne ulaştı, hafif bir yokuştan inip bir sonraki tepeye çıktılar. Güçlü bacaklarıyla yeri dövüyor ve gittikçe daha da hızlanıyorlardı.

Güneşin sabah ışığı, fundaların moruyla renklenmiş tepelerin yamaçlarına vuruyordu. Bu sakin manzaraya mukabil ejderler dinamik bir enerjiyle ilerliyordu. Yaradılışlarında var olan güçle doluydular ve iki büyücü "Koşun!" "Durmayın!" ve "Daha hızlı!" diye bağırarak bu güçten en iyi şekilde faydalanıyordu. Ejderler yavaşlayacak olursa büyücülerin asalarının vurduğu yeri sızlatan tadına bakarlardı.

Jamaar, güçlü bedenine yeniden kavuşmuş olmaktan çok memnundu. Bacakları o kadar güçlüydü ki ejderlere ayak uydurmakta hiç zorlanmıyordu. Siyah metal bacağı yorulmak nedir bilmiyordu zaten.

Tek boynuzlular, safkan atların var gücüyle ve daha fazlasıyla koşuyordu. Kasları onları fundalardan geçerken ustaca bir güç ve kontrolle hızlandırdı ama aynı zamanda da tam bir zarafetle hareket ediyorlardı. Öndekilere yetişmeye kararlıydılar ve her geçen saniye biraz daha yaklaşıyorlardı. Sınıra doğru bir yarıştı bu.

Aram ve Halo çarpıcı bir mesafeyi geride bırakıp arayı kapattılar. Saldırmak üzere boynuzlarını indirdiler. Aram'ın boynuzundan altından yıldırımını andıran bir ışık parladı. Işık, kaçan ejderlere ulaşmadan Bela açısından çıkan bir parıltıyla onu engelledi. Sıra Halo'daydı ve bu kez Harraine karşı koydu. Sonra Aram'ın gönderdiği bir ışık Feeni'nin sırtına isabet etti. Feeni feryat ederek

Gratch'in sırtından düştü ve hızla fundalıkların arasına yuvarlandı.

Tam önlerinde arazi birden değişti. Süpürge otuyla kaplı tepeler kayalık bir düzlüğe dönüştü. Ani bir değişimle dikkat çeken bu yer, sınırdı.

“Sınıra geldik.” diye seslendi Halo. “Buradan öteye gidemeyiz.”

Atların ikisi de boynuzlarından çıkan yeni bir ışık oku gönderdi. Halo'nun ışıklı oku gümüş ışığıyla Bela'nın omzuna denk geldi. Bela, acı içinde bağırdı. Aram'inki havada görünmez bir sınırı isabet ederek havai fişek gibi patladı.

Komodo ejderleri sınırlarındaki binicileriyle birlikte kendilerini sınırdan hızla Sumlaire Krallığı'na attılar. Jamaar da hemen arkalarındaydı. Aram ve Halo yavaşlayarak sınırın önünde durmaya çalıştılar. Toynaklı ayakları fundaların üstünde kaydı. Halo tam vaktinde durmayı başardı ama Aram tökezledi, bacaklarını altında toplayarak düştü. Seph yere yuvarlandı, Aram sınırın karşı tarafına kaydı.

“Hayır!” diye bağırdı.

Elinden hiçbir şey gelmezdi. Havaya kalkan tozların arasından Aram'ı görebiliyordu, sınırın hemen karşı tarafındaydı. Artık hayat dolu güçlü bir canlı değildi, bir yanı üzerinde bir kaya kadar cansız yatıyordu.

Şimdi Joog havada duruyor ve Neville arkasından dalgalanan atkısıyla yere iniyordu.

İleride Komodo ejderleri, etrafı toza dumana bulayarak kupkuru, kayalık toprakta durdular. Feeni sınırdan karşıya zıplamayı başarmıştı. Sırtındaki tüyler çok kötü yanmıştı ve bir kulağı kanıyordu. Arkasına dönüp Halo'ya korkuyla baktı ve dönünce önünde altından cansız bir heykel gibi yatan Aram'ı gördü.

Uzun süredir koşan ejderler soluk soluğa kalmışlardı, dışarıya verdikleri nefes burun deliklerinden sis bulutları gibi çıkıyordu.

Jamaar nefesi kesilecek gibi hızlı hızlı soluyordu. Havaya kalkan tozlar yatıştırken birkaç saniye sınırdan birbirlerine baktılar.

Bela'nın kollarından biri yana doğru sarkıyordu, Halo'nun gönderdiği ışığa maruz kalan omzu. Yüzünü acıyla buruşturdu sonra dikkatini peşindekilere yöneltti. Bakışları soğuk bir güçle ta içlerine işledi. Çocuklar içlerinin uyuştuğunu hissettiler ama şimdi buna karşı koyacak kadar güçlüydüler.

"Güç insanın içindedir." dedi Seph ablasına usulca. "Hatırlıyor musun? Onun karşısında yılmayacağız artık."

Amalek güçlü hissederek, başıyla onayladı.

"Evet." dedi sessizce.

Miriam'a bir şeyler fısıldadı sonra çantasından sihirli yıldız kutusunu çıkardı.

Kötü büyücü Aram'a şöyle bir baktı, içi boş bir metal sesi çıkartarak tiksintiyle tükürdü. Ama Aram'a isabet eden tükürüğü sakın bir havuza damlayan bir damla su gibi hoş bir sesle çınladı. Büyücü yüzünü buruşturdu.

"Gratch, ez şunun kafasını!" diye emir verdi.

Gratch, güçlü pençeli ayaklarından birini kaldırıp Aram'ın kafasına indirdi. Bu defa ses daha yüksek ama aynı derecede güzeldi, havada çınlayan kusursuz bir akor. Aram'ın kafası zarar görmemişti.

Gratch şaşkın gözlerle baktı. "Bir daha deneyeyim mi efendim?"

"Hayır!" dedi büyücü hemen. "Aptal hayvan! Duymuyor musun?.. O ses... Gücümüzü alıyor!"

Sonra kara gözleri kin dolu, tekrar diğerlerine baktı.

"Kazandığınızı sanıyorsunuz, değil mi?" diye alay etti.

"Kazandık." dedi Seph meydan okurcasına. "Bitti."

Büyücü kaşlarını çatarak kafasını iki yana salladı. Ardından yavaşça ve kendinden emin bir şekilde tısladı. "Hayır... Bitmedi."

Jamaar gözlerini onlara dikmiş sınırın karşısından dikkatle ba-

kiyordu. Karşıya atlayıp saldırmamak için kendini zor tutuyormuş gibi azgın ve sabırsız görünüyordu. Gratch ambar gibi ağzını açık kükredi. Kükremesi havayı öyle bir titretti ki sanki diğerlerinin kemikleri yerlerinden oynadı. Horrik pençeleriyle kaya gibi sert toprağı eşeledi, o da saldırmaya hazırды.

Kara Büyücü Bela, Feeni ile Jamaar'a baktı.

“Köpeğin sırtına bin.” dedi.

Jamaar yere uzandı ve Feeni arkasına tırmandı. Sonra tekrar ayağa kalktı.

Büyücü esasını Gratch'in sırtına bırakıp sağlam koluyla yere uzandı. Feeni'yi yine kulaklarından tuttu. Feeni acı acı bağırarak debelendi.

“Kımıldama!” diye emretti büyücü.

“Acıyor!” diye haykırdı Feeni.

Feeni kıvrınmayı bıraktı ve büyücü onu Gratch'in sırtına yerleştirdi. Asasını tekrar eline aldı ve yine sınırdan karşıya baktı. Sonra asasını yavaşça kaldırdı.

Karşı taraftakiler savunmasız olduklarını biliyorlardı. Ne kaçacakları bir yer ne de arkasına saklanacakları bir şey vardı.

Büyücünün gözüne bir şey takıldı, birden başını eğdi. Joog yukarıdan ona doğru dalıyordu. Karşı koymak için kolunu tam zamanında kaldırdı ve Joog yüzünü sıyırıp geçti. Bela'nın kafasına yakın bir yerlerde birkaç tüyünü bırakarak tekrar havaya yükseldi. Kötü büyücü elini yüzüne götürdü. Birbirlerine paralel üç derin keşiğin kanadığını hissetti.

Tekrar sınıra doğru baktı. Seph güçlükle Aram'a doğru ilerliyordu. Jamaar'ın karnına indirdiği darbeden sonra yürümekte zorlanıyordu.

“Hayır Seph!” diye bağırdı Amalek Halo'nun sırtından.

Seph durdu.

Joog havada bir daire çizmişti ve şimdi yeniden saldırıyordu. Bela, esasını ona doğrultarak göz alıcı kırmızı bir ışık yolladı. Joog kanatlarını hızlıca oynatarak yön değiştirdi. Harraine yeşil bir ışık oku gönderdi ama o da hedefi vuramadı. Gökyüzünde yükselip gözden kayboldu.

Derken Halo da karşılık verdi. Sarmal boynuzundan büyücüye doğru gümüş ışıktan bir ok gönderdi ama ok görünmez bir sınıra çarparak her yere ışık saçtı.

Büyücü kahkahayla güldü.

“Güçsüzünüz!” diye bağırdı.

Joog yine tepesindeydi. Büyücü onu tam zamanında fark etti, esasını savurdu ve bir pat sesiyle baykuşu yandan vurdu. Joog, bir tüy sağanağı arasında döne döne yere düştü. Baygın hâlde serildi.

Büyücü esasını indirdi ve önce Prens'e sonra da Prenses'e doğrulttu. Şimdi ikisi de onun insafına kalmışlardı ve Bela bu başarı anının tadını çıkarmak istedi.

“Sizi ortadan kaldırmadan önce...” diye konuşmaya başladı.

“O işi ben yapacağım!” diye bağırdı Harraine. Asasını sınıra doğru tuttu.

“Hayır!” diye böğürdü Bela otoritesinin tüm gücüyle. “Ben halledeceğim.”

Harraine ona ters ters baktı sonra sinirli sinirli söylendi. “Bir an önce hallet!”

“Halledeceğim. Ama dostlarımız sonsuza kadar aramızdan ayrılmadan evvel.” diye tısladı. “Çok sevdikleri krallıklarına ne olacağını bilmek onların hakkı. Çünkü burada olmayacakları için onu bir daha göremeyecekler.” Prens ile Prenses'e kötü kötü bakarken gözleri her zamankinden daha kara görünüyordu. “Daha etkili yeni bir büyü yapacağım. Krallık, tüm zenginlikleri ve Candara Taşları... Hepsi benim olacak. Buraya ben hükmedeceğim...”

“Bitir Şu işi.” diye araya girdi Harraine sabırsızca. “Daha fazla bekleyemeyeceğim!”

Hızlı bir hareketle esasını kaldırıp Seph'e doğrulttu ve ona doğru yeşil ışıktan bir ok gönderdi.

Aynı anda Neville göründü. Havadan inmiş, büyük kanatlarını açmış, sihirli atkısını sürüye sürüye onlara doğru koşuyordu. Atkının ucu kıvrılmıştı ve o kıvrımda, etrafında bir yığın altın tozuyla Miriam vardı.

Miriam, yeşil ışıktan oku engellemek için biraz altın tozu savurdu. Zamanlaması mükemmeldi. Ok, altın tozuna isabet ederek yön değiştirdi, Kara Büyücü Bela'ya doğru fırladı. Bela, kendi esasına davrandı ama artık çok geçti. Buzlu yeşil ok ve altın tozu karışımı yaralı omzuna denk geldi.

“Ahhh!” diye bağırdı büyücü.

Asasını düşürdü ve yüzü hissettiği acıyla Őekilden Őekle girdi. Eliyle omzunu kavradı ama yeşil buz çoktan yarasına iŐlemiŐti. Kurutma kâğıdına dökülen mürekkep gibi her yerine yayıldı. Biraz sonra büyücü dondu ve bir mezar taşı gibi kaskatı kesildi. Sonra yeşil buzlu cam gibi yavaş yavaş saydamlaŐtı. Tuhaf ve ürkütücü yavaş bir hareketle, buz yüzeyinde sayısız küçük çatlak oluŐarak öne doğru düşmeye başladı. Kolları yana düşerek Gratch'in boynuna yığıldı ve öylece kaldı.

Harraine hiç vakit kaybetmeden komutayı devraldı.

“Güneye, Agulta'ya!” diye emretti. “Hepiniz!”

Horrik koca gövdesini döndürüp güneye doğru koşmaya başladı. Geniş sırtında Kara Büyücü Bela'nın düşen hareketsiz bedeninin yanı sıra Feeni'yi de taşıyan Gratch, Horrik'in arkasına takıldı. Jamaar hemen arkalarındaydı.

Amalek, Halo'nun sırtından kayar gibi inip sınırdan Aram'a doğru koştu. Seph, öbür tarafta karnını tutmuş, çabalyordu.

“Bu tara.” dedi Seph. “Onu sınırdan karşıya iteceğiz... Hadi!”

İki kardeş var güçleriyle işe koyuldular ama üçüncü denemeden sonra tek boynuzlu atı sadece biraz kımıldatabildiler. Güçlerini toplamak için ara verdikleri sırada toynaklarından birinin yaşam belirtisiyle seğirdiğini fark ettiler. Toynak sınırın karşı tarafına geçmişti.

“Ooo, güzel, güzeel!” dedi Halo. “Aferin!”

Kafasını öne eğdi, Aram'ın toynağını sarmal boynuzuyla toynağının arasına sıkıştırdı ve hiç zorlanmadan Aram'ı sınırdan karşıya çekti. Karşıya geçen atın altın bedeni hayat buldu, ayağa kalktı.

“Teşekkür ederim, Aram tok ve sıvı altın gibi akıcı bir sesle.

Amalek, Joog'u almış diğerlerinin yanına taşıyordu.

“Joog.” dedi endişeyle onu sallayarak. “Joog!”

Joog gözlerini açarak, “Ben iyiyim... İyiyim ben.” dedi. Olanları hatırlayarak ani bir hareketle kafasını kaldırdı. “Ama Bela nerede?”

“Orada.” dedi Amalek sınırın karşı tarafını göstererek. “O, öldü.”

Bir süre sessizce karşılarında uzayıp giden geniş ovaya baktılar. Güneye doğru yol alan Komodo ejderlerini ve taşıdıkları yolcuları hâlâ görebiliyorlardı. Ama artık epey uzaklaşmışlardı ve sadece havaya toz bulutları kaldırarak hareket eden küçük şekiller gibi görünüyorlardı. Küçüldükçe küçüldüler ve giderek tamamen gözden kayboldular.

Neville, şimdi kocaman kanatlarını hava akımlarına karşı açmış, hiç kanat çırpamadan onlara doğru süzülüyordu. Zafer sevinciyle dalgaları gibi arkasından sürüklenen atkısı her zamankinden daha uzundu. Miriam atkının kıvrımından minik kafasını çıkarmış, bakıyordu.

Seph, karnını ve böğrünü tutarak, hem rahatlamayla hem de biraz acı duyarak içini çekti.

“O, gitti.” dedi.

Amalek ona yüzü sevinçle parlayarak baktı. “İnanılır gibi değil, öyle değil mi? Büyücü Elzafan’a anlatmak için sabırsızlanıyorum.”

Aram gülümsedi ve tathlkhla konuştu. “Siz ikiniz başardığınız işle ne kadar övünseniz, ne kadar sevinseniz azdır.” dedi. “Ya Miriam’a ne demeli?! En küçüğümüz en önemli işi yaptı!”

“Joog da.” diye ekledi Halo. “Neville de. Bir grup kahraman! Bu, çok büyük bir başarı!”

Joog, Amalek’in kollarında rahat görünüyordu. “Onu iki kez yendik!” dedi baykuş ötüşüyle. “Ayy! Kaburgam!”

Amalek sevgiyle ve çok yavaşça sırtını okşadı. Halo toynağını kaldırıp yere vurdu.

“Hepiniz harikaydınız.” dedi sevecenlikle.

Seph, hoşnut bir şekilde başını sallayarak Aram’ın sırtına binmeye çalıştı.

“Yardım edeyim sana.” dedi Amalek.

İnerken Joog’u Halo’nun sırtına bıraktı. Sonra Seph’e yardım etti.

“Teşekkürler.” dedi Seph. “Galiba benim de kaburgam.”

Joog’a gülümsedi. “Epey bakıma ihtiyacımız olacak.”

“Hem de nasıl!” diye onayladı Joog. Gülmeye çalışınca yüzü yine acıyla buruştu.

Seph, Aram’ın geniş sırtına hafifçe vurarak onu sevdi. “Siz olmasaydınız asla başaramazdık... Bu hepimizin başarısı.”

“Neville nerede?” diye sordu Amalek havaya bakıp onu ararak.

Joog güldü sonra yine yüzünü buruşturdu. “Ayy! Ona havada kalmasını emrettim. İçimden bir şey kötü inişler yapan birinin gösterisi için uygun bir zaman olmadığını söyledi!”

Hep birlikte kakhaha attılar.

“Uçabilecek misin?” diye sordu Seph.

Joog, Halo'nun sırtından yükselip havada süzülerek küçük bir daire çizdi ve Seph'in omzuna kondu.

“Ağrılı.” dedi. “Ama o kadar da kötü değil.”

Neville başlarının üstüne kadar alçalınca Amalek, yanağına sürten sihirli atkısının sıcaklığını hissetti. Miriam, Amalek'in omzuna atladı.

“Aferin Miriam.” dedi Amalek. “İnanılmazdın!”

Minik tarla faresi Prenses'in boynuna doğru sokuldu.

“Bir bilmeceye ne dersiniz?” diye seslendi Neville yukarıdan.

Çocuklar güldüler. Sıkıntıdan kurtulmanın mutluluğunu hissettiler.

“Evet, Neville.” diye cevap verdi Seph. “Hadi sor bakalım.”

Neville koca gagasını açıp bilmeceye başladı:

BİR ÇİÇEKTEN DAHA GÖZ ALICI

“Hiç kimse beni gözüyle göremez
Çünkü benim bir seklim yok,
Büyükliğüm yok, gözlerim de
Ne ağzım var ne de dilim.

Ne büyüğüm ne küçük,
Bir oradayım bir burada.
Ne altında bulunurum yerin
Ne de yüksekte havada.

Bana hiçbir şey demek haksızlık olur
Müthiş bir güçle hareket ederim
Uzay boşluğunda, her yerde,
Bir çiçekten daha göz alıcı.

Her şeyin yerini değiştiririm hiç hareket etmeden,
Büyük, küçük fark etmez.
Görünmez bir güçle yönlendiririm
Galaksiyi, gezegeni ya da topu.”

Neville'in 8. Bilmecesi

Bu çok zor.” dedi Seph. “Aklına gelen bir şey var mı Ammey?”

“Henüz yok.” dedi Amalek. “Birkaç kez dinlememiz gerekir... Ama kulağa çok gizemli geliyor!”

“Sana bir şey söyleyeyim mi?” dedi Seph gözünde bir pırıltıyla. “Daha sonra çözmeye çalışacağız ama şimdi... Nehre kadar yarışalım!”

“Ya kaburgan?” dedi Amalek, Halo’nun sırtına atlayarak.

“Yine de size yeneriz!” diye gülümsedi Seph. “Öyle değil mi Aram?”

“Çocuk oyuncağı.” dedi Aram şakayla.

Aram ve Halo bu düello davetini kabul edip yaydan fırlayan oklar gibi fundalıklı araziden hızlandılar. Joog havalandı ve Neville’le birlikte yan yana uçmaya başladı. Yukarıdan güzel bir yarış izlediler.

16. Bölüm

Zamanı Geldi

Zamanı Gelmiş

Aram ve Seph, tırıs giden iki tek boynuzlu atın sırtında Saray Yolu'na girdiler. Joog ve Neville önden uçmuşlardı. Joog sarayın yakınlarında bir ağaca kondu, Neville de yere zorunlu iniş yapmıştı. Aram ve Halo yavaşladılar ve sarayın kapılarına gelince durdular.

“Zamanı geldi...” diye söze girdi Aram. Çocuklar tek boynuzluların sırtından yavaşça yere indiler.

İkisi de Aram'a baktı. Aram altın kafasını gururla kaldırıp konuşmaya devam etti.

“Zamanı geldi. Bela öldü, taşlar bulundu ve krallık yeniden huzura kavuştu. Biz görevimizi yaptık.”

Çocuklar bu anı hep korkuyla beklemişlerdi. Geleceğini biliyorlardı ama mümkün olduğunca düşünmemeye çalışmışlardı. Veda zamanı gelip çatmış, gözleri dolu dolu olmuştu.

“Ama...” dedi Amalek. “Biz sizin olduğunuz gibi kalmanızı istiyoruz.”

Halo, Amalek'e sevgiyle baktı.

“Biliyorum.” dedi tatlıkla. “Bu harika olurdu ama işler böyle yürümüyor. Korkarım bu konuda başka seçenek yok.”

“Eminim.” diye başladı Aram. “Tekrar görüşeceğiz... Yani bir kez daha göreve çağırıldığımızda demek istiyorum. Ama ne yazık ki bu sadece bir bela ortaya çıktığında ve onunla savaşmamız

gerektiğinde olacak. Heykeller olarak biz yine size duyabilir ve görebiliriz... Bize ihtiyaç duyulacağı zaman için sürekli uyanık olacağız ve bekleyeceğiz yani o kadar da kötü değil.”

“Biliyorsunuz, biz bunu yapmaktan çok mutluyuz.” dedi Halo nazik bir şekilde. “Harika bir işimiz var. Bir süreliğine heykel olmak, büyülenmek gibi bir şey değil! Dinlenmek gibi... Çok huzurlu bir dinlenme... Ve bu bizim için sorun değil. Dinleniyor ve bekliyoruz ve gerektiği kadar beklemekten mutluyuz. Zaman zaman bizi görmeye gelip haberleri anlatırsınız?”

“Evet, tabii ki.” dedi Seph.

“Ve unutmayın.” dedi Aram. “Biz her zaman sizi duyarız.”

“Evet.” diye karşılık verdi Amalek.

Tek boynuzlu atların yaptığı açıklamayla teselli bulan Amalek ağlamayı kesti. Elbisesinin koluyla gözlerini sildi.

“Güzeel.” dedi Aram. “Böylece büyüdükçe bizi unutmazsınız... Konuşmasak da hiç hareket edemesek de size duyacağız. Şimdi gidin, bizi bir dahaki görüşünüzde biz yine heykel olacağız ancak farklı heykeller.”

Amalek ve Seph tek boynuzluların boynuna sarılıp yelelerini okşadılar.

“Hoşça kalın o zaman.” dedi Seph.

Halo'nun boynunu bırakmak istemiyordu. Amalek yüzünü Aram'ın altın yelesine gömdü ve tekrar ağlamaya başladı. Seph de ağlıyordu ama yine de atın boynundan ayrılıp kolunu ablasının omuzlarına sardı.

“Gitmeliyiz.” dedi Amalek'e. “Hadi, Ammey.”

“Biliyorum.” dedi Amalek ve birlikte dönüp yürüdüler. “Hoşça kalın.” dedi Amalek neşeli görünmeye çalışarak.

“Hoşça kalın.” dediler Aram ve Halo birlikte. Sonra Halo, “Üzülmeysin.” diye ekledi.

Amalek ve Seph, Saray Yolu'ndan saraya doğru yürümeye başladılar.

“Ha, gitmeden önce bir şey daha.” diye seslendi Halo.

Çocuklar, ne söyleyeceğini duymak için durdular.

“Tehlikeli bir durum ortaya çıkacak olursa bize hemen bildir-melisiniz. Ne kadar çabuk haberimiz olursa o kadar iyi.”

Seph baş hareketiyle onayladı. Prens ve Prenses saraya doğru dönüp tekrar yürümeye başladılar.

“Biliyor musun Seph.” dedi Amalek yolda. “Yeniden canlan-malarını çok istiyorum ama... Buraya başka bir bela gelmesini hiç istemiyorum!”

Seph ablasına gülümsedi. “Ben de senin gibi hissediyorum. Tuhaf bir durum. Ama onları her gün ziyaret edeceğiz.”

“Kesinlikle.” dedi Amalek. Şimdi hüznünün arasından gü-lümsüyordu. “Ve onlara haberleri anlatabiliriz... Özellikle de kötü haberleri!”

“Biraz abartmak da güzel olabilir Ammey!”

Amalek güldü. Sonra Joog'un onlara doğru uçuşunu gördüler. Baykuş alçaldı ve kanadının ucu Amalek'in yanağına sürttü.

“Yuvarlak Salon'da görüşürüz.” dedi ve kulenin sivri tepesine doğru yükseldi.

Joog, kapıda yaşananlara tanık olmuştu, bu hareketi ve neşeli sözleri nedense çocuklara her şeyin yolunda olduğunu anlatır gibiydi.

“Joog inanılmaz, değil mi?” dedi Amalek.

“Hem de nasıl.” diye onayladı Seph. “Ondan iyisi yok.”

Çocuklar sarayın kapısına gelince dönüp arkalarına baktılar. İki tek boynuzlu atın önce Aram sonra da Halo, kapı dikmelerine atlayıp şaha kalktıklarını gördüler. Ağırlıkları ön bacaklarını aşağı çekene kadar hareketsiz kalmışlardı.

“Yine heykel oldular.” dedi Amalek.

“Ve bu olduğuna göre...” dedi Seph. “Ve söylediklerine bakılırsa her şey yolunda görünüyor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” diye gülümsedi Amalek. “Öyle olmalı. Yarın onları ziyaret ederiz.”

Amalek sarayın kapısını açıp içeri girdi, arkasından da Seph. Kapı arkalarından kapandı.

Ertesi sabah Taşlar Krallığı'nda aydınlık ve bulutsuz bir gün doğdu. Yağmurla ıslanan toprak, sabah güneşinde yeni bir günün sevinciyle pırıldıyordu. Bugün havada farklı bir his vardı çünkü Candara Taşlarının bulunması ve Kara Büyücü Bela'nın ölümü ülkeyi yeniden mutluluğa ve huzura kavuşturmuştu. Güneşin sıcaklığı, korkunç büyüden arınan krallığa dokunan şifalı bir el gibiydi. Her köşesinden yaşam fışkıran Wellspring Korusu ve Silvermay Ormanı'nın ağaçları arasından parlak ışınlar göz kırpyordu. Ayna gibi yüzeyinde bir tek dalga foşurtusu olmayan Mavi Göl, Karlı Tepe Dağlarını mükemmel yansıtıyordu. Huzuru yudumlayan bir krallığın uçsuz bucaksız muhteşem manzarasını dağlar gururla seyrediyordu.

Candara, Whitten ve Charin'deki insanlar bu sabah yüreklerinde krallığın büyülenmesinden beri hissetmedikleri bir sevinç ve mutlulukla uyandılar. Taşlar, krallık sakinlerinin yaşamlarını gelecekte güzelliklere işaret eden en iyi özelliklerle zenginleştirmeye başlamıştı bile. Her şey iyilik ve erdemlilikle yeniden hayat bulmuş gibiydi.

Candara Sarayı'nda da huzur yaşanıyordu ve orada yaşayanlar

da çok mutluydu. Çeşitli görevlerini neşe içinde, güle oynaya yerine getiriyorlardı. Yuvarlak Salon'daki kahvaltı sofrasında sohbet güzeldi. Yuvarlak masanın etrafında sekiz saray sakini toplanmıştı: Kral, Kraliçe, Amalek ve Seph, Flop, Miriam, Tally ve Şahingöz. Çeşitli sandalye, tabure ve minderlerde oturuyorlardı. Joog'un dalı oradaydı ama bu sabah kendisi yoktu.

Açık olan pencereden içeriye temiz hava ve kuş sesleri doluyordu. Amalek, karşısında oturan babasına baktı.

"Başınızdan geçenleri bize hâlâ anlatmadınız." dedi.

"Ah, evet." dedi Kral. "Gümüş Kuyu'ya atıldığımızı söylemiştim, değil mi?"

"Evet." diye onayladı Amalek. "Ama başka bir şey anlatmadın."

"Peki öyleyse." diyerek başını salladı babası. "Ben aşağı düşünce büyünün etkisi kayboldu... Yerin altında etkisini yitirdi. Sanırım Bela bunu gözden kaçırdı... Ve kuyunun dibindeki suya düşene kadar büyüden kurtulmuştum. Önce suya battım sonra yüzeye çıktım. Ben..."

Başını kaldırıp baktı. Joog, kanatlarını ustaca toplayıp açık pencereden sessizce içeri süzüldü ve dalına kondu.

"Neville hemen geliyor." dedi.

"Sen nasılsın Joog?" diye sordu Amalek.

"Ah, ben iyiyim." diye yanıt verdi Joog neşeyle. "Bu kırık kaburgalarla düzgün hareket edemiyorum ama iyileşecek. Seph, sen nasıl oldun?"

"Aynı!" diye cevap verdi Seph. "Üç kırık kaburga ama iyi bir neden için!"

"Hem de çok iyi bir neden." dedi Kral, oğluna gururla gülümseyerek.

Hepsi cama doğru bakıp Neville'in geldiğini gördüler. Neville, pencereden içeriye girebilmek için iri kanatlarını vücuduna nere-

deyse yapıştırmak zorunda kaldı. Masaya çarptı ve masa örtüsünü, kâseleri, çatal ve bıçakları, çeşitli kapları, çaydanlığı, süt kabını, fincan ve bardakları da beraberinde sürükleyerek kaydı. Masanın bitiminde büyük bir gürültüyle düştü ve masa örtüsü kafasına geçti.

Herkes masadan kalkıp yere saçılan porselen parçaları arasında masa örtüsünün başına toplandı.

“İyi misin?” diye sordu Amalek. Paniğe kapılmış ve endişeli görünüyordu.

Neville örtünün altından kafasını uzattı.

“İyiyim.” diye yanıt verdi. “Değerlendirmede bir yanlışlık oldu galiba... Özür dilerim. İnişle ilgili küçük bir sorun. Keşke biraz daha fazla yer olsaydı. Kahvaltı sofrası için de kusura bakmayın!”

“Ah senin şu inişlerin.” dedi Seph gülümseyerek. “Her seferinde eşit derecede kötü ama her zaman çok eğlenceli!”

Herkes güldü ve Neville’i masa örtüsünden kurtarmaya yardım ettiler. El birliğiyle ortalığı temizlediler. Daha fazla kahvaltılık, yeni kaplar, kâseler ve başka bir masa örtüsü getirildi, her şey yeniden hazırlandı. Herkes yeniden yerleştikten sonra Kral, cebinden küçük bir kutu çıkarıp onu masanın ortasına, yiyeceklerin arasına koydu. Bu, Candara Taşlarının kutusuydu.

Taşların bulunması büyük bir sevinçti elbette ama onların mağaradan nasıl çıkarıldığı ve sonrasında neler olduğu hâlâ merak konusuydu.

Taşların nasıl çalındığının, sonrasında küçük bir kutunun içinde nehri nasıl boyladıklarının ayrıntılarını hiçbiri bilmiyordu. Tahminleri ve düşünceleri hiç kuşkusuz Harraine’i gösteriyordu. Taşların koruması onları bir davetsiz misafirin çalmasına engeldi ama Harraine bu krallığın bir sakini olduğuna göre bu işi o yapmış olabilirdi.

Kraliçe uzanıp kutuyu açtı. Taşlar, kırmızı, mavi ve mor pırıltı-

larıyla parladı. Parlak nesnelere yansıyor şeffaf objelerde prizmalar gibi kırıldılar. Renkler birbirine karışıp odanın her yerinde farklı farklı tonlar ve gölgeler meydana getirdi. Muhteşem bir görüntüyüdü.

“Şunlara bakın!” dedi Kral, taşlara hayranlıkla bakarak. “Onları geri aldık. Keşke bize nehre nasıl geldiklerini anlatabilseler.”

Yer yer seyrelmiş kır saçları yine taramayı unutmuş gibi görünüyordu. Kraliçe yanında oturuyordu ve saçlarını sevgiyle okşadı.

“Onları Harraine’den başkasının çalmış olamayacağını biliyoruz.” dedi Kraliçe.

“Onun bir büyücü olduğuna inanmıyorum!” dedi Amalek. “Biz de onu tekerlekli sandalyeye mahkûm yaşlı bir kadın bilirdik!”

“İyi maske.” dedi Seph. “Evet, taşları o almış olmalı. Kesinlikle. Bela alamazdı... Burada yaşayan biri olmalıydı.”

“Ben eskiden beri onda bir tuhaflık olduğunu düşünüyordum.” diye ekledi Kraliçe. “Peki taşlar nehre nasıl gitti?”

“Peki ya Darsan?” dedi Kral. “Olanlarla onun nasıl bir ilgisi var? Henüz bulunmadı mı o?”

“Hayır.” diye cevap verdi Joog. “Hiçbir yerde izine rastlanmadı.” Amalek birden bir şey hatırladı.

“Sizin başımıza gelenler.” dedi önce babasına sonra da annesine bakarak. “Hâlâ anlatmadınız. Artık dinleyebilir miyiz?”

“Tabii.” diye karşılık verdi Kral gülümseyerek. “Nerede kalmıştım? Ah, evet, ben kuyuya düşünce büyüden kurtuldum ve suya düştüm. Yüzeye çıktığımda...”

Kapı açıldı ve Simron girip oturdu.

“Ah, Simron.” dedi Kral. “Sana sormak istiyordum... Taşlarla ilgili bir fikrin var mı? Sence nasıl çalındılar ve nehre nasıl geldiler?”

Simron öne doğru eğilip kutuyu inceledi, yüzü gökkuşağının tüm renkleriyle aydınlandı.

“Çok güzeller.” dedi ve arkasına yaslandı. Sonra gülümsedi.

“Bana mis gibi kokan şu kızarmış ekmeklerden bir dilim uzatırsanız... Size fikrimi söylerim.”

“Elbette.” diye güldü Kral. “Senin bilgece sözlerini duymanın yanında bir dilim kızarmış ekmeğin lafı mı olur!”

“Teşekkür ederim.” dedi Simron. Kızarmış ekmeği aldı ve üstüne tereyağıyla bal sürdü. “Ben de sizler gibi düşünüyorum. Taşları Harraine çalmış olmalı. Harraine, sizin aranızda kimliğini gizleyerek yaşamış bir büyücü. Hiçbiriniz şüphelenmediniz mi?”

Hayır anlamında başlarını salladılar.

“Biz onu çok görmezdik ki.” dedi Amalek.

Simron başını salladı ve kızarmış ekmeğinden bir lokma ısır-
dı. “Mmmm, nefis.” dedi. “Peki... Taşlar nehre nasıl geldi? Bu bir bulmaca ve ben cevabını bilmiyorum.”

Kral etrafındakilere bakarak gülümsedi.

“Belki de olanların gerçek ayrıntılarını hiçbir zaman öğreneme-
yeceğiz. Ama taşların ait oldukları yere yerleştirilmesi gerekiyor...
Hem de bir an önce. Joog, Brinscally Mağarası’na yolculuk edecek
kadar iyi misin?”

“Evet.” dedi Joog.

“Neville, Lazuli ve ben kahvaltudan sonra gitmeliyiz.” dedi
Simron. “Artık kar kalktığına göre çok daha kolay olacak ama yine
de uzun bir yolculuk bizi bekliyor.”

“Hem büyü de yok artık.” dedi Neville.

“Kuzgunlar da yok.” dedi Seph.

“Evet, gitmelisiniz.” diye başını salladı Kral. “Ama size özle-
yeceğiz.”

“Bize bir bilmece sorar mısın Neville?” diye sordu Amalek.
“Gitmeden önce bir tane daha?”

Neville kabul etti. “Seve seve.”

Şimdi kahvaltayı bitirmişlerdi ve masada Neville’e yer açtılar.

Neville, taşların parlak ışıltısının kuşattığı masada paytak paytak yürüdü.

Kral, albatrosun hâline güldü.

“Sahneye çıkıyor gibisin.” diye espri yaptı.

Hepsi sandalyelerini geri çektiler. Flop, pencerenin yanındaki alçak bir sehpaye oturdu. Burası onun en sevdiği yerlerden biriydi. Akşama kadar güneşin ve sıcaklığının tadını çıkarabilirdi. Miriam, keyifli bir şekilde Flop’un ensesine yerleşti.

Hepsi hazır olduktan sonra Neville seyircilerini selamlamak için başını eğdi ve kazara koca gagası masaya vurdu. Çocuklar kıkır kıkır güldüler. Atkısının iki ucu da önüne doğru kalkıp düştü. Neville gagasını açtı ve bilmeceye başladı.

BACAKLARIM YOK

*"Günde iki kez coşkuyla hareket ederim
Bazen ikiden fazla.*

*Bedenim ince, bakışımı güldürürüm,
Saçlarım inek yalamış gibi geride.*

*"Bacaklarım yok, dolaşamam,
Bakıp göremem, gözlerim yok,
Bileklerim, kollarım, ellerim, avuçlarım,
Bir yüzüm yok, işte bu benim diyebileceğim.*

*"Yine de beni her gün kullanırsınız
Beni sallayıp rüyamdan uyandırırırsınız
Beni aramak için geldiğiniz vakit
Yüzünüzde gülücükler açtırırım.*

*"Her renkte olabilirim ben,
Saçlarım genelde beyaz,
Her kıvrımı yuvarlaklaştırmak için doğdum,
Görmenize yardımcı olan bir aynayla."*

Neville'in 9. Bilmecesi

Bir gece önce Yaz Krallığı'nda çok yağmur yağmıştı. Ülkenin her yerine ulaşan yağmur ağaçları, bitkileri ve hayvanları suya kandırdı. Gün doğumundan hemen önce de ülkeyi sınırlı bırakarak yavaş yavaş dindi. Yağmur sadece canlıların susuzluğunu gidermekle kalmamış, aynı zamanda her şeyi yıkamış ve havada temiz, mis gibi bir koku bırakmıştı.

Crayle, Jum ve Iker Munden'in eteklerinde eski bir ahıra sığındılar. Samanla dolu üst katta açık bir pencere buldular. Şafak sökerken önce Iker uyandı. Ahırın açık penceresinden bakıp temiz havayı kokladı. İçinde küçük bir heyecan dalgası hissetti ve ayağa kalktı.

Sonra kanatlarını açtı ve yüksek sesle, "Ben bir casusum!" dedi.

Crayle ve Jum bir köşede birbirlerine sokulmuşlardı. Iker, uyandıklarının ve onu seyrettiklerinin farkında değildi.

"Daha değil, henüz casus olmadım!" dedi Crayle. "Olacaksın... Ama önce eğitim alman gerek."

"Yaşasın!" diye haykırdı Iker, samanların üstünde atlayarak. "Eğitim! Bugün ne yapıyoruz?"

"Yerleşiyoruz." dedi Jum. "Önce yeni ağacımızda yapmamız gereken bir sürü iş var."

Crayle hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ama benim bu küçük keratayı eğitmeye başlamam gerekiyor."

"Peki o zaman." dedi Jum tatlılıkla. "Sabah ağaç işi, öğleden sonra da casusluk eğitimi."

Bu herkesi memnun etmiş gibiydi. Jum açık pencereden çıkarak uzun zaman önce yüreğine koyduğu ağaca doğru uçtu. Az sonra ağacın yüksek bir dalına oturmuş, bakınıyorlardı. Çok güzeldi.

Üçü, ağacın gövdesinde kocaman bir kâse oluşturan üç büyük dala ayrıldı. Dalların oluşturduğu kâse gece yağın yağmurdan dolayı suyla dolmuştu ve suyun yüzeyinde birkaç ince dalla yapraklar yüzüyordu.

Crayle, Jum ve Iker kanatlarıyla suyu dışarıya doğru atılarak kısa sürede temizlediler. Tam bir yuva yapmaya koyulmuşlardı ki kanat çırpma sesleri duydular. Kafalarını kaldırıp baktılar. İki kaya kartalı yuvanın iki tarafında birer dala kondu. Bunlar, Harris ve Quint'ti.

Kuzgunlar paniğe kapıldılar. Crayle havaya uçtu, kafasını bir dala vurdu ve ağacın dalları arasına düşerek sıkıştı. Çıkmaya çalıştı ama olmadı. Iker ve Jum uçmak isterken birbirlerine girdiler. Siyah kanatların çırpıldığı ve tüylerin uçtuğu bir kavga gibiydi.

“Durun!” diye emretti Harris.

Jum ve Iker birdenbire durup kartallara korku dolu gözlerle baktılar.

“Biz orduda değiliz.” diye atıldı Jum. “Artık değiliz. Hiçbirimiz.”

“Eskiden ordudaydık.” diye araya girdi Crayle. Hâlâ ağacın ortasında sıkıştığı yerdeydi. “Ama artık değiliz. İlişğimizi tamamen kestik.”

“Artık casusluk yapıyoruz.” dedi Iker yüksek sesle.

“Şişt!” dedi Jum. “Ufaklık işte... Casusçuluk oynamayı pek sever de!”

Iker büyük bir coşkuyla, “Ama ben bir...”

Tam ‘casus’ diyecekken Crayle ayağını gagaladı.

“Ay!” diye bağırdı Iker.

“Biz yalnızca...” diye söze başladı Jum. “Biz bu ağaçta sessiz sakin yaşamayı planlıyoruz. Hepsi bu.”

“Kavga etmeyecek misiniz?” diye sordu Harris.

“Hayır... Asla.” dedi Jum.

“Peki az önceki kavganıza ne demeli?” dedi Quint, Harris’e göz kırparak. “Az önce kavga ettiğinizi gördük.”

“Hayır, hayır.” diye açıkladı Crayle. “Bir yanlış anlaşılma oldu. Bizi korkuttunuz.”

“Bana kavga gibi geldi.” dedi Harris. “Ama siz değildi diyorsanız...”

“Değildi.” dediler Crayle ve Jum birlikte.

“Kesinlikle değildi.” diye kafasını salladı Jum.

“Demek burada sessiz sakin yaşayacaksınız?” dedi Quint.

Kuzgunlar evet anlamında başlarını salladılar.

“Tamam.” dedi Harris. “Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama nedense diğer kuzgunlardan farklı görüyorsunuz.”

“Teşekkür ederiz.” dediler Crayle ve Jum birlikte.

“Büyücü Elzafan burada olduğunuzu biliyor.” dedi Harris. “Ben düzenli olarak size ziyarete geleceğim ve serçelerimizden birkaçı da size izleyecek. O yüzden, rahat durun!”

Kartallar onlara tehditkâr bir bakış fırlattıktan sonra havalanıp şatoya doğru uçtular.

Birkaç hafta sonra sonbahar, yaklaşan bir gelgit dalgası gibi yazı bastırırken Amalek ve Seph alacakaranlıkta Aram ve Halo'nun sırtında oturuyorlardı. Rüzgâr, ağaçlarda son kalan altın sarısı yaprakları da dökmenin telaşına kapılmışçasına sertçe esiyordu. Dalların çoğu birçok yaprağını kaybetmişti artık ama bu akşam sonbahar onları silkeleyip çıplak bırakmak için elinden geleni yapıyordu. Canlılığını yitirip gevrekleşmiş çok sayıda yaprak rüzgârda dans ederek hızla dönüyor ve nemli toprağa düşüyordu.

Soğuk ve iri yağmur damlaları bulutları terk etmeye yeni başlamıştı. Çocukların yüzlerine düştükçe tazelik ve serinlik getiriyor, tek boynuzlu atların altın ve gümüş bedenlerine vurduka bir metal sesiyle çınlıyorlardı.

Seph, uğuldayan rüzgârda sesini duyurabilmek için bağıarak, “İçeri girsek iyi olacak.” dedi.

Amalek, Aram ve Halo’yu düşünüyordu.

“Bazen düşünüyorum da...” dedi. “Biliyorum, bizi duyabileceklerini söylediler... Ama bazen buna inanmak zor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” dedi Seph. “Ama inanmalıyız, çünkü bunu bize onlar söyledi. Böyle bir şeyi asla uydurmazlardı... Onları tanıyorsun. Muhtemelen şimdi dinliyorlardır.”

Birden şiddetlenen rüzgâr etraflarındaki yaprakları havaya kaldırarak döndürdü.

“Hadi gidelim.” dedi Amalek.

Atların sırtından kapı dikmelerine indiler. Seph, Aram’ı sevdi, Amalek de Halo’nun burnunu okşadı. Tek boynuzlu at heykelleri soğuk ve ıslaktı.

Çocuklar birden heyecanla birbirlerine baktılar. Önce Amalek konuştu.

“Bana göz kırptı!” dedi.

“Aram da bana baktı!” dedi Seph gülümseyerek. “Gözü döndü!”

Gözlerini güzel heykellerden ayırmadan beklediler. Başka bir şey olmadı, heykeller yine tamamen hareketsizdi.

Seph, Amalek’e dönerek sırtıttı. Amalek de ona gülümsedi. Birlikte kapı dikmelerinden ıslak çimenlere atladılar. Yanlarında rüzgâr ve yapraklar heyecan ve sevinçle dönüyordu.

Mutlulukla gülmeye başladılar. Yaprakları yakalama oyunu oynarken yere yuvarlandılar. Sırtüstü uzandılar, gülümseyen yüzlerine yağmur damlaları düşüyordu.

500 502

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions.

2. It is essential to ensure that all entries are supported by appropriate documentation and receipts.

3. Regular audits should be conducted to verify the accuracy of the records and to identify any discrepancies.

4. The second part of the document outlines the procedures for handling cash and other assets.

5. All cash receipts should be recorded immediately and deposited in a secure bank account.

6. Disbursements should be made only for authorized purposes and supported by proper vouchers.

7. The third part of the document describes the methods for calculating and reporting financial results.

8. Financial statements should be prepared on a regular basis and reviewed by management.

9. The fourth part of the document provides information on the legal and regulatory requirements.

10. It is important to stay up-to-date on changes in tax laws and other regulations that may affect the organization.

11. The fifth part of the document discusses the role of the board of directors in overseeing the organization's financial affairs.

12. The board should establish a clear policy on financial management and ensure that it is followed.

13. The sixth part of the document provides a summary of the key points discussed in the document.

14. It is hoped that this document will provide a helpful guide for anyone responsible for the financial management of an organization.

15. The document concludes with a statement of appreciation for the cooperation and assistance of all those who have helped in its preparation.

16. The document is intended to be a living document and will be updated as needed to reflect changes in the organization's financial practices.

17. The document is the property of the organization and should be kept confidential.

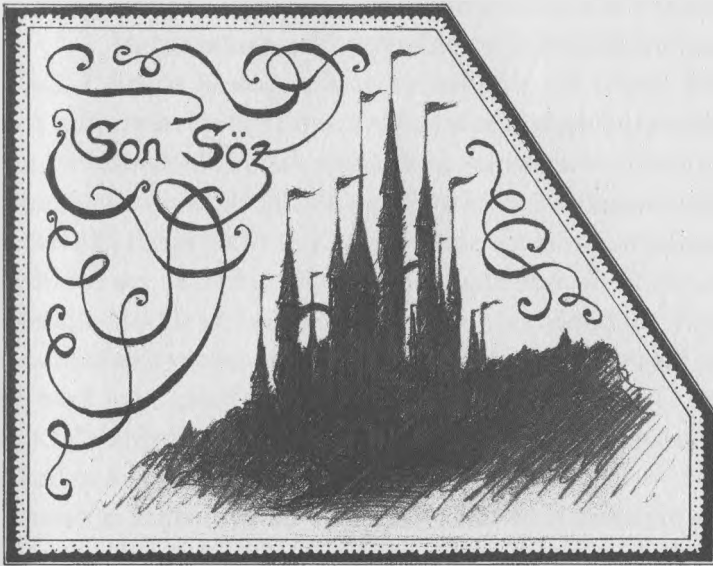
18. The document is prepared in accordance with the best practices and standards of the industry.

19. The document is subject to review and approval by the board of directors.

20. The document is prepared by the finance department and is available to all staff members.

Son Söz

101 01

Candara Taşları Taş Şelalesi'nin arkasındaki Brinscally Mağarası'nda eski yerlerine yerleştirildikten sonra Taşlar Krallığı tekrar huzurlu bir yer hâline geldi. Kırmızı yakut, mavi safir ve mor ametist yine mağara duvarındaki oyukta, yerlerindeydi. Parlak renklerinin ışıltısı parlıyor ve kuytu yuvalarını mükemmel bir şekilde aydınlatıyordu. Bu ihtişam onların güzel özellikleri gibi parlıyor. Krallık yeniden onların koruması altında idi. Her şey, sanki hiçbir şey olmamış gibi normale dönmüştü.

Simron, Neville ve Lazuli Yaz Krallığı'na geri döndüler. Orada Büyücü Elzafan'a yardım etmeleri gerekiyordu. Yaşlı Howard yeni işinde harıl harıl çalışıyor, Spindley Kulesi'ni onarıyordu. Olan biteni Kral'a anlatıyor ve Kral'ın kendisine verdiği haftalık ücrete yatıp kalkıp dua ediyordu.

Darsan'ın kayboluşu bir sır olarak kaldı ve Harraine'in gidişinden sonra büyü bir kadın olduğu gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Relbuort Köşkü boş kalınca Yaşlı Howard'ın yaşaması için uygun olduğuna karar verildi. Oraya taşınmak yaşlı adamı çok sevindirdi. Yol Gösterici Asa'sını da hiç yanından ayırmıyor, şiiri her gün okuyordu. İhtiyarda dikkate değer bir değişim vardı, kısa sürede Candara'da sevilen bir kişi oluverdi.

Dağ tavşanları Becci Dağlarındaki evlerine geri döndüler. Seph

ve Amalek, Şahingöz'ün kızıağına tekerlek taktılar ve Şahingöz, yanında oturan torunu Tally'yle birlikte kızıağın üstünde yolculuk etti. Tally'nin bilge Şahingöz'ün rehberliğinde yeni liderleri olacak olması tüm dağ tavşanlarını heyecanlandırdı. Tabii bunun için yolculuğa katılmamış olan diğere tavşanların da onayı gerekiyordu ve eve dönüşte yapılan bir oylama Tally'nin lehine sonuçlandı.

Flop ve Miriam arasındaki dostluk devam etti, ailece görüşmeye başladılar. Bir kediyle bir fare arasında kurulan sıra dışı arkadaşlık yeni nesle geçti. Amalek ve Seph kedi yavrularıyla yavru farelerin birlikte oynamasını sık sık zevkle izliyorlardı.

Cam mantar olduğu yerde kaldı. Bu konuda ne yapılması gerektiğini bilen hiç kimse olmadığı için Kral, Büyücü Elzafan krallığı ziyarete gelene kadar beklemeye karar verdi. Bu süre içinde cam mantar yaşanan olayların bir hatırlatıcısı, Kara Büyücü Bela'nın büyüü ve yenilgisi için dikilmiş bir anıt gibi durdu. Hem hayvanlardan hem de insanlardan sürekli ziyaretçi alıyordu. Cam mantarı görmeye gelenler ona hayretle bakıyordu. Çocuklar içinde oynamaya bayılıyordu. Camın içinde koşturuyor ve orada yaşanmış olayları canlandırıyorlardı.

Joog, krallığın muhafızlarına liderlik etmeyi sürdürdü. Sınırın kırk baykuşla otuz baykuşla izlendiğinden daha iyi gözetleneceğini düşündüğü için on baykuşu daha göreve getirdi.

Prens Amalek ve Prens Seph, Aram ve Halo'yu her gün ziyaret ediyorlardı. Bela'ya meydan okumaları onları güçlendirmiş, daha büyük cesaret, dürüstlük ve başka iyi özellikler kazandırmıştı.

